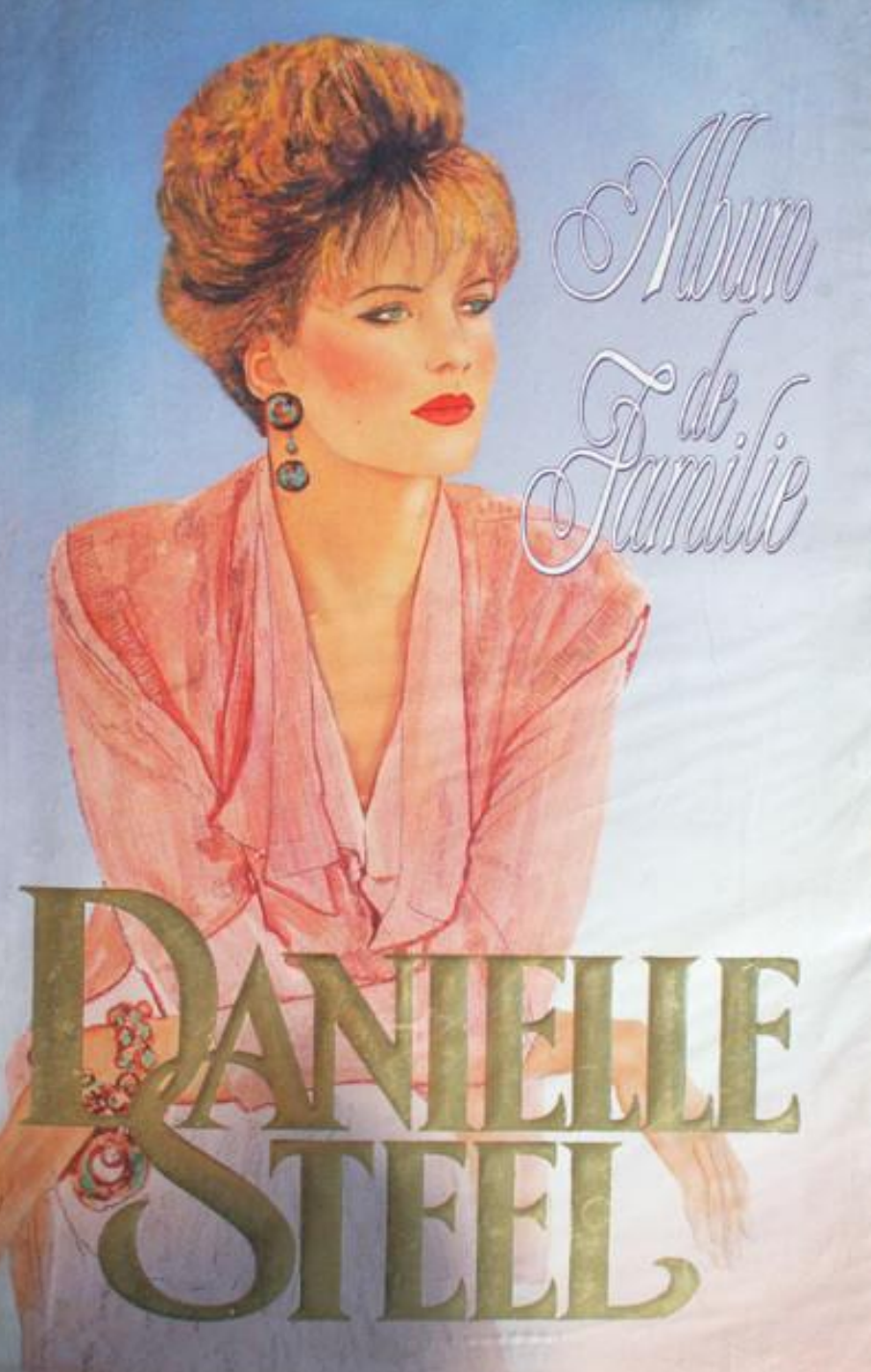
Album de Familie
DANIELLE STEEL

Prolog

1983

Soarele strălucea atît de tare, încît aproape toată lumea strîngea din ochi, deşi nu era decît unsprezece dimineaţa. O briză abia simţită zburlea părul femeilor. O zi frumoasă, aproape dureros de frumoasă, în care totul fusese redus parcă la tăcere, o tăcere surprinzătoare, în care nu se auzeau decît păsărelele, un ciripit molcom, un ţipăt brusc, şi se simţea intens parfumul florilor – crini, gardenii, frezii, îngropate în covorul de muşchi. Ward Thayer nu vedea şi nici nu auzea însă nimic din toate astea. Ţinuse ochii închişi preţ de cîteva minute, iar cînd i-a deschis a rămas privind în gol, aproape ca o momîie, inexpresiv, foarte diferit de imaginea pe care toată lumea o avea despre el... sau mai bine zis o avusese de-a lungul a patruzeci de ani. În dimineaţa aceea nu puteai găsi la Ward Thayer nimic care să te atragă, să te intrige sau măcar să-ţi placă. Stătea nemişcat în lumina strălucitoare a soarelui, fără să vadă. Ochii i s-au închis din nou; şi-a strîns cu putere pleoapele şi, pentru o clipă, ar fi vrut să nu-i mai deschidă niciodată, aşa cum nu-i deschisese şi nu-i va mai deschide niciodată on.

Undeva, în depărtare, o voce murmura încet, spu-

nea ceva, dar nu se distingea de bîzîitul insectelor care adulmecau florile. Şi nu simţea nimic. Absolut nimic. De ce? De ce nu simţea nimic? s-a întrebat. Nu simţise chiar nimic pentru ea? Totul fusese doar o minciună? A fost cuprins de panică... nu izbutea să-şi amintească faţa ei... felul în care-şi purta părul, culoarea ochilor ei. Ochii lui s-au deschis dintr-o dată, pleoapele s-au smuls una de cealaltă ca şi cum ar fi fost două mîini încleştate, o piele care fusese cîndva grefată. A fost orbit o clipă de soare, a văzut doar o strălulgerare de lumină şi a simţit mirosul florilor, în timp ce o albină bîzîia leneş pe lîngă el, iar pastorul rostea numele ei. Faye Price Thayer. În dreapta lui s-a auzit un scurt pocnet înăbuşit şi flash-ul unei camere de luat vederi i-a explodat în ochi, în timp ce femeia de lîngă el îl strîngea de braţ.

Şi-a coborît privirea spre ea, ochii i s-au adaptat din nou la lumină şi, subit, şi-a amintit. Tot ceea ce uitase se reflecta în ochii fiicei lui. Femeia mai tînără semăna mult cu ea, dar cu toate astea, cît erau de diferite! Nu va mai exista niciodată o femeie ca Faye Thayer. Era un lucru pe care-l ştiau cu toţii şi pe care el îl ştia mai bine decît ceilalţi. Se uita la blonda drăgălaşă de lîngă el, totul îi revenea în minte şi-i era foarte dor de Faye.

Fiica lui stătea dreaptă, nemişcată. Era mai puţin frumoasă decît fusese Faye. Părul ei blond, lins, era strîns sever într-un coc; alături de ea se afla un bărbat deosebit de serios, care-i atingea mereu braţul. Acum rămăseseră să se descurce singuri, fiecare dintre ei diferit, aparte şi totuşi parte dintr-un întreg, parte din Faye... dar, deopotrivă, şi din el.

Dispăruse cu adevărat? Părea cu neputinţă. Lacrimile au început să i se rostogolească pe obraji şi o duzină de fotografi a făcut un salt înainte, pentru a-i înregistra suferinţa şi pentru a o expune pe prima pagină a ziarelor din întreaga lume. Îndoliatul văduv al lui Faye Price Thayer. Era al ei acum, în moarte, aşa cum fusese al ei şi în viaţă. Cu toţii erau ai ei. Toţi, pînă la unul. Fiicele, fiul, colaboratorii, prietenii... Şi veniseră cu

toţii pentru a omagia amintirea femeii care nu se va mai întoarce niciodată.

Familia stătea alături de el, în primul rînd. Fiica lui, Vanessa, tînărul cu ochelari şi, alături de el, sora geamănă a Vanessei, Valerie, cu părul roşu ca focul, bronzată la faţă, îmbrăcată cu o rochie de mătase neagră care-i venea ca turnată, adevărată întruchipare a succesului, şi, alături de ea, un tînăr la fel de fascinant.

Formau o pereche atît de frumoasă, încît îţi venea să-i mănînci din ochi, şi Ward a fost încîntat să constate ce bine semăna Val cu Faye. Nu prea băgase de seamă înainte, dar acum vedea... Şi pe Lionel, care semăna şi el perfect cu ea, dar într-un mod mai puţin frapant. Înalt, frumos şi blond, senzual, elegant şi delicat, dar, în acelaşi timp, orgolios. Privea acum în depărtare, amintindu-şi de ceilalţi pe care-i cunoscuse şi-i iubise... Gregory şi John, fratele pierdut, prietenul îndrăgit. Se gîndea şi la cît de bine îl cunoscuse Faye pe Lionel, probabil mai bine decît oricine. Îl cunoscuse mai bine decît se cunoştea singur, şi la fel de bine cum o cunoştea el pe Anne, care stătea acum lîngă el, mai drăguţă decît fusese înainte şi cu mult mai plină de încredere în sine, dar încă atît de tînără, în marcant contrast cu bărbatul cărunt care o ţinea de mînă.

Erau, în cele din urmă, cu toţii aici. Veniseră să omagieze tot ceea ce fusese ea. Actriţă, regizoare, legendă, soţie, mamă, prietenă. Erau prezenţi toţi cei care o invidiaseră, toţi cei pe care-i condusese prea energic şi de la care pretinsese prea mult. Familia ei era cea mai în măsură s-o ştie. Aşteptase atît de mult de la ei, dar le şi dăduse atît de mult în schimb, făcuse asemenea eforturi, ajunsese atît de departe. Privindu-i pe fiecare în parte, Ward îşi amintea totul, chiar de la început, de la prima lor întîlnire la Guadalcanal. Iar acum erau aici, după o viaţă de om, fiecare dintre ei amintindu-şi-o aşa cum fusese, aşa cum a fost odată, aşa cum a fost pentru ei. Era o mare de feţe sub soarele strălucitor al Los Angeles-ului. Întreg Hollywood-ul venise pentru ea.

Un ultim salut, un surîs final, o lacrimă blîndă, în timp ce Ward se întorcea pentru a privi familia pe care o crease împreună cu ea, atît de puternici şi de frumoşi cu toţii, aşa cum fusese şi ea. Cît de mîndră ar fi fost să-i vadă acum, se gîndea, în timp ce lacrimile îi ardeau din nou ochii, cît de mîndri erau de ea, în cele din urmă. Fusese nevoie de multă vreme, iar acum ea nu mai era. Părea cu neputinţă de crezut cînd abia ieri, abia ieri, fuseseră la Paris... în sudul Franţei, la New York, la Guadalcanal.

Capitolul 1

Guadalcanal, 1943

Căldura din junglă era atît de apăsătoare, încît chiar dacă stăteai în loc ţi se părea că aproape înoţi prin aerul greu, dens. Era o prezenţă pe care puteai s-o simţi, s-o miroşi, s-o pipăi. Soldaţii se împingeau totuşi înainte, vrînd s-o vadă, să ajungă mai aproape, să vadă mai mult. Şedeau turceşte pe pămînt, înghesuiţi unul lîngă altul, umăr la umăr. În faţă, mult mai în faţă, aveau scaune pliante, dar fuseseră ocupate cu multe ore în urmă. Şedeau acolo de la asfinţitul soarelui, cocîndu-se, asudînd, aşteptînd. Se simţeau de parcă ar fi stat de o sută de ani în jungla deasă a Guadalcanalului, dar nici că le păsa. Ar fi aşteptat-o şi jumătate de viaţă. În momentul de faţă reprezenta pentru ei totul: mame, surori, femei, prietenele pe care le lăsaseră acasă. Femei... Femeia. După căderea nopţii, aproape că se auzea freamătul din sufletul lor, în timp ce ei şedeau şi vorbeau, fumau, cu rîuri de sudoare care li se scurgeau pe ceafă şi pe spinare, cu feţe lucioase, cu părul jilav, cu uniformele lipite de corp, şi atît de tineri cu toţii, aproape nişte copii... deşi nu mai erau copii. Erau bărbaţi.

În 1943 se aflau aici de atît de multă vreme, încît preferau să nici nu-şi mai amintească, şi fiecare se întreba cînd se va sfîrşi războiul şi dacă se va sfîrşi vreodată. În seara asta, însă, nimeni nu se gîndea la război, numai cei care se aflau în post erau datori să-şi bată capul cu aşa ceva. Iar cei mai mulţi dintre militarii care o aşteptau acum răscumpăraseră datoria de a fi la post, cu toate felurile de monedă pe care le aveau la îndemînă, de la batoane de ciocolată, la ţigări şi la bani peşin, indiferent ce, orice, numai s-o vadă; ce n-ar fi făcut pentru a o vedea din nou pe Faye Price?

Cînd a început să cînte orchestra, aerul li s-a părut mai curînd înfocat decît înăbuşitor, căldura nu mai era apăsătoare, era senzuală, şi şi-au simţit trupurile aţîţate aşa cum nu le mai simţiseră de multă, foarte multă vreme. Nu era doar dorinţă, era ceva mai profund şi mai puţin sălbatic, ceva care i-ar fi speriat dacă ar fi durat prea mult. A început acum, odată cu tînguirea unui clarinet, în timp ce aşteptau... aşteptau întruna, fiecare clipă părîndu-li-se o veşnicie. Muzica îi pătrundea pînă în rărunchi, aproape că le provoca o durere fizică, şi fiecare chip, fiecare bărbat, îşi ţinea răsuflarea şi aştepta în tăcere. Scena întunecată era goală şi, dintr-o dată, au întrezărit-o vag sau li s-a părut doar că o întrezăresc, era cu neputinţă să fii absolut sigur, un reflector mic o căuta undeva în depărtare. I-a găsit picioarele, a ţîşnit un fulger argintiu, o scînteiere la mare distanţă, ca o stea căzătoare pe un cer de vară; sclipirea trupului ei, care venea tot mai aproape, le stîrnea o dorinţă chinuitoare. Iat-o aici, în faţa lor. Orbitoare în rochia ei de lamé – perfecţiunea întruchipată. S-a auzit suspinul bărbaţilor care o priveau, îmbinare de dorinţă, extaz şi suferinţă. Tenul ei catifelat, în cea mai palidă nuanţă de roz, era pus în valoare de sclipitoarea rochie argintie, părul ei lung, blond, avea aproape culoarea piersicii coapte, şi şi-l lăsase liber pe umeri. Cu gura zîmbitoare, cu ochii jucăuşi, şi-a întins mîinile spre ei şi a cîntat cu

o voce mai profundă decît a oricărei femei pe care o auziseră vreodată. Era mai frumoasă decît şi-o amintea oricare dintre ei. A făcut un pas şi rochia a dat la iveală desăvîrşirea coapselor ei, o nesfîrşită întindere de piele trandafirie.

– O, Doamne sfinte, a murmurat o voce din ultimul rînd, iar vreo cincizeci de ostaşi din apropiere au zîmbit.

Cu toţii aveau, de ani de zile, aceleaşi simţăminte pentru ea. Nu le-a venit să creadă cînd li se spusese că va da un spectacol pentru ei. Dăduse asemenea spectacole pe jumătate de glob. În zona Pacificului, în Europa, în Statele Unite. La un an după Pearl Harbor, se simţise vinovată că nu se implicase, şi de mai bine de un an făcea turnee. Făcuse de curînd o pauză pentru a juca încă într-un film, dar după aceea pornise din nou la drum, iar în seara asta era aici, cu ei.

Vocea ei suna acum melancolic şi cei din primele rînduri, care îi vedeau de aproape gîtul, puteau observa cum îi bate pulsul. Era vie, era o fiinţă umană, şi, dacă s-ar fi apropiat un pic mai mult de scena improvizată, ar fi fost în stare s-o atingă, s-o simtă, s-o miroasă. Te aprindeai numai uitîndu-te la ea, şi Faye Price, care dădea impresia că priveşte în ochii fiecăruia, n-a dezamăgit pe nimeni.

La numai douăzeci şi trei de ani, Faye Price era deja o legendă la Hollywood. Făcuse primul ei film la nouăsprezece ani şi de atunci trecuse din succes în succes. Frumoasă, seducătoare, era desăvîrşită în tot ce făcea. Vocea ei se insinua ca lava clocotită, frigea ca aurul topit, părul ei avea strălucirea apusului de soare, ochii ei verzi ca smaraldul se asortau de minune cu tenul de culoarea fildeşului. Dar publicul era fermecat nu atît de trăsăturile ei sau de vocea ei sau de trupul ei catifelat, lung, subţire, dar cu şolduri rotunjite şi cu sîni plini, cît de căldura venită dinlăuntru, de sclipirea ochilor, de rîsul din glasul ei, atunci cînd nu cînta. Era o femeie în cea mai bună şi mai pură accepţiune a cuvîntului. O

persoană cu care bărbaţilor le-ar fi plăcut să fie împreună, pe care femeile doreau s-o privească, iar copiii o adorau. Materia din care sînt făcute prinţesele din vise.

Originară dintr-un orăşel din Pennsylvania, Faye plecase la New York după ce absolvise liceul. La început a fost manechin. În numai şase luni a ajuns să cîştige mai mult decît oricare dintre rivalele ei. Toţi fotografii erau încîntaţi de ea, îi întîlneai silueta pe coperţile tuturor revistelor din ţară, dar, în secret, le mărturisea prietenilor că se plictiseşte. Era mult prea puţin, susţinea; n-avea de făcut altceva decît să stea nemişcată. A încercat să explice această insatisfacţie, dar celelalte fete s-au uitat la ea ca la o nebună. Doi bărbaţi şi-au dat însă seama de ce este în stare: cel care avea să devină mai tîrziu agentul ei şi Sam Warner, producătorul, care se pricepea să recunoască o mină de aur atunci cînd dădea peste ea. Îi văzuse fotografiile pe coperţile revistelor şi i se păruse drăguţă, dar abia după ce a întîlnit-o şi-a dat seama cît de nemaipomenită era. Felul cum se mişca, felul cum îl privea în ochi cînd îi vorbea, vocea şi tot comportamentul ei l-au convins pe loc că nu făcea parte dintre fetele care vor să te culci cu ele. Sam a bănuit instinctiv că nu urmărea să i se dea nimic, că nu avea pretenţii decît de la ea însăşi. Şi că tot ce-i spusese despre ea agentul ei, Abe, era adevărat. Era extraordinară. Unică. Un star. Tot ce-şi dorea Faye Price se afla chiar în ea. Voia să dovedească ce poate, voia să muncească din răsputeri, voia să încerce tot ce i se va îngădui să încerce.

Şi el i-a îngăduit. I-a dat şansa la care rîvnea. Nu i-a fost greu lui Abe să-l convingă. Sam a dus-o la Hollywood şi i-a încredinţat un rol într-un film. Era un rol mic, cel puţin aşa fusese conceput, şi nu cine ştie ce pretenţios. Faye a reuşit însă să se bage sub pielea scenaristului; erau momente cînd acesta spunea că-l face să înnebunească, dar pînă la urmă a obţinut ceea

ce îşi dorea de la rol, iar ceea ce îşi dorea era bun, chiar foarte bun; bun şi pentru film şi pentru ea. Rolul a fost mic, dar substanţial şi Faye Price l-a jucat într-un fel care a tăiat răsuflarea publicului. Avea ceva magic în ea această făptură pe jumătate fetiţă şi pe jumătate femeie. Era ba spiriduş, ba sirenă şi din nou spiriduş. Străbătea întreaga gamă a emoţiilor umane schimbîndu-şi doar expresia feţei şi a ochilor verzi, necrezut de adînci. Rolul acela i-a adus alte două, iar cel de-al patrulea film i-a adus un Oscar. În patru ani a jucat în şapte filme, iar la cel de-al cincilea film, Hollywood-ul a descoperit că ştie şi să cînte. Asta era ceea ce făcea acum, cînta din străfundul inimii ei pentru soldaţi, de-a lungul şi de-a latul lumii. Le dăruia acestor oameni sufletul şi inima şi viaţa ei, aşa cum făcea în tot ce întreprindea. Faye Price nu era omul care să facă ceva pe jumătate, şi la douăzeci şi trei de ani nimeni nu mai vedea în ea o fetiţă. Era o femeie în toată puterea cuvîntului. Bărbaţii care o priveau acum pe scenă ştiau acest lucru. Dacă o vedeai pe Faye mişcîndu-se, dacă o auzeai cum cîntă, dacă o aveai în faţă, simţeai ce-a avut de gînd Dumnezeu atunci cînd a creat femeia. Era infinitul, sublimul şi în seara asta, fiecare soldat care se uita la ea năzuia s-o atingă măcar o secundă, să fie înlănţuit de braţele ei, cu buzele uşor apăsate pe buzele ei, cu mîinile în părul ei blond; să-i simtă pe umăr răsuflarea fierbinte, s-o audă suspinînd încetişor. Pe neaşteptate, unul dintre băieţi a gemut şi prietenii lui au izbucnit în rîs. Nu i-a păsat nici un pic.

– Doamne sfinte, nu-i aşa că-i fantastică?

Băiatului îi sticleau ochii ca unui copil în faţa pomului de Crăciun şi bărbaţilor din jurul lui le-a venit să zîmbească. O urmăriseră îndelung în deplină tăcere, dar după prima jumătate de oră nu s-au mai putut stăpîni. Ţipau, chiuiau, îşi răcneau entuziasmul. Iar după terminarea ultimului cîntec, au strigat atît de mult şi de tare, încît le-a mai cîntat încă şase sau şapte. Cînd a

părăsit scena, Faye Price avea lacrimi în ochi, deşi ei nu aveau cum să le vadă. Nu putea face decît foarte puţin pentru ei, cîteva cîntece, o rochie argintie, priveliştea fugară a picioarelor ei, un pic de feminitate pentru o mie de soldaţi, într-o noapte în junglă, la şapte mii cinci sute de kilometri depărtare de casă. Şi cine putea şti cîţi dintre ei aveau să se mai întoarcă acasă? Gîndul acesta îi sfîşia inima de fiecare dată. Iată de ce venise aici, de ce trebuia să facă asta pentru ei. Îşi îngăduia să fie mult mai sirenă decît în alte împrejurări. La Los Angeles ar fi preferat să moară decît să poarte o rochie despicată aproape pînă la pubis, dar dacă asta era ceea ce-şi doreau aici, şi era clar că asta voiau, de ce să nu le dea ce cereau, ce rău făcea oferindu-le, din locul apărat care era scena, iluzia plăcerii?

– Domnişoară Price?

A întors repede capul. Unul dintre adjutanţii comandantului o abordase în momentul ieşirii din scenă. Se mai auzeau încă strigătele soldaţilor care o chemau înapoi şi a distins cu greu cuvintele adjutantului.

– Da?

Părea ameţită şi cu gîndul în altă parte şi era cea mai frumoasă femeie pe care o văzuse vreodată. Nu numai pentru că trăsăturile ei erau desăvîrşite, ci şi pentru că-ţi venea să întinzi mîna şi s-o atingi, s-o ţii strîns, radia ceva ce nu mai simţise niciodată sau cel puţin nu de la o atît de mică apropiere. Un amestec de vrajă, de farmec, de senzualitate care te făcea să-ţi vină s-o săruţi, fără să mai stai măcar s-o întrebi cum o cheamă. Era pe punctul de a se depărta de el şi de a se întoarce la soldaţii care o implorau să revină în mijlocul lor şi, instinctiv, a întins mîna şi i-a atins braţul. A simţit că sîngele îi curge mai repede prin vene, dar imediat după aceea s-a jenat de propria lui reacţie. Era ridicol. La urma urmei, ce era ea? O vedetă de cinema la fel ca toate celelalte, dichisită, fardată şi, dacă totul părea atît de convingător, însemna doar că se pricepe mai bine

decît altele să creeze o iluzie artistică. Totul era doar iluzie, nu-i aşa? Cînd însă ochii lui i-au întîlnit pe ai ei şi ea i-a zîmbit, şi-a dat seama că nu avusese dreptate. Femeia care se afla în faţa lui nu avea nimic fals în ea. Era exact cea care era.

– Trebuie să mă întorc acolo.

A arătat cu mîna spre locul de unde venea zgomotul, pronunţînd răspicat cuvintele, iar el s-a înclinat şi a strigat ceea ce avea să-i spună.

– Comandantul ar dori să luaţi cina împreună cu el.

– Mulţumesc.

Ochii i s-au desprins dintr-ai lui, l-a lăsat acolo şi s-a întors pentru a le oferi încă o jumătate de oră băieţilor. De data asta a cîntat cîntece care i-au amuzat, printre care două la care s-au alăturat şi ei, iar la sfîrşit, o baladă care a făcut să le dea lacrimile. Cînd i-a părăsit, i-a învăluit cu o privire care părea adresată fiecăruia în parte, ca sărutul de noapte bună al mamei, al soţiei, al iubitei de acasă...

– Noapte bună, prieteni. Dumnezeu să vă binecuvînteze.

Vorbise cu o voce gravă şi, dintr-o dată, tumultul a lăsat loc unei tăceri depline. În timp ce-şi părăseau locurile şi plecau să se culce, nimeni n-a scos nici un cuvînt. Ore în şir le-au răsunat în minte urările ei. Zbieraseră şi aplaudaseră, dar atunci cînd şi-a luat rămas-bun de la ei s-au potolit, nu-şi mai doreau decît să se retragă în culcuşurile lor şi să se gîndească la ea, să se lase legănaţi de ecoul cîntecelor ei, să-şi amintească de chipul ei, de braţele ei, de picioarele ei, de gura ei care păruse că-i sărută, apoi izbucnise în rîs şi după aceea devenise din nou serioasă. Îşi aminteau cu toţii expresia ochilor ei din clipa despărţirii. Aveau să-şi amintească de ea luni în şir. Era tot ce aveau pentru moment. Faye ştia acest lucru. Era tot ce le putuse dărui.

– E o femeie şi jumătate.

Cuvintele fuseseră rostite de un serget cu ceafa

groasă şi nu i se potriveau deloc. Nimeni însă nu s-a mirat. Faye Price scosese la iveală din fiecare dintre ei ceva deosebit. Tăria lor, ceea ce era în inima lor, nădejdile lor.

– Mda...

Un ecou repetat de mii de ori în noaptea aceea de soldaţii care o văzuseră, iar cei care nu o văzuseră, care fuseseră obligaţi să stea în post, încercau să pretindă că nu se simţeau frustraţi. În cele din urmă, nici n-au mai fost nevoiţi să pretindă. Cererea ei era neobişnuită, dar a fost satisfăcută imediat şi comandantul a fost, în mod evident, surprins cînd i-a fost adusă la cunoştinţă. Şi-a însărcinat chiar adjutantul s-o însoţească. Ceruse permisiunea de a face turul bazei pentru a-i cunoaşte pe cei care, în noaptea aceea, erau în post. Pînă la miezul nopţii a izbutit să dea mîna cu toţi, aşa că soldaţii, care nu văzuseră spectacolul, s-au întîlnit faţă în faţă cu ea, au privit în incredibilii ei ochi verzi, au simţit mîna puternică, rece, pe care ea le-o întindea, şi au zîmbit cu stîngăcie ascultîndu-i cuvintele. Aşa că, pînă la urmă, fiecare în parte s-a simţit special, şi cei care o auziseră cîntînd şi cei pe care ea se dusese să-i vadă. Ba chiar unii s-au necăjit că nu fuseseră în post, pentru ca ea să fi venit să-i vadă. Una peste alta, însă, au fost mulţumiţi cu toţii. La ora douăsprezece şi jumătate s-a întors spre cel care o condusese prin bază şi a văzut în ochii lui ceva cald şi prietenos. Nu arătase de la început aşa. Încetul cu încetul, îl cucerise, la fel ca pe toţi ceilalţi. Toată noaptea voise să-i spună ceva, dar nu găsise nicicum momentul potrivit. La început o privise foarte sceptic pe domnişoara Faye Price din Hollywood, care i se păruse mult prea sigură pe ea; cine se credea ca să vină să facă pe nebuna în faţa soldaţilor de la Guadalcanal? Trecuseră prin destule, văzuseră tot ce era de văzut. Supravieţuiseră luptelor de la Midway şi din Marea de Coral şi oribilelor bătălii navale care fuseseră necesare pentru a cuceri şi

păstra Guadalcanalul. Ce ştia ea despre toate astea? s-a întrebat în sinea lui Ward Thayer, cînd s-a uitat pentru prima oară la ea. După toate aceste ore petrecute în preajma ei, a început s-o vadă însă în altă lumină. Ţinea la ei. Ţinea chiar foarte mult. I se citea acest lucru în ochi. Dacă o observai în timp ce-i privea în faţă pe soldaţi, uitînd cu totul de propriul ei farmec şi dorind doar să le dea ceva ce nu mai simţiseră niciodată, nu se putea să nu ţii tu însuţi la ea. Emana o căldură şi o compasiune care aveau darul de a face şi mai irezistibil incredibilul ei sex-appeal. O mie de lucruri ar fi vrut să-i spună tînărul locotenent, în noaptea aceea, dar abia după ce şi-a terminat turul Faye Price a părut să observe existenţa lui. S-a întors spre el cu un surîs ostenit şi, în clipa aceea, i-a venit să întindă mîna şi să atingă mîna ei, ca şi cum ar fi vrut să se convingă că este reală. Aproape că ar fi vrut s-o consoleze. Avusese o noapte lungă şi grea. Dar, pe de altă parte, trecuseră printr-un an lung şi greu... ba fuseseră chiar doi ani.

– Crezi că o să mă ierte vreodată comandantul dumitale pentru că n-am izbutit să ajung la masă în seara asta?

Zîmbea obosită.

– S-ar putea să aibă inima zdrobită, dar va supravieţui.

În fapt, locotenentul ştia că, mai devreme cu o oră sau două, comandantul fusese convocat la o întîlnire secretă cu doi generali, sosiţi cu elicopterul în noaptea aceea. Ar fi fost oricum nevoit s-o părăsească pe Faye.

– Cred că vă va fi foarte recunoscător pentru ceea ce aţi făcut pentru băieţi.

– Pentru mine înseamnă foarte mult.

S-a aşezat pe o stîncă mare, albă, şi a ridicat ochii spre el. Era ceva magic în ochii ei şi, privind în jos, a avut o senzaţie ciudată. Aproape că-i făcea rău să se uite la ea, deoarece îi trezea simţăminte pe care le ţinuse să le lase în urma lui, în Statele Unite. Aici nu era

loc pentru aşa ceva, nu era nimeni care să-i împărtăşească sentimentele. Aici nu era decît moarte şi mizerie şi frustrare şi, cîteodată, mînie. Dar simţămintele mai gingaşe erau prea chinuitoare. Şi-a întors deci privirea de la ea. Era înalt, chipeş, blond, lat în umeri, avea ochii albaştri, adînci, dar aşa cum stătea acum, cu spatele la ea, nu-i vedea decît umerii puternici şi părul de culoarea grîului copt. Avea ceva care o făcea să dorească să ajungă pînă la el. Prea multă suferinţă aici, toţi erau atît de cumplit de singuri şi de trişti şi de tineri, şi, totuşi, doar un pic de căldură umană, o atingere, o mînă în mîna lor erau îndeajuns pentru a-i readuce la viaţă, pentru a-i face să rîdă şi să cînte; de asta ţinea atît de mult la aceste turnee, oricît ar fi fost de obositoare. Era ca şi cum le-ar fi insuflat o viaţă nouă tuturor acestor soldaţi, pînă şi acestui tînăr locotenent, atît de înalt şi de mîndru, care se întorcea din nou spre ea, apărîndu-se în mod evident, sau încercînd să se apere, de tot ce simţea şi totuşi incapabil să se ţină cu adevărat departe.

– Ştii ceva? După ce mi-am petrecut întreaga seară împreună cu dumneata, nici măcar nu-ţi ştiu numele, i-a spus, zîmbindu-i din nou.

Îi cunoştea doar gradul, nu fuseseră prezentaţi unul altuia.

– Thayer. Ward Thayer.

Numele îi suna oarecum cunoscut, dar nu-şi dădea seama de unde şi nici n-o prea interesa. Era ceva cinic în privirea lui cînd îi zîmbea. Văzuse prea multe în ultimul an şi asta i se citea în ochi.

– Nu vă este foame, domnişoară Price? Cred că sînteţi flămîndă de-a binelea.

Cîntase cîteva ore şi după aceea umblase încă trei ore prin bază, strîngînd mîini. A dat din cap că da, zîmbindu-i timid.

– Mi-e foame. Eşti de părere să ne ducem să batem la uşa comandantului şi să întrebăm dacă a mai rămas ceva?

Ideea i-a făcut să rîdă pe amîndoi.

– Cred că aş putea găsi în altă parte cîte ceva pentru dumneavoastră.

L-a urmărit în timp ce se uita la ceas. Ce anume avea deosebit bărbatul ăsta? De ce-i venea tot timpul să se apropie de el, să-l întrebe cine era de fapt, să afle mai multe? Era în el ceva greu detectabil, dar care se făcea totuşi simţit. Acum însă, o privea din nou surîzător şi avea iar o mină tînără.

– V-aţi simţi foarte jignită dacă am face o expediţie la bucătărie? Pariez că v-aş putea face rost acolo de o masă completă, dacă doriţi.

– Un sandviş ar fi grozav, i-a răspuns.

– Să vedem ce putem face.

S-au suit din nou în jeep-ul lui şi s-au îndreptat spre baraca în care se pregătea hrana soldaţilor, iar după douăzeci de minute era aşezată pe o bancă lungă şi avea în faţă o farfurie cu tocană fierbinte. Nu era chiar ceea ce şi-ar fi ales singură, pentru o noapte toridă în junglă, dar era atît de flămîndă şi fusese o noapte atît de istovitoare, încît combinaţia aburindă i s-a părut gustoasă, iar Ward Thayer mînca şi el acelaşi lucru.

– Exact ca la *21,* nu? a întrebat-o el, zîmbind din nou cinic.

– Mai mult sau mai puţin, numai că nu-i tocătură, i-a răspuns rîzînd Faye.

– O, pentru numele lui Dumnezeu, nu pronunţaţi acest cuvînt. Dacă vă aude bucătarul, va fi încîntat să vă facă pe plac.

Rîdeau acum împreună şi Faye şi-a adus aminte de mesele pe care le lua acasă, la miezul nopţii, după serbările şcolare, ceea ce a făcut-o să rîdă şi mai tare. Frumoşii lui ochi albaştri s-au înnegurat.

– Mă bucur că vă amuzaţi. Locul ăsta nu mi s-a părut cine ştie ce vesel în ultimul an şi ceva.

Părea însă mai bine dispus. Îi făcea plăcere tovărăşia ei şi asta se vedea, aşa că, ciugulind din tocană,

i-a explicat:

– Ştii, ca după serbarea de sfîrşit de an, cînd îţi iei micul dejun la cinci dimineaţa, într-o ospătărie; seamănă oarecum, nu-i aşa?

Şi-a rotit privirile prin încăperea viu luminată, ochii lui au urmărit mişcarea ochilor ei, după care i-a cercetat din nou figura.

– Unde ţi-ai petrecut copilăria?

Aproape că se împrieteniseră. Petrecuseră multe ore împreună, şi atunci cînd eşti împreună cu cineva, într-o zonă de război, se creează o intimitate aparte. Aici, totul era altfel. Mai rapid, mai personal, mai intens. Era posibil să pui întrebări pe care nu le-ai fi pus niciodată în altă parte şi să te apropii de cineva, într-un mod în care n-ai îndrăzni s-o faci în alte condiţii.

– În Pennsylvania, i-a răspuns ea, căzînd pe gînduri.

– Ţi-a plăcut acolo?

– Nu cine ştie ce. Eram săraci lipiţi pămîntului. Singurul lucru pe care mi-l doream era să scap de acolo, ceea ce am şi făcut în clipa cînd am terminat liceul.

I-a venit să zîmbească. Îi era greu să şi-o închipuie săracă lipită pămîntului, indiferent unde în lume şi cu atît mai puţin într-un tîrg de provincie.

– Dar dumneata? Dumneata de unde eşti, domnule locotenent?

– Ward. Mi-ai şi uitat numele? Am crescut la Los Angeles.

Părea că n-ar vrea să spună mai mult. Nu reuşea să-şi dea seama de ce.

– O să te întorci acolo după... după ăsta?

Detesta cuvîntul „război". Acum îl detesta şi el. Îl costase enorm, mult prea mult; ajunsese să aibă răni care nu se vor vindeca niciodată, chiar dacă nu erau dintre acelea pe care ea ar fi putut să le vadă. Îşi dădea însă seama instinctiv de existenţa lor.

– Mda. Cred că da.

– Părinţii dumitale sînt acolo?

Era curioasă în privinţa lui, a acestui tînăr trist, cinic, frumos, cu secrete pe care nu voia să le dezvăluie, în timp ce-şi mîncau tocăniţa în popota urîtă şi bine luminată de pe Gualdacanal. Toate ferestrele erau camuflate, aşa că aveai impresia că nici nu există ferestre. Amîndoi erau obişnuiţi cu aşa ceva.

– Părinţii mei sînt morţi.

O privea neutru, cu ochi parcă şi ei morţi. Prea de multe ori repetase acest cuvînt.

– Îmi pare rău.

– Oricum, nu eram prea apropiaţi. Cu toate astea... Mai vrei tocană sau poate ceva mai exotic, ca desert? a întrebat-o, ridicîndu-se în picioare. Mi s-a spus că s-ar găsi nişte plăcintă cu mere, ascunsă pe undeva pe aici.

– Nu, mulţumesc. În costumele de felul ăsta nu este loc pentru plăcintă cu mere.

Şi-a privit rochia de lamé argintiu şi, pentru prima oară după multe ore, a făcut şi el acelaşi lucru. Începuse să se deprindă cu aspectul ei exterior. Arăta, desigur, altfel decît Kate... atît de altminteri în halatul ei alb şi scrobit şi, mai tîrziu, în uniformă militară.

A dispărut pentru un moment şi după aceea s-a întors cu un platou de fructe şi cu un pahar înalt cu ceai cu gheaţă. Era mai preţios decît vinul, gheaţa fiind aproape imposibil de făcut aici. Umpluse însă paharul cu nepreţuite cuburi de gheaţă şi ea făcuse destule turnee pentru a-şi da seama ce dar rar era acesta. Savura pe îndelete fiecare înghiţitură din băutura răcoritoare, în timp ce prin sală treceau soldaţi care se holbau la ea fără să se jeneze. S-ar fi zis însă că n-o deranja. Era obişnuită cu aşa ceva. Le zîmbea degajat, întorcîndu-şi apoi, de fiecare dată, privirea spre Ward şi, în cele din urmă, a fost nevoită să-şi reprime un mic căscat, determinîndu-l să se prefacă a fi consternat şi să clatine din cap, luînd-o în rîs. O tachina întruna, avea un fel de şăgălnicie, dar în acelaşi timp îţi dădeai seama că era trist.

– Ce caraghios! Toată lumea face aşa după ce vorbeşte cu mine. S-ar zice că am darul de a adormi oamenii.

– Dacă ai fi fost în picioare de la patru dimineaţa, ai fi căscat şi dumneata, i-a răspuns ea, rîzînd. Apoi a sorbit din nou din ceaiul cu gheaţă. Presupun că voi, ofiţerii, staţi în pat pînă pe la prînz.

Ştia că nu era adevărat, dar şi ei îi făcea plăcere să-l tachineze; îi alunga astfel, în parte, tristeţea din ochi, dîndu-şi seama că are nevoie de aşa ceva.

– Ce anume te determină să faci asta, Faye? a întrebat-o, uitîndu-se parcă altfel la ea.

Îndrăznise să-i spună pe nume, nici el nu ştia bine de ce, dar senzaţia de a-i rosti numele a fost foarte plăcută şi se părea că nici pe ea n-a deranjat-o. În orice caz, n-a spus nimic în acest sens.

– Un fel de nevoie, cred... În semn de recunoştinţă pentru toate lucrurile bune care mi s-au întîmplat. Niciodată n-am crezut că toate astea mi se cuvin. Or, în viaţă, trebuie să-ţi plăteşti datoriile.

Era genul de declaraţie pe care ar fi făcut-o şi Kathy. Aproape că i-au dat lacrimile ascultînd-o. El unul nu simţise niciodată nevoia de a-şi plăti datoriile, de a recompensa pe cineva pentru norocul pe care-l avusese. Iar acum nu se mai simţea deloc norocos. De cînd...

– De ce se simt întotdeauna femeile datoare să-şi plătească datoriile?

– N-are nici o legătură cu ce eşti. Există şi bărbaţi care simt această nevoie. Tu nu, în felul tău? Nu simţi nevoia de a fi bun cu cel de lîngă tine, atunci cînd ţi se întîmplă ceva bun?

– Nu mi s-a mai întîmplat nimic bun, de îngrozitor de multă vreme, în orice caz, de cînd sînt aici.

– Ai rămas în viaţă, nu-i aşa?

– Cîteodată nu-i suficient.

– Ba da, e suficient. Într-un loc ca ăsta, e un lucru pentru care trebuie să fii foarte recunoscător. Priveşte,

zi de zi, în jurul tău, uită-te la băieţii răniţi şi schilodiţi şi mutilaţi, la cei care nu se vor mai întoarce niciodată acasă...

Ceva din tonul vocii ei i-a mers la inimă şi, pentru prima oară în patru luni, i-a fost aproape cu neputinţă să-şi stăpînească lacrimile.

– Mă străduiesc din răsputeri să nu mă gîndesc la asta.

– Poate că ar trebui să te gîndeşti. Poate că te-ar face să te bucuri că eşti în viaţă.

Ar fi vrut să ajungă pînă la el, să atingă locul care-l durea atît de mult. Se întrebă ce anume putea să fie. El se ridică încet în picioare.

– Nu-mi mai pasă nici de doi bani, Faye. Că trăiesc sau că mor, tot aia e, şi pentru mine şi pentru toţi ceilalţi.

– E îngrozitor ce spui. Nu-mi dau seama ce te poate face să simţi una ca asta.

Îşi ridicase ochii spre el, şocată şi aproape indignată. El a privit-o un răstimp aproape fără de sfîrşit, încercînd să se convingă singur să nu mai spună nimic şi dorind, dintr-o dată, ca ea să plece imediat. O privea însă şi vedea că stătea absolut nemişcată. Brusc, nu i-a mai păsat cui se destăinuie. Ce mai conta?

– M-am însurat, acum şase luni, cu o infirmieră şi două luni mai tîrziu, a fost ucisă de o scîrnăvie de bombă japoneză. E destul de greu să mă mai simt bine aici, după una ca asta. Înţelegi ce vreau să spun?

A rămas încremenită pe bancă, apoi a dat din cap. Asta era, deci. Aşa se explica vidul pe care îl văzuse în ochii lui. Se întrebă dacă va rămîne întotdeauna aşa, sau dacă îşi va reveni. Cîndva. Poate.

– Îmi pare rău, Ward.

Ce altceva s-ar mai fi putut spune? Erau multe poveşti de felul ăsta, unele chiar mai triste. Nu era însă ceva care să-l consoleze.

– Iartă-mă.

I-a zîmbit cu simpatie. N-avea nici un rost să-şi verse necazul pe ea. Nu era vina ei. Şi era şi atît de altfel decît Kathy! Kathy fusese o femeie liniştită, obişnuită, iar el o iubise la nebunie. Femeia asta era însă numai frumuseţe şi ostentaţie, o femeie de lume pînă în vîrful degetelor ei cu unghii perfect lăcuite.

– Iartă-mă, n-aveam de gînd să-ţi vorbesc despre asta. Aici poţi auzi o mie de poveşti asemănătoare.

Ştia şi ea că sînt şi auzise şi înainte foarte multe, dar asta nu le făcea mai uşor de ascultat. Se necăji foarte tare pentru el. L-a urmat tăcută pînă la jeep. La urma urmei, îi părea bine că nu se dusese să ia masa cu comandantul, şi i-a spus şi lui acest lucru, iar el s-a întors spre ea cu zîmbetul acela abia mijit, care-i plăcea mai mult decît toate zîmbetele văzute la Hollywood, cel puţin în ultimul an, sau în ultimii doi ani.

– E foarte drăguţ din partea ta să-mi spui una ca asta.

Ar fi vrut să-i atingă braţul, dar n-a îndrăznit, căci în clipa aia nu se mai simţea actriţa Faye Price. Era ea însăşi.

– O cred cu adevărat, Ward.

– De ce? Nu trebuie să te necăjeşti pentru mine, Faye. Sînt băiat mare. Sînt în stare să am şi singur grijă de mine. De multă vreme.

Ea, însă, vedea mai mult decît atît. Vedea cum fusese Kathy. Şi multe alte lucruri. Îşi dădea seama cît de lovit era, cît de singur, cît de şocat continua să fie de moartea micii infirmiere, soţia lui. Se întîmplase exact la două luni după ziua nunţii lor, dar nu i-a mai împărtăşit lui Faye acest amănunt sumbru, în timp ce o ducea cu maşina spre spaţiul de cazare care-i fusese rezervat.

– Continuu să cred că a fost al naibii de drăguţ din partea ta să mergi să te întîlneşti cu băieţii.

– Mulţumesc.

A oprit jeep-ul şi au rămas multă vreme uitîndu-se unul la altul, fiecare dintre ei avînd de spus o groază

de lucruri, dar neputînd să le spună acolo. Cînd să înceapă? Cu ce? Citise cu ani în urmă despre legătura ei cu Gable şi se întreba dacă se terminase. Iar ea se întreba cîtă vreme va mai jeli el după infirmiera pe care o iubise.

– Mulţumesc pentru masă, i-a spus, cu un zîmbet sfios, iar el i-a răspuns rîzînd, în timp ce-i deschidea portiera.

– Ţi-am spus, e la fel ca la *21*.

– Data viitoare o să încerc tocătura.

Reîncepuseră să glumească, se părea că era singura posibilitate care le rămăsese, dar cînd au ajuns la intrarea cortului ei, iar el a dat la o parte pînza ca s-o lase să intre, în ochii lui se putea citi ceva mai mult, ceva calm şi profund şi mai plin de vioiciune decît înainte.

– Îmi pare rău că ţi-am vorbit despre asemenea lucruri. N-aveam de gînd să te împovărez cu necazurile mele.

A întins o mînă şi i-a atins braţul, în timp ce ea continua să-l privească.

– De ce nu, Ward? Ce-i rău în asta? Cu cine altcineva poţi vorbi aici despre asemenea lucruri?

Pe neaşteptate, lacrimile cu care se luptase mai înainte i-au năvălit din nou în ochi şi a dat să se întoarcă cu spatele. Ea l-a prins însă de braţ şi l-a tras înapoi.

– Nu-i nimic, Ward, nu-i nimic...

Cînd şi-a venit iar în fire, ea îl ţinea strîns în braţe şi plîngeau amîndoi; el, pentru o soţie moartă, ea, pentru fata pe care nu o cunoscuse niciodată şi pentru miile de bărbaţi care muriseră şi vor continua să moară, după ce ea va fi plecat acasă. Plîngeau pentru chinul şi prăpădul şi suferinţa de care nu se putea scăpa aici. După aceea, el a coborît ochii spre ea şi şi-a trecut uşor mîna peste părul ei mătăsos. Era cea mai frumoasă femeie pe care o văzuse vreodată şi i s-a părut ciudat

că nici măcar nu se simţea vinovat că gîndeşte astfel. S-ar putea ca şi Kathy să înţeleagă, poate că nu mai conta, nu se va mai întoarce niciodată; şi probabil că nici pe Faye n-o va mai vedea după noaptea asta. Era conştient şi de acest lucru şi ar fi vrut să se poată culca cu ea. Acum. înainte ca el sau ea să moară sau ca timpul să stingă scînteia pe care o simţeau amîndoi, aşa cum ar fi simţit o bombă.

Ea s-a aşezat pe singurul scaun din încăpere, el s-a aşezat pe sacul ei de dormit, şi se ţineau tăcuţi de mînă, transmiţîndu-şi o veşnicie de cuvinte nespuse dar trăite intens, în timp ce undeva, în depărtare, jungla revenea la viaţă.

– N-o să te uit niciodată, Faye Price. Sper că ştii asta.

– Şi eu o să-mi aduc aminte de tine. O să mă gîndesc la ce faci aici... O să ştiu că, ori de cîte ori mă voi gîndi la tine, o să-ţi fie bine.

A crezut-o. Era genul ăsta de fată, în pofida faimei ei şi a atractivităţii ei şi a rochiei ei de lamé. O numise „costum" şi pentru ea nici nu era mai mult. Asta era ceea ce era cu adevărat frumos la ea.

– Poate că am să-ţi fac o surpriză şi o să trec pe la studio ca să te văd, după ce mă voi întoarce acasă.

– Te rog s-o faci, Ward Thayer.

Vocea ei era calmă şi fermă, iar ochii îi rămăseseră frumoşi chiar şi după lacrimi.

– O să pui să mă dea afară?

– Bineînţeles că nu.

– Să ştii că s-ar putea să încerc.

– Prea bine.

I-a zîmbit din nou şi el şi-a dat seama că era extenuată. Dăruise atît de mult din propria ei fiinţă în noaptea aceea. Celorlalţi, lui. Şi era trecut de patru. Va fi nevoită să se scoale în mai puţin de două ore, pentru a pleca mai departe, la următorul spectacol. Muncea nonstop de luni de zile. Două luni în turneu, iar cele trei

lunl dinaintea lor, fără nici o zi iberă, la cel mai mare film al ei de pînă acum. La întoarcere o aştepta un nou film. Era vedetă, avea o carieră strălucită, dar nimic din toate astea nu părea să conteze aici. Nu era decît o fată drăguţă, cu inimă mare şi, dacă ar fi avut un pic de timp la dispoziţie, i-ar fi fost uşor să se îndrăgostească de ea.

S-a ridicat aproape cu părere de rău, i-a luat degetele într-ale lui şi apoi le-a dus la buze.

– Îţi mulţumesc, Faye... Dacă n-am să te mai văd niciodată, îţi mulţumesc pentru noaptea asta.

Şi-a lăsat degetele într-ale lui, susţinîndu-i privirea.

– Ne vom reîntîlni într-o bună zi.

El nu era chiar atît de sigur, dar ar fi vrut s-o creadă. Clipa i s-a părut dintr-o dată prea apăsătoare şi a simţit nevoia de a schimba tonul.

– Pariez că tuturor băieţilor le spui la fel.

– Eşti imposibil, Ward Thayer, i-a răspuns Faye, rîzînd, în timp ce el se îndrepta spre ieşire.

– Nici cu domnia-ta nu mi-e ruşine, domnişoară Price.

Pentru el, în mintea lui, ea era acum doar Faye, îi venea greu să-şi aducă aminte ce altceva mai era. Faye Price. Vedetă de cinema, actriţă, cîntăreaţă, personalitate importantă. Pentru el, nu era decît Faye, acum, în noaptea asta.

– O să te mai văd înainte de plecare?

Subit, acest lucru devenise foarte important pentru el, dar şi pentru ea, mai mult decît şi-ar fi putut închipui Ward. Şi ea voia să-l mai vadă înainte de a pleca.

– Poate că o să reuşim să prindem repede o ceaşcă de cafea, dimineaţă, înainte să înceapă nebunia.

Presupunea că echipa ei făcuse noapte albă, chefuind cu soldaţii sau cu infirmierele sau, preferabil, şi cu ei şi cu ele, cîntînd din gură şi la instrumentele orchestrei. Oriunde se duceau se întîmpla la fel, dar aveau nevoie de o supapă şi se părea că nu-i deranjează niciodată să-şi piardă toată noaptea. Tămbălăul înce-

pea a doua zi, cînd trebuiau să se pregătească de plecare şi totul devenea dementţial timp de două ore, pînă se suiau în avion pentru a porni spre baza următoare. Aproape zilnic treceau prin aşa ceva, dar după aceea, în avion, dormeau cu toţii pînă la proxima escală, pentru ca, apoi, vraja să reînceapă. Avea foarte multe de făcut înainte de plecare, să-i ajute să încarce totul, dar poate, cine ştie, va avea un moment liber şi pentru el.

– O să te aştept.

– Voi fi acolo.

Dar dimineaţa la şapte, cînd s-a alăturat celorlalţi, la popotă, el nu era acolo. Comandantul avusese nevoie de el şi se făcuse aproape nouă cînd Ward a găsit-o pe Faye împreună cu ceilalţi, în timp ce avionul îşi încălzea motoarele. I-a făcut plăcere să descifreze o licărire de panică în ochii ei cînd a strigat-o din jeep şi apoi a sărit jos, ca să vorbească cu ea.

– Iartă-mă, Faye. Comandantul...

Zgomotul reactoarelor i-a acoperit cuvintele şi, pe deasupra, regizorul ţipa şi el, dîndu-le ordine celor din jurul ei.

– În regulă.

I-a surîs cu surîsul ei fermecător, dar şi-a dat seama că părea obosită. Purta acum un trening roşu şi sandale cu toc ortopedic, care l-au făcut să zîmbească. Ultima modă la Guadalcanal! Dar după aceea i-a venit pe neaşteptate în minte figura lui Kathy şi a fost străfulgerat din nou de vechea durere. Ochii lui i-au întîlnit pe cei ai lui Faye, exact în clipa cînd altcineva o striga pe nume.

– Trebuie să plec.

– Ştiu.

Amîndoi ţipau pentru a se face auziţi. El i-a prins, pentru o clipă, mîna şi a strîns-o cu putere. Ar fi vrut s-o sărute pe gură, dar n-a cutezat.

– Voi veni să te văd la studio.

– Ce-ai spus?

Părea abătută; umblase mult printre militari, dar nici unul nu-i făcuse o impresie atît de profundă.

– Am spus că voi veni să te văd la studio.

I-a surîs, întrebîndu-se dacă o să-l mai vadă cu adevărat vreodată.

– Să ai grijă de tine!

– Sigur că da.

În privinţa asta, nu exista nici o garanţie. Pentru nimeni. Nici măcar pentru ea. Avionul ei ar fi putut să fie doborît înainte chiar de a ajunge la următoarea escală. Cu toţii acceptau această situaţie, îşi dădeau seama că aşa stăteau lucrurile, pînă cînd era lovit cineva la care ţineau. Un camarad, un coleg de cameră, un prieten. Kathy! A alungat din nou din minte imaginea ei.

– Şi tu să ai grijă de tine.

Ce se putea spune unei femei ca ea? „Mult noroc"? Nu asta îi lipsea, avusese deja destul. Oare chiar avusese? Se întrebă dacă exista sau nu vreun bărbat în viaţa ei, dar era prea tîrziu ca să mai afle. Începuse să se îndepărteze împreună cu ceilalţi, întorcînd doar capul pentru a-i face semne cu mîna. Comandantul sosise chiar atunci pentru o ultimă rundă de mulţumiri şi Ward a văzut-o cum îi strîngea mîna, după care s-a suit în avion şi a rămas o clipă în uşă, pentru a-i mai face semne, şi treningul roşu a dispărut din viaţa lui, probabil pentru totdeauna, îşi închipuia. Şi-a impus să presupună că n-o va mai vedea niciodată. Era improbabil s-o mai întîlnească vreodată, şi-a spus, în timp ce Faye gîndea exact acelaşi lucru. S-a pomenit privind în jos spre el şi întrebîndu-se de ce oare o mişcase atît de profund. Poate că, la urma urmei, era timpul să se întoarcă acasă, poate că bărbaţii pe care îi întîlnea în turneu începuseră s-o atragă, ceea ce ar fi fost primejdios. Dar nu era asta. Cu el era altceva. Nu mai simţise niciodată aşa ceva. Nu era însă momentul să-şi îngăduie astfel de sentimente. Era un străin pentru ea – s-a străduit să se convingă – iar ea trebuia să-şi trăiască

propria viaţă. O viaţă în care el nu-şi avea locul. El lupta în război. Cît despre ea, şi ea avea destule războaie de purtat... în turneu, la Hollywood... Adio, Ward Thayer, şi-a şoptit singură. Mult noroc! După care s-a rezemat de spătarul scaunului şi a închis ochii, în timp ce avionul zbura mai departe. Dar chipul lui a obsedat-o săptămîni în şir... ochii aceia albaştri, adînci... Au trecut luni de zile fără să şi-l poată scoate cu totul din minte. Pînă cînd, în cele din urmă, a reuşit.

Capitolul 2

Hollywood, 1945

Toată lumea păstra pe platou o tăcere deplină. Aşteptaseră mai bine de patru luni acest moment şi acum, cînd sosise, ar fi vrut să-l îndepărteze, să-l împiedice să vină, să-l amîne pentru altă zi. Fusese unul dintre filmele acelea parcă vrăjite, la care totul merge ca uns; se închegaseră prietenii care păreau că vor dura etern, toată lumea era înnebunită de vedetă şi toate femeile aproape că se îndrăgostiseră de regizor. Principalul rol masculin era jucat de Christopher Arnold şi toţi spuneau că este cel mai mare star al Hollywood-ului. Era uşor să-ţi dai seama de ce: era un adevărat profesionist. Iar acum îl priveau cu toţii, în ultima lui scenă, cum vorbeşte în şoaptă, cu lacrimi în ochi. Pînă şi zgomotul căderii unui ac s-ar fi auzit pînă la Pasadena şi Faye Price a ieşit, pentru ultima oară, de pe platou, cu capul plecat, cu lacrimi adevărate şiroindu-i pe obraji. Arnold se uita după ea, răvăşit. Asta era scena finală. Se sfîrşise.

– Sfîrşitul filmării! a strigat o voce şi a urmat un lung moment de tăcere, după care a izbucnit larma, toată lumea striga, rîdea, se îmbrăţişa, plîngea.

S-a servit şampanie întregii echipe şi imediat totul s-a transformat într-o petrecere zgomotoasă. Vorbeau în acelaşi timp, urîndu-şi unul altuia tot binele din lume şi neavînd nici un chef să se despartă. Christopher Arnold a strîns-o cu putere în braţe pe Faye, după care a îndepărtat-o de el pentru a o privi în ochi.

– A fost o încîntare să joc cu tine, Faye.

– Şi mie mi-a făcut plăcere.

Au schimbat un zîmbet lung, cu subînţeles. Cu aproape trei ani în urmă fusese ceva între ei şi din cauza asta ea ezitase să facă filmul. Totul mersese însă perfect. El fusese, de la început pînă la sfîrşit, un gentleman în toată puterea cuvîntului, singura aluzie la vechea lor legătură fiind, în prima zi, o ocheadă, care ar fi putut fi interpretată drept mai mult decît un simplu semn de recunoaştere. În cele trei luni, în care s-a turnat filmul, legătura aceea nu a împietat cu nimic asupra muncii lor.

– O să-mi fie din nou foarte dor de tine, i-a spus, dîndu-i drumul din braţe. Şi eu care crezusem că am lăsat toate astea în urmă.

– Şi mie o să-mi fie dor de tine.

Restul distribuţiei făcea un tărăboi nemaipomenit, toată lumea era veselă, iar regizorul o săruta pasionat pe scenografă, întîmplător chiar nevasta lui. Lui Faye îi făcuse plăcere să lucreze cu amîndoi. Regia era o îndeletnicire care o fascina încă de cînd începuse să joace.

– Ce ai de gînd să faci acum, Chris?

– Peste o săptămînă mă duc la New York şi, după aceea, o să plec cu vaporul în Franţa. Vreau să petrec cîteva săptămîni pe Riviera, înainte de sfîrşitul verii. Toată lumea îmi spune că încă nu este cazul să plec în Franţa, dar ce am de pierdut? Aud că nu s-a schimbat nimic, nu s-au desfiinţat încă nici cartelele de alimente.

I-a făcut ştrengăreşte cu ochiul. Avea cu douăzeci de ani mai mult decît ea, dar părea doar cu zece ani

mai vîrstnic. Era, probabil, bărbatul cel mai bine din oraş şi o ştia.

– Ai vrea să vii cu mine?

– Nu, mulţumesc.

Oricît ar fi fost de atrăgător, n-o mai interesa. L-a dojenit pe un ton glumeţ.

– Hai, nu începe din nou. Cît timp am filmat, ai fost cuminte, Chris.

– Bineînţeles. Era vorba de muncă. Acum e altceva.

– A, asta era?

Era pe punctul de a spune ceva ca să-l necăjească, dar hărmălaia din jurul lor s-a înteţit brusc; un băiat venise în fugă pe platou, zbierînd ceva. Faye n-a reuşit să înţeleagă ce anume. Mai întîi, s-a putut citi pe multe feţe panică, apoi şoc, după aceea unii au izbucnit în plîns, dar Faye tot nu înţelesese ce s-a întîmplat. L-a tras de mînecă, neliniştită, pe Chris Arnold.

– Ce-au spus? Ce?

Chris vorbea cu cineva din dreapta lui şi Faye se străduia să audă ce spuneau.

– Doamne sfinte!

S-a întors spre ea cu o expresie de uimire pe chip. Şi apoi, pe negîndite, a cuprins-o din nou în braţe, a strîns-o tare şi i-a spus cu o voce care tremura:

– S-a terminat, Faye, s-a terminat războiul. Japonezii au capitulat.

Cu numai cîteva luni în urmă se terminase în Europa, iar acum, în sfîrşit, se terminase cu totul. I-au ţîşnit lacrimile şi l-a strîns şi ea în braţe. Toţi cei de pe platou plîngeau şi rîdeau în acelaşi timp, mai veniseră şi alţii şi s-au deschis alte cîteva lăzi de şampanie. Acum strigau cu toţii: „S-a terminat! S-a terminat!" Nu doar filmul, războiul.

A avut senzaţia că au trecut ore întregi pînă s-a întors acasă la ea, în Beverly Hills, iar părerea de rău, pentru terminarea filmului, se dusese demult. O eclipsase bucuria că s-a terminat războiul. Părea de necre-

zut. Avusese douăzeci şi unu de ani, la bombardarea Pearl Harbor-ului, iar acum era, la douăzeci şi cinci de ani, o femeie matură, pe culmile carierei ei.

Aceasta era, desigur, culmea; în fiecare an îşi spunea acelaşi lucru. Nu-şi putea imagina că ar fi putut ajunge mai sus decît era. Cum ar fi fost cu putinţă? Şi, totuşi, fusese. An de an, rolurile deveneau tot mai mari, mai bune, mai importante, elogiile, tot mai generoase, banii, în sume tot mai incredibile. Singura pată neagră fusese moartea părinţilor ei. O întrista faptul că părinţii nu mai sînt în viaţă pentru a se bucura de succesele ei. Muriseră amîndoi cu un an înainte. Tatăl ei, de cancer, mama ei, într-un accident de automobil, pe o şosea cu polei din Pennsylvania, în apropiere de Youngstown. După moartea tatălui ei, se străduise să-şi convingă mama să vină să locuiască în California, dar aceasta nu voise să-şi părăsească locuinţa. Aşa că acum nu mai avea pe nimeni. Căsuţa din Grove City, Pennsylvania, fusese vîndută cu un an înainte. Nu avea nici surori, nici fraţi. Cu excepţia credincioasei perechi care îngrijea de frumoasa, dar mica ei casă din Beverly Hills, Faye Price rămăsese singură. Rareori, însă, se simţea însinguratâ; avea prea mulţi oameni în preajmă pentru a nu simţi aşa ceva. Munca şi prietenii îi aduceau multe satisfacţii. Şi totuşi i se părea ciudat să nu mai aibă familie. Pe nimeni căruia să-i aparţină. Încă se mai mira că avea un asemenea succes şi că, într-un interval atît de scurt, viaţa ei ajunsese atît de îndestulată. Chiar şi la douăzeci şi unu de ani, cînd izbucnise războiul, trăise cu totul altfel. Acum, însă, după turneul din urmă cu doi ani, totul se aranjase. Îşi cumpărase casa, făcuse două filme pe an şi, cu toate că avusese de gînd să mai plece în turneu, nu-şi găsise timp. Viaţa părea a fi un şir nesfîrşit de premiere, de fotografii publicitare şi de recepţii pentru presă, iar cînd nu era ocupată cu aşa ceva, se scula la cinci dimineaţa şi pleca la filmări. Următorul film avea să înceapă peste cinci săptămîni şi, în fiecare noapte,

înainte de a adormi, îşi petrecea ore întregi citind scenariul. Acum, întrucît terminase filmul în care jucase cu Chris, putea să se pună cu adevărat pe treabă. Noul film îi va aduce cu siguranţă un Oscar, o asigurase agentul ei. Ori de cîte ori îi spunea însă asta, o făcea să rîdă. Era o idee ridicolă... numai că mai obţinuse unul şi fusese selecţionată încă de două ori. Dar Abe susţinea că va fi un film mare, iar Faye îl credea. Ajunsese să-l privească, într-un fel, ca pe un tată.

A cotit pe Summit Drive după reşedinţele *Pickfair* şi *Chaplin* şi, o clipă mai tîrziu, a ajuns acasă. Bob, care îşi petrecea zilele în căsuţa de lîngă poartă, deschizînd furnizorilor şi prietenilor sau chiar domnişoarei Price, a dat fuga s-o întîmpine cu un zîmbet.

– Aţi avut o zi bună, domnişoară Price?

Era bătrîn, avea părul alb şi-i era recunoscător că-l angajase. Făcea această slujbă de peste un an.

– Sigur că da, Bob. N-ai auzit vestea? S-a terminat războiul!

Lui Bob i-au dat lacrimile. Fusese prea bătrîn pentru a participa la primul război mondial, dar îşi pierduse atunci singurul fecior. Acum, acest război îl făcea să-şi amintească zi de zi de durerea pe care el şi soţia lui o suferiseră atunci.

– Sînteţi sigură, domnişoară?

– Categoric. S-a terminat cu totul.

A întins mîna pentru a o strînge pe a bătrînului.

– Slavă Domnului.

Îi tremura vocea şi a întors capul ca să nu se vadă că-i dăduseră lacrimile. Cînd s-a întors din nou spre a o privi în faţă, n-a considerat că ar fi necesar să-i ceară scuze. „Slavă Domnului." Îi venea să-l sărute de dragul a ceea ce simţeau amîndoi, dar s-a mulţumit să-i zîmbească şi a aşteptat să deschidă marea şi frumoasa poartă de metal, întotdeauna perfect lustruită de el.

– Mulţumesc, Bob.

– Noapte bună, domnişoară Price.

El avea să vină înăuntru mai tîrziu, pentru a lua masa la bucătărie, împreună cu majordomul şi cu menajera, dar Faye nu urma să-l mai vadă decît a doua zi, cînd ea va pleca cu maşina. Iar dacă va prefera să rămînă acasă, nu-l va vedea deloc. Lucra numai peste zi. Arthur, majordomul, era cel care conducea seara maşina şi descuia singur poarta, cu cheia lui. De cele mai multe ori, Faye prefera să conducă singură. Îşi cumpărase un superb *Lincoln Continental* decapotabil, albastru-închis, şi era foarte încîntată să şofeze ea însăşi prin Los Angeles. Numai noaptea mergea cu *Rolls*-ul condus de Arthur. La început i s-a părut şocant să-l cumpere şi aproape că se jena să admită că-i aparţine, dar era o maşină atît de frumoasă, încît n-a fost în stare să reziste. Şi acum încă era un pic emoţionată cînd se suia în *Rolls* şi simţea mirosul pielii cu care era tapisat şi covorul gros, gri, sub picioare. Pînă şi finisajul părţilor de lemn, din magnifica maşină, era unic, aşa că, în cele din urmă, îşi spusese: „fie ce-o fi". La douăzeci şi cinci de ani, succesul n-o mai stînjenea ca pe vremuri. Avea dreptul la el, „mai mult sau mai puţin", cum se tachina singură, şi nu făcea rău nimănui. Nu avea pentru cine să cheltuiască banii pe care-i cîştiga cu nemiluita. Era greu să decidă ce să facă cu ei. O parte o investise, urmînd sfatul agentului ei, dar restul rămînea acolo şi aştepta să fie cheltuit, iar ea era mult mai puţin extravagantă decît majoritatea vedetelor cu care era contemporană. Cele mai multe dintre ele purtau şiraguri de smaralde şi de diamante pînă la pămînt, cumpărau diademe pe care nu şi le puteau permite, mantouri de samur, de hermină şi de cincila, pentru a defila cu ele la premierele filmelor altora. Faye era mult mai reţinută în materie vestimentară, ca şi în ceea ce făcea, deşi avea rochii elegante, care-i făceau plăcere, şi două sau trei mantouri de blană foarte frumoase. Avea o haină de vulpe albă pe care o adora; cînd se înfăşura în ea, într-o noapte geroasă de iarnă, părea o încîntătoare eschi-

mosă blondă. O purtase chiar în iarna precedentă la New York şi constatase că lumea o privise cu răsuflarea tăiată. Mai era şamurul ciocolatiu-închis, pe care îl cumpărase în Franţa, şi un vizon confortabil, de fiecare zi. „Vizonul meu de fiecare zi", se maimuţărea singură, în timp ce parca *Lincoln*-ul în faţa casei. Ce mult se schimbase viaţa ei! Cînd era mică îşi dorea o a doua pereche de pantofi, „de duminică", dar părinţii ei erau prea săraci pentru aşa ceva. Marea criză îi lovise zdravăn şi ambii ei părinţi au fost şomeri multă, foarte multă vreme. Tatăl ei a sfîrşit prin a lucra pe apucate orişice şi se săturase cu totul de viaţă. Mama ei şi-a găsit, în cele din urmă, un post de secretară. Lui Faye, totul i se părea mizer. De aceea fusese atît de fascinată de filme. Cu ajutorul lor, putea evada din realitate multe, multe ore în şir. Economisea fiecare bănuţ pe care izbutea să pună mîna şi, după aceea, se ducea la cinematograf unde, aşezată în sala întunecată, urmărea, cu răsuflarea tăiată, tot ce se petrecea pe ecran. Poate că asta era în subconştientul ei, cînd a plecat la New York pentru a încerca să-şi găsească de lucru ca model. Iar acum, iat-o urcînd cele trei trepte de marmură roz a casei ei din Beverly Hills, în timp ce un majordom englez, cu mină serioasă, îi deschidea uşa, zîmbindu-i fără voia lui. Nu-i putea rezista „tinerei domnişoare", cum o numea în taină, atunci cînd vorbea cu soţia lui. Era, recunoşteau amîndoi, cea mai cumsecade persoană pentru care lucraseră vreodată şi, fără îndoială, cea mai tînără. Nu-şi dădea ceea ce ei numeau „aere de Hollywood". Nu părea să i se fi urcat la cap situaţia la care ajunsese şi era întotdeauna amabilă, politicoasă şi atentă cu ei. Era o plăcere să ai grijă de o asemenea casă şi, dealtfel, n-avea prea multe de făcut. Faye primea rareori musafiri, muncea aproape tot timpul, aşa că n-aveau altă treabă decît să menţină ordinea şi curăţenia şi să aibă grijă ca totul să meargă ca pe roate. Şi Arthur şi Elizabeth erau încîntaţi să se îndeletnicească cu aşa

ceva.

– Bună ziua, Arthur.

– Veşti excelente, domnişoară Price, nu-i aşa? i s-a adresat el pe un ton extrem de protocolar, presupunînd, în mod corect, că aflase deja şi convingîndu-se că aşa era cînd a văzut ce mină fericită are.

– Excelente, asta e sigur.

Ştia că cei doi nu au fii pentru a căror viaţă să se teamă, dar mai aveau rude în Anglia, care fusese greu lovită de război, şi Arthur fusese tot timpul îngrijorat din cauza lor. Vorbea despre Forţele Aeriene Britanice ca despre un Dumnezeu. Discutaseră, din cînd în cînd, şi despre teatrul de război din Pacific, dar de acum înainte nu va mai exista un război despre care să vorbească. A intrat în camera de lucru şi s-a aşezat la micul ei birou englezesc, pentru a-şi deschide corespondenţa, întrebîndu-se cîţi dintre militarii pe care-i întîlnise or mai fi în viaţă şi cîte dintre mîinile pe care le-a strîns nu mai există. Tulburată de acest gînd, a întors ochii spre grădina foarte bine îngrijită şi spre piscina de dincolo de ea. Ce greu era de imaginat holocaustul din Europa, ţările distruse, oamenii care îşi pierduseră viaţa! Se întrebă, aşa cum se întrebase de multe ori, dacă nu cumva şi Ward va fi fost printre ei. Nu avusese niciodată veşti despre el, dar fusese mereu prezent în mintea ei. Gîndul la el o făcuse să se simtă vinovată că n-a mai plecat în turneu; n-a avut niciodată timp. Mai ales după moartea părinţilor ei şi de cînd cariera ei o solicita atît de mult.

S-a întors apoi la scrisorile de pe birou, a răsfoit un teanc de corespondenţă trimisă de agentul ei şi s-a uitat prin facturi, străduindu-se să-şi scoată din minte chipurile din trecut, dar, în prezent, în afară de muncă nu prea avea cu ce să-şi ocupe gîndurile. În anul precedent avusese o legătură destul de serioasă cu un regizor, care era de două ori mai în vîrstă ca ea, dar, în ultimă instanţă, îşi dăduse seama că fusese îndrăgostită

mai mult de creaţia lui decît de el. Îi plăcea să-l asculte vorbind despre ceea ce făcea, dar, de la o vreme, interesul ei scăzuse. În cele din urmă se despărţiră şi, de atunci, nu mai fusese nimeni în viaţa ei. Nu se obişnuise cu legăturile hollywoodiene de scurtă durată, nu se încurca cu cineva decît dacă ţinea cu adevărat la el. Îşi petrecea singură cea mai mare parte a timpului şi evita, pe cît putea, publicitatea. Ducea o viaţă neobişnuit de rezervată pentru o vedetă şi atunci cînd prietenul şi agentul ei, Abe, o dojenea, pentru că „se ascunde" prea mult, se apăra susţinînd că n-ar fi putut munci atît de intens, dacă n-ar sta acasă să-şi studieze şi să-şi pregătească rolurile. Exact acelaşi lucru intenţiona să-l facă şi în următoarele patru săptămîni, indiferent cît ar fi bătut-o Abe la cap să iasă, să se lasă văzută şi să se distreze un pic cu colegii ei.

Promisese, în schimb, că va pleca pentru cîteva zile la San Francisco, pentru a vizita o actriţă mai în vîrstă, acum retrasă din activitate, cu care se împrietenise la începutul carierei ei. Iar la întoarcerea acasă, intenţiona să se oprească pentru a se întîlni cu nişte prieteni la Pebble Beach. Acceptase ca, după aceea, să petreacă un weekend cu familia Hearst, pe vastul lor domeniu de la ţară, unde aveau, între altele, animale sălbatice în libertate şi o grădină zoologică; se va întoarce apoi acasă ca să se odihnească, să se relaxeze, să studieze şi să citească. Nimic nu-i plăcea mai mult decît să stea tolănită lîngă propria ei piscină, să se prăjească la soare, să miroasă florile, să asculte zumzetul albinelor. A închis ochii, gîndindu-se la asta, şi nu l-a auzit pe Arthur care intrase tiptil în cameră. A deschis ochii cînd l-a auzit dregîndu-şi vocea, la oarecare distanţă de ea. Pe Arthur nu-l auzeai niciodată intrînd. Păşea cu o graţie de pisică, în pofida staturii şi a vîrstei lui, iar acum se afla în faţa ei, la vreo doi-trei metri de birou, în frac, cu pantaloni reiaţi, cămaşă bine scrobită şi cravată, ducînd o tavă de argint pe care se afla o singură ceaşcă de

ceai. O cumpărase ea singură direct de la Limoges şi era foarte încîntată de ea. Era de un alb pur, cu floricele bleu ici şi colo, ca şi cum cineva şi-ar fi adus aminte să le picteze ulterior. Cînd Arthur a aşezat ceaşca pe biroul ei, împreună cu şerveţelul de olandă albă, confecţionat înainte de război în Italia şi cumpărat de ea de la New York, a văzut că Elizabeth îi trimisese azi şi cîteva prăjituri. În mod normal, Faye nu şi le-ar fi permis, dar mai erau cinci săptămîni pînă la următorul film, aşa că, la urma urmei, de ce nu? I-a zîmbit lui Arthur, iar acesta s-a înclinat şi a părăsit camera în tăcere. A aruncat o privire în jur, spre lucrurile care-i erau dragi, spre rafturile cu cărţi vechi şi noi, unele dintre ele foarte rare, la vazele pline cu flori, la sculpturile pe care începuse să le achiziţioneze cu un an în urmă, la frumosul covor de Aubusson, în nuanţe de roz şi bleu-pal, cu flori presărate pe toată întinderea lui, la mobila englezească pe care o alesese cu atîta grijă, la piesele de argint pe care Arthur le lustruia pînă le făcea să strălucească. Văzu şi superbul candelabru franţuzesc de cristal care atîrna în hol, iar dincolo de acesta sufrageria cu masa ei englezească şi cu scaunele Chippendale şi celălalt candelabru de deasupra lor. Era un cămin pe care îl admira în fiecare zi, îi făcea plăcere să-l admire nu doar pentru frumuseţea comorilor lui, ci şi din cauza constrastului cu sărăcia lucie în mijlocul căreia crescuse. Acest contrast făcea şi mai preţios fiecare obiect, de la sfeşnice şi feţe de masă de dantelă, pînă la superbele antichităţi. Fiecare dintre ele simboliza realizările ei şi răsplata acestora.

Mai era un *living-room* spaţios, cu şemineu de marmură şi cu scaune franţuzeşti delicat fasonate. Amestecase mobila franceză cu cea engleză, cîteva piese moderne cu altele vechi. Avea şi două splendide tablouri impresioniste, dăruite de un prieten foarte, foarte drag. O scară îngustă, dar frumoasă, ducea la etaj. Aici, dormitorul ei era îmbrăcat în oglinzi şi mătase albă, aşa

cum visase în copilărie, cînd era îndrăgostită de cinematograf. Avea o cuvertură făcută din blănuri de vulpe albă pe pat, perne de blană pe canapea şi un şemineu alb, identic cu cel din budoarul ei cu oglinzi de jur împrejur. Baia, cu pereţi de marmură albă, avea pe jos dale tot albe. Exista încă un salonaş, pe care îl folosea, uneori, noaptea tîrziu, cînd studia un scenariu sau scria unui prieten. O mică bijuterie desăvîrşită. Exact de dimensiunile potrivite pentru ea. În spatele bucătăriei de la parter, erau camere pentru servitori, iar încăpătorul garaj avea deasupra lui un apartament în care locuia Bob grădinarul. O grădină imensă, un bazin de înot destul de mare şi, alături de el, o căsuţă, un bar şi un vestiar pentru prieteni. Avea aici tot ce-şi dorea, o mică lume numai a ei, spunea adeseori. Aproape că nu-i mai plăcea să plece nicăieri şi mai că-i părea rău de promisiunea făcută vechii ei prietene, că o va vizita săptămîna următoare la San Francisco.

Odată ajunsă acolo, s-a simţit bine împreună cu ea. Cu ani în urmă, Harriet Fielding fusese o actriţă celebră pe Broadway şi Faye o respecta enorm. Harriet o învăţase foarte multe. Faye i-a vorbit despre noul ei rol. Nu încăpea îndoială că o va solicita mult. Se spunea că protagonistul era un tip dificil, că-şi dădea aere la modul cel mai dezagreabil cu putinţă. Faye nu mai jucase niciodată cu el şi nu era încîntată deloc de perspectivă. Spera că nu făcuse o greşeală acceptînd rolul, dar Harriet i-a spus ferm că nu greşise. Rolul era mai substanţial şi pretindea mai multă măiestrie decît tot ce făcuse Faye pînă atunci.

– Tocmai asta mă sperie. Dacă o să dau chix?

Era ca şi cînd ar fi avut din nou o mamă cu care putea să stea de vorbă, deşi Harriet era cu totul altfel

decît fusese mama ei. Era mai sofisticată, mai rutinată şi mai aproape de munca lui Faye decît fusese propria ei mamă. De fapt, Margaret Price n-a înţeles niciodată nimic din ceea ce făcea Faye sau din lumea în care se învîrtea, dar fusese, cu siguranţă, foarte mîndră de ea. Se lăuda faţă de toţi şi, ori de cîte ori se ducea acasă, Faye era mişcată să constate ce mult ţinea mama ei la ea. Acum nu mai exista însă un „acasă" unde să se ducă, nimănui nu-i mai păsa de ea în oraşul ei natal. O avea în schimb pe Harriet, care însemna foarte mult pentru ea.

– Vorbesc serios. Ce-o să fie dacă voi juca îngrozitor?

– În primul rînd, n-o să se întîmple una ca asta. Şi în al doilea rînd, dacă ai să dai chix, şi asta ni se întîmplă din cînd în cînd tuturor, o să te aduni, o să încerci din nou şi data viitoare o să te descurci mai bine. Ba chiar, probabil, mult mai bine. Ce-i cu tine? Nu te-am cunoscut laşă, Faye Price.

Bătrîna vorbea ca şi cum ar fi fost iritată, dar Faye ştia că face pe nebuna.

– Învaţă-ţi lecţia cum trebuie şi totul o să meargă bine.

– Sper să ai dreptate.

În loc de răspuns, bătrîna s-a strîmbat la ea. Harriet era deosebit de reconfortantă în multe feluri. Vreme de cinci zile au bătut împreună dealurile din împrejurimile oraşului San Francisco şi au vorbit despre toate cele, de la viaţă, la război, de la carierele lor, la bărbaţi. Harriet era unul dintre puţinii oameni cu care Faye discuta cu adevărat. Era atît de înţeleaptă, atît de deşteaptă şi atît de spirituală! Rar, foarte rar se putea întîlni o femeie ca ea şi Faye era foarte recunoscătoare că o descoperise.

Cînd conversaţia a ajuns la bărbaţi, Harriet a întrebat-o, şi nu pentru prima oară, de ce nu se hotărîse să-şi aleagă un bărbat cu care să rămînă.

– Presupun că nu sînt chiar cum ar trebui să fie.

– Nu se poate ca unii dintre ei să nu fie, i-a răspuns Harriet, privindu-şi cercetător tînăra prietenă. Nu cumva te temi?

– Poate. Cred însă, cu adevărat, că nici unul dintre ei nu-i cum ar trebui să fie. Pot obţine de la ei orice mi-aş dori: orhidee, gardenii, şampanie, seri exotice, nopţi fabuloase, invitaţii la recepţii nemaipomenite şi, în unele cazuri, cadouri costisitoare, dar nu asta mi-am dorit vreodată cu adevărat. Nici unul dintre ei nu mi se pare real. Niciodată nu mi s-au părut.

Era unul dintre motivele pentru care Harriet o îndrăgise de la bun început.

– Slavă Domnului. Asta e. Nu-i ceva real. Ai fost întotdeauna destul de deşteaptă ca s-o înţelegi. Există însă la Los Angeles şi alt gen de bărbaţi, nu doar farsori şi surogate şi playboy.

Ştiau însă amîndouă că, arătînd aşa cum arăta, şi ţinînd seama de statutul ei de vedetă, Faye îi atrăgea irezistibil pe cei pe care Harriet obişnuia să-i numească „ahtiaţi după tot ce luceşte".

– Poate că n-am avut pur şi simplu timp să-i întîlnesc pe cei pe care ar fi trebuit să-i întîlnesc.

Nostim era că nu s-ar fi putut imagina rămînînd alături de vreunul dintre aceşti bărbaţi, nici măcar alături de Gable. Ceea ce şi-ar fi dorit ar fi fost o versiune ceva mai cizelată a bărbaţilor pe care i-ar fi putut cunoaşte acasă, la Grove City, genul de bărbat care curăţă zăpada într-o dimineaţă geroasă de iarnă, taie un brad pentru pomul de Crăciun al copiilor, face excursii lungi împreună cu ea, se aşază lîngă foc sau se plimbă împreună vara pe malul lacului. Cineva real. Cineva cu care să poată sta de vorbă, cineva care să pună copiii şi pe ea mai presus de orice, chiar şi de profesiunea lui. Nu cineva care să caute să-şi remorcheze vagonul la cariera ei, să obţină un rol important în filmul altcuiva. Acest gînd i-a readus în minte noul ei film şi i-a pus din

nou întrebări Harrietei în legătură cu unele dintre subtilităţile scenariului şi cu noile tehnici pe care voia să le încerce. Îi plăcea să se aventureze şi să inoveze în materie de actorie. Atîta vreme cît nu întemeia un cămin şi o familie pentru cineva, putea, cel puţin, să-şi investească întreaga energie creatoare în carieră. Şi pînă acum, după cum o ştia întreaga lume, făcuse acest lucru cu un succes enorm. Harriet continua însă să fie necăjită că nu apăruse bărbatul potrivit. Simţea că asta ar scoate la iveală o dimensiune a lui Faye neatinsă pînă acum, o dimensiune care ar înălţa-o atît ca femeie, cît şi ca actriţă.

– O să vii să mă vezi pe platou?

Faye îi adresase o privire rugătoare şi femeia mai vîrstnică a avut impresia că nu-i decît o fetiţă. S-a mulţumit însă să-i zîmbească blînd şi să clatine din cap.

– Doar ştii, Faye, cît de tare detest locul acela.

– Dar am nevoie de tine.

Dădea, pentru prima oară de cînd o cunoştea Harriet, o impresie de neajutorare, ceea ce a determinat-o să strîngă încurajator mîna tinerei ei prietene.

– Şi eu am nevoie de tine. Ca prietenă. Tu, însă, Faye Price, nu ai nevoie de sfaturile mele ca actriţă. Ai mai mult talent în degetul tău mic decît am avut eu vreodată. O să fie perfect. Sînt convinsă. Iar prezenţa mea pe platou n-ar face decît să-ţi distragă atenţia.

Niciodată pînă atunci nu simţise Faye nevoia de a avea un sprijin moral pe platou. Nu-şi venise încă în fire cu totul, cînd s-a despărţit de Harriet şi a plecat spre San Francisco mai tîrziu decît plănuise. A pornit în josul coastei spre ceea ce familia Hearst numea modest, pe spaniolește, „Casa" lor. De-a lungul întregului drum, nu şi-a putut-o scoate din minte pe Harriet.

Din motive pe care nici ea nu le înţelegea, se simţea mai singură decît oricînd în ultimii ani. Îi era dor de Harriet, de vechiul ei cămin din Pennsylvania, de părinţii ei. Avea pentru prima oară impresia că din viaţa ei

lipseşte ceva, fără însă să-şi dea seama ce anume. Încerca să-şi spună că totul se datorează nervozităţii provocate de noul rol, dar era mai mult decît atît. Nu exista, pentru moment, nici un bărbat în viaţa ei, de multă vreme nu existase, şi Harriet avea dreptate, nu era bine că nu se putea opri la cineva, dar la cine? Nu era în stare să-şi reprezinte nici măcar un chip care s-o atragă; nu era nimeni pe care să fie nerăbdătoare să-l revadă, atunci cînd avea să se întoarcă acasă, iar bairamurile de la Hearst i s-au părut mai neinteresante decît oricînd. Erau zeci de musafiri şi, ca de obicei, nenumăraţi animatori amuzanţi, dar a avut senzaţia că viaţa pe care o ducea nu avea, aşa cum nu aveau nici oamenii pe care-i cunoştea şi cu care se întîlnea, nici o substanţă. Singurele lucruri cu sens erau munca ei şi cei doi oameni la care ţinea cel mai mult: Harriet Fielding, care locuia la o depărtare de şapte sute cincizeci de kilometri, şi agentul ei, Abe Abramson.

În cele din urmă, după ce fusese obligată să zîmbească la nesfîrşit zile întregi, a fost o uşurare să se întoarcă la Los Angeles. Cînd a ajuns, şi-a descuiat singură uşa casei cu cheia ei. S-a suit la etaj, în splendoarea albă a propriului ei dormitor şi s-a simţit mai fericită decît oricînd în ultimele săptămîni. Era grozav să fii acasă. Totul părea mai frumos decît pe imensul domeniu al lui Hearst. S-a trîntit încîntată pe cuvertura de vulpe albă, azvîrlindu-şi din picioare pantofii. Se uită spre micul candelabru elegant, gîndindu-se înfrigurată la noul ei rol. Se simţea din nou bine. Şi ce dacă nu exista nici un bărbat în viaţa ei? Avea o ocupaţie care o făcea foarte, foarte fericită.

În luna care a urmat, a studiat zi şi noapte, învăţînd pe de rost fiecare replică din scenariu, şi pe ale ei şi pe ale celorlalţi. Încerca diverse nuanţări, îşi petrecea zile întregi umblînd pe afară, vorbind singură şi străduindu-se să devină femeia pe care trebuia s-o interpreteze. În film avea să fie scoasă din minţi de bărbatul cu care se

măritase. În cele din urmă, el avea să-i ia copilul, ceea ce o va determina să încerce să se sinucidă, apoi să-l omoare pe el, pentru ca, încetul cu încetul, să ajungă să-şi dea seama cît rău îi făcuse el. În final, va fi în stare să dovedească acest lucru, îşi va redobîndi copilul şi, în sfîrşit, îşi va ucide soţul. Pînă şi acest ultim act de violenţă şi de răzbunare era important pentru Faye. Îşi va pierde publicul simpatia pentru ea? O va compătimi? O să le cîştige inimile? Era extrem de important.

În dimineaţa cînd trebuiau să înceapă filmările, Faye a fost la studio exact la ora stabilită, cu scenariul în servieta roşie din piele de crocodil, pe care o purta întotdeauna cu ea, cu fardurile ei proprii într-o geantă asortată, cu o valijoară umplută cu cele cîteva lucruri pe care îi plăcea să le aibă, de obicei, pe platou. A intrat în cabină cu aerul calm, degajat, care plăcea enorm unora, dar era detestat de alţii, de cei ce nu erau în stare să concureze cu ea în această privinţă. Faye Price era, în primul rînd, o profesionistă, dar era, în acelaşi timp, şi o perfecţionistă. Nu cerea însă nimănui decît ceea ce-şi ceruse mai întîi ei înseşi.

O cameristă a studioului fusese repartizată pentru a avea grijă de Faye, de costumele şi de cabina ei. Unii îşi aduceau propriul lor personal, dar Faye nu şi-o putea imagina pe Elizabeth aici, aşa că o lăsa întotdeauna acasă. Femeile date de studio se descurcau la fel de bine. De data aceasta i se trimisese o negresă simpatică, pe care o cunoştea pentru că mai lucrase pentru ea. Pearl era extrem de capabilă şi Faye apreciase comentariile şi remarcile ei. Era isteaţă, era angajată de mulţi ani la studio şi unele dintre poveştile pe care i le spusese o făcuseră pe Faye să rîdă cu lacrimi. Aşa că, în dimineaţa asta, au fost încîntate să se reîntîlnească. A aranjat toată îmbrăcămintea adusă de Faye de acasă, i-a scos fardurile, dar nu s-a atins de servietă, deoarece făcuse o dată această greşeală şi îşi amintea că lui Faye nu-i place să pună nimeni mîna pe scenariul ei. I-a

servit cafeaua cu exact atîta lapte cît ştia că obişnuieşte şi la ora şapte dimineaţa, cînd a sosit coafeza care trebuia să-i aranjeze părul lui Faye, i-a adus un ou fiert moale şi o singură felie de pîine prăjită. Se spunea că face adevărate minuni pe platou şi că are o grijă nemaipomenită de „vedetele ei", dar Faye nu abuza niciodată de ea şi Pearl aprecia acest lucru. În timp ce coafeza se apuca de treabă, Faye a privit-o recunoscătoare.

– Ai să faci din mine o răsfăţată incorigibilă, Pearl.

– Asta şi urmăresc, domnişoară Price.

Tare-i mai plăcea să lucreze pentru fata asta. Era una dintre cele mai bune. Nu se mai sătura povestind despre ea prietenilor ei. Faye avea un fel de demnitate greu de descris, dar avea, în acelaşi timp, căldură şi inteligenţă şi, pe lîngă astea şi-a spus zîmbind în sinea ei, nişte picioare al dracului de bine făcute.

În două ore, părul lui Faye a fost aranjat exact aşa cum trebuia şi ea se îmbrăcă cu rochia bleumarin în care urma să joace. Machiajul fusese realizat respectîndu-se întocmai indicaţiile regizorului şi Faye era în picioare, aşteptînd să i se dea intrarea. Cu toţii erau în obişnuita stare de tensiune. Camerele de luat vederi erau împinse dintr-o parte în alta, secretarele de platou erau în aşteptare, regizorul discuta cu electricienii şi aproape toţi actorii erau acolo. Făcea excepţie doar cealaltă vedetă. Faye a auzit pe cineva murmurînd, ca de obicei, şi s-a întrebat dacă vedeta aşteptată lucra aşa întotdeauna. Suspinînd uşor, s-a aşezat discret pe un scaun. Dacă va fi nevoie, vor începe cu o scenă în care nu era nevoie de el, dar, dacă întîrzia din prima zi, nu era un semn bun pentru lunile ce aveau să urmeze. Se uita la confortabilii pantofi bleumarin, pregătiţi pentru ea de costumieră, cînd a avut senzaţia ciudată că cineva o priveşte. A ridicat ochii şi a avut în faţă chipul foarte bronzat al unui tînăr frapant de frumos, cu părul blond şi ochii albaştri. A presupus că este vreunul dintre actorii din film care voia poate s-o salute înainte de

începerea filmărilor. I-a zîmbit politicos, dar tînărul nu zîmbea.

– Nu mă mai ţii minte, nu-i aşa, Faye?

O fracţiune de secundă a avut senzaţia aceea de pierdere a conştiinţei de sine, simţită de orice femeie atunci cînd are în faţă un bărbat care îi dă impresia că o cunoaşte, deşi ea nu şi-l aminteşte deloc. L-am cunoscut oare vreodată? I-am uitat cumva figura? N-o fi oare... Nu, nu se poate. Stătea pur şi simplu în faţa ei şi o privea teribil de concentrat, aproape că o speria. Undeva, în străfundurile memoriei, exista parcă ceva, dar nu ştia de unde să-l ia. Să fi jucat oare mai demult împreună cu el?

– Nu cred că ai avut vreun motiv să mă ţii minte.

Avea o voce egală şi liniştită şi o privea foarte serios, ca şi cum ar fi fost dezamăgit că nu-l recunoscuse imediat, iar ea se simţea din ce în ce mai prost.

– Ne-am întîlnit acum doi ani la Guadalcanal. Ai dat o reprezentaţie pentru noi şi eu i-am ţinut locul comandantului.

– O, Doamne sfinte! Ochii i s-au mărit şi, dintr-o dată, i-a revenit în minte totul; chipul acela frumos, lunga lor convorbire, tînăra infirmieră cu care fusese căsătorit şi care fusese ucisă. Se uitau acum unul la celălalt în timp ce amintirile dădeau buzna. Cum de-a putut aproape să-l uite? Chipul lui o obsedase doar luni de-a rîndul! Nu se aşteptase însă să-l mai vadă vreodată. Cînd s-a ridicat şi i-a întins mîna, el zîmbea. De multă vreme se întreba dacă îl va recunoaşte.

– Bun venit acasă, domnule locotenent.

A salutat-o ceremonios, la fel ca atunci, demult, şi a făcut o mică plecăciune.

– Maior acum. Mulţumesc.

– Îmi cer scuze. Eşti bine?

Se bucura aflînd că a scăpat.

– Sigur că da.

I-a răspuns atît de repede, încît a făcut-o să se în-

trebe dacă era adevărat, dar arăta destul de bine; de fapt, arăta extraordinar. În timp ce se uita la el, şi-a adus aminte unde se aflau şi că filmarea era pe punctul de a începe dacă cealaltă vedetă a sosit.

– Ce faci aici?

– Locuiesc la Los Angeles. Îţi aminteşti? Ţi-am spus. Şi ţi-am mai spus şi că o să trec într-o bună zi pe la studio. De obicei, îmi ţin promisiunile, domnişoară Price.

Nu era greu să crezi asta despre el. Era mai arătos decît ţinea ea minte şi avea un aer de cutezanţă şi, în acelaşi timp, de reţinere. Ca un armăsar magnific ţinut strîns în frîu. Ştia că trebuia să fi avut acum douăzeci şi opt de ani, îşi pierduse aspectul băieţesc. Părea bărbat din cap pînă în picioare. Mintea ei era însă la altele. De exemplu la vedeta care tot nu venise. Era stînjenitor să-l revadă pentru prima oară aici.

– Cum Dumnezeu ai intrat aici, Ward?

Nu-i uitase numele. Întrebarea i-a pus-o cu un surîs prietenesc. Dintr-o dată, tînărul şi-a recăpătat privirea poznaşă şi i-a răspuns glumeţ:

– Am uns cîteva uşi, le-am spus că sînt un vechi prieten al lui Faye Price. Războiul, medalii, Guadalcanal... ştii, cum se obişnuieşte.

Acum ea rîdea de-a binelea. Dăduse şperţ ca să intre, dar de ce?

– Ţi-am spus că aş vrea să te revăd.

Ceea ce însă nu i-a spus a fost de cîte ori se gîndise la ea în ultimii doi ani. De o mie de ori a vrut să-i scrie, dar n-a îndrăznit. Dacă scrisorile de la admiratori erau aruncate? Şi, oricum, unde să-i fi trimis scrisoarea? Faye Price, Hollywood, USA? Se hotărîse să aştepte pînă se va întoarce acasă, dacă se va întoarce vreodată; uneori se îndoia de asta. Uneori? De multe, de foarte multe ori. Şi acum ajunsese aici. Era ca un vis să fie acolo, s-o privească, s-o audă vorbindu-i. Îi auzise vocea în toate visele lui, vocea asta profundă, senzuală, care îl obseda de doi ani.

– Cînd te-ai întors?

S-a decis să fie cinstit cu ea.

– Ieri. Aş fi venit imediat, dar a trebuit să rezolv mai întîi nişte probleme.

Să se întîlnească cu avocaţii, să completeze nişte acte, să vadă ce va face cu casa care rămăsese prea mare pentru el. Stătea la hotel.

– E perfect normal, înţeleg.

Era bucuroasă că se întorsese, era bucuroasă că trăia, bucuroasă că venise acasă. Era, într-un fel, reprezentantul tuturor soldaţilor pe care îi întîlnise în turneele ei. Apăruse în faţa ei ca cineva dintr-un vis îndepărtat, cineva pe care îl cunoscuse cu doi ani înainte, în junglă, iar acum era aici, surîzîndu-i, fără uniformă, un om ca toţi oamenii, care avea însă ceva special, ceva ce nu mai întîlnise niciodată.

Chiar atunci, însă, a apărut partenerul ei, pe platou s-a produs o adevărată explozie, regizorul a început să răcnească la toată lumea şi trebuiau să joace prima scenă în doi.

– Ar fi mai bine să pleci, Ward. Trebuie să trec la treabă.

Se simţea, pentru prima oară în viaţă, la mijloc, între munca ei şi un bărbat.

– Nu se poate să stau şi să mă uit?

Cînd ea a scuturat din cap că nu, a făcut o mutră de copil dezamăgit.

– Nu de data asta. Prima zi e oarecum dificilă pentru noi toţi. Peste cîteva săptămîni, cînd o să fim mai relaxaţi.

Lui, aceste cuvinte i-au sunat bine. Amîndurora, de fapt. „Peste cîteva săptămîni", ca şi cum ar fi avut tot timpul din lume şi un viitor comun. Cine era oare acest bărbat, s-a întrebat subit ea, în timp ce el o privea stăruitor. La urma urmei, nu era decît un străin.

– Cinăm împreună diseară?

Şoptise aceste cuvinte pe platoul care se întuneca,

iar ea a început să-i răspundă ceva şi să clatine din cap, însă chiar atunci regizorul a răcnit din nou şi Ward a încercat să-i mai vorbească, dar Faye a ridicat mîna pentru a-l opri. Ochii li s-au întîlnit. A simţit că are de-a face cu un bărbat puternic. Luptase în război, se întorsese acasă, îşi pierduse prima soţie şi venise s-o vadă pe ea. Poate că asta era tot ce trebuia să ştie despre el. În orice caz, deocamdată.

– Bine, i-a răspuns în şoaptă, iar el a întrebat-o unde locuieşte. În timp ce nota adresa ca să i-o dea, s-a simţit stingherită la gîndul că o să vadă ce luxos trăieşte. Nu era chiar atît de grandios, cît ar fi putut să fie, dar fără îndoială că, ţinînd seama de standardul lui, va fi oarecum intimidat. Nu avea însă timp să stabilească alt loc de întîlnire. I-a înmînat petecul de hîrtie şi i-a făcut semn cu mîna să plece. Cinci minute mai tîrziu, primea indicaţii şi făcea cunoştinţă cu partenerul ei. Era un bărbat solid, interesant şi foarte frumos. În cele cîteva ore în care au lucrat împreună, Faye şi-a dat însă seama că-i lipseşte ceva. Căldură, farmec... Mai tîrziu, în intimitatea cabinei, a încercat să definească acest ceva pentru Pearl.

– Da, ştiu ce vreţi să spuneţi, duduie Price. Două sînt lucrurile pe care nu le are: inimă şi creier.

Faye a izbucnit în rîs, dîndu-şi seama că femeia are dreptate. Ăsta era cusurul lui, nu era deştept. Era, de asemenea, foarte plin de sine, ceea ce nu putea decît să agaseze. O întreagă armată de valeţi, secretare şi curieri se învîrteau în jurul lui pe platou, pentru a-i ţine la îndemînă tot ce dorea, de la ţigări, pînă la gin. Cînd au terminat filmarea, Faye a observat cum o dezbracă din ochi. După aceea, a invitat-o să cineze împreună.

– Regret, Vance, diseară mă întîlnesc cu altcineva.

A văzut cum îi sticlesc ochii şi i-a venit să-şi dea singură palme. Chiar dacă n-ar fi avut nici o altă întîlnire, în următorii zece ani, cu el n-ar fi ieşit niciodată.

– Atunci, mîine seară?

A scuturat din cap că nu şi s-a îndepărtat încet de el. Nu avea să fie uşor să colaboreze cu Vance Saint George, dar fuseseră momente cînd i se păruse că juca realmente foarte bine.

Nu la Vance se gîndea însă în seara aceea, în timp ce se grăbea să se întoarcă în cabină. Se făcuse şase şi se afla pe platou de douăsprezece ore, dar era obişnuită cu aşa ceva. După ce s-a schimbat, i-a urat noapte bună lui Pearl şi a plecat în grabă spre locul unde-şi parcase maşina. Drumul pînă la Beverly Hills l-a parcurs cu maximum de viteză. Cînd a ajuns, Bill era încă la poartă; i-a dat drumul înăuntru şi ea a trecut tot în viteză pe lîngă el şi a lăsat automobilul în faţa casei, fără să mai piardă vremea pentru a lăsa în jos capota. S-a uitat din nou la ceas. El îi şoptise ora opt, iar acum era şapte fără un sfert.

Arthur i-a deschis uşa şi ea a urcat scările în goană.

– Un pahar de vin alb, domnişoară? a strigat în urma ei, iar Faye s-a oprit pentru o clipă şi i-a adresat un zîmbet care i-a încălzit, ca întotdeauna, inima.

Era nebun după ea, mai nebun decît ar fi fost dispus să recunoască de faţă cu Elizabeth.

– Vine cineva la opt şi o să bem atunci.

– Prea bine, domnişoară. S-o trimit pe Elizabeth să vă dea drumul la apă în baie? Ar putea să vă aducă un pahar de vin alb pentru dumneavoastră chiar acum.

Ştia cît de extenuată venea uneori de pe platou, dar în seara asta nu părea obosită deloc.

– Nu, mulţumesc, nu vreau nimic.

– Doriţi ca musafirul dumneavaoastră să fie invitat în *living-room*, domnişoară?

Era o întrebare retorică, ştia că aşa va dori, şi a fost surprins cînd a văzut-o clătinînd din cap că nu.

– În biroul meu, te rog, Arthur.

I-a mai zîmbit o dată şi a dispărut, necăjită că nu aranjase să se întîlnească cu Ward undeva în centru. Ce ridicol din partea ei să facă pe vedeta cu el, săr-

manul băiat! Ei bine, cel puţin supravieţuise războiului. Asta era important, şi-a spus, în timp ce alerga spre budoar, unde a deschis toate uşile dulapurilor, după care s-a repezit în baia de marmură albă, pentru a da drumul la apă. Şi-a pregătit o rochie simplă de mătase albă care-i venea perfect şi nu era prea bătătoare la ochi. Avea un pardesiu de mătase gri care mergea cu rochia, a ales din cutia cu bijuterii nişte cercei cu perle gri, apoi escarpini de mătase gri şi o poşetă de mătase gri cu alb. Toate laolaltă sugerau o eleganţă mai căutată decît anticipase, dar nu voia nici să-l insulte printr-o îmbrăcăminte prea simplă. La urma urmei, el ştia cine este ea. Singura problemă era că ea nu ştia nimic despre el. S-a oprit o clipă după ce-a închis apa la baie şi a privit în gol, gîndindu-se la el. Cine era, de fapt, Ward Thayer?

Capitolul 3

La opt fără cinci, Faye era în biroul ei de la parter şi-l aştepta pe Ward. Purta rochia de mătase albă, iar pardesiul gri aştepta pe spătarul unui scaun. A străbătut nervoasă încăperea, dus-întors, regretînd încă o dată că nu aranjase să-l întîlnească în alt loc, dar apariţia lui bruscă pe platou, după scurta lor întîlnire de la Guadalcanal, cu doi ani în urmă, fusese un adevărat şoc. Ce ciudată era viaţa! Iată-l din nou, ea urma să ia masa cu el, îi bătea tare inima şi trebuia să admită că era emoţionată. Era un bărbat foarte atrăgător şi avea în el ceva misterios.

Soneria a trezit-o din reverie şi, în timp ce Arthur se ducea să deschidă, a respirat adînc şi a încercat să-şi revină, dar s-a pomenit dintr-o dată, privind din nou în ochii lui adînci de safir şi a devenit atît de bine dispusă, cum nu mai fusese de mulţi ani. Ajungea să se uite la el pentru a se simţi ca pe creasta unui val. S-a străduit să se poarte degajat în timp ce-i oferea ceva de băut şi observa ce bine îi vine în haine civile. Purta un costum simplu gri, în dungi, dar i se mula perfect pe umeri şi părea încă şi mai înalt decît înainte. Tot i se mai părea

oarecum bizar să se afle aici împreună cu el, cu acest soldat dintr-un război care, în sfîrşit, se terminase. Nu era însă decît un gest amabil şi, dacă va constata că nu are nimic în comun cu el, nu va mai fi obligată să-l vadă după seara asta. Continua să fie impresionată de faptul că dăduse bacşişuri pentru a pătrunde în studio ca s-o vadă şi, în plus, orice s-ar fi spus, tipul avea un farmec aparte. Acest lucru îl simţise încă demult, de cînd îl cunoscuse la Guadalcanal.

– la loc, te rog.

Tăcerea dintre ei era stînjenitoare şi se întreba ce să-i spună, cînd l-a văzut zîmbind. Privea în jur cu evidentă plăcere şi părea să observe toate detaliile camerei: micile statuete, covorul de Aubussonl... S-a ridicat pentru a se uita la colecţia de cărţi rare, cumpărate de ea la o licitaţie, cu mulţi ani în urmă, şi a avut o tresărire.

– De unde le ai pe astea, Faye?

– De la o licitaţie de acum cîţiva ani. Acelea de acolo sînt numai ediţii princeps şi sînt foarte mîndră de ele.

Adevărul era că era mîndră de fiecare lucru. Totul fusese cîştigat prin muncă grea şi de aceea însemna şi mai mult pentru ea.

– Te superi dacă le iau jos să mă uit la ele?

A întors capul spre ea. Acum părea mai în largul lui. Arthur a intrat, aducînd băuturi pe o tavă de argint: gin cu tonic pentru Faye şi whisky cu gheaţă pentru Ward, în pahare de cristal, cumpărate de ea de la *Tiffany,* din New York.

– Sigur că nu, uită-te.

Faye îl urmăra de la locul ei şi l-a văzut cum scoate cu precauţie două volume, pune unul jos şi-l deschide pe celălalt – o ediţie legată în pînză – la pagina de gardă şi apoi la ultimele pagini. Şi-a întors apoi privirea spre ea cu o expresie amuzată.

– Este aşa cum mi-am închipuit. Au fost ale bunicului meu. Le-aş fi recunoscut oriunde.

I-a întins una din cele două cărţi pentru a-i arăta un ex libris interesant, ştampilat de mînă pe ultima pagină.

– Aşa îşi marca toate cărţile. Am şi eu o parte din ele.

Cuvintele lui au făcut-o curioasă, amintindu-i cît de puţin ştia despre el; a încercat să-l descoasă, în timp ce stăteau de vorbă şi îşi goleau paharele. Răspunsurile lui Ward au fost însă destul de vazive; i-a vorbit despre interesul bunicului lui pentru vapoare, despre veri petrecute în Hawaii, şi tot ce-a aflat a fost că mama lui se născuse acolo. Despre tatăl lui n-a spus mare lucru şi ea n-a reuşit să afle mai mult.

– Şi tu, Faye? Tu eşti din părţile de est, nu-i aşa?

Schimba mereu vorba, punînd întrebări despre ea, ca şi cum amănuntele vieţii lui ar fi fost neimportante. S-ar fi zis chiar că preferă să rămînă un mister pentru ea. Arătos, stăpîn pe sine, părea extrem de binecrescut. Murea de curiozitate să afle mai multe despre el. Va trebui să-l descoase la cină. El o privea tăcut, admirativ.

– Sînt din Pennsylvania, dar mă simt ca şi cum aş fi fost dintotdeauna aici.

– Efectul Hollywood-ului, cred. E greu să-ţi mai imaginezi alt mod de viaţă, i-a răspuns el, bine dispus.

A refuzat un al doilea pahar, s-a uitat la ceas, s-a ridicat în picioare şi a luat pardesiul ei.

– Cred că ar trebui să plecăm. Am făcut rezervare pentru ora nouă.

Murea să-l întrebe unde, dar nu voia să-l bată prea mult la cap; l-a lăsat s-o ajute să-şi pună pardesiul şi, cînd au trecut în hol, el a privit din nou de jur-împrejur.

– Ai lucruri foarte frumoase, Faye.

Părea să cunoască valoarea şi istoria tuturor obiectelor pe care le vedea şi a identificat cu uşurinţă o frumoasă măsuţă englezească, aşezată aproape de uşă. Ceea ce el nu avea cum să ştie era de ce acest cămin însemna atît de mult pentru ea. Pentru că fusese atît de săracă înainte.

– Mulţumesc. Le-am adunat singură pe toate.

– Trebuie să fi fost amuzant.

Fusese mai mult decît amuzant. La vremea aceea

însemnase totul pentru ea. Acum, obiectele din viaţa ei i se păreau mai puţin importante, mai puţin reale. Era mai sigură pe ea decît fusese.

Ochii li s-au întîlnit. Ward s-a apropiat de uşă şi a deschis-o, înainte ca Arthur să aibă timp s-o facă pentru ei. I-a zîmbit majordomului englez, părînd să nu se sinchisească de privirea dezaprobatoare a acestuia. Arthur considera că nu se cuvenea ca tînărul domn să-şi deschidă uşa singur, dar Ward părea vesel şi lipsit de griji. Noaptea era caldă şi înmiresmată, iar el a coborît în fugă treptele de marmură, pînă la maşina pe care o parcase la scară. Era un *Ford* decapotabil, de un roşu-aprins, destul de rablagit, dar avînd un „nu ştiu ce" ştrengăresc, care a amuzat-o.

– Ce maşină grozavă, Ward.

– Mulţumesc. Am împrumutat-o pentru seara asta. A mea e încă pe butuci. Sper s-o pot face să alerge din nou.

Nu l-a întrebat ce fel de maşină avea şi s-a suit în micul *Ford,* în timp ce el ţinea portiera deschisă pentru ea. Maşina a demarat uşor şi s-a îndreptat spre poartă, pe care Arthur se dusese s-o deschidă. Ward a ieşit în viteză din curte, făcîndu-i majordomului un semn prietenesc cu mîna.

– Aveţi un om de casă îngrozitor de serios, doamnă.

S-a strîmbat la ea, făcînd-o să zîmbească. Arthur şi Elizabeth erau atît de buni cu ea, încît n-ar fi renunţat la ei pentru nimic în lume.

– Mă tem că sînt cam răsfăţată, i-a răspuns, oarecum stînjenită.

– Nu-i nimic rău în asta, Faye. Ar trebui să te bucuri.

– Chiar mă şi bucur.

Faptul că-i scăpaseră, fără să vrea, aceste cuvinte a făcut-o să roşească. Vîntul îi răsfira părul blond pe umeri şi-l ridica în sus. Se străduia, fără succes, să-l ţină la locul lui, ceea ce l-a determinat pe Ward s-o întrebe:

– Vrei să dau jos capota?

– Nu, nu. Mi-e foarte bine.

Şi chiar îi era. Se simţea bine alături de el, în automobilul care mergea cu mare viteză. Era ceva încîntător de demodat în ceea ce făceau. Parcă era o întîlnire de sîmbătă seara, acasă, la Grove City. În compania lui nu se simţea deloc vedetă de cinema. Se simţea o fetişcană oarecare şi asta îi făcea mai multă plăcere decît s-ar fi aşteptat. Singurul lucru care o preocupa era că, a doua zi dimineaţa, trebuia să se scoale la cinci, aşa că nu voia să stea prea tîrziu în oraş.

A oprit maşina pe promenadă, la *Ciro,* şi a sărit sprinten din ea, în timp ce portarul se apropia de el. Era un negru înalt şi frumos şi, cînd l-a recunoscut pe Ward, chipul i s-a luminat.

— Domnul Thayer! Aţi venit acasă!

— Aşa e John, am venit şi să ştii că n-a fost uşor.

Şi-au strîns îndelung, cu căldură, mîna, după care negrul, care era ceva mai vîrstnic, s-a uitat cu oroare la maşină.

— Domnule Thayer, ce s-a întîmplat cu maşina dumneavoastră?

— A stat în vremea asta pe butuci. Sper s-o recapăt săptămîna viitoare.

— Slavă Domnului... am crezut că aţi vîndut-o pentru rablă asta.

Faye a fost uşor surprinsă de remarca dură despre maşină şi, de asemenea, de faptul că părea să fie atît de bine cunoscut la *Ciro,* dar, după ce-au intrat înăuntru s-a întîmplat cam a fel. *Maître d'hotel* aproape plîngea, cînd i-a strîns mîna lui Ward, felicitîndu-l pentru întoarcerea sa acasă, şi s-ar fi zis că absolut toţi chelnerii din local îl cunoşteau, ei venind să-l salute. Li s-a dat cea mai bună masă şi, după ce au comandat ceva de băut, a condus-o pe ringul de dans.

— Eşti cea mai drăguţă fată de aici, Faye, i-a şoptit tandru la ureche, ţinînd-o strîns în braţe.

— Nu e cazul să te întreb dacă obişnuiai să vii des aici.

N-a reacţionat la remarca ei. O conducea lin de jur îm-

prejurul ringului. Era cel mai bun partener de dans pe care îl avusese vreodată şi era din ce în ce mai intrigată de adevărata lui identitate. Cine era de fapt? Un băiat de bani gata din Los Angeles? Cineva important? Un actor al cărui nume ea nu-l auzise niciodată, înainte de război? Ward Thayer era, în mod evident, cineva şi ea începea să se întrebe, în mod serios, cine anume. Nu pentru că ar fi vrut ceva de la el, dar i se părea bizar să iasă cu un bărbat pe care aproape că nu-l cunoştea şi pe care îl întîlnise într-un loc atît de îndepărtat şi în deplin anonimat.

– Ceva îmi spune că ai secrete faţă de mine, domnule Thayer.

– Absolut deloc, i-a răspuns el, vesel, scuturînd din cap.

– Prea bine. Atunci, cine eşti?

– Asta o ştii. Ţi-am spus doar, Ward Thayer din Los Angeles.

Şi-a spus gradul şi numărul matricol, ceea ce i-a făcut să rîdă din nou.

– Asta nu-mi spune nimic şi o ştii şi tu prea bine. Şi mai ştii ceva? l-a întrebat, îndepărtîndu-se uşor de el şi privindu-l de la oarecare distanţă. Te distrează, nu-i aşa? Să mă prosteşti, să faci pe misteriosul. Începe să mi se pară, domnule Thayer, că te cunoaşte toată lumea din oraş, afară de mine.

– A, nu, doar chelnerii... asta e... Am fost chelner.

Dar chiar în timp ce spunea aceste cuvinte s-a produs oarecare agitaţie în dreptul uşii şi şi-a făcut apariţia în restaurant o femeie în rochie neagră, strîns mulată pe corp, şi cu părul roşu ca para focului. Era Rita Hayworth, care venise, aşa cum venea întotdeauna, împreună cu atrăgătorul ei soţ. Ea şi Orson Welles aveau să danseze de jur-împrejurul ringului, pentru ca el s-o poată pune în evidenţă şi a sublinia de ce era atît de mîndru de ea. Faye a ajuns pe loc la concluzia că era cea mai spectaculos de frumoasă femeie pe care o văzuse vreodată. O mai văzuse o dată sau de două ori,

dar numai de la distanţă, iar acum, cînd a trecut pe lîngă ea, Faye şi-a ţinut respiraţia, atît de impresionată era. Ca şi cum şi-ar fi dat seama, cealaltă femeie s-a oprit şi s-a întors instantaneu cu faţa. Faye a roşit intens şi era pe punctul de a se scuza pentru impoliteţe, cînd, dintr-o dată, Rita Hayorth s-a repezit spre ea, şi următorul lucru de care şi-a dat seama era că Ward fusese smuls de lîngă ea şi se îmbrăţişa strîns cu Rita. Orson stătea cu cîţiva paşi mai departe, urmărindu-i cu interes şi trăgînd cu ochiul la Faye, iar Rita, dezlipindu-se de Ward, strigă încîntată:

– Doamne sfinte, ai scăpat cu bine, Ward! Băiat rău ce eşti! Au trecut atîţia ani fără să primesc o vorbă de la tine, măcar să ştiu dacă trăieşti sau ai murit. Toată lumea mă întreba întruna şi habar n-aveam ce să le spun.

L-a cuprins din nou în braţe, cu ochii închişi, cu gura mimînd surîsul acela care-i făcea pe bărbaţi în toată firea să plîngă de dorinţă, în timp ce Faye urmărea fascinată scena. De fericită ce era că-l revăzuse pe Ward, Rita nici măcar n-o observase.

– Bine-ai venit acasă, băiat rău ce eşti.

I-a aruncat o privire lui Faye, a recunoscut-o şi a salutat-o, cu o înclinare a capului, după care s-a uitat din nou la Ward.

– Aha, văd... l-a tachinat ea. Cît de mulţi cunosc acest nou subiect de bîrfă, domnule Thayer?

– Fii serioasă, Rita, ce Dumnezeu? M-am întors abia de două zile.

– Nu ţi-ai pierdut vremea. Mă bucur să te revăd, a continuat, adresîndu-se de data asta lui Faye. Simplă politeţe lipsită de conţinut, întrucît cele două femei nu fuseseră niciodată prietene. Să ai grijă de prietenul ăsta al meu.

L-a bătut amical pe obraz, apoi s-a întors la Orson, care l-a salutat pe Ward cu un zîmbet de la distanţă şi, în timp ce cei doi se îndreptau spre o masă din celălalt capăt al restaurantului, Faye a simţit că explodează.

Ward a condus-o înapoi la masa lor şi a sorbit o înghiţitură din paharul lui. Faye l-a apucat de celălalt braţ.

– În regulă, domnule maior. Pînă aici ţi-a fost. Vreau adevărul. Înainte de a mă face cu totul de rîsul lumii, vreau să-mi spui ce dracu' se întîmplă. Ce eşti? Actor? Regizor? Gangster? Ai fost patronul acestui local?

Se uita la el cu prefăcută furie, aproape fioros, şi rîdeau amîndoi în hohote, Ward amuzîndu-se de joc, la fel de mult ca ea.

– Şi dacă ţi-aş spune că am fost gigolo? Ce-ai zice de asta?

– Că este o minciună gogonată. Hai, spune-mi odată, fir-ar să fie! În primul rînd, de unde o cunoşti atît de bine pe Rita Hayworth?

– Am jucat tenis cu soţul ei. Şi, de fapt, i-am cunoscut chiar aici.

– În calitate de chelner, nu-i aşa?

Acum se amuza din plin. Soldatul anonim, pe care-l cunoscuse la Guadalcanal, avea foarte mult spirit. Ardea însă de curiozitate să afle mai mult. L-a silit s-o privească în ochi şi s-a străduit să nu rîdă.

– Termină odată! Am, ca o caraghioasă, remuşcări că te-am lăsat să mă inviţi la masă şi mă simt jenată că mi-ai văzut casa, cînd de fapt tu cunoşti mult mai mulţi oameni importanţi decît mine.

– Nu se prea potriveşte cu ce-am auzit eu, frumoasă doamnă.

– Nu mai spune! a parat Faye, roşind.

– Şi Gable?

– Nu trebuie să crezi tot ce se scrie în ziare.

– Doar cîte ceva. Ceea ce am auzit de la cîţiva dintre bunii mei prieteni.

– Nu l-am mai văzut de ani de zile.

Încerca să se eschiveze, iar Ward era prea gentleman pentru a insista. Dintr-o dată, însă, l-a privit din nou în ochi.

– Nu încerca să deviezi discuţia. Cine eşti?

S-a aplecat spre ea şi i-a şoptit la ureche:

– Călăreţul singuratic.

A făcut-o din nou să rîdă şi chiar atunci s-a apropiat de masa lor *maitre d'hotel,* cu o enormă sticlă de şampanie şi cu meniul.

– Bine aţi venit acasă, domnule Thayer. E foarte bine că vă avem din nou printre noi.

– Mulţumesc.

A comandat cina pentru amîndoi, au băut şampanie şi au mîncat, iar el a continuat s-o tachineze toată seara, pînă cînd, în final, s-au aflat unul lîngă altul, în *Ford*-ul cu capota ridicată în faţa uşii ei de intrare, şi el i-a luat mîna într-a lui.

– Serios, Faye, sînt un fost soldat care acum şomează. N-am servici şi n-am avut nici înainte de a pleca pe front. Nu mai am nici măcar apartament. Am renunţat la el cînd m-au mobilizat. Iar la *Ciro* sînt cunoscut pentru că obişnuiam să mă duc foarte des înainte de război. Nu vreau să pretind că aş fi cineva important. Pentru că nu sînt. Tu eşti vedeta şi sînt nebun după tine, din ziua cînd te-am cunoscut, dar te-aş minţi dacă aş pretinde că sînt ceea ce nu sînt. Sînt exact ceea ce ţi-am spus că sînt: Ward Thayer, un om fără casă şi fără servici şi cu un *Ford* de împrumut.

Faye i-a zîmbit dulce. Dacă era adevărat, n-o deranja defel. De ani de zile nu petrecuse o seară atît de agreabilă. Îi plăcea să fie împreună cu el. Era inteligent şi amuzant şi arăta bine. Dansa dumnezeieşte şi era cald, viril şi atrăgător. Era competent în probleme la care ea nici măcar nu visase vreodată şi era cu totul altfel decît bărbaţii pe care-i cunoscuse de-a lungul anilor. Deşi toată lumea părea să-l cunoască, nu avea superficialitatea găunoasă a celor din Hollywood.

– Indiferent cine eşti, am petrecut de minune.

Era aproape două noaptea şi nici nu-i venea să se gîndească la cum se va simţi dimineaţă. Trebuia să se scoale în mai puţin de trei ore.

– Atunci, pe mîine seară?

Ward o privea cu speranţă, părînd, dintr-o dată, foarte

tînăr. Ea i-a făcut însă semn că nu.

– Nu pot, Ward. Sînt o fată care munceşte. Trebuie să mă scol în fiecare dimineaţă la cinci fără un sfert.

– Pînă cînd?

– Pînă terminăm filmul.

Parcă i-ar fi căzut cerul în cap. Poate că, la urma urmei, nu se simţise chiar atît de bine. După cei doi ani pe care îi petrecuse visînd la ea, dorea cu disperare să se simtă bine cînd era cu el. Ar fi vrut s-o scoată în fiecare seară, să-i dea să mănînce şi să bea şi să fie mai încîntată de el decît fusese vreodată de cineva.

– Pe dracu', n-am să aştept atîta. Ce-ar fi să te culci devreme mîine seară şi după aceea să ieşim din nou? Data viitoare, n-o să te mai ţin pînă la o asemenea oră. Nu mi-am dat seama că s-a făcut atît de tîrziu. A fost minunat, Faye.

Vorbise cu o voce profundă şi blîndă. Aproape că nici n-o cunoştea, dar era îndrăgostit pînă este cap. În ultimii doi ani, fusese întruna cu gîndul la ea, ca un puşti fascinat de o vedetă, şi îşi făgăduise că o va căuta cînd va ajunge acasă. Acum o găsise şi nu avea de gînd s-o lase în pace, pînă n-o va face să fie şi ea la fel de disperat de îndrăgostită de el. Ceea ce Faye nu avea de unde să ştie era că, atunci cînd dorea un lucru, Ward Thayer îl şi obţinea. Aproape întotdeauna.

Acum, ochii lui o implorau şi ea n-a fost în stare să le reziste.

– Bine, dar va trebui să mă aduci acasă înainte de miezul nopţii, pentru că, altfel, o să mă transform într-un dovleac.

– Ai cuvîntul meu, Cenuşăreaso...

Se uita la ea, ar fi dat orice ca s-o sărute, dar nu îndrăznea. Era prea curînd. Nu voia să fie la fel ca la alte întîlniri ale ei, la care partenerul o pipăia pentru că era cine era. El îşi dorea mult mai mult. S-a dat jos din maşină, s-a dus în partea cealaltă pentru a-i deschide portiera, iar ea a coborît sprintenă, cu mîna în mîna lui.

– A fost grozav, îţi mulţumesc.

A urmat-o pe treptele de marmură roz. Era tentată să-l invite la un ultim pahar, dar asta ar fi însemnat să nu mai doarmă deloc, şi avea nevoie de cel puţin cîteva ore de somn, înainte de a se întoarce pe platou. El stătea în pragul uşii şi privea în jos spre ea, simţindu-se ca un flăcău care şi-a condus vecina acasă. I-a atins cu buzele creştetul capului şi i-a ridicat cu o mînă bărbia, ca să mai poată privi o dată în ochii ei verzi de smarald.

– O să-mi fie dor de tine, în zilele care vin.

Ar fi vrut să tacă, dar s-a pomenit ridicînd capul spre el şi răspunzîndu-i:

– Şi mie o să-mi fie dor de tine, Ward.

Aşa cum îi fusese dor la început, după Guadalcanal. Nimeni înainte nu se insinuase în mintea ei, ca el, un om pe care îl întîlnise de foarte puţine ori. I s-ar fi făcut şi frică, dacă nu s-ar fi simţit prea bine ca să-i fie frică. Mai ales de Ward Thayer.

Capitolul 4

A doua zi dimineaţa, Faye a ajuns pe platou la timp, iar Pearl i-a adus trei ceşti de cafea tare.

– Dacă le beau pe toate, o să umblu ca pe sîrmă.

– Aşa e, scumpa mea, dar dacă n-o să le bei, s-ar putea să cazi adormită în braţele momîiei ăleia, în toiul unei scene de dragoste.

– Asta se poate întîmpla în orice caz.

Încă din a doua zi de lucru pe platou, ajunseseră la concluzia comună că nu era cine ştie ce de capul partenerului ei. A venit din nou cu întîrziere şi s-a comportat ca un măgar. În cabina lui era prea cald, dar cînd i-au instalat ventilatoare s-a plîns că era curent. Nu i-au fost pe plac nici frizerul, nici machiorul şi încă se mai plîngea de felul cum este pusă lumina şi de garderobă, cînd regizorul, adus la disperare, le-a dat pauză de prînz. Cînd s-a întors în cabina ei, Pearl îi pregătise ziarul pentru a-l citi. Rubrica Heddei Hopper îi aducea la cunoştinţă tot ce voise să afle în noaptea precedentă. A citit atentă cuvînt cu cuvînt şi, după aceea, a rămas cu ochii pe text, ca şi cum ar fi vrut să-l digere, în timp ce Pearl se uita la ea, întrebîndu-se la ce s-o fi gîndind.

... Playboy-ul, care a moştenit milioanele şantierelor navale Thayer, *Ward Cunningham Thayer IV, s-a întors cu bine de la război şi, ni se spune, bîntuie din nou prin locurile în care obişnuia să-şi facă veacul. Aseară a fost la* Ciro *unde a fost salutat cu căldură de Rita Hayworth şi de soţiorul ei. Şi, pare-se, poate fi văzut, braţ la braţ, cu o nouă doamnă încîntătoare, Faye Price, care a colecţionat deja un Oscar şi o mulţime de curtezani chipeşi, printre care, după cum ştim cu toţii, unul dintre favoriţii noştri (şi ai dumneavoastră). De fapt, ne întrebăm dacă văduvul însingurat va reintra în joc, dar se pare că Thayer este acum cel care a ajuns pe pista cea mai scurtă. Repede şi bine lucrat, Ward! În ceea ce o priveşte, Faye pregăteşte acum un nou film, împreună cu Vance Saint George, iar regizorul Louis Bernstein va avea destul de furcă cu noua combinaţie, dar nu – trebuie să adăugăm – din cauza lui Faye... Şi mult noroc, Ward. De fapt, vă dorim mult noroc la amîndoi. Va exista oare, în viitorul lor, un marş nupţial? Om trăi şi-om vedea...*

– Măi, ce operativi sînt, nu-i aşa?

Se uită la Pearl, pe jumătate amuzată, pe jumătate intrigată... *Playboy-ul care a moştenit milioanele şantierelor navale* Thayer. Acum recunoştea, desigur, numele, deşi mai înainte nu-i spusese nimic. *Playboy!* Nu era deloc sigură că asta îi plăcea. N-ar fi vrut să creadă că aleargă după banii lui şi nici nu avea de gînd să fie un nod la batista unui playboy notoriu. I s-a părut, dintr-o dată, un pic mai puţin atrăgător decît în noaptea precedentă, un pic mai puţin om ca toţi oamenii, un pic mai puţin „real". În ultimă instanţă, nu semăna cu cei din Grove City. De fapt, era chiar cu totul altfel. O deranja mai mult decît era dispusă să recunoască şi, după ce a adus o dată vorba despre el, Pearl a înţeles aluzia şi nu l-a mai pomenit. Era, oricum, o zi grea. Vance Saint George a fost o pacoste toată ziua şi, la şase, cînd au părăsit cu toţii platoul, Faye era moartă de oboseală.

Nu s-a mai demachiat, şi-a pus o pereche de pantaloni cafenii şi un pulover bej şi, cu părul de culoarea mierii fluturîndu-i liber în jurul feţei, şi-a pornit *Lincoln-ul Continental,* cînd a auzit în spate un claxon insistent. S-a uitat în oglinda retrovizoare şi a văzut o maşină roşie cunoscută. S-a întunecat la faţă. Nu avea chef să stea de vorbă cu nimeni şi cu atît mai puţin cu un playboy milionar. Era o fată care muncea, în noaptea precedentă avusese două ore de somn, şi voia să fie lăsată în pace, chiar şi de Ward Thayer. Oricît ar fi fost de atrăgător, ea trebuia să-şi trăiască propria ei viaţă. Iar acum, el nu mai era decît un băiat de bani gata.

A sărit din maşinuţa roşie, a trîntit portiera şi s-a repezit spre ea, cu braţele pline de tuberoze, gardenii şi o sticlă de şampanie. Faye a clătinat din cap şi a făcut o mutră aproape disperată.

– Domnule Thayer, nu-ţi poţi pierde vremea altfel decît ţinîndu-te după nişte biete actriţe, după orele lor de muncă?

– Stai, Cenuşăreaso, nu te enerva. Ştiu că trebuie să fii terminată. M-am gîndit doar că astea ar putea să-ţi redea buna dispoziţie în drum spre casă... afară, bineînţeles, de cazul în care te-aş putea răpi pînă la hotelul *Beverly Hills,* ca să bem ceva; am vreo şansă?

Parcă ar fi fost un băieţel care spera să primească ceva frumos.

– Dacă tot eşti aici, poate-mi spui cine e agentul tău de presă?

Vorbise pe un ton oarecum agasat. I-a răspuns necăjit:

– Cred că Rita trebuie să fi fost cea care a făcut-o. Îmi pare rău... Te afectează foarte tare?

Nu era nici un secret că Hedda Hopper nu-l agrea pe Orson, dar la Rita ţinea dintotdeauna foarte mult. Şi la Ward, de altfel, dar Faye nu avea de unde să ştie acest lucru.

Îi era totuşi cu neputinţă să se supere pe el. Era atît

de deschis şi de generos şi se bucura atît de evident că o vede, încît s-a simţit nevoită să recunoască: deşi ştia acum că nu-i decît un playboy, tot o atrăgea enorm. Avea un fel de vino-ncoa irezistibil. Observase acest lucru încă de la Guadalcanal. Aici, însă, unde era în elementul lui, se manifesta cu şi mai multă forţă. Faye era departe de a fi imună la siguranţa lui de sine şi la sex-appeal-ul lui.

– Cel puţin, acum ştiu cine eşti.

– Nimic din toate vorbele acelea în vînt nu înseamnă prea mult, şi nu este întru totul adevărat, după cum prea bine ştii.

N-a făcut nici un comentariu despre curtezanii menţionaţi în text, dar i-a zîmbit într-un mod care i-a mers la inimă. Se pricepea foarte bine la asta.

– Să urmăm sugestia din articol, Faye?

Avea o licărire jucăuşă în ochi şi ea nu-l cunoştea încă destul de bine pentru a-şi da seama dacă vorbea serios sau glumea.

– În ce a constat?

Era atît de ostenită, încît nu se simţea în stare să gîndească. În timp ce-i răspundea, Ward îi urmărea atent expresia ochilor.

– Aminteşte-ţi de partea cu marşul nupţial, am putea să le facem surpriza vieţii lor şi să ne căsătorim.

– Straşnică idee, l-a luat ea peste picior, uitîndu-se la ceas cu exagerată atenţie. Stai să vedem; e şase şi douăzeci şi cinci. Ce-ai zice de astă-seară la opt, ca să prindem ziarele de mîine?

– Straşnică idee.

A ocolit în fugă automobilul şi, înainte ca ea să aibă timp să obiecteze, a sărit înăuntru.

– Bine, fetiţo, la drum.

S-a rezemat comod de spătarul scaunului şi a privit-o triumfător. Amuzîndu-se copios şi ea, a uitat de oboseală. De fapt, era chiar bucuroasă că-l vede. Mai mult decît ar fi dorit.

– Vrei să spui că te aştepţi să conduc eu maşina? Ce fel de căsnicie mai e şi asta?

– Ai citit doar ziarul. Susţine că sînt un playboy. Un playboy nu conduce singur maşina. Este plimbat.

– Asta e valabil pentru un gigolo. Nu este acelaşi lucru, Ward Thayer.

Rîdeau amîndoi, el se apropiase de ea pe scaun, dar asta n-o deranja.

– De ce n-ar putea şi un playboy să fie plimbat cu maşina? Sînt obosit. Am avut o zi grea. Am luat prînzul cu trei prieteni şi am golit patru sticle de şampanie.

– Inima mea sîngerează pentru tine, puturosule. Eu am muncit de azi-dimineaţă, de la şase, iar tu ai băut şampanie toată ziua.

Încercase să se răstească, dar o pufnise rîsul. Tocmai atunci, o limuzină enormă a tras la scară pentru a-l lua pe Vance Saint George.

– De aşa ceva ai avea nevoie şi tu, Faye.

– O maşină ca aceea? Nu fi ridicol. Îmi place să conduc singură.

– Nu face pentru o doamnă. Şi, afară de asta, nu cadrează pentru victima unui playboy.

– Sînt deci victima ta?

– Sper ca aşa să se întîmple. La cît ne căsătorim? Ai spus că la opt. Ar fi cazul să ne grăbim, sau ai accepta totuşi să ne oprim să bem un păhărel?

A făcut semn din cap că nu, dar părea mai puţin convinsă decît înainte.

– Nu. Aş prefera să mă duc acasă, domnule Thayer. Ai uitat cine sînt? Sînt fata care munceşte şi, din întîmplare, sînt istovită.

– Nu pot înţelege de ce. Aseară te-ai culcat, probabil, la zece.

– Da' de unde! Am ieşit cu un playboy milionar.

Acum, cînd totul fusese dat pe faţă, se distrau împreună pe această temă. Părea ceva total absurd, un fel de glumă pe seama amîndurora, şi Faye refuza să ia

lucrurile mai în serios decît le lua el.

– Nu, nu se poate! a exclamat el, străduindu-se să pară şocat. Cu cine?

– Nu-mi amintesc cum îl chema.

– Era un tip drăguţ?

– Mai mult sau mai puţin. Un mare mincinos, bine-înţeles, cum sînt cu toţii.

– Frumos?

La această întrebare, i-a răspuns privindu-l drept în ochi:

– Foarte.

– Te-ai molipsit de la el, iar minţi. Hai cu mine, am cîţiva prieteni pe care vreau să-i cunoşti.

I-a cuprins umerii cu braţul.

– Hai să bem ceva. Îţi promit că te duc devreme acasă în seara asta.

– Nu pot, Ward. Aş adormi cu capul pe masă.

– Nu-ţi face probleme. O să te ciupesc.

– Vorbeai serios, apropo de prieteni?

Era ultimul lucru pe care ar fi avut chef să-l facă în seara aceea. Nu dorea decît să se ducă acasă. Avea nişte replici noi de învăţat şi, dat fiind că Vance Saint George juca atît de slab, se simţea obligată să muncească, în compensaţie, şi mai mult. Altminteri, întreg filmul ar fi fost un fiasco. Ward a clătinat din cap.

– În privinţa prietenilor, glumeam. N-o să fim decît noi doi. Te-aş lua la mine acasă, dacă ai vrea să vii, numai că nu am casă. Aşa că ar fi mai dificil.

– Aşa cred şi eu.

– Urma să locuiesc în casa părinţilor mei, dar e îngrozitor de mare şi nici nu-i aranjată. Pînă o să găsesc ceva care să-mi placă, mi-am luat o căsuţă la hotelul *Beverly Hills,* aşa că tot ce-ţi pot oferi pentru moment este barul hotelului.

Ar fi fost foarte necuviincios din partea lui să-i sugereze să vină la căsuţa lui pentru a bea un pahar. Nici prin cap nu i-ar fi trecut să-i propună aşa ceva. Nu era

genul acela de fată, indiferent de cît de mare vedetă era şi indiferent cîţi curtezani avusese. Părea, mai curînd, o doamnă binecrescută şi acest lucru îi plăcea în mod deosebit. Ziarele nu greşiseră prea mult cînd făcuseră aluzie la intenţiile lui.

– Ei, ce spui? Jumătate de oră şi după aceea te conduc acasă. Bine?

– Bine, bine. Doamne, dar greu mai iese la socoteală omul cu tine, Ward Thayer. Mă bucur că nu sînt angajata ta.

– A, dar asta se poate aranja, rîndunica mea, i-a răspuns el, ciupind-o de obraz. Treci alături şi o să conduc eu.

A sărit jos şi apoi s-a urcat din nou în maşină şi a luat volanul.

– N-o să ai nevoie de maşina ta?

– O să iau un taxi şi o să mă întorc aici s-o iau, după ce te voi duce acasă.

– Nu-i prea mare deranjul pentru tine, Ward?

– Absolut deloc, micuţo, i-a răspuns, amuzat. De ce nu-ţi pui capul pe spătar ca să te odihneşti puţin, în drum spre hotel? Arăţi ostenită.

Îi plăcea tonul vocii lui, îi plăcea expresia ochilor lui şi îi plăcea şi atingerea mîinii lui, care o luase pe a ei, în timpul drumului. Îl urmărea printre pleoapele pe jumătate închise.

– Cum merge filmul?

– Vance Saint George e o adevărată pacoste. Nu înţeleg cum de-a reuşit să ajungă unde a ajuns.

Ward ştia, dar nu i-a spus nimic. Secretul lui Vance era că se culcase cu tot ce mişca, fie femeie, fie bărbat, şi obţinuse favoruri de la întreaga populaţie a oraşului, dar, într-o bună zi, avea să i se înfunde.

– E, cît de cît, bun?

– Ar fi, dacă ar înceta să se mai preocupe atîta de curent şi de cît fard are pe obraz şi şi-ar studia, în schimb, replicile. E greu să colaborezi cu el, nu-i nicio-

dată pregătit şi ne face să pierdem ore întregi.

– Am auzit că domnia-ta eşti o profesionistă nemaipomenită, domnişoară Price, i-a spus el, privind-o admirativ.

– Cine ţi-a spus?

– M-am văzut azi la prînz cu Louis B. Mayer. Este de părere că eşti cea mai bună actriţă din oraş, iar eu, bineînţeles, am fost de acord.

– Ca şi cum ai şti ceva despre asta, a zis ea, făcînd-o pe înţepata. Ai lipsit patru ani. N-ai văzut nici unul dintre cele mai bune filme ale mele.

Se simţea minunat cu ea. Nu se mai simţise atît de bine de la întîlnirea lor din Guadalcanal. I-a atins din nou mîna, privind-o cu tandreţe.

– Aşa e, dar nu uita că te-am văzut la Guadalcanal. Cîţi s-ar putea lăuda cu aşa ceva?

Au izbucnit din nou în rîs, amintindu-şi de miile de soldaţi în faţa cărora cîntase.

– Bine, bine, nu te formaliza.

A oprit în faţa hotelului cu faţadă roz şi portarul s-a grăbit să vină în întîmpinarea lui, salutîndu-l şi pronunţîndu-i numele. Nu l-a lăsat însă pe portar să-i deschidă portiera lui Faye, s-a dus chiar el s-o ajute să coboare. În momentul cînd ieşea din maşină, ea şi-a privit pantalonii.

– Pot oare să intru aşa?

– Faye Price? Faye Price ar putea să intre şi în costum de baie şi toată lumea i-ar săruta picioarele.

– Crezi chiar că au s-o facă? Şi de ce? Nu cumva doar pentru că sînt cu Ward Thayer?

– Ce prostie mai e şi asta?

Ca de obicei, li s-a dat cea mai bună masă. De data asta, trei persoane i-au cerut autograful şi cînd, o oră mai tîrziu plecau din hotel, cineva chemase presa şi flash-ul unui aparat fotografic le-a ţîşnit drept în ochi.

– Fir-ar să fie. Detest chestiile astea.

Părea agasată în timp ce se refugiau în maşină, cu

fotoreporterul tot timpul pe urmele lor.

– De ce nu ne pot lăsa în pace? De ce trebuie să dea importanţă unor asemenea lucruri?

Îi plăcea să fie lăsată să-şi vadă de viaţa ei, dar mereu i se întîmpla aşa. Or, de data asta, totul era gratuit, între ea şi Ward nu era deocamdată nimic.

– Tu însăţi eşti un eveniment de senzaţie, fetiţo. N-ai ce-i face.

Se întrebă dacă nu cumva o deranjează faptul că este văzută cu el. Poate că avea pe altcineva. Nu-i mai trecuse prin minte acest gînd, dar era foarte posibil. În timp ce o conducea acasă, a adus vorba cu delicateţe.

– N-o să-ţi... n-o să-ţi producă vreo încurcătură, nu-i aşa, Faye?

Părea încurcat şi, cînd a văzut cu ce expresie îngrijorată o priveşte, lui Faye i-a venit să zîmbească.

– Nu în felul în care-ţi închipui. Nu-mi place însă să se strige în gura mare cum îmi petrec timpul liber.

– Atunci, va trebui să fim discreţi cînd ieşim împreună.

Ea a fost de acord, dar se pare că şi-au uitat hotărîrea chiar din seara următoare, cînd el a venit s-o ia cu propria lui maşină, un *Duesenberg* de comandă, pe care îl cumpărase înainte de război şi-l lăsase pe butuci în garaj. Era maşina la care se referise portarul de la *Ciro* şi Faye a înţeles de ce. Nu văzuse niciodată un automobil atît de frumos.

În seara aceea a dus-o la *Mocambo,* unde Charlie Morrison, căruntul proprietar al localului, a venit în fugă spre Ward şi aproape că l-a sărutat în timp ce-l îmbrăţişa şi îi strîngea cu putere mîna. La fel ca toată lumea, era fericit că Ward se întorsese cu bine din război, şi din nou a apărut o sticlă uriaşă de şampanie, în timp ce Faye privea în jur, întrebîndu-se cine o mai fi pe acolo. Mai fusese, desigur, şi în alte rînduri la *Mocambo;* era cel mai şic local din oraş, cu o puzderie de păsări vii, rare, care zburau prin sală, în timp ce perechile dansau,

iar mari vedete de cinema intrau şi ieşeau, aşa cum intrase ea acum împreună cu Ward.

– Nu cred că prezenţa noastră aici va trece neobservată. Să ştii că s-ar putea ca cel care cheamă ziarele să fie Charlie în persoană.

– Te deranjează foarte tare, Faye?

Bănui că nu fusese încîntată văzînd fotografia care apăruse pe pagina a patra a ziarului *The Los Angeles Times,* în ziua aceea. Îi înfăţişa pe ei doi plecînd de la hotelul *Beverly Hills* în seara precedentă şi alergînd să se adăpostească în maşina ei. Faye, însă, l-a liniştit.

– Am senzaţia că nu te pricepi să fii invizibil, Ward.

Amîndoi ştiau că este adevărat.

– Şi, ca să-ţi spun drept, nu prea sînt sigură că-mi pasă. Nici unul dintre noi nu are ceva de ascuns. Ar fi bine dacă am putea să fim lăsaţi în pace, dar se vede treaba că nici unuia dintre noi nu i-a fost scris să fie aşa.

Se gîndise mult la asta în noaptea precedentă şi ajunsese la concluzia că, la urma urmei, nu aveau nimic de ascuns.

– Niciodată înainte nu mi-am făcut probleme prea mari în această privinţă.

Ward a sorbit din cupa de şampanie. Bea întruna vedre de şampanie, s-ar fi zis că este semnul lui distinctiv. Aşa se întîmplă probabil cînd eşti moştenitorul unei averi făcute din construcţia de vapoare şi conduci un *Duesenberg* de comandă, şi-a spus ea, dintr-o dată foarte amuzată.

– Habar n-aveam, cînd l-am întîlnit pe locotenentul acela simpatic, de la Guadalcanal, că este stricat pînă în măduva oaselor şi deprins să hălăduiască prin tot felul de localuri elegante şi să dea pe gît rîuri de şampanie.

Îl lua peste picior, dar asta nu părea să-l supere, totul era riguros exact, dar mai erau multe altele de spus despre el. Era conştient că, într-un fel, experienţa

războiului îi prinsese bine. Au fost cei mai dificili patru ani din viaţa lui şi îşi dovedise singur că poate face faţă aproape oricărei situaţii: neajunsuri, pericol, mizerie, condiţii grele de trai. În toţi aceşti patru ani, nu făcuse uz niciodată de relaţiile sau de numele lui, deşi, bine-înţeles, unii ştiau cine era.

Mai fusese apoi fata cu care se însurase. La început, după ce fusese omorîtă, credea că nu-şi va mai reveni niciodată. Fusese o realitate cu care nu s-a mai confruntat niciodată şi o suferinţă aproape insuportabilă. Iar acum o avea alături pe Faye, cu tot farmecul şi toată strălucirea ei, sub care se ascundeau un acut simţ al realităţii şi un enorm talent. Îi părea bine că Faye nu ştiuse de la bun început cine este el. L-ar fi privit poate altfel, l-ar fi considerat frivol. Şi, cîteodată, chiar şi era. Îi plăcea să se distreze. Era însă în stare să fie şi serios şi Faye începea să descopere acest lucru. Omul ăsta avea tot atît de multe dimensiuni ca ea. Împreună, reprezentau o combinaţie remarcabilă. Fiecare dintre ei plăcea celuilalt pentru ceea ce era, nu pentru ceea ce avea. Erau foarte potriviţi în multe privinţe, aşa după cum observaseră foarte prompt Hedda Hopper şi Louella Parsons.

– Care sînt obiectivele domniei-tale în viaţă, domnişoară Price?

Erau la a patra cupă de şampanie, deşi asupra lui nu părea să aibă nici un efect; Faye ştia însă că trebuie s-o ia mai încet, pentru că, altfel, s-ar fi îmbătat, ceea ce nu făcea niciodată.

– Ce-ai vrea să fii peste zece ani?

Părea că vorbeşte serios. Era o întrebare interesantă şi a încercat să se concentreze pentru a-i răspunde.

– Vrei să ştii cu adevărat?

– Fără îndoială.

– Nu sînt sigură. Cînd mă gîndesc la aşa ceva, întrevăd întotdeauna două posibilităţi, ca două drumuri care duc în direcţii foarte diferite, şi nu ştiu niciodată pe

care voi apuca.

– Şi unde duc aceste drumuri?

Îl intriga răspunsul ei, tot ce era în legătură cu ea îl intriga acum, mai mult decît înainte.

– Unul dintre drumuri reprezintă toate astea, a spus ea, aruncînd o privire rapidă în jur, înainte de a se întoarce din nou spre el. Aceiaşi oameni, aceleaşi locuri, aceleaşi lucruri. Cariera mea, mai multe filme, mai multă glorie, mai mult, cred, din ceea ce am avut şi pînă acum.

Era foarte sinceră cu el.

– Şi celălalt drum? a întrebat-o, luîndu-i mîna după ce ea tăcuse. Celălalt drum, unde duce, Faye?

Nimic din ceea ce era în jurul lor nu părea să mai existe pentru ea în clipa aceea. Îşi dorea foarte mult ceva, dar nu era încă prea sigură ce anume. Celălalt drum?

– Duce într-un loc foarte diferit, un soţ, copii, o viaţă departe, foarte departe de toate astea, mai aproape de viaţa pe care am dus-o în copilărie. Nu mi-o mai prea pot imagina, dar ştiu că există această posibilitate, dacă ar fi să vreau s-o aleg. Este însă o alegere greu de făcut.

– Nu crezi că le-ai putea avea pe amîndouă?

– Mă îndoiesc. Nu merg împreună. Uită-te la felul în care muncesc. Mă scol la cinci, la şase sînt deja plecată. Nu mă întorc acasă pînă seara, la şapte sau opt. Ce bărbat ar accepta una ca asta? De ani de zile văd cum încep şi cum se termină căsniciile la Hollywood. Ştim cu toţii cum merge. Nu aşa aş vrea să mă aşez la locul meu.

– Ce-ai vrea, Faye, pentru cazul cînd te-ai aşeza cumva?

Era o conversaţie neobişnuită pentru a treia întîlnire. Ea începea însă să simtă că-l cunoaşte bine. Se văzuseră de trei ori în trei zile şi, cu multă vreme în urmă, la Guadalcanal li se întîmplase ceva ciudat. Era ca şi cum între ei s-ar fi stabilit atunci o legătură care se strînsese

tainic în decursul anilor, iar acum continua să existe, aducîndu-i mai aproape unul de celălalt decît ar fi fost dacă s-ar fi întîlnit abia atunci. S-a gîndit din nou la cuvintele lui.

– Cred că mi-aş dori stabilitate, o căsnicie care să dăinuiască ani îndelungaţi, cu un bărbat pe care să-l iubesc şi să-l respect şi, desigur, cu copii.

– Cîţi?

– O, cel puţin doisprezece.

– Vai de mine, aşa de mulţi? Ce-ai zice de cinci sau şase?

– Ar merge.

– Mi se pare că ar fi o viaţă bună.

– Şi mie, dar nu mi-o pot reprezenta.

– Cariera ta e chiar atît de importantă pentru tine?

– Nu sînt sigură. Am muncit din greu pentru ea şase ani încheiaţi. Ar putea să-mi fie greu să renunţ, sau poate că nu. Încă nişte filme ca cel în care joc acum şi poate că am să dau dracului totul, uite-aşa! A zis „uite-aşa" pocnind din degete.

– Mi-ar plăcea să dai dracului totul într-o bună zi, i-a spus el, dintr-o dată foarte serios, luîndu-i din nou mîna într-a lui.

– De ce?

– Pentru că te iubesc şi îmi place al doilea drum pe care l-ai descris. Este drumul împlinirii. Celălalt este un drum spre singurătate. Cred însă că ştii şi singură acest lucru.

A dat din cap că da, privindu-l totodată cu atenţie. O cerea cumva în căsătorie? Nu era cu putinţă. Nu-şi dădea seama ce-ar trebui să-i răspundă şi şi-a tras încet mîna dintr-a lui.

– Abia te-ai întors acasă, Ward. Acum toate ţi se par altfel decît sînt. Ai să mai fii o bună bucată de vreme stăpînit de emoţii.

Voia să-i taie elanul. Aşa se cuvenea. Acţiona prea repede, pentru numele lui Dumnezeu, aproape că nici

nu-l cunoştea şi totuşi i se părea că trăieşte un moment care ar putea să nu se mai întoarcă niciodată. Amîndoi erau încă sub puternica impresie a faptului că el supravieţuise războiului. Senzaţia de irealitate din vremea războiului îi stăpînea încă pe amîndoi şi aceasta era ceva tulburător. Şi foarte aparte.

I-a luat iar mîna şi i-a sărutat vîrfurile degetelor.

– Vorbesc serios, Faye. Niciodată în viaţă n-am mai simţit aşa ceva. Am ştiut-o din clipa cînd te-am întîlnit la Guadalcanal. Puteam foarte bine să mor chiar a doua zi. Dar n-am murit, sînt acasă şi tu eşti cea mai de necrezut femeie pe care am cunoscut-o vreodată.

– Cum poţi să spui una ca asta?

Părea indispusă. Ar fi vrut s-o ia în braţe, dar nu s-a încumetat, nu în mijlocul unui restaurant cu fotoreporteri pîndind poate în apropiere şi unde fiecare abia aştepta să povestească ceea ce ar fi văzut.

– Nici nu mă cunoşti măcar, Ward. M-ai văzut într-un spectacol de două ore la Guadalcanal, am stat de vorbă, după aceea, jumătate de oră, iar de la întoarcerea ta ne-am văzut de două ori.

Ar fi vrut să-l descurajeze acum, înainte de-a fi prea tîrziu, dar nu-şi dădea prea bine seama de ce. I se părea doar că totul merge prea repede, deşi el o făcea să simtă ceva extraordinar, era ca şi cum ar fi putut să plece în seara aceea de mînă cu el şi totul ar fi fost aşa cum trebuie tot restul vieţii lor. Nu s-a întîmplat însă una ca asta. Sau da? Nu era cu putinţă, sau poate că da, poate că acesta era „sentimentul adevărat" despre care vorbeşte toată lumea.

– E prea repede, Ward.

– Prea repede pentru ce? Prea repede ca să-ţi spun că te iubesc? Mă rog, poate. De fapt, Faye, te iubesc de ani de zile.

– Atunci, nu-i decît o iluzie.

– Nu, nu-i o iluzie. Eşti exact cine am simţit că eşti. Eşti inteligentă, realistă şi practică. Eşti modestă şi

caldă şi spirituală şi frumoasă. Nu dai nici doi bani pe ce spun despre tine agenţii de presă. Te interesează doar că-ţi place ce faci, şi munceşti din greu. Eşti cea mai cumsecade femeie pe care am întîlnit-o vreodată şi, mai mult decît atît, faci bine ceea ce faci, din cauza tuturor celor de mai sus, şi dacă nu te scot pe sus de aici şi nu te sărut, în următoarele cinci minute, îmi pierd minţile, Faye Price, aşa că taci din gură, că dacă nu, o să te sărut chiar aici!

– Şi dacă peste şase luni o să-ţi dai seama că mă urăşti?

– De ce te-aş urî?

– Am, probabil, obiceiuri pe care le deteşti. Îţi repet, Ward, nu ştii cine sînt cu adevărat. Şi nici eu nu te cunosc.

– Prea bine. Atunci, să ne cunoaştem. Am să mă ţin scai după tine şi o să-ţi scot sufletul pînă ai să spui „da".

Părea foarte satisfăcut de ceea ce-i spusese, şi-a golit cupa de şampanie cu o mină mulţumită şi, după aceea, a pus-o pe masă şi a întrebat:

– Eşti de acord?

– Dacă spun „nu", o să schimbe ceva?

– Cîtuşi de puţin.

Avea expresia care ajunsese să-i placă atît de mult, o sclipire poznaşă în ochii lui adînci, albaştri. Era greu să-i reziştişi nici nu era prea sigură că ar fi dorit s-o facă. Tot ce voia ea era ca amîndoi să fie rezonabili. Mai avusese idile cu bărbaţi, deşi nici unul nu fusese ca el. N-ar fi vrut însă să ajungă ca femeile despre care scria tot timpul presa, ba îndrăgostite de unul, ba logodite cu altul şi, în cele din urmă, cu prestigiul la fel de uzat ca acela al bătrînelor tîrfe obosite ale Hollywood-ului. Încă mai ţinea la lucruri dintr-astea şi el preţuia şi această trăsătură a ei. Era, de fapt, convins că-i place totul la ea, iar ei i se părea că i se întîmplă acelaşi lucru în ceea ce-l priveşte, numai că Faye nu avea de gînd să capi-

tuleze, în orice caz, nu în trei zile.

– Eşti imposibil.

– Ştiu.

Părea încîntat de sine însuşi, dar, dintr-o dată, s-a aplecat spre ea îngrijorat.

– Te deranjează faptul că nu muncesc?

Poate că asta era, poate că ofensa, prin trîndăvia lui, principiile ei etice.

– Nu, odată ce poţi să-ţi permiţi. Dar nu te plictiseşti niciodată, Ward?

Nu înţelegea ce făcea el cu timpul liber. Ea muncea enorm, o făcea de ani de zile, îi venea greu să se imagineze mulţumindu-se să joace tenis şi să ia prînzul în oraş. I s-ar fi părut ucigător, dar el părea să se împace perfect cu această situaţie.

– Faye, i-a răspuns, rezemîndu-se de scaun şi privind-o ţintă, sînt mulţumit de viaţa mea. Am petrecut de minune încă din copilărie. Iar la moartea tatălui meu, mi-am spus că n-o să mă bag singur în mormînt, aşa cum a făcut el. Avea patruzeci şi şase de ani cînd a murit în urma unui atac de inimă. Mama avea pe atunci patruzeci şi trei de ani. Cred că îşi făcuse tot timpul griji din cauza lui. Nu şi-au îngăduit să-şi ia un minut de libertate, pentru a face ceea ce le plăcea, pentru a se distra, n-au avut niciodată timp pentru mine. Iar eu mi-am jurat că, dacă voi avea vreodată copii şi chiar cu mult înainte de asta, n-o să trăiesc cum au trăit ei. N-aş fi avut nici un motiv. Chiar să vreau şi tot nu mi-aş putea cheltui toţi banii, pentru a fi vulgar. (Aşa cum nu era, în realitate, niciodată. Faye o ştia şi preţuia şi faptul că era atît de sincer cu ea.) Cu bunicul meu, a fost la fel, a murit de extenuare la patruzeci şi şase de ani. La ce bun? Cînd mori, nu-i mai pasă nimănui cît ai muncit. Vreau să mă bucur de viaţă cît timp mai sînt aici, şi chiar mă bucur de ea. N-au decît să spună ce poftesc. N-am de gînd să cad mort, făcînd un atac de inimă la patruzeci şi cinci de ani, sau să fiu un străin pentru

soţia mea şi pentru copiii mei. O să fiu prezent tot timpul, bucurîndu-mă de viaţă împreună cu ei, cunoscîndu-i şi lăsîndu-i să mă cunoască. Habar n-am avut ce fel de om era tatăl meu, Faye. Pentru mine a fost un străin. Ca şi tine, văd două drumuri în viaţă. Viaţa trăită de ei, pe care nu vreau s-o trăiesc şi eu, şi cea pe care o trăiesc acum şi care mi se potriveşte perfect. Sper din toată inima că nu te supără cu nimic. Bineînţeles, dacă ţii la asta, pot oricînd să-mi găsesc ceva de lucru, a adăugat, în final, trăgînd adînc aer în piept şi privind-o fix în ochi.

Înainte de a-i răspunde, s-a uitat îndelung la el, foarte surprinsă. Fusese cît se poate de serios. Dar cum este cu putinţă un lucru ca ăsta, după numai trei zile?

– Nu trebuie să lucrezi de dragul meu, Ward. Ce drept aş avea să-ţi cer aşa ceva?

Dacă îşi putea permite acest stil de viaţă, de ce şi l-ar schimba? se gîndi. Nu făcea rău nimănui trăind cum trăia. I-a spus cu glas scăzut:

– Nu-mi vine să cred că vorbeşti serios.

I-a făcut semn că da, au rămas multă vreme ochi în ochi, după care a condus-o în tăcere pe ringul de dans şi au dansat îndelung, fără să scoată vreun cuvînt. Cînd a adus-o înapoi la masă, se întrebă dacă nu cumva o indispusese şi se rugă să nu se fi întîmplat una ca asta.

– Te simţi bine, Faye?

Devenise foarte gînditoare şi se temea să n-o fi speriat, spunîndu-i ce avea pe suflet.

– Nu ştiu. Cred că m-ai zăpăcit cu toate astea.

– Bine.

I-a cuprins umerii cu braţul şi i-a strîns, admirîndu-i din nou rochia de satin bleumarin, cu spatele gol. Avea darul de a se îmbrăca într-un mod care-i plăcea imens, cu o senzualitate subtilă, şi rafinată şi murea de nerăbdare să-i cumpere rochii şi bijuterii şi blănuri. Tot restul serii au vorbit despre lucruri mai puţin grave, Faye încercînd să se convingă că el nu-şi descărcase cu adevărat sufletul în faţa ei, iar el părînd încă şi mai bucuros

decît înainte, deoarece o făcuse să înţeleagă ce simte pentru ea. După masă, a condus-o acasă şi, de data asta, ea l-a invitat la un pahar de coniac, deşi se cam temea s-o facă. Ştia acum ce este în capul lui şi se întreba dacă nu-i cumva primejdios să-l cheme înăuntru. Puţin mai tîrziu, însă, în timp ce turna în pahare, i-a venit să rîdă de ea însăşi. Ce dracu', doar n-o s-o violeze. I-a întins paharul, surîzîndu-i într-un fel care l-a făcut să se întrebe la ce oare se gîndea.

– Eşti atît de drăgălaşă, Faye. Eşti şi mai frumoasă decît te ţineam minte.

– Ar trebui să-ţi faci un control la ochi.

Elogiile lui o făceau uneori să se simtă prost, erau atît de nemăsurate, iar ceea ce se citea în ochii lui era de-a dreptul adoraţie. Era un bărbat lipsit de griji, senin, cu puţine dezamăgiri în trecut şi fără necazuri în prezent, şi era foarte clar că este îndrăgostit pînă peste cap.

– Ce faci mîine? l-a întrebat, ca să spună şi ea ceva.

– Am să-ţi spun ce nu voi face, i-a răspuns el, rîzînd. Nu voi munci.

Avea un ton oarecum sfidător, care a amuzat-o. E adevărat că-i spusese la cină cum priveşte această problemă, dar vorbea ca şi cum ar fi fost mîndru că nu munceşte. Nu-l deranja nici măcar că i se spunea „playboy-ul milionar".

– Tare bine ar fi dacă n-ai avea de făcut un film chiar acum, Faye. Am putea să ieşim şi să ne distrăm.

Îşi dădea şi ea seama cum ar fi fost. După-amieze pe plajă fără nimic de făcut, magazine colindate pentru a cumpăra nimicuri scumpe, eventual o călătorie sau două. Trebuia să admită că perspectiva era destul de tentantă, dar, pentru moment, nu-şi putea permite nici măcar să viseze la o asemenea vacanţă.

– Mi-ar face plăcere să te duc, într-una din serile astea, la cazinoul de la Avalon Bay, dar ar trebui să rămînem peste noapte pe insula Catalina. Nu-mi închi-

pui că ai vreun weekend liber.

– Nu, pînă se termină filmul, nu, i-a răspuns, clătinînd trist din cap.

– Sînt o mulţime de locuri în care mi-ar plăcea să te duc: Paris, Veneţia, Cannes. Acum, după terminarea războiului, ne putem duce oriunde vrem.

– Eşti cu adevărat răsfăţat, prietene, i-a spus, punîndu-şi jos paharul. Cel puţin unul dintre noi trebuie să muncească. Nu pot să plec, pur şi simplu, la capătul lumii.

– De ce nu?

– Nu mi-ar da voie studioul. După filmul ăsta, agentul meu îmi va reînnoi contractul şi sînt sigură că voi fi extrem de ocupată multă, foarte multă vreme.

– Vrei să spui că, după filmul ăsta, contractul expiră? a întrebat-o, luminîndu-se la faţă. Aleluia, *baby!* De ce nu-ţi iei liber un an?

– Eşti nebun? Aş putea tot atît de bine să renunţ cu totul. E imposibil.

– Nu înţeleg de ce nu. Pentru numele lui Dumnezeu, eşti doar una dintre cele mai mari vedete. Nu crezi că ai putea să lipseşti un an şi, după aceea, să reiei lucrurile exact de unde le-ai lăsat?

– Mă îndoiesc.

– Să nu te îndoieşti nici o secundă, Faye Price. Ai putea să pleci şi să te întorci cînd vei avea poftă.

– E un mare risc, Ward. Nu-mi pot permite să mă joc aşa cu cariera mea.

O privea concentrat. Lucrurile evoluau mult mai repede decît şi-ar fi putut închipui vreunul dintre ei.

– Din nou la răscruce de drumuri, nu-i aşa, Faye? Pe care drum vrei cu adevărat s-o iei? Pe cel vechi? Sau pe celălalt despre care am vorbit? Căsătorie şi copii, stabilitate, o viaţă adevărată.

S-a îndepărtat de el, uitîndu-se spre grădină şi nespunînd nimic, iar cînd s-a întors avea lacrimi în ochi. Era, însă, în primul rînd, mînioasă, ceea ce l-a uimit.

– Te rog să termini, Ward.

– Cu ce să termin?

Nu avusese de gînd s-o supere şi era nedumerit de reacţia ei.

– Nu mă mai tortura cu prostiile astea. Aproape că nici nu ne cunoaştem. Sîntem doi străini. N-am de unde să ştiu că, săptămîna viitoare, n-ai să fii încurcat cu o măruntă debutantă sau cu Rita Hayworth sau cu altcineva. Am muncit din greu pentru a ajunge unde sînt şi n-am de gînd deocamdată să renunţ la toate. Poate că nu am s-o fac niciodată. În orice caz, este sigur că n-am s-o fac pentru un trăsnit de ostaş demobilizat, abia descins de pe corabia războiului, care îşi închipuie că a fost îndrăgostit de mine vreme de doi ani, numai pentru că am stat puţin de vorbă cînd era în armată. Nimeni nu dă cu piciorul întregii sale vieţi pentru aşa ceva, Ward Thayer. Şi nu mă încălzeşte deloc că eşti bogat sau lipsit de griji sau că n-ai muncit nici o zi din viaţa ta. Eu una am muncit în toate zilele vieţii mele, de cînd aveam optsprezece ani, şi n-am de gînd să mă opresc acum. Am ajuns aici şi aici voi sta, pînă cînd mă voi convinge că voi fi în siguranţă, chiar dacă mă voi depărta.

Ward a fost frapat de expresia „în siguranţă". Avea dreptate. Muncise din răsputeri pentru a obţine ceea ce-şi dorise şi ar fi fost o nebunie să dea cu piciorul la toate. Cu timpul însă, o va face să vadă că fusese sincer în tot ce-i spusese. Dacă o să vrea să-l asculte.

– Dacă vrei să te vezi cu mine, bine. Invită-mă la masă. Dansează cu mine. Fă-mă să rîd. Nu-mi cere însă să-mi arunc la gunoi cariera pentru un străin, oricît de mult mi-ar plăcea, oricît de mult aş ţine...

Un hohot de plîns i-a întrerupt tirada. S-a întors din nou cu spatele spre el. S-a apropiat repede de ea, i-a cuprins umerii care se zguduiau şi a strîns-o la piept, îngropîndu-şi faţa în părul ei mătăsos.

– Cu mine o să fii întotdeauna în siguranţă, scumpa mea. Întotdeauna. Îţi făgăduiesc. Înţeleg, însă, ce vrei să

spui. N-am vrut să te sperii. Eram însă atît de tulburat, nu m-am putut stăpîni.

A întors-o încet cu faţa spre el şi l-a săgetat în inimă cînd i-a văzut chipul scăldat de lacrimi.

– O, Faye...

A strîns-o cu putere în braţe, apoi şi-a apăsat buzele pe buzele ei şi, în loc să se tragă la o parte, Faye s-a lipit şi mai strîns de el. Avea nevoie de consolarea pe care i-o putea aduce Ward, de ceva despre care îşi dădea seama că există în el. Îl dorea mai mult decît dorise vreodată în viaţa ei un bărbat.

S-au sărutat parcă ore în şir. Mîinile lui îi mîngîiau spatele, buzele lui îi căutau gura, faţa, ochii, mîinile ei îl cuprindeau pe după umeri, apoi atingeau faţa lui, în timp ce şi ea îl săruta, eliberată de frica şi de mînia pe care le simţise cu foarte puţin înainte. Era nebună după acest bărbat, deşi nu ştia încă prea bine de ce. Poate doar pentru că-l crezuse cînd i-a spus că va fi în siguranţă alături de el. Întotdeauna îi oferea o protecţie de care nu avusese niciodată parte. Nici cînd fusese împreună cu părinţii, în timpul marii crize, nici cînd fusese singură, nici cînd fusese împreună cu alţi bărbaţi. Nu era vorba doar de bani. Contau concepţia lui despre existenţă, stilul lui de viaţă, convingerea lui că trăieşte într-o lume lipsită de griji. Şi era evident că o adora. În cele din urmă, au fost nevoiţi să se smulgă unul din braţele celuilalt, pentru a evita ceea ce nici unul dintre ei nu dorea încă să se întîmple. El ştia că Faye nu era gata pentru acest pas şi că ar fi regretat întotdeauna dacă i-ar fi cedat prea repede. Ar fi vrut s-o posede pe podeaua din biroul ei, în faţa focului, sau sus, în mătăsosul dormitor alb, sau în cada ei de baie, sau pe scări, oriunde. Întreg trupul lui rîvnea la ea, dar ştia că nu se putea să fie deocamdată a lui. Iar în seara următoare, cînd s-au întîlnit din nou, chinul a fost şi mai dulce, buzele lor s-au unit din prima clipă şi au petrecut o oră în *Duesenberg*-ul lui, în curtea ei, sărutîndu-se ca doi

copii şi rîzînd apoi veseli, în timp ce o ducea la *Baltimore Bowl.*

Acolo avea loc o mare recepţie şi fotoreporterii au devenit frenetici cînd i-au văzut. De data aceasta însă, Faye nu mai părea să li se împotrivească. În scurtul răstimp de patru zile, aflase că nu se poate fugi de Ward Thayer. Nu ştia unde va duce idila lor, dar nu mai avea de gînd să-i opună rezistenţă. Venise la recepţie îmbrăcată cu mantoul de vulpe albă, lung pînă la pămînt, peste o rochie de satin negru cu alb. Cînd a intrat la braţul lui Ward era de-a dreptul seducătoare. Şi-a ridicat ochii spre partenerul ei, care i-a zîmbit cald chiar în clipa cînd fotoreporterii se apropiau de ei. În tot restul serii, aceştia au avut răgazul de a-i fotografia în voie. Dar, aşa cum îi promisese, a dus-o devreme acasă. Nopţile pierdute începeau să se facă simţite dimineaţa. Vance Saint George venea însă atît de tîrziu, în fiecare dimineaţă, încît de obicei avea timp să tragă un pui de somn.

– Te-ai distrat? a întrebat-o în drum spre casă. A fost o petrecere destul de reuşită.

Fusese dată cu ocazia lansării unui film şi nu lipsise nimeni dintre cei mari. Şi ei începeau să-i placă din ce în ce mai mult ieşirile în oraş, seara. I-a răspuns, cu capul rezemat de umărul lui:

– Şi mie mi s-a părut amuzantă. Dacă n-aş avea de făcut afurisitul ăsta de film, m-aş putea distra cu adevărat.

– Vezi? De aceea ţi-am spus noaptea trecută să nu-ţi reînnoieşti contractul. E plăcut, nu?

– Produce dependenţă. Numai că eu, Ward, sînt o fată care munceşte.

S-a străduit să-l privească dezaprobator, dar amîndurora le-a venit să rîdă.

– Alegerea îţi aparţine, dar oricînd vei dori, poţi să alegi altceva.

A privit-o cu înţeles, ea nu i-a răspuns, iar cînd au

ajuns acasă, a sărutat-o din nou pătimaş pe buze şi, de data asta, a trebuit să dea o adevărată luptă cu sine pentru a se stăpîni. Îi venea s-o ia în braţe şi să fugă cu ea sus pe scări.

– Plec, i-a spus, cu evidentă disperare în glas. În pragul uşii, ea l-a sărutat încă o dată.

Delicioasa tortură a continuat săptămîni în şir, şi, într-o după-amiază tîrzie de duminică, din octombrie, la o lună de la începerea poveştii lor de dragoste, se plimbau prin grădina ei, vorbind despre război şi despre alte subiecte. În după-amiaza aceea nu se filma, iar Arthur şi Elizabeth aveau weekend-ul liber. Mergeau la voia întîmplării, simţindu-se amîndoi foarte în largul lor. Faye începuse să-i povestească despre copilăria ei, despre părinţi, despre cît de greu îi venise să se despartă de Pennsylvania, despre cît de pasionantă i se păruse, la început, meseria de model şi despre cît de tare ajunsese apoi s-o plictisească. Şi i-a mărturisit că, uneori, se plictisea şi acum la fel.

– E ca şi cum aş mai putea face şi altceva cu mintea, nu doar cu faţa şi cu replicile mele. Nu vreau să-mi petrec restul vieţii învăţînd pe dinafară replici scrise de alţii.

Era o confesiune interesantă, care l-a intrigat.

– Şi ce-ai prefera să faci, Faye? Să scrii?

Ca de fiecare dată cînd erau împreună, tînjea după trupul ei, dar nu era nimic de făcut în această privinţă. Cel puţin acum erau singuri. Faye nu era zorită să se ducă la lucru sau să se întoarcă acasă, Arthur nu se foia pe uşă cu o tavă în mînă şi nici nu se pregăteau să plece la o petrecere. Tot ce-şi doreau era să fie singuri, iar ea se oferise să gătească pentru el în seara aceea. Petrecuseră o după-amiază încîntătoare, lenevind lîngă bazinul de înot şi plimbîndu-se după aceea prin grădină.

– Ţi-ar plăcea să scrii o piesă de teatru?

I-a venit să zîmbească văzînd ce mutră făcuse; s-ar

fi zis că o sperie un asemenea gînd. A făcut semn din cap că nu.

– Nu mă cred în stare de aşa ceva.

– Ce atunci?

– Să regizez, cîndva.

Abia îndrăznise să pronunţe cuvintele. Era o ambiţie nemaiauzită la o femeie, el nu cunoştea nici una care să fi regizat pînă atunci vreun film.

– Şi crezi că o să te lase cineva?

– Mă îndoiesc. Nimeni nu crede că pot, însă ştiu că aş putea. Cîteodată, cînd mă uit pe platou la Saint George, îmi vine să urlu, ştiu exact ce aş vrea să-l pun să facă, ce îndrumări i-aş da. E un neghiob, cu o minte atît de rudimentară, încît trebuie să reduci totul la genul de emoţii pe care este în stare să le perceapă şi, crede-mă, sînt al naibii de puţine.

Ward a cules o floare de un roşu-aprins pentru a i-o pune după ureche.

– Ţi-am spus, în ultima vreme, că te consider uluitoare?

– De cel puţin o oră, nu. Mă răsfeţi, să ştii. Nimeni n-a fost atît de bun cu mine, cum eşti tu.

Părea cu adevărat fericită. N-a putut rezista ispitei de a o tachina. Obişnuiau să-şi vorbească pe un ton relaxat, lipsit de încrîncenare, care îi făcea pe amîndoi să se simtă bine.

– Nici măcar Gable?

– Termină cu chestiile astea.

S-a strîmbat la el, a plecat în fugă, Ward s-a luat după ea, a ajuns-o din urmă şi a prins-o, s-au sărutat într-un boschet, şi dintr-o dată, li s-a tăiat cu totul răsuflarea şi Ward a simţit că nu-şi va mai putea desprinde mîinile sau buzele de trupul ei. Aproape că l-a durut cînd s-a smuls de lîngă ea.

– Să ştii că nu-i deloc uşor.

Părea torturat cînd, la înapoierea spre casă, i-a spus aceste cuvinte. Ea l-a înţeles cît se poate de bine. Nici

ei nu-i era uşor. Nu voia însă să facă vreo greşeală cu Ward. El îşi exprimase clar intenţiile chiar de la început şi era primejdios să se joace cu aşa ceva. Voia de la ea totul: viaţa ei, cariera ei, trupul ei, copii de la ea. Ar fi vrut s-o determine să renunţe, pentru el, la tot ce avea şi, în anumite momente, era chiar tentată s-o facă. De curînd, îi spusese agentului să nu se grăbească în privinţa noului contract, făcîndu-l pe acesta să creadă că şi-a ieşit din minţi. Avea însă nevoie de timp de gîndire şi-i venea din ce în ce mai greu să se gîndească, atunci cînd Ward era în apropiere.

– Şi pe mine mă scoţi din minţi, să ştii, i-a şoptit el, în timp ce urcau treptele de marmură roz, pentru a intra în biroul ei. Încăperea li s-a părut sumbră, îmbîcsită şi prea rece. Ea s-a dus să facă ceai şi după aceea i-a sugerat să se mute în salonaşul ei de la etaj. Era mic, cald şi intim, iar Ward a aprins focul, deşi n-ar fi fost deloc nevoie. Era, însă, plăcut la vedere şi s-au aşezat unul alături de celălalt pentru a admira flăcările.

– Am primit o ofertă pentru un film extraordinar, i-a spus, dar vocea ei părea indiferentă şi de fapt nici nu era sigură dacă vrea cu adevărat să joace în el. Agentul ei se înfuriase văzînd cît de nehotărîtă era.

– Cine mai joacă?

– Deocamdată nu s-a fixat, dar au nişte perspective grozav de bune.

– Ţii să-l faci?

Nu părea afectat, nu făcea decît să întrebe, iar ea a întîrziat mult cu răspunsul.

– Pur şi simplu, nu ştiu.

Şi-a ridicat privirea, aţintită pînă atunci asupra focului, şi s-a uitat la el, simţindu-se mulţumită şi împăcată cu viaţa.

– Faci din mine o leneşă numărul unu, Ward.

– Şi ce e rău în asta?

Şi-a lipit faţa de gîtul ei şi a început s-o sărute, în timp ce, cu o mînă, îi mîngîia agale sînul. Ea i-a atins

uşor mîna, vrînd să-i dea la o parte degetele, dar senzaţia era prea plăcută. Nu dorea să-l împingă la o parte, niciodată, de cînd îl întîlnise, nu simţise această dorinţă, şi totuşi ar fi fost mai cuminte... mai cuminte... Dar, dintr-o dată, n-a mai fost conştientă decît de degetele lui impetuoase, minunate, gurile li s-au întîlnit şi amîndoi au fost cuprinşi de o patimă de nestăpînit. Nu-şi luau nici măcar răgazul de a respira. Fusta i s-a ridicat pe nesimţite peste genunchi şi mîna lui i-a găsit coapsele. Tremura din tot trupul în timp ce mîna lui urca tot mai sus, dar, brusc, el s-a tras la o parte. I-a luat faţa în amîndouă mîinile şi, cu respiraţia tăiată, parcă în panică, a şoptit:

– Faye... nu mai pot. Trebuie să plec.

Nu se mai putea reţine, o dorea prea amarnic, prea de multă vreme o dorea. A privit-o în ochii înlăcrimaţi, apoi a sărutat-o, numai o singură dată, şi clipa aceea a hotărît tot viitorul lor. Felul în care l-a sărutat ea l-a făcut să înţeleagă că nu vrea să-l lase să plece. S-a ridicat apoi tăcută în picioare şi l-a condus prin hol, în elegantul ei dormitor alb. Fără să ezite nici măcar o secundă, a culcat-o pe patul cu cuvertură de vulpe albă. A smuls hainele de pe ea, devorîndu-i trupul şi şoptindu-i la ureche, în timp ce mîinile ei îndepărtau hainele de pe el şi, cîteva secunde mai tîrziu, erau culcaţi unul alături de celălalt. Dintr-o dată, fiecare dintre ei s-a cufundat în trupul celuilalt şi nici unul nu se mai gîndea să reziste sau să fie rezonabil. Faye îl chema în ea, strigînd cu o patimă care o făcea să nu mai ştie de sine, iar Ward a pătruns în trupul ei, mult prea excitat pentru a se mai putea controla. S-au dăruit unul altuia cu o fervoare care ar fi putut să fie luată de altcineva drept chin cumplit, dar era cea mai pură pasiune cunoscută vreodată de fiecare dintre ei. Şi cînd, în sfîrşit, a rămas nemişcată şi tăcută în strînsoarea braţelor lui, a privit-o cu o dragoste despre care nu ştiuse pînă atunci că există.

– Faye, te iubesc mai mult decît viaţa.

– Nu spune asta.

Pasiunea lui o înspăimînta cîteodată. O iubea atît de mult? Ce se va întîmpla dacă va înceta s-o mai iubească? N-ar fi putut să suporte. Acum o ştia.

– De ce să n-o spun? E adevărat.

– Şi eu te iubesc.

Şi-a ridicat ochii spre el, cu o expresie de saţiu fericit, el s-a aplecat pentru a o mai săruta încă o dată, şi s-a mirat singur cît de repede trupul lui o revendica din nou şi cu cîtă ardoare îi venea ea în întîmpinare. Au făcut dragoste ore în şir, dorindu-şi întruna mai mult, şi mai mult, pentru a se revanşa pentru anii în care nu se avuseseră unul pe celălalt. Era ca şi cum ar fi aşteptat prea mult, prea îndelung.

– Şi acum, iubito, ce facem?

La miezul nopţii, aşezat la marginea patului, o privea cum se ridică încet, se întinde şi-i zîmbeşte fericită.

– Ce-ai spune de-o baie?

Şi-a adus însă brusc aminte şi şi-a dus speriată mîna la gură.

– O, Doamne, am uitat să-ţi dau să mănînci.

– Ba nu, n-ai uitat. Şi a fost chiar foarte bun, i-a răspuns, trăgînd-o din nou lîngă el.

Faye a roşit uşor, iar el i-a îndepărtat de pe faţă părul lung şi blond şi, după aceea, a urmat-o în camera de baie, o cameră îmbrăcată în marmură albă. Ea a umplut cada cu apă caldă, cu spumă, şi au intrat amîndoi înăuntru. O gîdila cu picioarele în locuri sensibile, în timp ce-i ronţăia delicat degetele de la picioare.

– Ţi-am pus, puţin mai înainte, o întrebare.

– Ce anume? l-a întrebat ea, nereuşind să-şi aducă aminte.

– Te-am întrebat: Şi acum ce facem?

– I-ar eu ţi-am răspuns „baie", i-a zis ea, cu un aer misterios.

– Isteţ răspuns. Dar ştii ce vreau să spun. Nu doresc să am o simplă legătură cu tine, Faye. Deşi, trebuie să

recunosc, e tentant. Cred însă că meriţi mai mult.

Nu i-a răspuns nimic. Se uita doar la el, în timp ce inima îi bătea tot mai repede.

– Vreţi să vă căsătoriţi cu mine, domnişoară Price?

– Nu!

S-a ridicat brusc. El o privea şocat. Fusese un refuz rapid, iar acum ea ieşea din cadă.

– Unde te duci?

S-a întors cu faţa spre el, magnifică în goliciunea ei.

– N-o să le spun copiilor mei că tatăl lor m-a cerut în căsătorie în cadă. Cum aş putea să le spun una ca asta?

Ward a izbucnit în rîs.

– Nu-i nici o problemă.

A sărit din cadă, a prins-o în braţe şi a dus-o din nou, dar de data asta udă leoarcă, pe cuvertura albă de vulpe şi a îngenuncheat la picioarele ei.

– Te rog să te măriţi cu mine, iubirea mea.

Îl privea cu un zîmbet poznaş, fericită, dar în acelaşi timp înspăimîntată de ceea ce făcea. Ştia însă că nu mai are alegere. Nu doar pentru că se culcase cu el, ci pentru că era ceea ce îşi dorea, celălalt drum, viaţa plină, căsătorie şi copii cu el şi, împreună cu el, avea curajul s-o facă. Însemna să renunţe la tot ce avea, dar nu-i păsa.

– Da.

N-a fost decît o şoaptă abia auzită. I-a strivit buzele sub ale lui pentru a nu-i lăsa timp să se răzgîndească şi, cînd şi-au tras sufletul, erau amîndoi pe culmile încîntării şi ale emoţiei.

– Vorbeşti cu adevărat serios, Faye?

Trebuia să fie sigur neapărat, înainte de a o lua cu totul razna şi de a-i dărui întreaga lume.

– Da. Serios! Da, da, da, da!

– Te iubesc. O, Doamne, cît de iubesc!

A strîns-o tare la piept. Ea rîdea fericită, mai fericită decît fusese vreodată în viaţa ei. Lui Ward i-a venit deo-

dată o idee. S-a uitat provocator la ea, cu ochii lui albaştri ca două safire, şi a întrebat-o:

– Zi-mi, te rog, va trebui să le spui copiilor tăi şi ce purtai cînd te-am cerut? Dacă da, eşti în mare încurcătură, doamă Thayer.

– Vai de mine, nu m-am gîndit la asta.

O clipă mai tîrziu era iarăşi pe pat, lîngă ea. Au trecut cîteva ore înainte de a ajunge din nou, amîndoi, în cadă, pe care au trebuit s-o umple iar cu apă fierbinte. Se făcuse patru dimineaţa şi Faye şi-a dat seama că n-o să mai doarmă, înainte de a se întoarce la lucru. Au stat deci o oră în cadă şi au vorbit despre planurile lor, despre vieţile lor, despre secretul lor, despre cum şi cînd vor anunţa evenimentul. Ştiau că toată lumea va fi surprinsă. Nu că se căsătoreau, ci că ea renunţa la carieră. Cînd a pronunţat aceste cuvitne, s-a simţit cuprinsă de un tremur, provocat mai curînd de surescitare, decît de panică. Îşi dădea seama acum că, înlăuntrul ei, în taină, se frămîntase mult în această privinţă. Ştiuse tot timpul ce vrea Ward de la ea şi cît de mult dorea el să-i dăruiască. Nu regreta nimic şi presupunea că nu va regreta niciodată. La urma urmei, la ce renunţa? La o carieră, care îi dăduse satisfacţii, dar care îşi atinsese deja apogeul. Cucerise un Oscar, fusese foarte elogiată şi făcuse o duzină de filme interesante. Era timpul s-o ia din loc. Mai avea şi altă viaţă de trăit. O viaţă care însemna mai mult decît să facă filme. S-a lăsat pe spate în cadă, surîzîndu-i viitorului ei soţ şi avînd un simţămînt pe care nu-l mai avusese niciodată înainte. Încrederea, liniştea, siguranţa că a ales drumul cel bun.

– Eşti sigură că n-ai să regreţi?

Părea oarecum îngrijorat, dar, mai presus de orice, foarte fericit. Ar fi vrut să înceapă chiar în după-amiaza aceea să-şi caute împreună casă, dar ea i-a atras atenţia că mai are de lucru cel puţin o lună.

– N-o să regret nici o clipă.

Era absolut sigură.

– Cînd crezi că ai să termini filmul?

– Presupun că pe la 1 decembrie, dacă Saint George nu încurcă prea rău lucrurile pînă atunci.

– Înseamnă că ne putem căsători la 15 decembrie. Unde vrei să ne petrecem luna de miere? În Mexic? În Hawaii? În Europa? Unde ţi-ar plăcea să pleci?

Dragostea pentru el îi umplea inima.

– Cum de-am avut norocul să dau peste tine?

– Norocosul sînt eu.

S-au sărutat din nou. Nu se îndurau să mai iasă din baie, dar pînă la urmă au trebuit s-o facă şi, după cîteva minute, ea era deja la parter. A făcut cafea pentru amîndoi şi a dus-o sus. A avut grijă să aranjeze dormitorul şi să lase ceştile goale în salonaş şi el a dus-o la lucru cu *Duesenberg*-ul.

Nu avea să le fie prea uşor în următoarele două luni, dar erau atîtea de făcut, atîtea de anticipat, atîtea de plănuit...

Capitolul 5

Beverly Hills

Nunta a avut loc la biserica presbiteriană din Hollywood, pe strada North Gower, în apropiere de bulevardul Hollywood. Faye s-a apropiat încet de altar, într-o splendidă rochie de satin ivoar, fin brodată, cu aplicaţii de perle foarte mici. Înainta cu o graţie controlată, ţinîndu-şi sus capul, părul fiindu-i prins într-o coroană de satin ivoar, încrustat cu aceleaşi perle miniaturale. În jurul ei plutea, parcă pe o lungime de kilometri, un voal aproape imaterial. Părul ca de aur filigranat îi cădea în cascadă pe umeri. Colierul de diamante, lung cît un gît de lebădă, era un dar de nuntă de la Ward şi una dintre bijuteriile preferate ale bunicii lui după mamă.

Faye a fost condusă la altar de agentul ei, iar Harriet Fielding venise pentru a fi naşă de onoare. Faye reuşise să-i înfrîngă împotrivirea înverşunată şi vechea ei prietenă era prezentă, cu lacrimi şiroindu-i pe faţă, în timp ce Abe o dădea pe Faye lui Ward. Tînăra pereche era mai frumoasă şi exulta mai multă fericire decît orice cuplu din vreun film. Iar cînd au ieşit din biserică braţ la braţ, sute de persoane îi aşteptau afară pentru a le face urări de bine: admiratori care aruncau pumni de orez şi

de petale de trandafiri, fetişcane care ţipau că vor autograful lui Faye, femei care plîngeau şi bărbaţi care zîmbeau înduioşaţi, privindu-i. Perechea a dispărut în noul *Duesenberg* pe care Ward îl cumpărase, cu cîteva săptămîni mai devreme, în vederea nunţii, ca pe un fel de cadou nupţial pentru el însuşi şi pentru mireasa lui. S-au dus la recepţia de la *Bailtmore,* unde au fost întîmpinaţi de Abe, de Harriet şi de cei patru sute de prieteni pe care-i invitaseră. A fost cea mai fericită zi din viaţa lui Faye şi ziarele au fost pline de fotografiile ei.

Şi mai mult s-a scris în presă, cu trei săptămîni mai tîrziu, cînd s-au întors din luna de miere, petrecută la Acapulco. Faye a făcut publică hotărîrea pe care o luase cu două luni înainte, dar pe care, în mod foarte chibzuit, decisese s-o ţină pînă atunci numai pentru ea. Pînă şi Abe a fost luat prin surprindere. Titlurile din ziare spuneau totul în cîteva cuvinte: *Faye Price renunţă la carieră pentru un soţ milionar.* Se spunea foarte direct şi articolele conţineau destule exagerări, dar în esenţă aşa decisese ea, nu atît de dragul milioanelor lui Ward, deşi, în mod evident, ele o scuteau de a mai munci, cît pentru faptul că era ferm convinsă că s-a realizat în profesiune; iar acum ţinea să se consacre exclusiv soţului ei şi viitorilor ei copii. Cît despre Ward, era cert că nu are de ce să se plîngă de hotărîrea ei. Era încîntat s-o aibă numai pentru el, s-o aibă alături de el în pat pînă la prînz, să facă dragoste oricînd voiau, să-şi ia micul dejun şi, dacă doreau, şi prînzul, pe tăvi aduse în camera lor, să danseze toată noaptea la *Ciro* sau la *Macumbo* sau acasă la prietenii lor. Lui Ward îi plăcea grozav să meargă cu ea la cumpărături, să-i ia toalete fabuloase, cu care să completeze o garderobă şi aşa considerabilă. Cele trei mantouri de blană ale ei păreau sărăcăcioase în comparaţie cu minunile pe care i le-a cumpărat el: două mantouri din blană de samur, lungi pînă în pămînt, în nuanţe şi cu croieli foarte puţin diferite, o fantastică haină din blană de vulpe argintie, una de vulpe roşie,

una de linx; avea toate blănurile imaginabile şi mai multe bijuterii decît putea să poarte, era convinsă, într-o viaţă de om. Aproape că nu trecea zi în care el să nu dispară pentru o oră sau două, după care se întorcea cu o cutie de la o blănărie sau de la o casă de mode sau de la bijutier. Parcă ar fi fost Crăciun în fiecare zi a anului. Faye era copleşită de generozitatea şi de dragostea pe care le revărsa constant asupra ei.

– Trebuie să termini odată cu toate astea, Ward!

Era goală sub noul mantou de vulpe roşie, cu un colier de perle enorme în jurul gîtului şi cu nimic altceva pe trupul ei tînăr, superb, pe care el îl diviniza.

– De ce?

S-a aşezat jos, pentru a o admira pe îndelete, cu o mînă fericită şi cu un pahar de şampanie în mînă. Bea şampanie cu nemiluita, rîuri de şampanie, dar cum nu părea niciodată beat, Faye nu era îngrijorată. I-a zîmbit cu tandreţe.

– Nu trebuie să faci tot ce faci. Te-aş iubi şi într-o colibă acoperită cu paie, te-aş iubi chiar dacă ar trebui să ne înfăşurăm în ziare ca să ne ţină cald.

– Ce gînd oribil.

A făcut o grimasă, dar după aceea şi-a mijit ochii şi i-a privit picioarele lungi, frumos modelate.

– Deşi, dacă mă gîndesc mai bine, s-ar putea să arăţi nemaipomenit îmbrăcată în pagina de sport, fără nimic altceva pe tine.

– Prostuţule!

S-a repezit să-l sărute din nou, iar el a făcut-o să i se aşeze pe genunchi şi a pus jos paharul.

– Poţi cu adevărat să-ţi permiţi toate astea, Ward? N-ar trebui să cheltuim atîta bănet cîtă vreme nici unul dintre noi nu munceşte.

Continua să se simtă oarecum vinovată că nu mai lucra, dar fericirea de a-şi petrece tot timpul împreună cu Ward era atît de mare, încît nu-i mai lipsea, cu adevărat, cariera. Aşa cum declarase ziarelor, în momentul

cînd se retrăsese, „se realizase". Îl privea totuşi pe Ward cu o anumită îngrijorare. În cele trei luni de căsnicie cheltuise cu ea o adevărată avere.

– Putem cheltui de zece ori mai mult, draga mea.

Era o declaraţie generoasă, dar nu coincidea întru totul cu ceea ce îl sfătuiau avocaţii lui. Ştia, însă că aceştia aveau o mentalitate foarte conservatoare. Nu aveau fler, nu aveau stil, nu erau deloc romantici. Îl agasa să asculte meschinele lor avertismente de a fi mai prudent. Ştia ce imensă era averea lui şi că se putea distra fără să se zgîrcească. Îşi putea permite să cheltuiască atîta cît cheltuia, o vreme cel puţin, iar după aceea îşi vor aranja o viaţă mai aşezată, fără ca vreunul dintre ei să fie obligat să muncească. La cei douăzeci şi opt de ani ai lui, nu avea nici o intenţie să debuteze în vreun domeniu de activitate. Ducea o viaţă prea agreabilă, întotdeauna trăise bine, iar acum, viaţa cu Faye era întruchiparea perfecţiunii.

– Unde vrei să luăm masa diseară?

– Nu ştiu...

Îi venea greu să recunoască, dar îi plăcea decorul exotic destul de kitsch de la *Coconut Grove,* cu palmierii lui şi cu imaginile proiectate ale unor nave albe care treceau una pe lîngă alta, în depărtare. O făcea să se simtă tot timpul ca şi cum ar fi plecat pe mare, iar palmierii îi aminteau vag de cei din Guadalcanal, locul unde îl întîlnise pentru prima oară pe Ward.

– Mergem din nou la *Grove* sau te-ai plictisit prea tare de el?

Rîzînd, l-a chemat pe majordom şi i-a spus să-i facă o rezervare. Angajaseră o adevărată armată de servitori care să aibă grijă de casă.

Ward se hotărîse să nu se mute în fosta reşedinţă a părinţilor săi. A preferat să-i cumpere lui Faye o nouă reşedinţă somptuoasă, care aparţinuse unei regine a filmului mut. Era înconjurată de un teren care aproape că merita numele de parc, avea un lac cu lebede, cîteva

fîntîni încîntătoare, alei interminabile, iar casa semăna cu un castel francez. Ar fi avut unde să-i ţină pe cei zece copii cu care o ameninţa el tot timpul. Au mobilat-o cu frumoasele antichităţi din fosta casă a lui Faye, care se vînduse foarte uşor, au luat şi din casa părinţilor lui ceea ce le plăcuse mai mult, au mai cumpărat mobilier la licitaţii şi din magazinele de antichităţi din Beverly Hills. Noua casă era aproape complet mobilată. Ward spunea că ar vrea să pună în vînzare casa părinţilor lui. Era prea mare, prea întunecoasă şi prea de modă veche pentru gustul lor şi nu avea nici un sens s-o mai păstreze. Avocaţii lui îl îndemnaseră, înainte de căsătorie, să nu renunţe la ea, în ideea că, atunci cînd se va însura, s-ar putea să vrea să se mute în.ea şi oricum era legat sentimental de această casă; dar acum era evident că nu o vor locui niciodată. Acum avocaţii lui erau nerăbdători să-l vadă descotorosindu-se de ea, fiind de părere că ar trebui să-şi reinvestească banii în ceva care să-i aducă mai multe venituri, deşi Ward nu-şi făcea cine ştie ce griji în această privinţă.

În după-amiaza aceea, se plimba, împreună cu Faye, prin grădină. S-au aşezat lîngă micul lor lac, pentru a se săruta şi a sta de vorbă. S-ar fi zis că nu se pot sătura unul de celălalt şi zilele treceau ca în vis, cu flecăreli despre tot felul de nimicuri. Faye şi-a ridicat privirea şi l-a văzut pe Arthur aducîndu-le pe tavă două cupe de şampanie. Îi părea bine că Ward fusese de acord să-i păstreze pe Elizabeth şi pe Arthur, iar ei se arătau mulţumiţi de noua lor viaţă. Arthur părea să-l aprobe pe Ward aproape tot timpul, deşi nu se putea tăgădui că, uneori, acesta se purta ca un băieţandru aiurit. A mers pînă la a-i cumpăra, într-o bună zi, lui Faye o trăsură cu patru cai albi, pentru plimbări pe domeniu, iar în garaj se aflau şase maşini nou-nouţe, lustruite necontenit de unul dintre cei doi şoferi ai lor. Era un stil de viaţă cum Faye nici măcar nu văzuse vreodată înainte, darmite să trăiască aşa. Uneori se simţea cu adevărat culpabilă.

Ward se pricepea însă să transforme totul într-o asemenea delectare, încît nimic nu i se mai părea că depăşeşte măsura. Totul era cît se poate de amuzant şi zilele treceau atît de repede, încît nici nu le mai puteau ţine socoteala.

– Nu-ţi bei şampania?

Ward o privea admirativ. Niciodată, nici măcar pe culmile carierei ei, nu fusese mai frumoasă decît acum. Luase cîteva kilograme, chipul ei avea o strălucire nouă şi avea, mai ales la soare, cei mai luminoşi ochi verzi pe care îi văzuse el vreodată. Îi plăcea s-o sărute în grădină, în dormitor, în timp ce se plimbau cu maşina. Îi plăcea s-o sărute oricînd, oriunde. Îşi adora tînăra soţie, iar ea era nebună după el.

– Cred că aş prefera o limonadă.

– Ihh...

Ward a făcut o grimasă scîrbită, ea a început să rîdă şi, ţinîndu-se de mînă, au pornit încet spre casă, pentru a face dragoste în tihnă, înainte de a se îmbrăca pentru seară. Era o seară idilică şi Faye era conştientă că zilele acelea nu aveau să se întoarcă niciodată. Într-o bună zi, vor avea copii şi vor trebui să se maturizeze ei înşişi, nu vor putea să-şi petreacă întreaga viaţă jucîndu-se. Atîta timp însă, cît era cu putinţă, era grozav şi le dădea impresia că zilele lunii lor de miere se vor prelungi la infinit.

În seara aceea, la *Grove,* Ward i-a dăruit un inel magnific, cu trei smaralde uriaşe în formă de pară.

– Ward! Doamne sfinte, dar... a îngăimat Faye.

Lui Ward îi plăcea de fiecare dată reacţia ei de uimire şi de încîntare faţă de lucrurile pe care i le cumpăra el.

– E pentru cea de-a treia aniversare a căsătoriei noastre, prostuţo.

În ziua aceea se împlineau trei luni de la nunta lor, cele mai fericite luni din viaţa lui Faye şi a lui Ward. Nici un nor la orizont nu le ameninţa liniştea. I-a pus inelul în

deget şi, după aceea, au dansat ore întregi, iar ei şi-a dat seama că arăta cam obosită cînd s-au întors la masă. De multe nopţi, de fapt de cîteva luni, şi-a zis el, se culcau tîrziu, dar era pentru prima oară cînd observa că asta o afectează.

– Te simţi bine, iubito?

– Perfect, i-a răspuns, surîzătoare. Dar a mîncat foarte puţin, n-a băut deloc şi pe la ora unsprezece căsca, ceea ce nu i se întîmpla de obicei.

– Ei bine, presupun că s-a terminat. Gata cu luna de miere, i-a spus Ward, făcînd pe ultragiatul. Încep să te plictisesc.

– A, nu... ce îngrozitor lucru spui. Iartă-mă iubitule, numai că...

– Ştiu, nu-i nimic. Nu trebuie să-mi explici.

A tachinat-o fără cruţare tot drumul pînă acasă. După ce s-a spălat pe dinţi şi s-a dezbrăcat în baie, a găsit-o dormind buştean, cuibărită confortabil în imensul lor pat dublu şi foarte tentantă, în cămaşa ei de satin roz. A încercat, fără succes, s-o trezească, era moartă de oboseală, şi a doua zi dimineaţa s-a văzut de ce. S-a trezit, şi imediat după ce şi-a luat micul dejun, i s-a făcut îngrozitor de rău. Cum n-o mai văzuse niciodată bolnavă, a intrat în panică şi, neţinînd seama de protestele ei, a insistat să fie chemat doctorul.

– Pentru numele lui Dumnezeu, nu-i decît o gripă sau aşa ceva. N-are nici un rost să-l cari pe bietul om pînă aici. Mi-e foarte bine.

Nu se simţea însă aşa.

– Bine pe dracu'. Eşti verde la faţă. Bagă-te în pat şi stai culcată pînă cînd vine doctorul.

Venind şi consultînd-o, doctorul a spus că nu consideră necesar ca doamna Thayer să rămînă în pat, decît doar dacă intenţionează să-şi petreacă acolo următoarele opt luni. După socotelile lui, copilul se va naşte în noiembrie.

– Un copil? Un copil! Copilul nostru!

Ward era atît de emoţionat şi de uşurat, încît nici nu mai ştia pe ce lume se află, iar după plecarea doctorului a început să danseze prin cameră, făcînd-o pe Faye să rîdă de el. A implorat-o să-i spună ce dorea, de ce avea nevoie sau ce-ar putea să facă pentru ca ea să se simtă mai bine. Faye era încîntată, atît de veste, cît şi de reacţia lui şi, bineînţeles, îndată ce s-a aflat, ziarele au publicat ştirea sub titluri mari. *Regină a filmului retrasă aşteaptă primul copil.* Nimic din viaţa lor nu rămînea multă vreme secret, dar, oricum, Ward n-ar fi fost în stare să păstreze vestea doar pentru sine. O spunea oricui era dispus să-l asculte şi o trata pe Faye ca şi cum ar fi fost cea mai fragilă figurină de cristal. Darurile cu care o copleşise pînă atunci fuseseră o nimica toată, în comparaţie cu ceea ce-i aducea acum. Faye nu mai avea destule sertare şi casete de bijuterii pentru toate fleacurile, revoltător de scumpe, pe care i le cumpăra.

– Gata, Ward, opreşte-te! Nici nu mai am unde să le ţin.

– Atunci, o să construim o căsuţă numai pentru bijuterii.

Dojenile ei au rămas fără ecou. Atunci cînd nu cumpăra bijuterii pentru ea, cumpăra landouri şi cărucioare trase de ponei şi salopete de vizon şi ursuleţi, ba chiar comandase căluşei în mărime naturală. În octombrie, cînd Faye a făcut o plimbare prin grădină pentru a-i vedea, i-a dat voie să facă un tur în ritm lent.

Se simţise remarcabil de bine după greţurile din primele cîteva luni, singura ei plîngere fiind că i se pare că e umflată ca un balon gata de decolare.

– N-am nevoie decît de un coş legat de picioarele mele şi aş putea să fiu angajată pentru tururi de agrement deasupra Los Angeles-ului, i-a spus într-o zi unei prietene, indignîndu-l pe Ward.

El o vedea frumoasă, chiar şi aşa, supradimensionată cum era. Murea de nerăbdare. Ultima lună de aşteptare i s-a părut insuportabilă. I-a rezervat un loc la

cel mai bun spital din oraş şi era îngrijită de doctorul cel mai la modă.

– Tot ce-i mai bun pentru iubita mea şi pentru copilul meu, spunea întruna, în timp ce încerca s-o convingă să bea şampanie. Dar pe ea şampania n-o mai tenta şi tare ar fi vrut să nu-l mai tenteze nici pe el.

Nu că s-ar fi îmbătat cînd bea, numai că, atunci cînd o făcea, cantităţile pe care le dădea pe gît erau foarte mari. S-ar fi zis că bea şampanie, cît era ziua de lungă, trecînd la whisky, în serile în care ieşeau în oraş. Nu-i plăcea însă să se plîngă. Era atît de bun cu ea în atîtea privinţe, cum ar fi putut să-i facă observaţii pentru un asemenea fleac? Şi ştia că a fost animat de cele mai bune intenţii atunci cînd a comandat o ladă de sticle din şampania lor preferată, care să fie trimisă dinainte la spital, unde să-i aştepte atunci cînd va veni marele eveniment.

– Sper că o vor ţine la gheaţă.

I-a cerut lui Westcott, majordomul lor, să telefoneze la spital şi să le dea instrucţiuni exacte în privinţa felului în care trebuia ţinută la rece. Lui Faye i-a venit să rîdă.

– Presupun că au şi alte preocupări, dragul meu.

Dar spitalul la care urma să se ducă era obişnuit cu asemenea pretenţii; era locul unde năşteau toate marile vedete.

– Nu-mi pot imagina care anume. Ce poate fi mai important decît să ţină şampania la rece pentru iubita mea?

– Dacă mă gîndesc bine, îmi vin în minte cîteva lucruri ceva mai importante.

Ochii ei îi spuneau tot ce voia să ştie. A cuprins-o cu braţele şi s-au sărutat, aşa cum făceau întruna. Era nebun de dorinţă, chiar şi acum, dar doctorul le spusese că nu mai au voie să facă dragoste. Şi Faye ardea de nerăbdare să poată reîncepe. Li se părea că au de aşteptat o veşnicie. Mîinile lui îi mîngîiau, noapte după noapte, pîntecul plin. Îi plăcea grozav să facă măcar

asta şi o dorea cu disperare.

– E aproape la fel de rău ca pe vremea cînd nu făcuserăm încă dragoste, s-a plîns Ward, dîndu-se jos din pat, cu un zîmbet trist, într-o noapte, la o oră tîrzie, şi turnîndu-şi un pahar de şampanie. Sorocul ei era peste trei zile, dar doctorul îi prevenise că naşterea putea întîrzia chiar şi cu trei săptămîni. De multe ori se întîmpla aşa la primul copil. Erau, deci, pregătiţi să mai aştepte şi li se părea că această aşteptare nu va lua sfîrşit niciodată.

– Îmi pare rău, dragul meu. Sînt atît de ostenită, încît nu-mi vine nici să mă mişc.

Avea o mînă obosită şi, în ultimele cîteva zile, orice mişcare fusese epuizantă pentru ea. În după-amiaza aceéa refuzase pînă şi să se plimbe cu el prin grădină şi nici măcar cînd i-a vorbit despre poneiul pitic pe care-l cumpărase, n-a reuşit s-o facă să iasă. Ba chiar, în seara aceea, susţinuse că e prea obosită ca să mănînce. Se băgase în pat la patru după-amiază, iar la două noaptea era tot în pat. Parcă ar fi fost un gigantic balon de mătase roz.

– Doreşti un pic de şampanie, iubito? Te-ar ajuta, poate, să dormi.

A scuturat din cap. O durea spatele şi de cîteva ore îi era cam greaţă. O gripă le-ar pune acum capac la toate, se gîndi.

– Nu cred că ar exista ceva care să mă ajute să mai dorm.

Ar fi fost, totuşi, ceva, a sugerat ea, provocator, după cîteva clipe, dar acel ceva le era deocamdată interzis.

– Ai să fii probabil gravidă din nou, înainte chiar de a părăsi spitalul. Nu cred că, la o oră după naşterea copilului, am să fiu în stare să te mai las în pace.

– Iată cel puţin un lucru la care merită să mă gîndesc cu anticipaţie.

Pentru prima oară, în nouă luni, avea o înfăţişare suferindă. A sărutat-o şi s-a dus să stingă lumina, dar a

auzit un ţipăt ascuţit şi s-a întors surprins. Faye avea faţa contorsionată de durere, dar, după o clipă, durerea a trecut. Ş-au privit nedumeriţi.

– Ce-a fost asta?

– Nu sînt sigură.

Citise vreo două cărţi privind naşterea, dar nu-i era foarte clar după ce anume trebuia să-şi dea seama cînd încep cu adevărat durerile facerii. În plus, toată lumea o prevenise că, în ultimele cîteva săptămîni, pot apărea nenumărate alarme false. Amîndoi erau deci conştienţi că era foarte improbabil ca acesta să fi fost adevăratul start. Durerea fusese puternică, aşa că Ward s-a decis să lase lumina aprinsă şi să vadă dacă se repetă. După douăzeci de minute, constatînd că nu s-a repetat, s-a dus iar să stingă lumina, dar chiar atunci ea a dat un nou strigăt şi, de data asta, s-a chircit în pat; şi cînd s-a apropiat de ea, i-a văzut faţa acoperită de transpiraţie.

– Telefonez doctorului.

Ward simţea că inima îi bate de să-i spargă pieptul, iar palmele i se umeziseră. Faye părea, dintr-o dată, foarte palidă şi foarte speriată.

– Nu te prosti, dragul meu. Mi-e bine. N-o să-l sunăm în fiecare noapte pe bietul om timp de o lună de-acum înainte. O să mai dureze, probabil, cîteva săptămîni.

– Dar termenul este peste trei zile.

– Da, dar chiar şi el a spus că voi naşte, probabil, cu întîrziere. Să ne liniştim şi să aşteptăm pînă dimineaţă.

– Să las lumina aprinsă?

Ea i-a spus că nu-i nevoie, aşa că Ward a stins lumina şi s-a strecurat cu grijă lîngă ea, ca şi cum i-ar fi fost teamă că, zdruncinînd prea mult patul, ar fi făcut-o să explodeze pe loc şi să nască chiar atunci şi acolo. Dintr-o dată, a auzit-o ţinîndu-şi răsuflarea. Faye l-a prins de mînă şi l-a strîns cu putere. Aproape că se lupta pentru aer cînd i-a trecut durerea. S-a ridicat şi s-a sprijinit de pernă.

– Ward...

El continua să stea nemişcat, întrebîndu-se ce să facă, şi sunetul vocii ei l-a împuns în inimă. Părea atît de vulnerabilă şi de înspăimîntată, încît a luat-o, instinctiv, în braţe.

– Să telefonăm, totuşi, doctorului, scumpa mea.

– M-aş simţi prost, dacă l-am deranja la ora asta.

– E meseria lui. Faye a stăruit însă să aştepte şi să vadă ce se va întîmpla pînă a doua zi. Pe la ora şapte, Ward nu mai avea nici o îndoială. Asta trebuia să fie. Nu mai dădea nici doi bani pe ceea ce-i spuseseră unii şi alţii despre alarme false. Durerile se succedau la intervale de cinci minute, iar ea se lupta din răsputeri să nu urle ori de cîte ori o străfulgera durerea. Disperat, a plecat din cameră şi i-a telefonat doctorului pe care-l angajaseră. Acesta a părut mulţumit de ce-a auzit şi i-a sugerat lui Ward s-o aducă imediat:

– Va mai dura, probabil, o vreme, domnule Thayer, dar e bine s-o aduceţi şi s-o instalaţi în spital.

– N-aţi putea să-i daţi ceva pentru durere?

Ward nu mai putea s-o vadă suferind aşa cum suferise în ultimele cinci ore.

– Îmi voi da seama mai bine, după ce-o voi vedea.

Doctorul părea evaziv.

– Ce naiba înseamnă asta? Pentru numele lui Dumnezeu, abia dacă se mai poate stăpîni, trebuie să-i daţi ceva.

Ward însuşi avea nevoie neapărat de ceva de băut, de data aceasta de ceva mult mai tare decît şampania.

– Vom face pentru ea tot ce se poate face, domnule Thayer. Acum păstraţi-vă calmul şi aduceţi-o la spital cît mai repede cu putinţă.

– Voi fi acolo în zece minute, în cinci dacă o să pot.

Doctorul nu i-a spus nimic, dar, în ceea ce-l priveşte, nu avea de gînd să ajungă la spital decît peste minimum o oră. Trebuia să facă duş şi să se bărbierească, nu terminase de citit ziarul şi ştia destul de bine cum merg lucrurile în obstetrică, pentru a-şi da seama că ea

nu va naşte în următoarele cîteva ore, poate nici măcar în ziua aceea, aşa că nu avea rost să dea fuga, indiferent de panica în care intrase tînărul tată. Atunci cînd o să ajungă acolo, îi va spune tot ceea ce trebuie spus în asemenea împrejurări, iar după aceea rolul de a-l menţine liniştit va reveni surorilor. În săptămîna precedentă, un bărbat forţase intrarea sălii de naşteri, dar oamenii de pază îl trăseseră afară şi-l ameninţaseră că-l vor trimite la închisoare, dacă nu se poartă cum se cuvine. Cu Ward Thayer însă, nu anticipa asemenea probleme.

De altfel, doctorul era foarte încîntat că o va moşi. Era o mare onoare pentru el să aducă pe lume copilul lui Faye Price Thayer.

Ward s-a îngrozit, însă cînd s-a întors în dormitor şi a găsit-o în baie, chircită într-o băltoacă de apă, cu faţa schimonosită de durere şi de spaimă.

– Mi s-a rupt apa, i-a spus, cu o voce răguşită şi cu ochii dilataţi de frică.

– O, Doamne, să chem o ambulanţă.

Auzindu-l, ea a început să rîdă şi s-a aşezat pe marginea căzii.

– Să nu cumva să îndrăzneşti. N-am nimic.

Lui nu i se părea însă că e chiar aşa, o vedea speriată, aproape la fel de speriată ca el.

– Ce-a spus doctorul?

– Să te duc imediat.

– Să ştii, i-a spus ea privindu-l drept în ochi, că de un lucru sînt sigură: nu e o alarmă falsă.

După aceea, s-a relaxat parcă puţin; el i-a cuprins umerii cu braţul şi a ajutat-o să se întoarcă în budoar.

– Cu ce să mă îmbrac?

Văzînd cum stă şi se uită cercetător la dulapurile deschise, s-a enervat.

– O, Faye, pentru numele lui Dumnezeu, orice, numai să te îmbraci repede. Ce-ai zice de un capot?

– Nu fi ridicol. Şi dacă sînt fotoreporteri acolo?

– Nu-ţi bate capul cu asemenea lucruri. Haide.

A scos o rochie din dulap, a ajutat-o să se îmbrace şi apoi să coboare încet scările. Ar fi vrut s-o ducă în braţe, dar ea a susţinut că poate să meargă şi singură. În nici două minute era instalată confortabil în *Duesenberg,* pe un strat gros de prosoape, cu rochia de interior, tivită cu blană de samur, strînsă în jurul picioarelor. Şoferul a tras în faţa spitalului, iar Ward a ajutat-o să se dea jos. A fost aşezată imediat într-un fotoliu rulant şi dusă de acolo, el fiind lăsat să se plimbe în următoarele şase ore, în susul şi în josul holului. Zadarnic a insistat să stea de vorbă cu doctorul după venirea acestuia la spital. În sfîrşit, la două şi jumătate, l-a văzut străbătînd holul cu boneta de chirurg încă pe cap, în halat bleu, cu masca chirurgicală atîrnîndu-i în jurul gîtului. L-a întîmpinat pe Ward cu mîna intinsă.

– Felicitări, aveţi un băiat gras şi frumos.

Doctorul îi zîmbea, dar Ward era uluit, ca şi cum nu s-ar fi aşteptat cu adevărat la aşa ceva, nici măcar după toate aceste ore în care aproape că înnebunise plimbîndu-se prin hol. I se părea că n-ar mai fi putut rezista încă o jumătate de oră.

– Cîntăreşte trei kilograme şi opt sute de grame, iar soţia dumneavoastră e bine.

– Se poate s-o văd?

Ward a simţit că întreg trupul i se destinde. Era o uşurare extraordinară: totul se terminase cu bine, Faye nu păţise nimic, copilul era în regulă.

– Peste çîteva ore. Acum doarme. Să ştiţi că nu-i uşor să-i împingi în lume pe micuţii ăştia.

Doctorul a zîmbit din nou. Nu i-a spus cît de greu îi fusese lui Faye şi nici cît de aproape fuseseră de a-i face o cezariană. Preferase să n-o anestezieze pînă n-a văzut ieşind capul copilului. Au aşteptat pînă la sfîrşit şi abia după ce copilul s-a născut au adormit-o. Putea astfel s-o coase mai uşor şi nu mai era nevoie ca Faye să fie trează. Terminase ceea ce avea ca de făcut.

– Vă mulţumesc, domnule.

Ward i-a strîns mîna şi aproape că a luat-o la goană din spital. Pregătise acasă un cadou pentru ea, o broşă cu diamante uriaşe şi un inel şi o brăţară asortate, care aşteptau împreună într-o cutie de catifea albastră de la *Tiffany.* Voia să le ia şi să le ducă, dar, înainte de orice, avea nevoie să bea ceva. O nevoie, de fapt, disperată. I-a cerut şoferului să-l ducă acasă cu maximum de viteză şi a dat, pur şi simplu, buzna pe uşă. Ce zi de necrezut! Cu un whisky sec dublu în stomac s-a aşezat, a tras aer în piept şi, odată relaxat, a realizat, în sfîrşit, că are un fiu. Ar fi vrut să strige această veste de pe acoperişurile caselor, era foarte fericit şi extrem de nerăbdător să-şi vadă soţia. Înainte de a urca în goană scările, ca să se uite la darul pregătit pentru ea, şi-a mai turnat un pahar. Ştia că o să fie încîntată de dar, dar, mai presus de toate, el era încîntat de ea. Un băieţel! Un fiu! Primul lui născut. În timp ce făcu duş, se bărbieri şi se îmbrăcă pentru a se întoarce la spital s-o vadă pe Faye, se gîndi la toate lucrurile pe care avea să le facă împreună cu el, la călătoriile în care vor pleca, la strengăriile în care se vor aventura. Tatăl lui nu fusese niciodată dispus să facă ceva împreună cu el, dar între el şi fiul lui toate vor fi altfel. Vor juca tenis, polo, vor pleca la pescuit în larg, în sudul Pacificului, vor călători împreună şi se vor distra de minune. La ora cinci, cînd a ajuns din nou la spital, era de-a dreptul radios şi i-a cerut surorii să aducă şampania în rezerva lui Faye. A intrat în vîrful picioarelor, dar a găsit-o picotind, încă, ameţită. A deschis ochii şi, la început, a dat impresia că nu-l recunoaşte, apoi a surîs. Părul blond îi încadra faţa ca o aureolă. Cînd şi-a îndreptat spre el privirea, încă somnoroasă, părea aproape eterică.

– Ei, ce avem?'

Vocea i s-a stins şi ochii i s-au închis din nou, în timp ce Ward o săruta pe obraz şi-i şoptea:

– Vrei să zici că nu ţi-au spus încă?

Avea un aer şocat. Sora a părăsit, tăcută, încăperea. Faye a făcut semn că nu.

– Băiat! Un băieţel!

I-a zîmbit istovită şi a refuzat şampania. Părea că nu are putere să stea în şezut, culoarea tenului ei bătea în verde şi îngrijorarea lui n-a cunoscut margini, deşi surorile îi spuseseră insistent că totul merge bine. S-a aşezat şi a rămas multă vreme acolo, ţinîndu-i mîna în mîinile lui.

– A fost... foarte, foarte greu, iubito?

Articulase cu greu cuvintele şi ceva din expresia ochilor ei l-a făcut să înţeleagă că fusese înfiorător, dar, foarte bravă, Faye a făcut semn din cap că nu.

– L-ai văzut? Cum arată?

– Nu ştiu. Nu l-am văzut. Sper că seamănă cu tine.

După aceea, a lăsat-o să doarmă din nou. Îi arătase spectaculosul cadou pe care i-l cumpărase şi păruse destul de impresionată, dar era evident că nu este în apele ei, făcîndu-l să presupună că are dureri mari, dar nu vrea să recunoască în faţa lui. A ieşit tiptil şi s-a dus să-şi vadă fiul. Sora l-a ţinut în dreptul ferestrei din salonul de copii; a constatat că semăna cu Faye; era mare şi plinuţ şi frumos, cu un ciuf de păr blond ca al ei. În timp ce Ward îl privea, a scos un fel de plînset zdravăn, care l-a făcut să se simtă mai mîndru decît se simţise vreodată în viaţa lui, cînd a părăsit spitalul şi s-a suit în *Duesenberg.* S-a dus să cineze singur la *Ciro,* ştiind că-şi va întîlni acolo toţi prietenii. S-a lăudat în faţa tuturor, a împărţit ţigări de foi şi s-a îmbătat criţă cu şampanie, în timp ce, în rezerva ei de la spital, Faye dormea, străduindu-se să uite cît de cumplit fusese.

A părăsit spitalul în mai puţin de o săptămînă şi, la întoarcerea acasă, nu mai arăta chiar atît de rău. Ar fi vrut să alăpteze singură copilul, dar Ward a convins-o că nu era practic. Avea nevoie de somn. Au angajat o doică, aceasta a înlocuit-o pe Faye, care trebuia să se refacă, dar, în numai două săptămîni, Faye era din nou

pe picioare cu copilul aproape tot timpul în braţe şi, potrivit spuselor lui Ward, arăta mai bine decît oricînd înainte.

I-au dat copilului numele de Lionel şi l-au botezat în ziua de Crăciun, în biserica în care se cununaseră.

– Este cel mai grozav dar de Crăciun.

Ward îşi privea fericit feciorul pe care-l ducea acasă în braţe. Lionel avea aproape două luni.

– E frumos, iubito, şi seamănă perfect cu tine.

– E foarte dulce, indiferent cu cine seamănă.

Pruncul dormea fericit. Aproape că nici nu plînsese în timpul scurtei ceremonii. Odată ajuns acasă, s-a trezit şi n-a părut să aibă nimic împotriva faptului că era trecut din braţele unuia în braţele altuia. Toată lumea voia să-l vadă de aproape. Erau acolo toate celebrităţile Hollywood-ului, mari vedete de cinema, producători, regizori, din fosta existenţă a lui Faye, precum şi prietenii mai mondeni ai lui Ward. Era o listă uluitoare de nume, şi toţi cei de la Hollywood au certat-o pe Faye că a renunţat la carieră pentru „chestiile astea".

– Ai să faci veşnic numai copii, Faye?

Ea răspundea că da, iar Ward, care stătea lîngă ea, era foarte satisfăcut, foarte mîndru de Faye şi de Lionel. Şampania a curs toată ziua de parcă ar fi fost Sena. În seara aceea, Faye şi Ward s-au dus să danseze la *Biltmore Bowl.* Ea se refăcuse extrem de bine, îşi recăpătase silueta dinainte şi se simţea perfect. Lui Ward i se părea că niciodată nu fusese mai frumoasă. Fotoreporterii au dovedit că erau de aceeaşi părere.

– Gata s-o facem din nou? a tachinat-o Ward.

Nu era prea sigură că ar fi fost în stare s-o ia imediat de la capăt. Nu putea încă să uite cît de mult suferise, dar era nebună după Lionel. S-ar putea să nu fie chiar atît de îngrozitor a doua oară, se gîndea acum, deşi, cu numai cîteva săptămîni în urmă, ideea asta ar fi făcut-o să-şi iasă din minţi.

– Ce-ai zice de o a doua lună de miere în Mexic? i-a

propus Ward. Sugestia i-a surîs. Au plecat puţin după Anul Nou şi au petrecut la Acapulco trei sptămîni fenomenale. Au întîlnit mulţi prieteni, dar şi-au petrecut în doi cea mai mare parte a timpului, ba chiar au închiriat un iaht şi două zile au stat în larg şi au pescuit în tihnă. A fost o vacanţă minunată şi ar fi fost şi mai şi dacă Faye n-ar fi început să se simtă rău în ultima săptămînă a voiajului. A dat vina pe peşte, pe temperatura ridicată, pe soare, alt motiv nu era în stare să mai găsească. După ce s-au întors însă acasă, Ward a insistat să se ducă la doctor pentru un control. Rezultatul a uluit-o. Era din nou gravidă.

Ward a fost încîntat şi ea aşijderea. Era exact ceea ce-şi doriseră de la bun început amîndoi, dar de data aceasta toată lumea i-a luat fără cruţare peste picior.

– Chiar nu-i poţi da pace deloc, bietei fete, Thayer? Ce-i cu voi? N-o poţi lăsa în pace nici măcar cît să se pieptene?

Ei doi erau însă extrem de fericiţi şi, de data asta, au făcut dragoste aproape pînă cînd ea să nască, refuzînd să mai ţină seama de sfaturile doctorului. Ward a spus că, dacă e vorba să fie gravidă nouă luni în fiecare an, nu mai renunţă la ea. Şi s-a ţinut de cuvînt. A intrat în durerile facerii cu cinci zile după termen şi a fost mai uşor decît rîndul trecut. A recunoscut mai uşor simptoamele premergătoare. Totul a început într-o după-amiază foarte caldă de septembrie. Abia dacă au avut timp să ajungă la spital. Durerile erau atît de puternice şi de dese încît, la sosirea la spital, Faye strîngea din dinţi şi îşi încleştase pumnii. Băiatul s-a născut la mai puţin de două ore după aceea şi, noaptea tîrziu, cînd a văzut-o, Ward n-a mai fost chiar atît de necăjit că era somnoroasă. De data asta îi cumpărase cercei cu safire şi un inel asortat, cu o piatră de trei carate. Al doilea băiat a primit numele de Gregory. Faye s-a refăcut la fel de repede. De data aceasta însă, a spus că va fi mai precaută, cel puţin o vreme.

Cînd copilul avea trei luni, ea şi Ward au plecat cu transatlanticul *Queen Elizabeth* pentru a face o lungă şi frumoasă călătorie prin Europa. Au luat cu ei doica şi pe cei doi băieţei, într-o cabină separată. În fiecare oraş prin care au trecut – Londra, Paris, München, Viena – au stat în apartamente mari. S-au dus chiar şi la Cannes pentru cîteva zile, în martie, cînd vremea era plăcută şi caldă, apoi s-au întors la Paris şi de acolo au plecat înapoi acasă. Voiajul a fost foarte reuşit; alături de soţul ei, pe care-l adora, şi de cei doi băieţi ai ei, Faye era în culmea fericirii. I s-au cerut o dată sau de două ori autografe, acum se întîmpla tot mai rar să fie oprită pentru aşa ceva. Lumea n-o mai prea recunoştea. Era tot frumoasă, dar arăta oarecum schimbată. Poate că ceva mai cucoană, mai puţin frapantă, afară de serile în care ieşea împreună cu Ward. Îi plăcea însă foarte mult să poarte pantaloni şi pulover, să-şi ascundă părul blond sub un batic şi să se plimbe cu băieţeii ei. Nici nu şi-ar fi putut imagina o viaţă mai desăvîrşită. Şi, în mod evident, Ward era foarte mîndru de ei.

La întoarcere, au găsit toate aşa cum le lăsaseră, dar la Hollywood atmosfera era îngrozitoare. Cu cîteva luni înainte, apăruse *Lista neagră* şi nenumăraţi actori, regizori, scenarişti şi alţi oameni pe care îi cunoşteau nu mai puteau găsi de lucru. Dintr-o dată, calificativul „comunist" era pe buzele tuturor, se arăta cu degetul în toate direcţiile, chiar şi spre vechi prieteni. Erau timpuri grele pentru foarte multă lume şi, într-un fel, Faye era bucuroasă că nu mai făcea parte dintre ei. Cel mai trist era că cei puşi la index se pomeniseră deodată nu numai fără lucru, dar şi fără prieteni. Celorlalţi le era frică să fie văzuţi cu ei.

Cei de la *Warner Brothers* puseseră în faţa studioului o placardă enormă pe care scria: „Să îmbinăm filmele bune cu o bună atitudine civică", ceea ce exprima foarte clar poziţia studioului.

Comitetul Camerei Reprezentanţilor pentru cerceta-

rea activităţilor antiamericane funcţiona de zece ani, dar niciodată nu-şi dăduse atîta importanţă, iar în octombrie 1947, cînd „cei zece din Hollywood" au fost condamnaţi la închisoare, pentru că refuzaseră să depună mărturie, s-ar fi zis că întreg oraşul a înnebunit. Lui Faye îi făcea rău să audă ce se spunea pe seama unor vechi prieteni, a unor oameni cunoscuţi de toată lumea. În 1948, artişti de talent, admiraţi şi iubiţi de toţi, erau siliţi să plece din Hollywood şi să se angajeze ca instalatori, tîmplari, sau ce puteau. Nu mai aveau ce căuta la Hollywood. Ori de cîte ori vorbea despre asta cu Ward, era foarte tulburată.

– Îmi pare bine că nu mai am de-a face cu chestiile astea. Nu mi-am închipuit niciodată că totul va ajunge atît de urît.

Ward a privit-o atent. Îşi dădea seama că părea mulţumită de viaţa ei actuală, dar, cîteodată, se întreba dacă nu cumva îi lipseşte fosta ei carieră cinematografică.

– Eşti sigură că nu-ţi lipseşte, fetiţo?

– Nici măcar o clipă, iubitule.

El observase însă că, în ultimul timp, părea iritată, ca şi cum ar mai fi avut nevoie de ceva cu care să-şi umple timpul. Începuse să lucreze benevol într-un spital local şi-şi petrecea o grămadă de vreme cu băieţii. Lionel avea aproape doi ani, iar Gregory, la cele zece luni ale lui, era un bebeluş adorabil, cu un surîs fericit şi cu bucle în vînt. Cu cîteva zile înainte de prima aniversare a lui Gregory, Faye l-a anunţat încîntată pe Ward că era din nou însărcinată.

De data asta i-a fost mai greu. S-a simţit mai prost chiar de la început şi era mult mai lipsită de puteri. Nu avea mai niciodată chef să iasă în oraş şi Ward a constatat că avea dimensiuni mai mari decît la sarcinile precedente. Deşi, în rest, părea mai subţire decît de obicei, pîntecele devenise enorm chiar din prima fază şi, pe la Crăciun, doctorul a început să bănuiască de ce. A

examinat-o cu multă băgare de seamă şi, în timp ce ea se ridica, i-a spus zîmbitor:

– Cred că iepuraşul de Paşti ţi-ar putea face o mare surpriză, Faye, dacă o să aştepte pînă atunci.

– Ce fel de surpriză?

Simţea că-i vine din ce în ce mai greu să se mişte şi mai avea de aşteptat încă trei luni.

– Am o bănuială, deocamdată o foarte mică bănuială, că s-ar putea să fie gemeni.

S-a uitat la el uluită, nici măcar nu-i trecuse prin minte o asemenea posibilitate. I se păruse doar că de data asta oboseşte mai uşor, dar acum, dacă stătea să se gîndească bine, îşi dădea seama că este şi mult mai voluminoasă.

– Eşti sigur?

– Nu. Am putea să facem o radioscopie, dar o să ştim cu siguranţă la naştere.

Aşa a şi fost. La interval de nouă minute, au venit pe lume două fetiţe frumoase. Ward şi-a ieşit aproape din minţi de fericire. De data asta, au fost brăţări cu rubine şi cu diamante. Două inele cu rubine. Cercei cu diamante şi cu rubine două perechi. Pînă şi Greg şi Lionel au părut surprinşi cînd părinţii lor au venit acasă cu doi bebeluşi, în loc de unul.

– Cîte unul pentru fiecare dintre voi, le-a spus Ward, punînd tandru cîte o legăturică roz în braţele fiecărui băieţel.

Gemenele au avut un succes enorm la toată lumea. Nu erau, tehnic vorbind, identice, dar semănau atît de bine de parcă ar fi fost. Pe prima născută au botezat-o Vanessa. Asemănarea dintre ea şi Faye era uluitoare: aceiaşi ochi verzi, acelaşi păr blond, aceleaşi trăsături delicate, desăvîrşite. Era însă şi cea mai liniştită. Cea mai mică era cea care ţipa cel mai tare cînd voia să mănînce şi a fost prima care a început să zîmbească. Valerie avea aceeaşi feţişoară perfect modelată şi aceiaşi ochi mari, verzi, dar părul ei era roşu-aprins chiar de

la naştere şi manifesta un temperament pe potrivă.

– Doamne sfinte, de unde l-o fi luat?

Ward a fost şocat la început văzînd cît de roşu era părul ei, dar, pe măsură ce fetiţa se făcea mai mare, părul ei şi ea, în întregime, erau din ce în ce mai frumoase. Era o fetiţă înmărmuritor de frumoasă şi lumea se oprea deseori în loc, pentru a se uita la ea. Uneori, Faye se temea că Valerie îşi eclipsează sora geamănă. Vanessa era mult mai liniştită şi părea să accepte să trăiască în umbra surioarei pe care o adora. Şi Vanessa era un copil drăgălaş, dar era mai tăcută, mai contemplativă, îi plăcea să stea cu nasul în cărţile ei cu poze sau să se uite cum îi necăjeşte Valerie pe băieţi. Lionel era întotdeauna deosebit de răbdător cu ea, dar Greg obişnuia s-o apuce de păr, ceea ce a făcut-o pe Valerie să înveţe de mică, dacă nu altceva, cel puţin arta autoapărării. Una peste alta, însă, copiii se simţeau bine împreună şi străinii spuneau că erau cei mai drăgălaşi dintre cîţi văzuseră vreodată. Două fetiţe frumuşele, care şontăcăiau în jurul casei, jucîndu-se cu poneiul pitic, cumpărat de tatăl lor cu cîţiva ani înainte, şi doi băieţi care se zbenguiau în voie, căţărîndu-se în copaci şi făcîndu-şi foarte voioşi ferfeniţă elegantele cămăşuţe de mătase.

Tuturor le făcea plăcere să se dea în căluşei, să călărească poneiul, se bucurau de tot ce le cumpărase tatăl lor. Cît despre Ward, la cei treizeci şi doi de ani ai lui, părea şi el doar un băieţel, era încîntat cînd se juca şi se hîrjonea cu copiii lui. Faye era foarte mulţumită de familia ei. Patru copii li se păreau amîndurora formula perfectă. Ea nu-şi mai dorea alţii, iar Ward nu avea nimic împotrivă să rămînă la patru, deşi uneori îi spunea în glumă că vrea tot zece, ca la început. Cînd auzea una ca asta, Faye îşi dădea ochii peste cap. Şi aşa, o absorbeau cu totul şi ţinea să stea cît mai mult cu fiecare dintre ei. Petreceau împreună vacanţe minunate; cu un an înainte, Ward cumpărase o casă la Palm Springs, şi

o bună parte din iarnă şedeau acolo. Lui Faye îi plăcea să plece, împreună cu Ward, la New York, pentru a se vedea cu prietenii. Trăiau bine din toate punctele de vedere, ea departe, foarte departe de sărăcia din viaţa de mai demult, iar el, de singurătatea din copilărie.

În cele din urmă, îşi deschisese sufletul în faţa ei. Trăise ca un sărman copil bogat. Avusese tot ce şi-ar fi putut dori din punct de vedere material, dar părinţii lui nu erau niciodată împreună cu el. Tatăl lui muncea tot timpul, mama lui fusese ocupată cu tot felul de comitete în care activa benevol şi, cînd erau mai liberi, făceau călătorii lungi, lăsîndu-l întotdeauna pe Ward acasă. Asta l-a făcut să jure că nu va proceda niciodată la fel cu propria lui familie. El şi cu Faye îi luau pe cei patru copii pretutindeni, în weekend-urile petrecute la Palm Springs, în voiajuri, pînă şi în Mexic. Se simţeau bine în prezenţa copiilor, iar atenţia care li se acorda le pria de minune acestora, fiecăruia în felul lui. Lionel înclina să fie tăcut, serios şi foarte apropiat de Faye. Seriozitatea lui îl neliniştea uneori pe Ward. Era mai puţin zburdalnic şi mai puţin năstruşnic decît Greg, care juca fotbal cu Ward ore întregi. Greg semăna mai mult cu el, cel din copilărie, veşnic bine dispus, atletic, nepăsător, sau cu felul în care ar fi fost el, dacă s-ar fi bucurat de aceleaşi atenţii. Iar Valerie se făcea din ce în ce mai frumoasă. Era cea mai acaparatoare dintre toţi cei patru, cea mai conştientă de propriul ei farmec şi, din cauza asta, se părea că Vanessa nu cerea absolut nimic. Valerie îi lua păpuşile, jucăriile, rochiţele preferate, iar Vanessa parcă nici n-ar fi observat. Renunţa bucuroasă la orice în favoarea surorii ei gemene. Ţinea la alte lucruri, la ceea ce citea în ochii mamei ei, la mîna lui Lionel în mîna ei, la viaţa ei secretă, în care visa cu ochii deschişi, în timp ce răsfoia o carte cu poze sau privea, cufundată în propriile ei gînduri, culcată sub un copac, cerul. Era visătoarea familiei. Putea să rămînă întinsă pe iarbă ceasuri în şir, contemplînd înaltul cerului şi cîntîndu-şi

uneori un cîntecel, în timp ce Faye o privea surîzătoare.

– Cînd aveam vîrsta ei, eram exact ca ea, i-a şoptit Faye lui Ward, văzîndu-l cum o priveşte pe drăgălaşa feţită blondă.

– Şi la ce obişnuiai să visezi, iubito? Visai să ajungi vedetă de cinema?

– Cîteodată, dar atunci eram mult mai mare.

Micuţa Vanessa nici nu ştia măcar ce sînt filmele.

– Şi acum, la ce visezi?

Îi zîmbea cald ca soarele dimineţii. Era atît de fericit cu ea! Îl vindecase cu totul de singurătate. Şi era atît de amuzantă! Era ceva foarte important pentru el. Părinţii lui nu se bucuraseră parcă niciodată de viaţă. Tatăl lui nu ştiuse decît să muncească, iar mama ei făcea la fel cu interminabilele ei acţiuni caritabile. Îşi jurase, cu multă vreme în urmă, să nu trăiască niciodată ca ei. Ţinea să profite de viaţă. Amîndoi părinţii lui muriseră tineri, fără să se fi bucurat vreodată cu adevărat. Nu era cazul lui Ward şi al lui Faye. Ei petreceau de minune. Şi-a întors din nou privirea spre ea. Era atît de calmă şi de frumoasă, aproape ca un tablou, în timp ce reflecta la întrebarea pusă de el.

– Visez la tine, iubitul meu... şi la copii. Am tot ce-mi doresc pe lumea asta şi chiar mai mult.

– Foarte bine. Aşa îmi doresc să fie mereu.

Era cu desăvîrşire sincer. Timpul trecea, copiii creşteau, toate erau în perfectă regulă.

Se întîmpla ca Ward să mai bea uneori prea multă şampanie, dar nu făcea nimic rău, era bine dispus, iar Faye îl iubea enorm chiar şi atunci cînd îşi mai dădea cîteodată în petec, ca un puşti, pentru că-i plăcea să petreacă fără măsură sau să bea un pic prea mult.

Avocaţii veneau să discute cu el mai des decît înainte despre moştenirea de la părinţii lui şi despre ce rămăsese din ea, dar Faye nu-şi bătea capul cu lucrurile de acest gen. La urma urmei erau banii lui, ea se ocupa de Lionel, de Gregory, de Vanessa şi de Val. Cam pe

vremea cînd gemenele au împlinit doi ani, şi-a dat totuşi seama că Ward bea mai mult şi nu atît şampanie cît whisky, ceea ce o îngrijora.

– S-a întîmplat ceva, iubitule?

– Bineînţeles că nu.

I-a zîmbit, străduindu-se să pară lipsit de griji, dar în ochii lui era ceva care o făcea să-i fie frică. Se întreba ce anume putea fi. Ward continua însă să susţină că nu-i nici o problemă, deşi avocaţii continuau să vină şi să telefoneze frecvent. Ar fi vrut să ştie şi ea ce-i spuneau. De la o vreme, toate astea i s-au părut din nou mai puţin importante. Tîrziu, într-o noapte de aprilie, din 1951, după ce fuseseră împreună la decernarea premiilor Oscar, au uitat, în vîltoarea pasiunii, de hotărîrea lor de mai demult şi au renunţat la orice precauţiune şi, spre sfîrşitul lui mai, Faye era sigură.

– Iar?

Ward părea surprins, dar nu nemulţumit, deşi, de data asta, a manifestat mai puţin interes. Acum avea altele pe cap, dar lui Faye nu-i spunea ce anume. L-a întrebat îngrijorată:

– Eşti furios pe mine?

– Numai dacă nu-i al meu, prostuţo, i-a răspuns, îmbrăţişînd-o şi zîmbindu-i afectuos. Cum să fiu furios? Cum aş putea să fiu furios pe tine?

– Sînt cam mulţi cinci copii, cred. Şi dacă o să fac din nou gemeni...

De data asta, nici ea nu era prea sigură că e bine. Familia lor părea perfectă aşa cum era.

– Atunci, vor fi şase. Mi se pare grozav. S-ar putea chiar să ne atingem cîndva obiectivul iniţial de zece.

Dar chiar atunci, toţi cei patru copii pe care-i aveau au dat buzna în cameră, ţipînd, îmbrîncindu-se, rîzînd, făcînd gălăgie şi trăgîndu-se de păr şi Faye i-a strigat lui Ward peste capetele lor:

– Ferească Dumnezeu.

Totul a mers ca la carte şi, în ianuarie, a venit pe

lume Anne Ward Thayer, cea mai mică dintre copiii născuţi de Faye. Părea atît de plăpîndă şi de fragilă, încît aproape că-ţi era frică s-o atingi. Adevărul este că era atît de micuţă şi de slăbuţă, că Ward a refuzat s-o ia în braţe, deşi, după toate aparanţele, fetiţa îi plăcea. De data aceasta i-a cumpărat lui Faye un pandativ cu un smarald enorm, dar părea oarecum mai puţin emoţionat decît fusese altădată. Faye şi-a spus că nu trebuia să se aştepte ca soţul ei să angajeze o fanfară pentru a-l saluta pe cel de-al cincilea copil al lor. Era, totuşi, dezamăgită că el nu se arătase mai încîntat.

După cîteva zile a aflat însă exact de ce. Avocaţii nici n-au mai încercat măcar să stea de vorbă cu Ward. Au vorbit cu ea, convinşi că a venit vremea să-i aducă şi ei la cunoştinţă cum stăteau lucrurile. Trecuseră şapte ani de la terminarea războiului, dar, de aproape patru ani, şantierele navale *Thayer* nu înregistraseră nici un profit. Lucrau de ani de zile în pierdere, în pofida rugăminţilor adresate de ei lui Ward de a întreprinde ceva, de a reduce proporţiile activităţii şi de a face faţă evenimentelor. Îi ceruseră să se ducă la şantiere şi să lucreze în birou, aşa cum făcuse şi tatăl lui. Iar el îi refuzase categoric. Nu numai că le-a ignorat rugăminţile şi a lăsat şantierele navale să se ducă de rîpă, dar a falimentat şi domeniile aparţinînd familiei. Se încăpăţîna să proclame că nu are de gînd să-şi distrugă viaţa muncind zi şi noapte. Ţinea să stea cu familia. Iar acum nu mai rămăsese nimic, de fapt, de doi ani, nu mai avea nimic. În timp ce, şocată, îi asculta în tăcere, Faye încerca să-şi amintească de cînd începuse el să fie preocupat, indispus, să bea mai mult, fără însă să recunoască faţă de ea că lucrurile merg prost. Aşadar, de doi ani ascundea faptul că era lefter. Nu mai rămăseseră nici un fel de bani, existau doar enormele datorii pe care le acumulase datorită stilului lor de viaţă extravagant. Albă la faţă, crispată, încruntată, Faye Price Thayer asculta încremenită tot ce aveau de spus. După ce-au plecat, a ieşit din

cameră împleticindu-se. Spre sfîrşitul după-amiezii, cînd s-a întors acasă, Ward a găsit-o aşezată, cu spatele drept, pe un fotoliu din bibliotecă şi aşteptîndu-l tăcută.

– Bună, fetiţo. Cum de-ai coborît aşa devreme? N-ar fi trebuit să te odihneşti?

Să se odihnească? Să se *odihnească?* Oare cum ar fi putut să se odihnească, după ce aflase că nu mai au nici un ban şi ceea ce trebuia să facă era să umble şi să-şi caute de lucru? Tot ce mai aveau erau datoriile. Cînd a ridicat ochii spre el, Ward a înţeles că se petrecuse ceva îngrozitor.

– Faye? Draga mea, ce s-a întîmplat?

O podidea plînsul şi nici măcar nu ştia cum să înceapă. Lacrimile i-au udat obrazul şi a început să plîngă în hohote. Cum putuse el să joace un asemenea joc? La ce-i fusese capul? Cînd se gîndea la toate bijuteriile pe care i le cumpărase, la maşini, la blănuri, la casa din Palm Springs, la poneii de polo... întruna, la nesfîrşit, şi numai Dumnezeu ştia cît de împovărătoare erau datoriile.

– Draga mea, ce este?

A îngenuncheat lîngă Faye, dar ea nu era în stare decît să bocească, pînă cînd, în cele din urmă, a tras adînc aer în piept şi l-a mîngîiat pe Ward pe faţă. Cum ar putea să-l urască vreodată? Pînă acum nu fusese pusă niciodată în faţa acestui fapt, dar nu era decît un copil, un băieţandru care făcea pe bărbatul. La treizeci şi cinci de ani, era mai puţin matur decît fiul ei de şase ani. Lionel avea spirit practic, era chibzuit, în timp ce Ward... Ochii lui Faye exprimau tristeţea unui sfîrşit de lume în timp ce se străduia să se calmeze şi să discute cu el despre ceea ce auzise în după-amiaza aceea.

– Ward, azi au fost pe aici Bill Gentry şi Lawson Burford.

Tonul ei nu era ameninţător, ci doar necăjit, pentru el şi pentru ei toţi. Ward s-a indispus pe loc. S-a întors cu spatele spre ea şi s-a dus la bar, unde şi-a turnat o

băutură tare. Se distrase bine toată după-amiaza, pînă acum. S-a uitat peste umăr la nevastă-sa, căutîndu-i ochii.

– Nu trebuie să-i laşi pe ăştia doi să-ţi strice dispoziţia, Faye. Amîndoi sînt o pacoste. Ce-au mai vrut?

– Cred că să te facă să-ţi bagi mintile în cap.

– Ce va să zică asta? Ce-au spus?

– Mi-au spus totul, Ward.

Ward, care se aşezase într-un fotoliu, s-a făcut alb ca hîrtia, aşa cum fusese şi ea cu cîteva ore mai devreme.

– Mi-au spus că nu ţi-a mai rămas nici o para chioară. Şantierele navale trebuie închise, casa asta trebuie vîndută, ca să-ţi plăteşti datoriile. Totul trebuie să se schimbe, Ward. Va trebui să ne maturizăm şi să nu ne mai facem că trăim într-o ţară de basm şi că nu sîntem obligaţi să facem faţă aceloraşi îndatoriri, ca toţi oamenii din lume.

Singura deosebire dintre ei şi toţi ceilalţi era că el nu muncise măcar o singură zi în viaţa lui şi că trebuiau să ţină cinci copii. Dacă ar fi ştiut, n-ar fi făcut, în nici un caz, ultimul copil. Nici măcar nu se simţea vinovată că gîndea astfel, chiar dacă bebeluşul era nespus de dulce. Acum era în joc viaţa lor şi era perfect convinsă că Ward nu va mişca un deget. Nu era capabil de aşa ceva. Ea, însă, era. Iar dacă el nu era în stare să scoată barca la mal, o va scoate ea, şi cu asta basta.

– Trebuie să discutăm, Ward...

A sărit de la locul lui şi a început să măsoare încăperea în lung şi în lat.

– Altă dată, Faye. Sînt obosit.

Deşi era sleită de puteri, a sărit şi ea în picioare. Răsfăţul era de domeniul trecutului. Era un lux. Însă un lux pe care nu şi-l mai puteau permite.

– Ei, drăcie! Ascultă ce am de spus! Cît timp ai să mă duci cu vorba? Pînă au să te azvîrle în închisoare pentru neplata datoriilor? Pînă ne vor alunga din casă?

Lawson şi Bill mi-au spus că nu mai avem nici un ban, sau, în orice caz, al naibii de puţini.

Fuseseră brutal de sinceri cu ea. Vor trebui să vîndă totul. Abia dacă le va ajunge să-şi plătească datoriile. Şi după aceea? Asta era întrebarea pe care şi-o punea. Ward s-a văzut nevoit să stea de vorbă.

– Şi ce propui să facem, Faye? Să încep să-mi vînd maşinile? Să trimit copiii la muncă?

Părea îngrozit. Lumea în care era deprins să trăiască se năruia, prinzîndu-l sub dărîmături, şi pentru alt gen de viaţă nu era pregătit.

– Trebuie să privim realitatea în faţă, indiferent cît ar fi de înfricoşătoare.

S-a apropiat încet de Ward, străfulgerîndu-l cu ochii ei verzi, dar nu era supărată pe el. Reflectase toată după-amiaza, îşi dădea seama ce fel de om era, dar nu-l mai putea lăsa să se mintă singur sau s-o mintă pe ea. Trebuia să-l facă să accepte schimbările obligatorii.

– E neapărat necesar să facem ceva, Ward.

– Ca de exemplu?

S-a prăvălit în fotoliu ca un balon dezumflat. Mai încercase să se gîndească la toate astea, dar îl depăşeau. Poate că greşise ascunzîndu-i adevărul, dar cum ar fi putut să-i spună cît de disperată era situaţia? Nu-l lăsase niciodată inima. Aşa că, în loc s-o facă, îi cumpăra cîte o nouă bijuterie, deşi, culmea! ştia că ea nici măcar nu ţine la asemenea lucruri. Iubea copiii şi pe el. Îl iubea, nu-i aşa? De asta îi fusese teamă să-i spună. Dacă l-ar fi părăsit? Nu putea să suporte această idee. Şi-a ridicat ochii spre ea şi speranţele lui au renăscut. Totuşi, nu avea să-l părăsească. I-a venit să plîngă. Şi-a pus capul în poala ei, plîngînd pentru ceea ce făcuse. Faye îl mîngîia pe păr şi i-a vorbit în şoaptă, parcă ore întregi. Cînd s-a oprit din plîns, ea era încă acolo. Nu-l va părăsi, deocamdată, cel puţin, dar n-o să-i mai permită nici să fugă de răspundere.

– Ward, trebuie să vindem casa.

– Şi unde o să ne ducem?

Vorbea ca un copil speriat.

– O să mergem în altă parte. Vom concedia personalul. Vom vinde aproape toate lucrurile scumpe, cărţile rare, blănurile şi bijuteriile mele.

Nu-i venea uşor să se gîndească la asta, pentru că le avea pe toate de la el, care i le dăduse cu prilejul unor clipe importante din viaţa lor. Era sentimentală în această privinţă, dar ştia şi că bijuteriile valorează foarte mult şi acum nu se mai puteau crampona de nimic.

– Cît de mari crezi că sînt datoriile?

– Habar n-am.

Şedea cu faţa îngropată în coapsa ei. Faye i-a luat capul în mîini şi i-a întors faţa spre ea.

– Trebuie să aflăm. Împreună. Sîntem împreună în încurcătura asta, dragul meu, dar trebuie să încercăm să ieşim din ea.

– Şi crezi că o să putem?

– Sînt sigură.

Adevărul era că nu mai era sigură de nimic, dar lui trebuia să-i spună că este. Pe Ward, ideea de a înfrunta situaţia, fie chiar şi împreună cu ea, îl îngrozea. Tonul vocii ei l-a făcut să se simtă mai uşurat. O dată sau de două ori, între două lăzi de şampanie, flirtase cu ideea sinuciderii. Ştia şi singur cît este de slab. Era total nepregătit să facă faţă unei situaţii ca aceea de acum. Fără Faye, n-ar fi izbutit nicicum. Şi nici împreună cu ea nu era mult mai uşor. A doua zi, l-a dus, de voie, de nevoie, la avocaţi. Doctorul îi spusese să nu iasă încă din casă, dar n-a mai ţinut seama de nici o interdicţie. După al cincilea copil, nu se mai speria de toate astea, aşa cum s-ar fi speriat după primul, şi nu avea de gînd să-l lase pe Ward să se eschiveze. Era necondiţionat alături de el, dar în privinţa asta nu era dispusă să facă nici o concesie. Trebuiau să privească lucrurile în faţă. Amîndoi. Potrivit avocaţilor, datoria lor se ridica la trei milioane şi jumătate de dolari. Cînd au auzit suma, Faye

a simţit că-i vine să leşine, iar Ward s-a făcut alb ca varul. Avocaţii le-au explicat că vor trebui să vîndă totul şi, dacă vor avea noroc, le vor mai rămîne ceva bani, pe care ar putea să-i investească, dar nu vor mai putea trăi pe picior mare, ca pînă atunci. Spunînd asta, Bill Gentry s-a uitat cu înţeles la Ward; vor trebui să-şi caute de lucru, dacă nu amîndoi, atunci cel puţin unul dintre ei. Avocaţii se întrebau dacă Faye dorea cumva să-şi reia vechea carieră, dar trecuseră ani de zile de cînd făcuse ultimul ei film, nimeni nu-i mai solicita autografe, iar ziarele nu mai scriau sub titluri mari despre ea, aşa cum făcuseră cîndva. La cei treizeci şi doi de ani ai ei, ar fi putut să revină, dacă ar fi dorit, dar n-ar mai fi fost chiar acelaşi lucru şi, oricum, nu asta avea ea de gînd. Avea altă idee, dar era prea devreme pentru a se gîndi la aşa ceva.

– Şi şantierele navale?

Întrebările ei erau inteligente şi directe şi pentru Ward era o uşurare să nu trebuiască să întrebe el. Toate astea erau destul de stînjenitoare şi simţea nevoia disperată de a bea ceva, în timp ce Faye se străduia în continuare să se lămurească.

– Va trebui să vă declaraţi în stare de faliment.

– Şi casa? Cît credeţi că o să iau pentru ea?

– Jumătate de milion, dacă o să găsiţi pe cineva care să se amorezeze de ea. Realist vorbind, probabil că mai puţin.

– Foarte bine, ăsta ar fi începutul. Mai avem şi casa din Palm Springs.

A scos din poşetă o listă. În noaptea precedentă, după ce Ward adormise, făcuse lista a tot ce posedau, pînă la cîine. Îşi făcuse socoteala că, cu puţin noroc, ar putea obţine cinci milioane de dolari în schimbul tuturor bunurilor lor. Sau cel puţin patru.

– Şi după aceea? a întrebat Ward, prinvind-o, pentru prima oară, încruntat. Îmbrăcăm copiii în zdrenţe şi mergem la cerşit? Trebuie să stăm totuşi undeva, Faye. Şi

avem, de asemenea, nevoie de servitori, de îmbrăcăminte, de maşini.

– De o maşină. Nu de maşini. Şi, dacă nu ne vom putea permite să avem o maşină, vom merge cu autobuzul.

Expresia feţei lui a cam speriat-o. Nu era sigură că Ward se va adapta la noile condiţii. Trebuia neapărat s-o facă, n-avea încotro, iar ea avea să-l ajute. La un singur lucru nu intenţiona Faye să renunţe. La soţul ei.

După două ore, avocaţii s-au ridicat şi le-au strîns mîinile, dar Ward era negru la faţă. S-ar fi zis că îmbătrînise cu zece ani, în ultimele două ore, şi tot drumul pînă acasă abia dacă a scos un cuvînt. Aproape că-i dădeau lacrimile cînd se gîndea că merge poate pentru ultima oară cu *Duesenberg*-ul lui.

Acasă îi aştepta dădaca micuţei Anne. Fetiţa avea febră. Dădaca era sigură că luase răceala de la Val şi asta o îngrijora. Faye a pus mîna pe telefon şi a chemat doctorul, dar părea cu mintea aiurea şi n-a luat copilul din braţele femeii. Mai tîrziu, cînd dădaca i l-a adus special, i-a făcut semn cu mîna să plece, spunîndu-i cu o bruscheţe neobişnuită: „n-am timp". Nu-i stătea capul la copil, ci la toate lucrurile la care urmau să renunţe. Pînă şi gîndul la ceea ce o aştepta era istovitor. Trebuia, însă, să se apuce de treabă, şi totul urma să fie făcut de ea şi numai de ea. Ward nu era în stare de aşa ceva. Pe umerii ei avea să apese întreaga răspundere. Ward i-a fost foarte recunoscător cînd a văzut, a doua zi, că începe să acţioneze. A telefonat tuturor agenţilor imobiliari din oraş şi le-a fixat ore de vizitare a casei. A telefonat din nou avocaţilor, a stabilit întîlniri cu cîţiva negustori de antichităţi şi a început să facă liste cu ce vor păstra şi ce vor vinde. Se aşezase la biroul ei şi lucra cu o mină preocupată, aferată. Ward o privea stupefiat şi oarecum iritat. Şi-a ridicat ochii spre el, puţin încruntată, dar nu din cauza lui.

– Ce faci azi?

– Iau masa la club.

Încă un lucru care trebuia eliminat, toate cluburile astea din care făcea parte, dar pentru moment nu i-a spus nimic. A dat doar din cap şi, imediat după aceea, Ward a plecat. Nu s-a mai întors pînă la ora şase după-amiază. A venit acasă foarte bine dispus. Jucase toată ziua table şi cîştigase nouă sute de dolari de la unul dintre prietenii lui. Dar dacă ar fi pierdut? Faye şi-a pus această întrebare pentru ea însăşi, lui nu i-a spus nimic. A plecat sus, fără o vorbă. Nu voia să-l vadă jucîndu-se cu gemenele, deoarece ştia că e beat şi mai ştia tot ce ajunsese să ştie acum. Şi avea atîtea de făcut. Mîine va trebui să înceapă să concedieze personalul, mai aveau de vîndut şi maşinile şi, după ce se va termina cu toate astea, va mai rămîne casa din Palm Springs. Îi venea să plîngă la gîndul a tot ce avea de făcut, dar nu atît din regret, cît din cauza poverii care apăsa exclusiv pe umerii ei. Nu avea cum să scape de această povară. Era ca un coşmar sau ca un vis foarte, foarte straniu. În doar douăzeci şi patru de ore, întreaga lor viaţă se dusese dracului; nu-i venea nici măcar să se gîndească la asta. Dacă ar fi făcut-o, i-ar fi venit să urle. Ce ciudat era! Cu numai cîteva zile în urmă se gîndea la cu totul alte lucruri: naşterea ultimului copil, încă un cadou spectaculos de la Ward. Intenţionaseră să plece, pentru cîteva săptămîni, la Palm Springs, iar acum, gata, se terminase pentru totdeauna. Era absolut de necrezut. A urcat scările, cu inima grea, întrebîndu-se ce-au să se facă. Dădaca i-a tăiat din nou calea, aşa cum mai făcuse de cîteva ori în cursul zilei. Faye nu avea însă timp pentru copil. Avea prea multe pe cap. Femeia în alb stătea în capul scărilor privind-o sever pe Faye. Într-o mînă avea un biberon plin, iar cu cealaltă strîngea la piept pruncul, înfăşurat într-un scutec roz, brodat, pe care Faye îl cumpărase pentru gemene.

– Nu doriţi să hrăniţi dumneavoastră copilul, doamnă Thayer?

Dădaca englezoaică o privea răutăcios, sau cel puţin aşa i se părea acum lui Faye, care se gîndea la salariul ei şi la faptul că, toată ziua, încercase s-o facă să se simtă vinovată.

– Nu pot, doamnă McQueen, îmi pare rău, sînt prea obosită.

Nu era adevărat. Voia să mai treacă o dată în revistă bijuteriile, înainte ca Ward să vină sus. Stabilise, pentru a doua zi, o întîlnire cu Frances Klein şi trebuia să decidă ce anume intenţiona să vîndă. Ştia că va obţine preţuri bune de la această firmă. Nu mai avea cale de întoarcere şi nici timp pentru micuţa Anne, bietul copil plăpînd, slăbuţ.

– Poate mîine seară, a murmurat, cu inima strînsă de un simţămînt de culpabilitate, în timp ce intra grăbită în camera ei, ferindu-şi privirea.

I-ar fi venit mai uşor dacă n-ar fi văzut copilul, de-abia ieşit din pîntecul ei. Cu o săptămînă sau două în urmă, fusese singura ei preocupare. Nu mai era deocamdată. Cu ochii în lacrimi, a intrat cît a putut de repede în cameră şi a închis uşa în urma ei. Doamna McQueen s-a uitat după ea, a clătinat din cap şi a pornit spre camera copiilor.

Capitolul 6

Casa de licitaţii *Christie* a ridicat mobila în februarie. Au luat toate antichităţile de valoare, cele şase servicii de porţelan fin, cumpărate de Faye şi de Ward în ultimii şapte ani, toate candelabrele de cristal şi covoarele persane. Totul, în afară de strictul necesar. Faye trimisese copiii, împreună cu dădaca, la Palm Springs şi l-a rugat pe Ward să plece şi el.

– Vrei să scapi de mine?

O privea întristat pe deasupra nelipsitului pahar de şampanie, pe care s-ar fi zis că nu-l lasă niciodată din mînă, numai că, de la o vreme, paharul părea mai mare.

– Ştii doar că nu-i vorba de asta.

S-a aşezat, suspinînd, lîngă el. Toată ziua marcase mobilierul. Etichete roşii pentru obiectele care plecau şi albastre pentru cele care rămîneau pe loc, dar astea nu erau prea multe. Dorea să vîndă tot ce era valoros. Lucrurile mai simple le vor putea folosi după ce se vor muta. Era deprimant pentru toată lumea, dar trebuiau să privească lucrurile în faţă. Ward ajunsese să deteste aceste cuvinte, dar Faye era de neclintit. Acum, cînd ştia adevărul, nu voia să-i mai permită să-şi ascundă

capul în nisip. Se dădea peste cap pentru a rezolva problemele, dar nu avea de gînd să-l mai lase să se mintă sau s-o mintă pe ea. Trata direct cu avocaţii, deşi nu era deloc încîntată de poziţia pe care trebuise să şi-o asume. Era conştientă că, impunîndu-se astfel, îl făcea să fie, într-un fel, mai puţin bărbat. Avea însă altă soluţie? Să-l fi lăsat să-şi trăiască, mai departe, minciuna? Să se înfunde şi mai adînc în datorii? Gîndul a făcut-o să se cutremure. Mai bine să înfrunte situaţia acum şi, după aceea, să înceapă o viaţă nouă. Erau încă destul de tineri. Se aveau unul pe celălalt, aveau copiii. Din cînd în cînd, intra şi ea în panică, la fel ca Ward. Era ca şi cum ar fi suit un munte abrupt, dar nu-şi îngăduia decît rareori să privească în urmă. Încă un lux pe care nu şi-l mai puteau permite. Erau nevoiţi să meargă înainte.

– Am vîndut ieri căluşeii. I-a luat un hotel, la un preţ bun.

Era singurul subiect despre care se mai încumetau să vorbească: ce se vînduse şi ce nu.

– Grozav! Sînt sigur că vestea îi va încînta pe copii.

S-a sculat de pe scaun şi s-a dus să-şi umple din nou paharul.

– N-am de ales...

Dar tu ai fi avut, i-a trecut, dintr-o dată ,prin minte, alungîndu-şi însă pe loc aceste cuvinte din gînd. Nu era vina ei că pierdeau totul. Nu-şi va permite însă nici să-l învinovăţească pe Ward. El nu cunoscuse niciodată alt mod de viaţă. Nimeni nu-l învăţase să-şi asume vreo responsabilitate. Şi se purtase totdeauna minunat cu ea. Continua să-l iubească, în ciuda a tot ce se întîmplase, dar uneori îi venea greu să nu dea vina pe el. Trăiseră, vreme atît de îndelungată, în impostură. Ah! dacă ar fi ştiut. L-a văzut cum o priveşte parcă disperat, dar tot cu paharul în mînă. Pentru o clipă, o singură clipă, şi-a dat seama cum va arăta cînd va fi foarte bătrîn. De obicei, avea alura unui băieţandru, era un tînăr foarte frumos, degajat, nepăsător, dar, în ultimele

două luni, parcă începuse dintr-o dată să apese asupra lui şi să-l îmbătrînească povara întregii lumi. Observase chiar cîteva fire cărunte în părul lui blond şi cîteva riduri în jurul ochilor.

– Ward...

Se întreba ce-ar putea să-i spună pentru a-i uşura suferinţa, pentru a face ca amîndoi să fie mai în stare să accepte realitatea. Erau bîntuiţi de aceleaşi întrebări şi spaime. Unde ne vom duce? Ce vom face de acum înainte? Ce se va întîmpla după vînzarea casei?

– Aş vrea să nu te fi tîrît niciodată în toate astea, i-a spus el, aşezîndu-se, covîrşit de milă faţă de sine însuşi şi simţindu-se vinovat faţă de ea. Nu aveam dreptul să mă însor cu tine.

O dorise însă cu atîta disperare şi avusese atît de multă nevoie de ea, după ce prima lui soţie murise, la două luni de la căsătorie şi mai ales după război, iar Faye fusese atît de nemaipomenită. Şi acum era la fel. Tocmai de aceea îi venea şi mai greu. Îi era ciudă pe sine însuşi pentru ceea ce-i făcuse. Faye s-a apropiat încet de el şi s-a aşezat pe braţul fotoliului lui. Era mai subţirică acum decît înainte de a o avea pe Anne. De ani de zile nu mai fusese atît de slabă. Muncea însă din greu, se scula din zori ca să împacheteze lucrurile în lăzi şi ca să sorteze munţi de obiecte. Făcea şi o parte din muncile gospodăreşti, împreună cu una dintre cele două servitoare pe care le păstraseră. Imensul personal fusese redus la două fete care găteau şi făceau curăţenie, la guvernanta care avea grijă de copii, de şase ani, de la naşterea lui Lionel, şi la dădaca angajată pentru Anne. Faye avea de gînd să micşoreze numărul angajaţelor cu încă două, dar pentru moment continua să aibă nevoie de ele, pentru a o ajuta să împacheteze lucrurile din casa. Restul personalului fusese concediat demult. Arthur şi Elizabeth plecaseră, cu lacrimi în ochi, în urmă cu şase săptămîni, părăsind-o pe Faye după atîta amar de ani. Mai fuseseră daţi afară ambii şoferi, majordomul şi jumătate de duzină de fete în casă. Pînă

la urmă, s-ar fi putut să nu mai aibă nevoie de nimeni, dacă ar fi găsit o casă destul de mică. Nu începuse încă să caute. Trebuia s-o vîndă mai întîi pe asta. Iar Ward o lăsa să facă totul singură.

– N-ai prefera să divorţăm?

Paharul din mîna lui era din nou gol. Nu însă pentru multă vreme. Nu mai era niciodată multă vreme gol.

– Nu, i-a răspuns tare şi clar Faye, în camera pe jumătate golită. N-aş prefera. După cîte îmi amintesc, l-a cununie s-a spus „la bine şi la rău", şi dacă acum e greu, asta e, n-avem ce-i face.

– „N-avem ce-i face"? Ni se trag covoarele de sub picioare, se vinde acoperişul de deasupra capului nostru, avocaţii ne împrumută bani ca să avem cu ce să cumpărăm de mîncare şi să plătim servitoarele, şi tu eşti gata să ridici din umeri? Şi ce crezi că o să mîncăm după asta?

Şi-a mai turnat un pahar. Faye a preferat să se stăpînească şi să nu-i spună că ar fi cazul să se oprească. Era convinsă că, la un moment dat, o va face. Totul va reintra în normal. Într-o bună zi. Poate.

– O să găsim noi o soluţie, Ward. Avem de ales?

– Nu ştiu. Cred că intenţionezi să-ţi reiei cariera cinematografică, dar să ştii că nu mai eşti o puicuţă fragedă.

Şi-a dat seama că era beat, după felul în care i se împleticea limba, dar cuvintele lui nedelicate n-au făcut-o să-şi iasă din fire.

– Ştiu, Ward. Ceva totuşi o să apară.

Vocea ei era sfîşietor de calmă. De săptămîni de zile îşi spunea singură acelaşi lucru.

– Pentru cine? Pentru mine?

S-a repezit ameninţător spre ea. Nu mai făcuse niciodată aşa ceva. Acum, erau amîndoi într-o asemenea tensiune încît era posibil să se întîmple orice.

– Căcat! N-am muncit niciodată în viaţa mea. Ce-ţi închipui că am să mă apuc să fac? Să mă angajez la *Saks* ca să vînd pantofi prietenelor tale?

– Ward, te rog...

S-a întors cu spatele, pentru ca Ward să nu vadă că plînge, dar el a apucat-o de braţ şi a tras-o brutal înapoi.

– Hai, spune-mi ce planuri ai, Domnişoară Realitate. Tu eşti cea care te-ai dat peste cap ca să ne faci să luăm lucrurile pieptiş. Fir-ar al dracului să fie, dacă ţi-ai fi văzut de treabă, am fi trăit şi acum aşa cum eram obişnuiţi.

Aşadar asta era, o învinovăţea pe ea, nu pe sine însuşi, sau poate că ar fi dorit doar s-o poată face. Îl cunoştea cît se poate de bine, dar asta n-a împiedicat-o să-l repeadă.

– Dacă am fi făcut-o, am fi avut cinci milioane datorie, în loc de patru.

– Doamne, vorbeşti exact ca cele două fete bătrîne, Gentry şi Burford. Nu sînt în stare să deosebească gaura propriului lor cur de o groapă în pămînt. Şi ce dacă sîntem datori? Am trăit cum se cuvine, nu-i aşa?

Începuse să ţipe. S-a îndepărtat de ea şi-i arunca priviri furioase din colţul opus al camerei, dar era furios pe sine însuşi, nu pe ea. Dintr-o dată, Faye a început să ţipe şi ea:

– Era o minciună, o farsă! Era doar o chestiune de timp pînă ne-ar fi dat afară din casă şi ar fi cărat toate mobilele noastre.

– A, înţeleg, a zis Ward, cu amărăciune. Şi acum ce crezi tu că se întîmplă?

– Vindem noi singuri, Ward. Şi, dacă o să avem noroc, la sfîrşit ne vor mai rămîne ceva bani. Bani pe care să-i putem investi, dacă vom fi chibzuiţi, şi din care să trăim, eventual, o vreme. Şi mai ştii ceva? Tot ce contează, de fapt, este că ne mai avem unul pe celălalt şi că avem copiii.

Ward nu voia însă să audă ce avea ea de spus. A ieşit din cameră trîntind uşa cu atîta putere, încît mai s-o scoată din ţîţîni. După plecarea lui, i-au tremurat mîinile aproape o jumătate de oră, dar a continuat să împacheteze. După alte trei săptămîni, au vîndut casa. A fost o zi

neagră pentru ei, dar n-aveau altă ieşire. Au luat pe ea mai puţin decît speraseră, dar cumpărătorii ştiau că sînt cu cuţitul la os şi nici casa nu mai arăta chiar atît de bine ca înainte. Grădinarii plecaseră cu toţii şi terenurile erau cam neglijate. Dispariţia căluşeilor lăsase o cicatrice urîtă. Toată mobila cu adevărat frumoasă se dusese şi imensele camere păreau pustii, fără candelabrele şi fără perdelele lor. Au luat cu totul un sfert de milion de dolari de la un binecunoscut actor şi de la soţia lui. Viitorul proprietar n-a fost cine ştie ce curtenitor cu Faye, iar cu Ward nici măcar nu s-a văzut. El s-a mulţumit să se fîţîie prin casă şi să adreseze diverse comentarii agentului lor imobiliar, ca şi cum Faye nici n-ar fi fost acolo. Oferta a venit a doua zi şi abia după o săptămînă de tîrguială s-a ajuns la acest preţ. Burford, Gentry şi Faye au făcut cu toţii presiuni asupra lui Ward pentru a-l convinge să accepte. I-au explicat că nu are încotro şi, în cele din urmă, în disperare de cauză, a fost de acord cu ei, a semnat el însuşi contractul, după care s-a încuiat în biroul lui, cu două sticle de şampanie şi cu una de gin. Şedea singur, se uita la fotografiile părinţilor săi şi plîngea în tăcere, gîndindu-se la viaţa tatălui lui şi la viaţa care îl aştepta acum pe el. Faye nu l-a văzut pînă noaptea tîrziu, cînd a venit, în fine, sus. N-a îndrăznit să-i adreseze vreun cuvînt. S-a mulţumit să-i privească chipul. Destul ca să-i vină să plîngă. Pentru el era sfîrşitul vieţii cu care era obişnuit şi lui Faye i s-a făcut frică de reacţia lui, nu ştia dacă va fi în stare să supravieţuiască schimbării. Ea fusese cîndva săracă, chiar dacă asta se întîmplase cu multă vreme în urmă, şi îşi amintea realităţile acestei condiţii. N-o speria, deci, atît de tare, cît îl speria pe Ward. Se simţea acum ca şi cînd ar fi alergat întruna, luni de zile, şi nu era sigură că va reuşi să se oprească vreodată, că ei vor mai fi vreodată în stare să se regăsească unul pe celălalt. Era cel mai urît coşmar din viaţa ei, se zisese cu clipele lor idilice. Se aleseseră doar cu şocul realităţii, cu rezultatele tragice ale comportării lui şi cu urîţenia searbădă a existenţei

lor viitoare. Faye refuza însă să lase lucrurile aşa, refuza să-l lase pe Ward să se dea bătut, să capituleze şi să cadă definitiv în patima beţiei.

Cînd a intrat în cameră, foarte dărîmat, Ward a privit-o îndelung, de parcă i-ar fi citit gîndurile.

– Iartă-mă Faye că am fost atît de ticălos.

Se aşezase şi continua să se uite nenorocit la ea.

– Tuturor ne-a venit greu, l-a consolat Faye, încercînd să zîmbească.

– Dar vina e a mea, asta-i partea cea mai proastă. Nu sînt sigur că aş fi putut opri avalanşa, dar aş fi putut măcar să-i încetinesc mersul.

– N-ai fi izbutit niciodată, Ward, să readuci la viaţă o întreprindere muribundă, indiferent cît te-ai fi străduit. Nu poţi să-ţi faci o vină din asta. Cît despre restul... cît a ţinut a fost foarte bine.

– Şi dacă o să murim de foame?

Parcă ar fi fost un băieţel speriat. Venind din partea cuiva care trăise atîţia ani pe credit, întrebarea era cel puţin ciudată. În seara aceea îşi făcuse însă, pentru prima oară, curaj să se gîndească la toate aceste lucruri şi-şi dăduse seama că, indiferent cît ar fi fost de furios, avea o nevoie disperată de a fi împreună cu ea. Iar ea nu-l lăsa de izbelişte.

Cînd i-a răspuns, părea foarte liniştită, mult mai liniştită decît se simţea. Ţinea însă să-i dea ceea ce ştia că nu are. Credinţă. Încredere. Era cel mai bun lucru pe care-l putea face acum pentru el. Asta însemna pentru ea să fie nevasta lui.

– N-o să murim de foame, Ward. Noi doi o să ne descurcăm. Eu una n-am murit niciodată de foame deşi, uneori, am fost pe aproape.

A încercat din nou să-i zîmbească, dar nu i-a ieşit decît o grimasă. O durea tot trupul de la atîta împachetat, mutat din loc, împins şi tras.

– Pe atunci, nu eraţi şapte.

– Nu. Dar mă bucur că acum sîntem, i-a răspuns, privindu-l tandru, pentru prima oară în ultimele săp-

tămîni.

– Te bucuri cu adevărat, Faye?

Era atît de nenorocit, încît se trezise din beţie de cîteva ore. Nu considerase potrivit să fie beat în seara asta şi acum îi părea bine de această hotărîre.

– Nu te temi că o să ne agăţăm cu toţii de poalele tale? Mă tem că eu o să fiu şi mai dependent de tine decît copiii.

Faye s-a apropiat încet de el şi i-a mîngîiat părul blond, des. Semăna nemaipomenit cu Gregory şi, uneori, parcă ar fi fost un băieţel încă şi mai mic decît fiul lor.

– O să fie bine, Ward. Îţi promit. Voi face tot ce pot...

S-a aplecat peste el, Ward i-a luat capul în mîini şi, pentru prima oară după un interval care li se păruse că a fost de ani de zile, a sărutat-o pe gură. După cîteva clipe, s-au dus la culcare, dar nu s-a întîmplat nimic între ei. De mult nu se mai întîmplase. Erau prea preocupaţi şi unul şi celălalt. Dragostea lor totuşi dăinuia, chiar dacă fusese martirizată. Era singurul lucru care le mai rămăsese. Toate celelalte se duseseră.

Capitolul 7

Au părăsit casa în mai. Ştiau că au pierdut o lume şi o viaţă care nu aveau să se mai întoarcă niciodată. Văzîndu-şi părinţii plîngînd, Lionel şi Gregory plîngeau şi ei. Erau destul de mari pentru a înţelege că se despărţeau definitiv de casa lor. Fusese căminul copilăriei lor şi fusese frumos şi cald şi proteguitor. Îi cam speria mina tristă a părinţilor, dar nu-şi dădeau seama exact de ce. Vanessa şi Val păreau mai puţin afectate de mutare. Aveau doar trei ani şi nu le prea păsa de ceea ce se întîmpla, deşi simţeau că toţi ceilalţi sînt indispuşi. Erau încîntate că se duc cu toţii la casa de la Palm Springs.

Au plecat cu singura maşină care le mai rămăsese. Conducea Ward. Era un *Chrysler* vechi pe care îl ţinuseră pentru personal, dar acum era foarte potrivit pentru drumul pe care îl aveau de făcut. Nu mai aveau nici un *Duesenberg,* nici cupeul *Bentley,* nici *Cadillac*-ul şi nici una dintre celelalte maşini.

Pentru Faye şi pentru Ward era ca şi cum şi-ar fi luat definitiv rămas-bun de la tinereţe. Casa din Palm Springs trebuia eliberată în iunie. Între timp, însă le asigura lui

Faye şi lui Ward un loc în care să-şi lase copiii cîteva săptămîni. Ea trebuia să se hotărască pentru una din cele cîteva case de închiriat şi, pînă atunci, mobila avea să rămînă depozitată. Urma să plece la Palm Springs împreună cu toţi ceilalţi şi pe urmă să se întoarcă singură la Los Angeles, pentru a găsi o casă, în timp ce Ward avea să supravegheze împachetarea la Palm Springs. Stăruise să facă şi el măcar atît, după ce la Los Angeles rezolvase ea singură totul. De data asta nu mai era nevoie să pună mîna pe nimic, n-avea altceva de făcut decît să găsească o locuinţă ca lumea pentru familie. Faye ştia însă că nu-i va fi deloc uşor. După vînzarea şantierelor navale, a casei din Beverly Hills, a tuturor mobilelor şi obiectelor de artă, a colecţiei de cărţi rare, a maşinilor şi a casei din Palm Springs, împreună cu tot ceea ce era în ea, abia dacă aveau să aibă suficient pentru a-şi plăti toate datoriile şi a le mai rămîne cincizeci şi cinci de mii de dolari care, investiţi în mod prudent, vor produce minimul necesar pentru întreţinerea lor. Faye spera să găsească o casă pe care s-o poată închiria ieftin. Şi, îndată după ce se vor fi instalat, iar copiii vor fi reînceput, în toamnă, şcoala, intenţiona să-şi caute de lucru. Bineînţeles şi Ward spunea că vrea să muncească. Era însă convinsă că ei îi va veni mai uşor să găsească ceva. Muncise şi înainte şi chiar dacă avea treizeci şi doi de ani, nu era prea bătrînă pentru ceea ce avea de gînd să facă. Lionel va intra în clasa întîi, Greg va începe grădiniţa, iar gemenele vor fi la creşă, aşa că o să aibă foarte mult timp liber. O va păstra doar pe guvernantă, pentru a-i supraveghea pe toţi şi, de asemenea, pe cel mic, ajutînd, în acelaşi timp, în casă şi la bucătărie. Micuţa Anne avea doar patru luni, aşa că nu dădea deocamdată prea multă bătaie de cap. Era momentul cel mai potrivit pentru Faye să plece de acasă. Dar cînd a început să se gîndească la asta, în drum spre Palm Springs, a fost cuprinsă din nou de un simţămînt de culpabilitate în legătură cu fetiţa. Cînd fuseseră de vîrsta pe care o avea ea acum, ceilalţi copii

petrecuseră foarte mult timp împreună cu ea, dar de data asta nu avea nici o clipă liberă. Abia dacă-şi văzuse copilul, de la naştere încoace. Dezastrul survenise imediat după aceea, îi era cu neputinţă măcar să se gîndească la ea mai mult decît din cînd în cînd, avea prea multe pe cap. Ward a întors de cîteva ori capul spre ea şi, văzînd cît era de încruntată, a mîngîiat-o pe mînă. Îi promisese că, odată ajunşi la Palm Springs, va bea mai puţin şi Faye spera că se va ţine de cuvînt. Casa de acolo era mai mică şi copiii şi-ar fi dat seama dacă el ar fi fost beat tot timpul. Şi, pe lîngă asta, avea foarte multe de făcut şi ea spera că treburile nu-i vor da răgaz să bea.

După două zile, s-a întors la Los Angeles cu trenul şi şi-a luat o cameră mică la hotelul *Roosevelt* din Hollywood. Casele pe care le-a văzut erau nespus de deprimante. Erau în cartierele rău famate, aveau curţi minuscule şi camere mici şi urîte. A căutat în toate ziarele, a telefonat tuturor agenţiilor şi, în cele din urmă, în disperare de cauză, la începutul celei de-a doua săptămîni, s-a oprit la o casă mai puţin urîtă decît celelalte şi destul de mare ca să încapă cu toţii. Avea, la etaj, patru dormitoare de dimensiuni satisfăcătoare. Decisese deja să pună copiii, doi cîte doi, într-o cameră, băieţii, în alta, gemenele, iar guvernanta şi cu Anne puteau dormi într-o cameră. Cel de-al patrulea dormitor avea să fie pentru ea şi Ward. La parter erau o cameră de zi, mare, cam mohorîtă, îmbrăcată în panel ieftin, cu un şemineu care nu mai fusese folosit de ani de zile, o sufragerie care dădea spre o grădiniţă neîngrijită şi o bucătărie, de modă veche, destul de spaţioasă ca să încapă în ea o masă mare. Copiii vor fi mai aproape de ea decît oricînd înainte. Încerca să-şi spună că va fi bine pentru ei, că Ward n-o să deteste casa şi că n-o să

refuze să locuiască în ea şi că nici copiii nu vor plînge cînd vor vedea neatrăgătoarele lor odăi. Cel mai bun lucru în privinţa casei era chiria, pentru că nu era mai mare decît şi-ar fi putut permite. Era într-un cartier din Monterey Park foarte, foarte deosebit de cel din Beverly Hills, în care erau obişnuiţi să trăiască. Nu avea cum să le ascundă celorlalţi acest lucru şi nici nu intenţiona s-o facă. Le-a spus tuturor că va dura o vreme, că va fi o aventură la care vor participa cu toţii, că fiecare va trebui să facă ceva în gospodărie şi că vor putea să pună flori frumoase în grădină. Cînd au rămas singuri, Ward a privit-o drept în faţă şi i-a pus întrebarea de care se temea:

– Cît de rău este, de fapt, Faye?

Nu-i putea spune altceva decît adevărul. Oricum, o să-l descopere foarte curînd şi singur. N-avea nici un sens să-l mintă. A tras adînc aer în piept şi l-a întrebat la rîndul ei:

– În comparaţie cu ceea ce am avut?

Ward i-a făcut semn că da.

– E sinistru. Dar dacă nu privim în urmă, dacă ne străduim să n-o facem o vreme, nu-i chiar atît de rău. Dacă va fi proaspăt zugrăvită, va fi destul de curată. Puţina mobilă care ne-a mai rămas o să fie numai bună. Şi dacă vom pune perdele şi flori, totul o să pară mai agreabil. Şi, a continuat trăgînd din nou aer în piept şi încercînd să nu vadă expresia deznădăjduită a chipului lui, ne avem cel puţin unul pe celălalt. O să fie bine.

– O ţii una şi bună.

I-a întors brusc spatele, supărat, de parcă totul s-ar fi întîmplat din vina ei. De altfel, Faye începuse să creadă, în adîncul sufletului, că aşa şi era. Poate că n-ar fi trebuit să-l oblige să înfrunte situaţia. Poate că ar fi trebuit să-l lase să se îndatoreze în continuare, pînă n-ar mai fi putut s-o facă. Oricum, mai curînd sau mai tîrziu, tot ar fi trebuit să privească lucrurile în faţă, nu-i aşa? Nu mai ştia ce să-şi răspundă. El se ţinuse de cuvînt, împachetase lucrurile din casa de la Palm Springs şi nu

se mai apucase de băutură pînă la întoarcerea ei. După aceea, ştia că ea va lua toate asupra ei, iar el se va putea relaxa. Cel puţin o vreme, pînă se vor muta.

În după-amiaza de marţi, cînd au pornit cu toţii spre Los Angeles, după ce lichidaseră casa, era îngrozitor de cald. Înainte de a se fi întors la Palm Springs, Faye începuse să aranjeze puţin casa din Monterey Park. Despachetase singură ceea ce putuse, atîrnase în fiecare cameră cîteva tablouri, pusese vase cu flori, înfăţase aşternutul. Făcuse tot ce-i stătea în putinţă pentru ca să arate ca un cămin. Copiii erau foarte curioşi, ca nişte căţei care ar fi adulmecat noua lor casă, şi au fost încîntaţi cînd şi-au descoperit camerele, cu jucăriile şi cu pătuţurile lor. Faye îi privea mulţumită, dar Ward părea pe punctul de a leşina cînd a intrat în *living-room*-ul întunecat, urît, îmbrăcat în panele. N-a spus nici un cuvînt, dar, văzîndu-i faţa, Faye a simţit că o podideşte plînsul. El s-a uitat pe geam, mijindu-şi ochii, a examinat apoi sufrageria, a recunoscut o masă pe care o avuseseră într-un birou de a etaj şi şi-a ridicat instinctiv privirea, aşteptîndu-se să vadă un candelabru care fusese vîndut cu cîteva luni în urmă, apoi a clătinat din cap. Nu mai văzuse niciodată aşa ceva. De fapt, nu fusese niciodată într-o casă atît de sărăcăcioasă.

– M-am lămurit. Sper că este cel puţin ieftină.

Din nou se simţea vinovat pentru ceea ce le făcuse ei şi celorlalţi.

– Nu-i pentru totdeauna, Ward.

Stăteau unul în faţa celuilalt. La fel îşi spusese cu mulţi ani în urmă, pe vremea cînd îşi dorea să scape de sărăcia casei ei părinteşti. Aceea fusese însă mult mai proastă decît asta. Şi nici asta n-o să fie pentru totdeauna. De data asta, era sigură. Vor reuşi cumva să iasă la lumină. Ward a privit din nou, morocănos, în jur.

– Nu cred că o să pot suporta prea mult aşa ceva.

La auzul acestor cuvinte, s-a înfuriat, pentru prima oară în ultimele luni, şi a început să răcnească la el:

– Ward Thayer, toţi cei din familia asta încearcă să

se adapteze cît mai bine situaţiei şi te rog să faci bine şi să te porţi, dracului, la fel! Nu pot să dau ceasul înapoi de dragul tău. Nu pot să pretind că este la fel ca vechea noastră casă. Este însă casa noastră, a noastră, a mea, a copiilor, dar şi a ta.

Tremura toată. Ward a privit-o în ochi. Faye era hotărîtă să ia situaţia aşa cum era şi o respecta pentru acest lucru, dar nu era convins că va avea puterea necesară pentru a o imita, era aproape sigur că nu va avea această putere. Camera duhnea a putregai, ca şi cum bîrnele ar fi fost jilave ani în şir, întreaga casă mirosea a igrasie, iar perdelele puse de Faye erau din fostele apartamente ale servitorilor şi nu se potriveau. Era ca şi cum ar fi devenit servitori în propria lor casă, era de parcă ar fi trăit un vis urît, suprarealist, neverosimil. Era însă a lor, era reală şi ea ştia că trebuie să se împace cu situaţia. S-a întors spre Faye ca să-i spună ceva, să-şi ceară iertare pentru că primea atît de rău totul, dar ea dormea deja dusă, strîns ghemuită în partea ei de pat, ca un copil înspăimîntat, ceea ce l-a făcut să se întrebe dacă nu cumva îi era frică şi ei. În ultima vreme, el era cuprins de groază aproape întruna, nici măcar băutura nu-i mai era de cine ştie ce ajutor, şi se întreba ce se va întîmpla cu restul vieţii lor. Aşa o să fie mereu? În mod sigur, mai mult decît atît nu-şi puteau permite şi se îndoia că vor mai putea vreodată. Ea spusese că nu-i decît un punct de plecare, o locuinţă temporară, că, într-o bună zi, se vor muta, dar cînd şi cum şi unde? Nici măcar în cele mai extravagante vise nu-şi putea imagina aşa ceva acolo, în camera urîtă şi mucegăită, cu zugrăveală vernil.

Capitolul 8

Hollywood... din nou, 1952-1957

Trecuseră ani de zile de cînd n-o mai reprezentase Abe. Cînd i-a format numărul de telefon, îi tremura mîna. Era foarte posibil să se fi retras din afaceri sau s-ar fi putut să nu aibă timp să stea de vorbă cu ea. El îi telefonase după naşterea lui Lionel şi încercase s-o convingă să se întoarcă la film, fără să lase să treacă prea mult timp, pentru ca nu cumva, atunci cînd va dori să-şi reia cariera, să fie prea tîrziu. Iar acum era cu siguranţă foarte tîrziu. Trecuseră şapte ani de cînd abandonase cinematografia. Nu era nevoie să i-o spună el. Avea însă nevoie de sfatul lui. Aşteptase pînă în septembrie. Copiii erau cu toţii la şcoală, aşa cum aranjase, cu excepţia Annei, bineînţeles. Ward ieşea mereu să se vadă cu vechi prieteni, încercînd să găsească un serviciu, zicea, dar se părea că-şi petrecea cea mai mare parte a timpului luînd masa pe îndelete, la restaurantele şi cluburile lui preferate, „ţinînd contactul", îi spunea lui Faye, cînd venea acasă. Poate că asta şi făcea, dar ea îşi dădea seama că era ceva care putea să dureze ani de zile şi să nu-l ducă nicăieri, nu ca acest telefon... dacă Abe va voi să stea de vorbă cu ea.

Se ruga să vrea, în timp ce-i spunea secretarei cine este. A urmat o pauză interminabilă, i s-a cerut să rămînă pe fir şi, dintr-o dată, iată-l... exact ca pe vremuri, cu mult înainte.

– Sfinte Dumnezeule, o voce din trecutul îndepărtat. Mai trăieşti? Eşti cu adevărat tu, Faye Price?

Era tot glasul lui bubuitor, de pe vremuri. Dintr-o dată, i-a părut rău că nu se mai văzuse cu el de ani de zile, dar fusese prea ocupată cu Ward şi cu copiii, iar Hollywood-ul făcea parte dintr-o altă viaţă.

– Da, eu, aceeaşi Faye Price Thayer, acum cu cîteva fire de păr alb.

– Asta se poate remedia, deşi presupun că nu de aceea m-ai sunat. Cărui fapt datorez onoarea acestei surprize? Şi mai vreau să ştiu şi dacă ai ajuns la zece copii.

Abe îi vorbea cu aceeaşi căldură şi Faye a fost mişcată văzînd că-şi mai face timp să stea de vorbă cu ea. Cîndva fuseseră foarte buni prieteni. A fost singurul ei agent, apoi dispăruse din viaţa ei, iar acum bătea din nou la uşa lui. Cuvintele lui o făcuseră însă să zîmbească.

– Nu zece, Abe, doar cinci. Sînt abia la jumătatea drumului.

– Măi, ce nebuni sînteţi! Mi-am dat seama de atunci că vorbeai serios după felul cum îţi străluceau ochii, asta m-a făcut să-mi iau nădejdea de la tine. Ai fost însă formidabilă cîtă vreme ai fost aici, Faye. Şi ai fi putut să rămîi sus de tot, multă, foarte multă vreme.

Nu era sigură că-i împărtăşea întru totul părerea, dar era plăcut s-o auzi. Probabil că, într-o bună zi, ar fi început să coboare de pe culmi. Cu toţi se întîmpla, pînă la urmă, aşa. Ward o scăpase de această temere, dar acum trebuia să-şi ia inima în dinţi şi să-i ceară ceea ce voia să obţină de la el, deşi Abe bănuise probabil despre ce este vorba chiar din clipa cînd îi auzise numele. Citea, la fel ca toată lumea, ziarele şi aflase ce necazuri au, că îşi vînduseră casa, îşi scoseseră

lucrurile la licitaţie şi lichidaseră şantierele navale. Fusese o degringoladă rapidă. Cîteva dintre vedetele lui păţiseră la fel. Asta nu schimba însă sentimentele lui Abe pentru cei care îi erau dragi. Îi părea grozav de rău pentru Faye, rămasă fără bani, cu un soţ care nu muncise nici măcar o zi în viaţa lui şi cu cinci copii de crescut.

– Ţi-a fost dor vreodată de zilele de demult, Faye?

Fusese întotdeauna cinstită cu el.

– Ca să-ţi spun drept, niciodată.

În orice caz, nu pînă acum şi chiar şi acum avea alte intenţii.

– Îmi închipui că n-ai fi avut timp pentru aşa ceva, cu cinci copii pe cap.

Acum însă va trebui să lucreze din nou. Abe îşi dădea foarte bine seama de asta şi s-a decis să pună punctul pe i, s-o cruţe de umilinţa de a se ruga de el.

– Cărui fapt datorez onoarea şi plăcerea acestui telefon, doamnă Thayer?

Deşi îşi cam închipuia... Un rol într-o piesă, vreun rolişor într-un film. O cunoştea prea bine ca să-şi dea seama că nu-i va cere luna de pe cer.

– Vreau să te rog ceva, Abe.

– Dă-i drumul.

Fusese întotdeauna foarte deschis cu ea şi, dacă va avea posibilitatea, o va ajuta.

– Pot veni să te văd?

Avea din nou un glas de ingenuă, ceea ce l-a făcut să zîmbească.

– Bineînţeles, Faye. Spune ce îţi convine.

– Mîine?

S-a mirat auzind cît este de grăbită. Însemna că le ajunsese cu adevărat cuţitul la os.

– Perfect. O să luăm prînzul la *Brown Derby.*

– O să fie grozav.

A avut, o clipă, nostalgia zilelor de odinioară. De atîta timp nu se mai gîndise la ele. După ce a închis telefonul, s-a dus sus, cu un surîs misterios. Se ruga doar

ca nu cumva Abe să-i spună că şi-a pierdut minţile.

A doua zi, cînd s-au întîlnit, el nu i-a spus chiar aşa; a rămas tăcut, gîndindu-se la ceea ce-i ceruse Faye. Fusese şocat auzind tot ce se întîmplase cu ei şi că acum locuiau în Monterey Park. Era foarte departe de locul din care porniseră, la o distanţă de ani-lumină în urmă, s-ar fi zis, dar ea părea să nu-şi fi pierdut cumpătul. Era o fată a dracului de curajoasă şi era destul de inteligentă pentru a realiza ceea ce îşi pusese în gînd. Nu era însă sigur că-i va oferi cineva această şansă.

– Abe, am citit undeva că Ida Lupino a regizat un film pentru *Warner Brothers.*

– Ştiu, Faye. Dar nu oricine va fi dispus să-ţi dea o asemenea şansă. De fapt, foarte puţini ar face-o. Ce spune soţul tău despre toate astea?

A respirat adînc şi l-a privit drept în ochi. Fostul ei agent nu se schimbase cine ştie ce în decursul anilor. Era tot rotofei, cărunt, rău de gură, pretenţios, dar nemaipomenit de cumsecade şi de cinstit. Şi, mai important decît toate, îşi dăduse seama pe loc că-i era încă prieten. O s-o ajute dacă va putea.

– Încă nu ştie. M-am gîndit să vorbesc mai întîi cu tine, Abe.

– Crezi că se va împotrivi să te întorci la Hollywood?

– Nu, dacă o s-o fac în felul acesta. Ar putea să fie contra dacă aş încerca din nou să joc. Adevărul este însă că sînt prea bătrînă acum şi că am lipsit prea mult.

– La treizeci şi doi de ani? Ce prostie! Nu eşti prea bătrînă, dar ar fi greu să-ţi faci reintrarea după atîţia ani. Oamenii uită. Iar tineretul îşi are acum propriile sale vedete. Să ştii că ideea ta îmi surîde mult mai mult. Dacă am putea convinge un studio, ar fi o chestie.

– O să încerci?

– Îmi ceri să fiu din nou agentul tău, Faye?

– Da.

– Atunci, repet: O să tatonez şi o să vedem ce pot obţine.

Ea îl cunoştea însă destul de bine ca să ştie că va scormoni pretutindeni pînă va găsi ceva pentru ea şi, dacă nu va găsi nimic, va însemna că nu există nimic. Avea dreptate. Nu i-a telefonat deloc timp de şase săptămîni, iar cînd a sunat-o, a chemat-o să se întîlnească din nou cu el. N-a îndrăznit să-l întrebe nimic la telefon. A luat doar autobuzul din Monterey Park pînă la Hollywood şi, după aceea, a suit în goană scările spre biroul lui. Cînd a ajuns, era cu respiraţia tăiată, dar tot foarte frumoasă, a băgat de seamă Abe. Purta o rochie de mătase roşie, sub un pardesiu de stofă subţire, neagră. Îşi păstrase cîteva toalete din vremurile bune şi arăta formidabil. Era atît de nerăbdătoare şi de emoţionată, încît, atunci cînd i-a întins mîna, şi-a dat seama că tremura.

– Ei?

– Linişteşte-te. Nu-i cine ştie ce, dar e un început. Poate. Dacă o să te intereseze. Este un post de asistent de regie, cu un salariu de mizerie, la *MGM.* Dar prietenului meu, Dore Schary, i-a plăcut ideea. Vrea să vadă ce poţi să faci. Şi e la curent cu ceea ce face Ida Lupino la *Warner Brothers.* Îi surîde ideea de a avea şi el o femeie în grajdurile lui.

Schary avea demult reputaţia de a fi cel mai avangardist dintre directorii de studio şi era şi cel mai tînăr dintre ei.

– O să-şi poată da seama cît sînt de bună, dacă voi lucra pentru altcineva?

Îşi făcea probleme, dar, pe de altă parte, era conştientă că nimeni n-ar putea s-o lase să regizeze singură un film, la debutul în meserie. Abe i-a făcut semn că da.

– Regizor este cineva angajat cu contract şi despre care Dore ştie că nu-i bun. Dacă filmul ăsta va ieşi cît de cît onorabil, asta ţi se va datora ţie. Iar tipul e atît de leneş şi bea atît de mult, încît jumătate din timp nici n-o să fie măcar pe platou. O să ai mînă liberă; ceea ce nu vei avea din acest aranjament vor fi mulţi bani sau multă

glorie. Astea vor veni data viitoare, dacă vei face treabă bună de data asta.

– Scenariul este cît de cît bun?

– S-ar putea să fie.

A fost din nou cinstit cu ea, i-a povestit scenariul, i-a spus cine vor fi vedetele.

– E o şansă, Faye, şi de fapt asta îţi şi doreşti. Dacă ai intenţii serioase în această privinţă, cred că ar trebui să faci o încercare. Ce ai de pierdut?

– Nu prea mult, cred.

A căzut pe gînduri, reflectînd la tot ce-i spusese Abe. Îi plăcea cum sună.

– Cînd încep?

Ar fi vrut să aibă timp să studieze scenariul. Abe ştia cît de mult îi plăcea ei să muncească şi să înveţe şi cît de temeinic făcea totul. A privit-o provocator.

– Săptămîna viitoare.

– Doamne sfinte!

Nu-i dădea nici măcar timpul necesar pentru a-l face pe Ward să se deprindă cu ideea. Dar asta era ceea ce-şi dorea, era singurul lucru la care se pricepea. Nici măcar nu era sigură că se pricepea cu adevărat, dar ţinea foarte tare să încerce. De luni de zile o obseda acest gînd.

– Accept.

– Nici nu ţi-am spus cît ţi se va plăti.

– Accept oricum.

I-a spus care era onorariul, amîndoi îşi dădeau seama că era ridicol de mic, dar important era că i se oferea o şansă.

– Va trebui să fii pe platou în fiecare dimineaţă la şase, chiar şi mai devreme dacă ţi se va cere. S-ar putea să munceşti pînă la opt sau nouă seara. Nu ştiu cum ai să te descurci cu copiii. Poate că te va putea ajuta Ward.

Numai că Abe nu-şi imagina una ca asta. Ward nu era genul ăsta de om. Prea era deprins să dispună de o armată întreagă de servitori care să aibă grijă de tot ce-i

era necesar. Ba chiar se întreba cît de mult o fi ajutînd-o acum.

– Am o femeie care mă ajută.

– Prea bine.

Abe s-a ridicat. Era la fel ca pe vremuri. Aproape. Într-un fel. Lui Faye i-a venit să zîmbească.

– Îţi mulţumesc, Abe.

– N-ai pentru ce.

Îi era milă de ea, dar o respecta. O să iasă singură la liman. Avea stofa necesară.

– Vino înapoi mîine, dacă poţi, ca să semnezi contractul.

Însemna încă o călătorie lungă cu autobuzul pînă în oraş, dar un fleac faţă de drumul pe care va avea să-l facă în fiecare zi, traversînd întregul oraş de la est la vest, pînă la Culver City şi la *MGM.* Ar fi umblat însă desculţă pe cioburi de sticlă pentru acest contract sau pentru Abe. Ştia că-i va lua un comision de zece la sută, iar zece la sută, din ce va primi ea, era o sumă la care nu merita nici măcar să se uite, dar lui părea să nu-i pese. Şi nici ei. Ea era în culmea fericirii.

Avea de lucru! Îi venea să strige în gura mare în timp ce cobora în fugă scările. A rămas surîzătoare pe tot parcursul drumului cu autobuzul şi a dat buzna în casă, aşa cum ar fi făcut unul dintre copiii ei. L-a găsit pe Ward în *living-room,* odihnindu-se după încă un prînz cu şampanie în compania vreunuia dintre prietenii lui. S-a lăsat să cadă în poala lui şi l-a cuprins cu braţele.

– Ghici!

– Dacă-mi spui cumva că eşti însărcinată din nou, mă omor, dar numai după ce te omor pe tine!

Rîdea de ea, dar Faye a scuturat din cap, cu o mină foarte sigură de sine, pe care Ward nu i-o cunoştea.

– Nici vorbă. Mai ghiceşte o dată.

– Mă predau.

Avea ochii roşii şi vorbea împleticit, dar lui Faye nu-i păsa acum de asta.

– Am de lucru! Ca asistentă de regie la un film care

începe săptămîna viitoare, la *MGM*.

Ward s-a ridicat atît de repede de pe scaun, încît ea a trebuit să facă echilibristică pentru a nu cădea pe jos. A repezit-o, peste măsură de şocat:

– Ai înnebunit? De ce dracu' ai făcut una ca asta? De aceea ai plecat de acasă? Ca să-ţi cauţi de lucru?

Părea siderat. Faye se întreba cum îşi închipuia el că se vor întreţine. Cincizeci şi cinci de mii de dolari în acţiuni nu aveau cum să producă destul venit pentru doi adulţi, cinci copii şi o servitoare.

– De ce naiba ai făcut una ca asta?

Ţipa la ea. Copiii îi priveau de pe scări.

– Unul dintre noi trebuia s-o facă, Ward.

– Ţi-am spus doar că am, în fiecare zi, contacte în acest scop.

– Straşnic. Înseamnă că în curînd se va ivi şi pentru tine ceva. Între timp însă, vreau să fac ce ţi-am spus. S-ar putea să se dovedească a fi o experienţă formidabilă.

– Pentru ce? Asta este ceea ce-ţi doreşti? Să te întorci la Hollywood?

– Numai în felul acesta, nu ca înainte.

Se străduia să-şi păstreze calmul, să nu ridice vocea şi voia să fie sinceră cu el. Ar mai fi vrut şi ca toţi copiii să se ducă sus şi să nu se mai uite la ei, dar cînd le-a făcut semn să plece au rămas nemişcaţi, iar Ward nu le-a dat nici o atenţie. În ultima vreme se întîmpla foarte rar să fie atent cu ei.

– Cred că ar trebui să vorbim despre asta, cînd o să fim singuri.

– Ba pe dracu'! O să vorbim chiar acum. De ce nu m-ai întrebat înainte de a o face?

– A survenit pe neaşteptate.

– Cînd?

– Astăzi.

– Prea bine. Atunci, spune-le că te-ai răzgîndit. Că nu te interesează.

A simţit că-şi iese din fire, că o cuprinde o furie de

nestăpînit.

– De ce să fac una ca asta, Ward? Îmi doresc acest angajament. Nu-mi pasă nici cît de prost este plătit, nici ce crezi tu despre el. Asta vreau şi asta fac. O să vină o zi cînd ai să te bucuri şi tu că am făcut-o. Măcar unul dintre noi trebuie să pună umărul pentru a ne scoate din această mizerie.

Şi-a regretat pe loc cuvintele, dar era prea tîrziu.

– Şi aceea eşti tu. Nu-i aşa?

– Poate că da.

Răul fusese făcut, aşa că nu mai conta dacă mergea mai departe pe această linie. Fulgerînd-o din priviri, Ward şi-a luat haina de pe spătarul scaunului.

– Foarte bine. Înseamnă că nu mai ai nevoie de mine în preajma ta, nu-i aşa?

– Cum să n-am nevoie de tine?

Nici nu apucase să rostească aceste cuvinte, cînd el a ieşit trîntind uşa. Valerie şi Vanessa au început să plîngă, iar Gregory a întrebat-o mîhnit:

– O să se mai întoarcă vreodată?

– Sigur că da.

S-a apropiat de copii, simţindu-se, dintr-o dată, foarte obosită. De ce trebuia oare Ward să complice totul? De ce lua fiecare lucru ca pe un afront personal? Probabil pentru că bea prea mult, şi-a spus oftînd, în timp ce-i săruta pe cap pe Lionel şi pe Greg. S-a aplecat şi a luat în braţe fetiţele. Era destul de puternică pentru a le duce pe amîndouă. Poate că asta era problema cu Ward. Lui nu-i plăcea să fie conştient de ea şi era din ce în ce mai greu să i se ascundă adevărul. Ar fi vrut să-l întrebe de ce-i face toate astea, dar cunoştea dinainte răspunsul. Nu era în stare să se împace cu noua lor situaţie şi avea de ales între a da vina pe ea şi a şi-o asuma singur. În ambele cazuri, ea era cea care plătea oalele sparte. Aşa cum a făcut şi în noaptea aceea, stînd trează pînă la patru dimineaţa, aşteptîndu-l să vină acasă şi rugîndu-se să nu fi avut vreun accident de maşină şi să nu fi păţit nimic. Ward a venit la patru şi un

sfert, duhnind a gin, şi a ajuns cu greu în pat. N-ar fi avut nici un rost să încerce să vorbească cu el. O să aştepte pînă dimineaţă pentru a-i aduce la cunoştinţă planul ei. Dar atunci cînd a făcut-o, n-a reuşit să-l impresioneze.

– Pentru numele lui Dumnezeu, Ward, ascultă ce-ţi spun.

Era atît de mahmur, încît aproape că nu vedea, iar ea se grăbea să ajungă la biroul din Hollywood al lui Abe, pentru a semna contractul şi pentru a lua scenariul.

– Nu vreau să ascult bazaconiile astea. Eşti la fel de sărită de pe fix cum eram eu. Vise de fecioară. Nimic altceva. Eşti ţăcănită. Nu te pricepi la regie mai mult decît mă pricep eu, iar eu nu am nici cea mai mică idee despre meseria asta.

– Nici eu. Dar o să învăţ. Este exact ceea ce aştept de la acest angajament şi poate şi de la cel ce-i va urma, poate chiar de la următoarele zece filme, n-am de unde să ştiu. După aceea însă voi şti cîte ceva şi ceea ce-ţi propun acum nu e deloc o nebunie.

– Rahat.

– Ward, ascultă, te rog, ce-ţi spun. Producătorii sînt tipi cu foarte multe relaţii, tipi care cunosc alţi tipi cu bani. Nu este nevoie ca ei să aibă vreun ban şi nici măcar să le placă filmul, deşi este preferabil să pretindă că le place. Sînt intermediari. Pun la cale afacerea. Ce ocupaţie ar putea să fie mai potrivită pentru tine? Uită-te numai cîţi oameni cunoşti, cîte legături ai. Unora dintre prietenii tăi le-ar plăcea să investească în filme şi să aibă un pic de-a face cu Hollywood-ul. Şi, dacă vom face totul aşa cum trebuie, într-o bună zi am putea forma o echipă. Tu să produci, eu să regizez.

S-a uitat la ea ca la o nebună.

– De ce nu semnezi de-a dreptul un angajament pentru vodevil? Eşti complet trăsnită şi ai să te faci de rîs.

În final, l-a lăsat în pace. Ward nu ţinea încă să

spere. Nici măcar nu era în stare să întrevadă posibilitățile. Ea, însă, era. Vedea în perspectivă tot ce ar fi putut realiza împreună, dar ar fi fost nevoie ca el să-şi mişte fundul şi să încerce. Şi-a luat pardesiul şi poşeta şi i-a spus, privindu-l de sus:

– N-ai decît să rîzi de mine, dacă-ţi face plăcere, Ward Thayer. Ai să vezi însă că am avut dreptate. Şi dacă vei avea vreodată curajul de a fi din nou bărbat, s-ar putea chiar să încerci ideea mea. Gîndeşte-te la ea, dacă o să ai vreodată timp, între două beţii.

A plecat şi a închis uşa după ea.

În următoarele două luni nu l-a văzut aproape deloc. Cînd pleca de acasă, pentru a lua autobuzul în vederea lungii călătorii pe care era obligată s-o facă zilnic, pentru a ajunge la lucru, el dormea dus. Trebuia să plece de acasă la patru şi ceva, iar drumul cu autobuzul pînă la *MGM* era interminabil. Nu ajungea înapoi decît după zece seara, cînd copiii dormeau demult, iar Ward nu era, de cele mai multe ori, acasă. Nu l-a întrebat niciodată unde se duce noaptea. Făcea o baie fierbinte, lua o gustare, mai arunca o privire pe scenariu şi se băga în pat. Era un program care ar fi putut da gata pe oricine, dar nu se dădea bătută. Regizorul pentru care lucra strîmba din nas la tot ce făcea ea şi-i scotea sufletul ori de cîte ori se afla pe platou, dar, din fericire, era foarte rar acólo. Iar ei nu-i păsa cîtuşi de puţin de el; între ea şi actori se stabilise o comunicare extraordinară şi reuşea să scoată din ei ceea ce nimeni n-ar fi reuşit. O demonstrau probele de lucru zilnice, iar în montajul pe care i l-au arătat, la sfîrşit, lui Dore Schary s-a văzut şi mai bine. Abe a sunat-o la telefon spre sfîrşitul lui ianuarie, la o săptămînă după ce terminase filmările, şi venind acasă, a aflat că Ward a plecat, de data asta pentru cîteva zile. Îi spusese fetei că se duce în Mexic pentru a se vedea cu nişte prieteni şi nu-i dăduse nici un semn de viaţă. Cînd i s-a transmis mesajul, a simţit că o trece un fior, dar şi-a impus să creadă că totul este în perfectă ordine şi să acorde întreaga ei atenţie co-

piilor, pe care abia dacă-i văzuse de cînd începuse să lucreze la film. Cînd a sunat telefonul, se juca tocmai cu Anne.

– Faye?

– Da, Abe.

– Am veşti bune.

Faye şi-a ţinut respiraţia. Doamne, te rog, fă să le fi păcut ce-am făcut. Aşteptase această reacţie cu sufletul la gură.

– Schary spune că eşti colosală.

– O, Doamne...

– Vrea să-ţi ofere încă un prilej de a te afirma.

– Pe cont propriu?

– Nu. Tot ca asistentă de regie, dar mai bine plătită. Şi, de data asta, vrea să lucrezi cu un regizor bun. Crede că o să ai multe de învăţat de la el.

A spus un nume care a lăsat-o pe Faye cu răsuflarea tăiată. Cu ani în urmă, jucase ea însăşi sub direcţia lui şi ştia că Dore Schary avea dreptate. Va învăţa foarte mult de la acest om. Ar fi vrut să regizeze singură un film, dar ştia că trebuie să aibă răbdare. Abe i-a prezentat noul aranjament. I s-a părut foarte bun.

– Ce părere ai? a întrebat-o.

– Răspunsul este da.

În orice caz, aveau nevoie de bani şi numai bunul Dumnezeu ştia unde o fi Ward. Această călătorie în Mexic era, cu adevărat, ultima picătură şi avea să i-o spună verde în faţă, la întoarcere. Asta şi multe altele pe deasupra. Voia să-i vorbească despre noul angajament. Era un lucru minunat şi nu avea cui să-l împărtăşească. Se simţise îngrozitor de singură fără el.

– Cînd încep?

– Peste şase săptămîni.

– E bine. Îmi lasă ceva mai mult timp ca să fiu împreună cu copiii.

Abe şi-a dat seama că nu l-a pomenit pe Ward, n-o făcuse, de altfel, mai demult, dar nu s-a mirat. N-ar fi pariat nici zece cenţi pe şansa ca mariajul lor să supra-

vieţuiască. Din puţinele lucruri spuse de Faye, înţelesese că Ward părea să nu se adapteze împrejurărilor şi, mai curînd sau mai tîrziu, ea avea să-şi ia zborul şi să-l lase pe el în plata Domnului. Era uşor să întrevezi viitorul, sau cel puţin aşa i se părea lui Abe. Nu înţelesese niciodată pe deplin cît de profund era ataşamentul ei faţă de Ward. Neavînd nici familie, nici prea mulţi prieteni apropiaţi, de cînd renunţase, pentru soţul ei şi pentru copii, la vechea ei viaţă de vedetă, fusese ani de zile şi era şi acum total dependentă de el. Avea nevoie de el, la fel de mult cît avea şi el nevoie de ea, sau cel puţin aşa i se părea. A avut un şoc puternic cînd l-a văzut întorcîndu-se din Mexic. Era bronzat, în formă, bine dispus, cu un trabuc cubanez lung şi subţire între dinţi, cu o servietă de crocodil în mînă şi îmbrăcat într-unul din vechile lui costume de olandă albă. S-ar fi zis că abia şi-a parcat afară *Duesenberg*-ul şi că, dacă s-ar fi uitat pe geam, ar fi văzut din nou maşina. N-a fost cine ştie ce stingherit văzînd-o, deşi se aşteptase ca la ora aceea ea să fi fost în pat. Trecuse demult de miezul nopţii, dar Faye îşi studia noul scenariu.

– A fost o călătorie plăcută?

Indiferenţa din vocea ei era menită să ascundă că se simţise foarte singură şi că suferise în timpul absenţei lui. Era prea mîndră pentru a-l lăsa să vadă asta, deocamdată.

– Da, îmi pare rău că n-am scris.

– Îmi închipui că n-ai avut timp.

Expresia feţei lui o înfuriase. Tonul ei era acum sarcastic, mînios, amar. Îşi dădea seama că nici prin gînd nu-i trecea să se căiască de ceea ce făcuse. Şi bănuia şi de ce.

– Cu cine ai fost?

– Cu nişte vechi prieteni.

Şi-a lăsat jos bagajele şi s-a aşezat pe canapea, în faţa ei, temîndu-se că nu va scăpa chiar atît de uşor, aşa cum îşi închipuise.

– Foarte interesant! Şi ce curios că n-ai suflat nici o

vorbă înainte de plecare!

– O ocazie ivită pe neaşteptate. Iar tu erai ocupată cu filmul tău.

Sclipirea răutăcioasă din ochii lui a făcut-o să înţeleagă că despre asta era vorba. Se răzbunase pe ea pentru că-şi găsise de lucru, în timp ce el nu fusese în stare. O ştia şi ea, dar nu era cinstit din partea lui.

– A, da? Ei, atunci înţeleg. Data viitoare, cînd o să mai pleci pentru trei săptămîni, poţi încerca să-mi telefonezi înainte, la studio. Nici n-o să-ţi vină să crezi ce uşor poţi să dai de mine.

– N-am ştiut.

– Cred că într-adevăr n-ai ştiut.

Sub bronzul de dată recentă, Ward pălise. L-a privit în adîncul ochilor şi a înţeles. Nu ştia însă cum să-i arunce adevărul în faţă. Ziarele de a doua zi i-au uşurat sarcina. Spuneau totul. N-a fost nevoie decît să-i arunce ziarul pe pat.

– Ai un agent de presă destul de bun şi probabil că şi agentul tău de voiaj face toate paralele. Întîmplarea face însă să nu am o părere prea grozavă despre gustul tău în materie de femei sau în chibzuinţa ta în ceea ce priveşte alegerea partenerilor de călătorie.

Simţise o împunsătură în inimă. I se părea că s-a terminat cu ea, că o să moară pe loc. N-a vrut însă să-i lase să vadă ce se întîmplă cu ea. Nu trebuia să ştie cît de mult o făcuse să sufere cu acest adulter flagrant. Îşi dădea seama, de altfel, că era felul lui de a înfrunta ceea ce îi se întîmpla, de a pretinde că face încă parte din lumea pe care o pierduse. Dar oricîtă osteneală şi-ar fi dat ca să se prefacă, pentru ei lumea aceea nu mai exista, afară de cazul cînd el s-ar fi recăsătorit cu cineva făcînd parte din ea.

Ward şi-a pierdut cumpătul cînd a citit ce scria negru pe alb: *Milionarul falit Ward Thayer IV şi Maisie Abernathie urmează să se întoarcă zilele acestea din Mexic. Timp de trei săptămîni s-au plimbat cu iahtul ei în apropiere de San Diego şi au debarcat în Mexic pentru a se*

întîlni cu prieteni şi pentru a se juca de-a pescuitul. Par formidabil de fericiţi şi toată lumea se întreabă ce-o fi făcut Ward Thayer IV cu fosta regină a filmului...

Pentru prima oară în viaţa ei, Faye îl privea cu groază şi cu ură.

– Poţi să le spui că mă retrag. N-o să mai apar în paginile ziarelor, dar cel puţin am să vă las cale liberă ţie şi domnişoarei Abernathie, ticălosule. Aşa ai tu de gînd să rezolvi problemele noastre? Făcîndu-ţi de cap cu una ca ea? Mi-e greaţă de voi amîndoi.

Maisie Abernathie era o moştenitoare răsfăţată şi dezmăţată, care se culcase cu aproape toţi bărbaţii pe care îi cunoşteau ei, „afară de mine", obişnuia el să glumească. Acum se înscrisese şi el pe listă.

Faye a ieşit din dormitor trîntind uşa. Cînd a coborît şi el, Ward a constatat că plecase pentru a-i duce la şcoală pe cei patru copii mai mari. În ultimele trei săptămîni, îşi petrecuse aproape tot timpul împreună cu ei, pentru a compensa lunile în care lucrase şi, de asemenea, lunile în care avea să lucreze din nou. Îi era foarte greu fără ei, cînd era obligată să lipsească de acasă, dar nu la ei se gîndea cînd s-a întors acasă şi l-a găsit pe Ward aşteptînd-o la parter, într-un halat de casă de mătase albastră, pe care şi-l cumpărase cu cîţiva ani înainte de la Paris.

– Trebuie să stăm de vorbă.

Se ridicase parcă speriat, dar ea a trecut pe lîngă el, fără să-l privească, pentru a se duce la etaj. Intenţiona să plece apoi la biblioteca publică pentru a citi acolo.

– N-am ce vorbi cu tine. Eşti liber să pleci cînd vrei. O să caut un avocat şi o să-l pun să-i telefoneze lui Burford.

Începuse să se convingă singură că Maisie Abernathie intrase pentru totdeauna în viaţa lui.

– Crezi că e chiar atît de simplu?

A apucat-o de braţ şi a întors-o cu faţa spre el. S-a speriat cu adevărat. Nu văzuse niciodată o asemenea expresie de dispreţ. A simţit că i se frînge inima cînd a

înţeles ce făcuse.

– Te rog să mă asculţi, Faye. A fost o greşeală prostească. Simţisem pur şi simplu nevoia de a pleca de aici; copiii care ţipă tot timpul, tu, plecată, casa asta deprimantă... Era mai mult decît puteam suporta.

– Prea bine. Acum ai scăpat de aici definitiv. Te poţi muta înapoi la Beverly Hills, cu Maisie. Sînt sigură că o să fie încîntată să te primească la ea.

– În ce calitate? Ca şofer? Fir-ar a dracului să fie de treabă. Nu sînt în stare nici măcar să-mi găsesc o slujbă, iar tu eşti tot timpul la lucru, cum naiba să-ţi poţi da seama ce simt eu? Nu pot suporta acest fel de viaţă. N-am fost pregătit pentru aşa ceva. Nu ştiu ce să spun...

Lăsase braţul lui Faye. Ea îl privea fără pic de simpatie. De data asta mersese prea departe. Băutura, autocompătimirea, incapacitatea de a munci, minciunile din vremea cînd pierduse totul, fără ca ea să ştie ceva, toate astea i le putuse ierta. Nu însă şi ceea ce făcuse acum. Se terminase. El, însă, o privea rugător.

– Nu sînt în stare. Eşti mai puternică decît mine. Ai în tine ceva care mie îmi lipseşte. Nu ştiu ce anume.

– Se numeşte curaj. Ai avea şi tu, dacă ai fi dispus să-ţi acorzi măcar o şansă şi să stai fără să te îmbeţi, măcar pînă te vei pune pe picioare.

– Poate că nu sînt capabil. Ţi-a trecut vreodată prin cap aşa ceva? Mie da. Tot timpul, de fapt, pînă am plecat de-acasă. Şi poate că asta este ceea ce trebuie să fac în mod definitiv.

– Ce anume?

L-a privit fără să lase să se vadă ce simte, dar o cuprinsese din nou groaza. El părea acum ciudat de calm, ca şi cum ar fi ştiut exact ce are de făcut.

– Vreau să spun, să ies din viaţa ta, Faye.

– Acum? Asta ar fi o porcărie. Cum ai să poţi să ne faci una ca asta?

În pofida a ceea ce spusese, nu voia să-l piardă. Îl iubea în continuare. El şi copiii reprezentau tot ceea ce conta pentru ea. Văzînd lacrimile din ochii lui Faye,

Ward a făcut sforţarea de a întoarce capul, aşa cum, în ultimile săptămîni, se silise să nu se gîndească la ea. Nu-şi mai putea suporta vinovăţia. Tot ceea ce se întîmplase era din vina lui şi nu putea face absolut nimic ca să îndrepte lucrurile. El nu avea ce să-i ofere, în timp ce ea părea să se descurce foarte bine singură. Cel puţin, aşa îşi spusese lui însuşi şi asta era ceea ce-şi spunea şi acum, evitînd să se uite la Faye. Dacă s-ar fi uitat, ar fi văzut disperarea din ochii ei.

– Ward, ce se întîmplă cu noi?

Vocea ei era răguşită şi stinsă. Ward a oftat adînc şi s-a dus în capătul opus al camerei pentru a se uita pe fereastră la peisajul acela urît, la casa netencuită a vecinului lor şi la gunoaiele din curtea lui.

– Cred că a venit vremea să mă car de aici, să-mi găsesc singur ceva de lucru şi să te las să uiţi că m-ai întîlnit.

– Cu cinci copii? Ai de gînd să-i uiţi şi pe ei?

Ar fi rîs dacă nu i-ar fi venit să plîngă. Îl privea nevenindu-i să-şi creadă ochilor. Era ceva care nu li se putea întîmpla lor şi totuşi li se întîmpla. Era ca un coşmar, sau ca un scenariu foarte prost.

– O să-ţi trimit cît o să pot, i-a spus, întorcîndu-se încet cu faţa spre ea.

– E vorba de Maisie? E ceva serios între voi?

Era greu de crezut, dar acum nimic nu mai părea imposibil. Poate că-şi dorea cu disperare să reia vechiul mod de viaţă, iar Maisie făcea indubitabil parte din el. Ward a clătinat însă din cap.

– Nu, nu-i vorba despre asta. Cred că am nevoie să plec pentru cîtăva vreme de aici. Am impresia că trebuie să te las în pace, ca să-ţi clădeşti singură o viaţă nouă. Vei sfîrşi probabil prin a te mărita cu o vedetă de cinema.

– Dacă asta aş fi vrut, aş fi putut s-o fac cu ani în urmă. Numai că n-am vrut. Eu te-am vrut pe tine.

– Şi acum?

Pentru prima oară, de ani de zile, se simţea curajos.

Totul fusese dat în vileag. Nu mai avea încotro s-o ia decît înapoi, în sus. Dacă o pierduse şi pe ea, nu mai avea nimic de pierdut. Faye l-a privit cu tristeţe.

– Nu mai ştiu cine eşti de fapt, Ward. Nu înţeleg cum de ai putut să pleci în Mexic cu ea. Poate că ar fi preferabil să te întorci la ea.

Era o falsă bravadă, dar el s-a repezit să profite de ocazie.

– Poate că o voi face.

S-a urcat ca o furtună la etaj şi, după cîteva clipe, l-a auzit trîntind şi bufnind prin dormitorul lor şi împachetîndu-şi lucrurile. S-a aşezat în bucătărie, privind ţintă spre ceaşca de cafea, fără s-o vadă, gîndindu-se la ultimii şapte ani şi plîngînd amar pînă a venit vremea să se ducă să ia copiii de la şcoală.

Cînd s-a întors cu copiii, Ward plecase. Cei mici nici nu-şi dăduseră măcar seama că el fusese pe acasă, aşa că n-a trebuit să le explice nimic. Le-a pregătit masa de seară – cotlete de miel pe care le-a lăsat să se usuce prea tare, cartofi copţi, tari ca piatra, şi spanac ars. Nu se prea pricepea să gătească pentru ei, dar cel puţin îşi dădea osteneala. Toată seara aceea a obsedat-o un singur gînd: unde oare era el? Cu Maisie Abernathie, nu încăpea nici o îndoială. Greşise oare luîndu-l la rost? În noaptea aceea şi-a amintit de Guadalcanal, de momentele bune trăite împreună. Tandreţea, visurile... A plîns îndelung, pînă a adormit cu el în gînd.

Capitolul 9

Al doilea film a fost mult mai greu decît primul; regizorul era tot timpul prezent, avea pretenţii la ea, îi dădea ordine, critica cea ce făcea. Cîteodată îi venea să-l strîngă de gît, dar, în ultimă instanţă, acesta i-a făcut un dar rar şi foarte special: a învăţat-o toate secretele noii ei meserii, pe care ţinuse atît de mult să le ştie. Îi pretinsese enorm şi obţinuse chiar mai mult decît atît şi, cîteodată, o lăsase să preia ea frîiele, după care o corectase. Cînd au terminat filmul, învăţase mai mult decît ar fi putut învăţa altfel în zece ani şi-i era foarte recunoscătoare. Înainte de a părăsi, pentru ultima oară, platoul i-a făcut un compliment extraordinar.

– Ce ţi-a spus? a întrebat-o în şoaptă o secretară de platou.

– Mi-a spus că i-ar plăcea să lucreze din nou cu mine, dar ştie că n-o va face, deoarece data viitoare voi regiza singură propriul meu film. Sper să aibă dreptate.

Şi a avut. Două luni mai tîrziu, Abe i-a oferit primul ei angajament ca regizoare, tot la *MGM*. Nu mai era asis-

tenta nimănui. Dore Schary îi dăduse marea ei şansă, iar ea se dovedise a fi la înălţime.

– Felicitări, Faye.

– Mulţumesc, Abe.

– O meriţi pe deplin.

Noul ei film avea să înceapă în toamnă. Ştia că va fi o adevărată probă de foc şi se bucura. Copiii aveau să fie din nou la şcoală. Lionel intra în clasa a doua, Greg, într-a întîia, gemenele erau în ultimul an de creşă, iar Anne, care nu împlinise încă doi ani, se ţinea ca o umbră după ceilalţi, dornică să ţină pasul cu ei. N-ar fi vrut să rămînă mereu în urmă, aşa cum i se întîmpla invariabil. Faye îşi punea mereu în gînd să-i consacre mai mult timp, dar nu reuşea niciodată. Ceilalţi o solicitau întruna; acum va trebui să studieze noul scenariu şi să citească, iar după aceea va avea de făcut noul film. Era foarte greu să laşi totul baltă şi să te ocupi din nou de un copil mic. Anne era altfel decît ceilalţi. Nu numai pentru că era cea mai mică. Se părea că-i vine mai greu să comunice cu cineva. De obicei, era mai simplu s-o lase cu guvernanta, care o iubea foarte mult, şi cu Lionel, deosebit de ataşat de ea dintotdeauna.

Faye era preocupată de noul ei film, numai că nu era zi în care să nu se gîndească la Ward şi să se întrebe unde ar fi putut să fie. Din ziua cînd plecase, nu mai dăduse nici un semn de viaţă. A citit o dată ceva despre el, în rubrica Louellei Parsons, fără să afle nimic concret din articol. Dar, cel puţin, nu era pomenit numele lui Maisie Abernathie.

În această situaţie, filmul îi abătea atenţia de la Ward. Ţinuse să aibă la ce se gîndi după terminarea filmului precedent. Cu cîteva luni în urmă, îi ceruse lui Abe să-i recomande un avocat, dar nu se ştie de ce, nu ajunsese niciodată să-i telefoneze, deşi îşi promisese că o va face. Mereu intervenea altceva şi din nou o năpădeau amintirile.

Pe neaşteptate, într-o zi de iulie, Ward şi-a făcut

apariţia în pragul casei. Copiii se jucau în curtea din spate, în care plantaseră ei singuri flori. Încîntată de ceea ce izbutiseră să facă toţi laolaltă şi de ingeniozitatea lor, guvernanta le înjghebase un scrînciob. Şi, dintr-o dată, iată-l la uşă, în costum alb de olandă şi cămaşă bleu, mai frumos parcă decît fusese vreodată. O clipă s-a simţit, ca pe vremuri, irezistibil atrasă de soţul ei, dar imediat şi-a amintit că el era cel care o părăsise şi numai Dumnezeu ştia cu cine era încurcat acum. S-a simţit intimidată văzîndu-l şi şi-a plecat ochii, înainte de a-l privi din nou.

– Da?

– Pot intra?

– Pentru ce?

Se uita la el iritată şi Ward părea că nu se simte în largul lui, dar era clar că nu avea să plece, înainte de a fi primit înăuntru pentru a vorbi cu ea.

– Copiii ar fi tulburaţi dacă te-ar vedea.

Abia de curînd încetaseră să mai întrebe despre el şi presupunea că Ward avea de gînd să se facă din nou nevăzut.

– Sînt aproape patru luni de cînd nu mi-am mai văzut copiii. Nu pot nici măcar să le dau bună ziua?

În timp ce şovăia, şi-a dat seama că Ward era mai zvelt, ceea ce-l făcea să pară cu mulţi ani mai tînăr. Nu-i convenea să recunoască faţă de sine însăşi cît de arătos era. N-ar fi avut nici un rost să se îndrăgostească din nou de el.

– Ei?

Nu dădea semne că s-ar pregăti să plece, aşa că, în cele din urmă, ea s-a tras înapoi şi a ţinut uşa deschisă pentru a-l lăsa înăuntru. Casa i se părea mai urîtă decît de obicei, pentru că o vedea cu ochii lui.

– Nu s-a schimbat nimic pe-aici, a spus Ward, intrînd şi aruncînd o privire în jur.

Era o simplă constatare, de fapt, dar a scos-o, pe loc, din sărite.

– Presupun că tu locuieşti din nou în Beverly Hills!

Vocea ei tăioasă l-a împuns ca un cuţit. Asta şi fusese intenţia ei. O lovise cumplit prin plecarea lui, iar acum se întorsese probabil pentru a o chinui din nou. A presupus, pe loc, tot ce putea să fie mai rău. Ward s-a întors calm spre ea.

– Nu locuiesc în Beverly Hills. Crezi cu adevărat că aş fi fost în stare să vă las pe toţi, într-un loc ca ăsta, şi să mă întorc singur în Beverly Hills?

Părea îngrozit, dar Faye s-a mulţumit să-l privească fix. De fapt, chiar aşa îşi închipuise.

– N-am de unde să ştiu ce-ai fi în stare să faci.

Cert era că nu văzuse nici un cec de la el, dar se descurcaseră cu venitul asigurat de micul lor capital şi cu salariul ei. Se gîndi din ce-o fi trăit Ward în ultimele luni, dar nu era dispusă să-l întrebe.

În momentul acela, copiii au intrat, alergînd, în casă. Lionel s-a oprit în uşa dinspre grădină, uimit să-l vadă acolo, şi după aceea s-a apropiat încet de el cu ochii măriţi. Greg, însă, a alergat spre tatăl său îndată ce l-a zărit şi s-a aruncat în braţele lui. Gemenele au făcut la fel. Anne a rămas nemişcată, privindu-l fără să ştie cine era. Nu şi-l mai amintea. S-a întors spre Faye şi a ridicat mînuţele, aşteptînd să fie luată în braţe. Mama ei i-a făcut pe plac, uitîndu-se cum ceilalţi patru se căţărau pe Ward, rîzînd şi ţipînd, în timp ce el îi gîdila. Numai Lionel părea mai precaut decît ceilalţi trei şi se întorcea mereu spre Faye, ca şi cum ar fi ţinut să ştie ce credea ea despre asta.

– E în ordine, Lionel, i-a spus. Poţi să te joci cu tăticul tău.

Băieţelul a rămas însă mai retras. În cele din urmă, Ward i-a convins să plece cu toţii să se spele, promiţîndu-le că-i va duce să mănînce cîte un hamburger şi un cornet de îngheţată.

– Ai ceva contra? a întrebat-o Ward, după ce copiii se duseseră sus.

– Nu, a răspuns Faye, cîntărindu-l prudentă din ochi. N-am nimic contra.

Părea să se simtă prost, dar şi el dădea aceeaşi impresie. Patru luni sînt un timp al dracului de lung. Erau din nou aproape doi străini.

– Am o slujbă, Faye.

A spus-o de parcă s-ar fi aşteptat să sune trîmbiţele. Ea s-a străduit să nu zîmbească.

– A, da?

– La o bancă, nu-i o muncă cine ştie ce importantă. Am obţinut-o de la unul dintre prietenii tatălui meu. Nu fac decît să stau toată ziua la un birou şi să încasez un cec la sfîrşitul săptămînii.

Avea o mină surprinsă, de parcă s-ar fi aşteptat să fie ceva mai dureros decît o operaţie chirurgicală.

– A, da?

– N-ai de gînd să spui chiar nimic, fir-ar să fie?

Din nou era furios pe ea. Nu i se mai putea intra în voie. Niciodată n-o cunoscuse aşa. Poate că nu-i pria reluarea lucrului. Ştia că Faye nu stă toată ziua la birou, ca el, aşteptîndu-şi cecul. A tras aer în piept şi a încercat altfel.

– În momentul de faţă, lucrezi?

Ştia că, dacă ar fi lucrat, n-ar fi fost acasă, împreună cu copiii, cel puţin nu aşa se petreceau lucrurile pe vremea cînd era şi el acasă.

– Nu, mai am o lună liberă. De data asta voi face singură un film.

I-a părut rău imediat că spusese prea mult. Nu mai era treaba lui ce făcea sau nu făcea ea, dar, oricum, se simţise bine spunîndu-i-o. Întotdeauna simţise nevoia să-i spună totul.

– Grozav. Şi o să ai şi mari vedete în film?

– Vreo cîteva.

Ward se foia stingherit, mutîndu-se de pe un picior pe celălalt, urmărind-o atent şi neştiind ce s-ar potrivi să-i spună. A aprins o ţigară. Niciodată înainte nu fu-

mase.

– Avocatul tău nu ne-a dat nici un semn de viaţă.

– N-am avut timp să mă ocup de asta. O va face.

Nu era riguros exact. De cîteva luni era liberă, chiar dacă el n-avea de unde să ştie acest lucru.

– A, bine.

Atunci, au năvălit copiii. I-a luat la masă pe toţi cei patru mai mari, oferindu-se să-i ducă cu noua lui maşină, un *Ford* 1949. Arăta ca nouă şi Ward s-a uitat la ea ca şi cum ar fi vrut să se scuze.

– Nu-i un *Duesenberg,* dar mă duce şi mă aduce de la birou.

A rezistat tentaţiei de a-i răspunde că ea continua să meargă cu autobuzul. Vechea lor maşină îşi dăduse în fine duhul, luna trecută, lăsînd-o fără nici un mijloc de transport.

– Ţi-ar face plăcere să vii cu noi la masă, Faye?

A dat să refuze, dar copiii au rugat-o atît de zgomotos, încît a fost mai simplu să cedeze şi să se ducă, mai ales că era oarecum curioasă: unde fusese, ce făcuse, unde trăia acum? Se întrebă dacă mai era împreună cu Maisie Abernathie, dar şi-a spus că n-o mai interesează şi aproape că s-a şi convins, pînă cînd a văzut cum se uita chelneriţa la el. Era încă un tînăr foarte chipeş şi femeile nu puteau să nu-l bage în seamă. Ea părea să nu atragă, în aceeaşi măsură, atenţia bărbaţilor. Numai că purta încă verigheta şi oriunde se ducea tîra după ea cinci copii.

– Sînt nemaipomeniţi. Ai făcut treabă bună cu ei, a lăudat-o Ward, în drum spre casă, în timp ce copiii se înghionteau şi se împingeau unul pe celălalt pe banchetа din spate a *Ford*-ului albastru.

– Pentru numele lui Dumnezeu, Ward, nu vorbi ca şi cînd ai fi lipsit ani de zile.

– Asta e senzaţia pe care o am cîteodată. Mi-e greu fără voi toţi.

Ei i-a venit să strige: „şi nouă ne e greu fără tine",

dar s-a forţat să se abţină şi a fost surprinsă simţind mîna lui pe a ei.

– N-am încetat nici o clipă să regret ce-am făcut, dacă asta contează cît de cît.

Vocea lui era atît de scăzută, încît copiii nu-l puteau auzi, dar făceau un asemenea tămbălău încît oricum nu l-ar fi auzit.

– Şi n-am mai făcut-o niciodată. N-am mai ieşit cu altă femeie din momentul cînd am plecat din casa noastră.

„Casa noastră"... Ciudate cuvinte, venind de la el, referitor la locul acela oribil, dar ceea ce spusese i-a mers la inimă. S-a întors spre el, cu lacrimi în ochi.

– Te iubesc, Faye.

Erau cuvintele pe care îşi dorise patru luni încheiate să le audă. A întins instinctiv braţele spre el. Ajunseseră acasă şi copiii au sărit din maşină. Ward le-a spus să intre înăuntru, că va veni imediat şi el.

– Feţiţo, te iubesc mai mult decît ai să-ţi poţi da seama tu vreodată.

– Şi eu te iubesc. A fost groaznic fără tine, Ward.

– Şi pentru mine a fost la fel. Am crezut că o să mor fără tine şi fără copii. Mi-am dat seama, dintr-o dată, de tot ce avusesem, chiar şi fără o casă mare sau viaţa dinainte.

– N-avem nevoie de toate astea. Avem însă nevoie de tine.

– Nu atît cît am eu nevoie de tine, Faye Thayer. Sau eşti cumva din nou Faye Price? a întrebat-o şovăitor.

– N-ai tu norocul ăsta! a zis ea, rîzînd printre lacrimi.

Chiar atunci a observat că şi el mai purta verigheta. Exact, în acelaşi moment, Greg îl striga din casă.

– Vin îndată, fiule! Aşteaptă numai un minut, i-a răspuns. Mai avea să-i spună multe lui Faye, dar ea s-a dat jos imediat din maşină.

– Du-te. Şi lor le-a fost dor de tine.

– Nici pe jumătate cît mi-a fost mie dor de ei. Faye, te rog, i-a spus, coborînd după ea şi apucînd-o de braţ, nu s-ar putea să mai facem o încercare? Sînt gata să fac tot ce vrei tu. Nu mai beau, n-am mai băut deloc de cînd am plecat. Mi-am dat seama ce ticălos fusesem. Am o slujbă tîmpită, dar tot e mult decît nimic, Faye.

Ochii i s-au umplut de lacrimi şi, dintr-o dată, a simţit că nu-şi mai poate ţine în frîu sentimentele. Şi-a plecat capul şi a început să plîngă de-a binelea. Cînd şi-a ridicat din nou capul, a privit-o drept în faţă.

– Nu eram în stare să stau singur şi nici nu ştiam ce să mă fac cînd plecai la lucru. Simţeam că nu mai sînt bărbat, că n-am fost, de fapt, niciodată, dar, Dumnezeule, Faye, nu vreau să te pierd. Te rog, te rog, fetiţa mea...

A tras-o spre el şi Faye a avut senzaţia că i-a venit inima la loc. Nu renunţase niciodată cu adevărat la el. Nu era deloc convinsă că ar fi vreodată în stare s-o facă. Şi-a pus capul pe umărul lui.

– Te-am urît atît de mult o vreme, sau cel puţin am vrut să te urăsc.

– Şi eu am vrut să te urăsc, dar ştiam că vinovatul sînt eu.

– Poate că am avut şi eu o parte de vină. Poate că n-am făcut bine întorcîndu-mă la lucru, dar n-am ştiut ce altceva aş fi putut face.

– Ai avut dreptate, tu cu ideia ta trăsnită de a mă transforma în producător.

Îi zîmbi tandru. Ce femeie minunată era şi ce noroc pe el s-o ţină din nou în braţe, chiar dacă numai pentru o oră sau două. Faye însă clătină din cap şi-l contrazise.

– N-a fost o idee trăsnită. Este posibil, Ward. Aş putea să te învăţ tot ce trebuie să ştii. Ce-ar fi să stai în preajma mea pe platou, la acest nou film?

L-a privit plină de speranţă, dar de data asta, el a fost cel care a făcut semn din cap că nu.

– Nu pot. Sînt un om al muncii. De la nouă la cinci şi aşa mai departe.

– Foarte bine, dar tot poţi să ajungi producător, dacă ai să vrei.

– Visuri de fecioară, draga mea prietenă.

– Poate că nu.

Şi-a ridicat ochii spre el, întrebîndu-se ce le va mai aduce viaţa. Cel puţin, îl adusese din nou acasă. Ward stătea în pragul casei lor, al urîtei lor case din Monterey Park, şi se uita la ea.

– Mai facem o încercare? Nu, mai corect, accepţi să-mi mai dai o şansă, Faye?

A rămas în faţa lui privindu-l îndelung, cercetător şi, treptat, pe faţa ei a mijit un zîmbet. Un zîmbet născut din dezamăgire, suferinţă şi chibzuinţă. Nu mai era o fată tînără. Viaţa era cu totul altfel decît cu cîţiva ani în urmă. Întreaga ei lume se răsturnase, dar ea supravieţuise. Acum, bărbatul acesta îi cerea să păşească din nou alături de el. O făcuse să sufere, o părăsise, o înşelase, o trădase. Şi totuşi ştia, în adîncul sufletului, că-i era prieten, că o iubea, că şi ea îl iubea pe el şi că-l va iubi întotdeauna. Era lipsit de un instinct de conservare la fel de puternic ca al ei. Nu era nici pe departe la fel de bine înarmat ca ea, pentru a supravieţui. Dar poate că, umăr la umăr, mînă în mînă, poate că... cine ştie? De fapt, era sigură. Şi, încă şi mai important, era din nou sigură de el.

– Te iubesc, Ward!

Se simţea din nou tînără. Lunile trăite fără el fuseseră groaznice. Nu mai voia să treacă vreodată prin aşa ceva. Putea să suporte orice afară de asta. Chiar şi sărăcia.

Ward a început s-o sărute. Copiii îi priveau şi, deodată, au izbucnit cu toţii în rîs. Greg arăta spre ei, rîzînd mai tare decît ceilalţi, şi Faye şi Ward au început să rîdă

şi ei. Viaţa era din nou minunată, aşa cum fusese multă vreme înainte. Ba era încă şi mai grozavă. Trecuseră amîndoi prin iad şi se întorseseră, cam aşa cum fusese şi cu Guadalcanalul. Cîştigaseră însă războiul. În sfîrşit. Acum, viaţa putea să înceapă din nou. Pentru ei toţi.

Capitolul 10

Ward a renunţat la camera lui mobilată din vestul Hollywood-ului, fără să mai locuiască nici măcar o zi în ea, şi s-a mutat înapoi în casa cea nesuferită din Monterey Park, pe care o detestase atît de mult, fără să mai bage măcar de seamă, de data aceasta, cît de urîtă era.

Au avut parte de trei săptămîni idilice, pînă cînd copiii au reînceput şcoala, iar Faye s-a apucat de noul ei film. Ward a insistat să ia ea maşina, în timp ce el pleca la lucru cu autobuzul. Îi era recunoscătoare, deoarece cîştiga ore întregi, nu mai trebuia să plece la patru sau la cinci dimineaţa. Era mai atent cu ea decît fusese vreodată. Nu-i mai putea oferi pandative cu smaralde şi broşe cu rubine, dar pregătea cu mîna lui o cină bună şi o ţinea la cald pînă la venirea ei acasă, îi cumpăra, la salariu, mici daruri, cum ar fi o carte sau un aparat de radio sau un pulover gros pe care să-l poarte pe platou. Îi lăsa bileţele pe care le găsea cînd venea atît de obosită, încît îi venea să plîngă, şi îi pregătea cîte o baie fierbinte, cu spumant cumpărat de el. Era atît de bun cu ea. Lună de lună îi dovedea cît de mult o iubea, iar ea îi dădea dovezi asemănătoare. Din cenuşa vechii lor vieţi

a apărut o relaţie mai strînsă decît existase vreodată între ei. Amintirea lunilor nefericite începuse să se şteargă. Nu-şi îngăduiau însă decît foarte rar să aducă vorba despre zilele acelea. Totul era prea dureros pentru amîndoi.

Din multe puncte de vedere, Faye era mulţumită de noua ei viaţă. Primul film regizat de ea a ieşit foarte bine şi i s-au mai încredinţat, în 1954, încă alte trei, toate cu vedete de primă mînă. Fiecare dintre ele a avut un mare succes de casă. Începuse să-şi facă din nou un nume la Hollywood, nu ca femeie frumoasă sau ca mare vedetă, ci ca regizoare inteligentă, foarte talentată şi care se pricepea de minune să lucreze cu actorii. Era în stare să obţină pînă şi de la o bucată de lemn un joc care să-ţi meargă la inimă, spunea Abe Abramson, iar Dore Schary nu-l contrazicea. Amîndoi erau mîndri de ea şi, cînd i-au făcut prima ofertă pentru 1955, Faye le-a cerut ceea ce dorea de ani de zile de la ei. Începuse să-l instruiască profesional pe Ward chiar de cînd se întorsese şi îşi dădea seama că acum era pregătit. Cînd i-a explicat noile ei condiţii, agentul era cît pe-aci să cadă de pe scaun.

– Şi vrei ca eu să-i spun lui Dore una ca asta?

Era absolut şocat. Tipul nu avea habar de filme şi nici nu-l interesau. După părerea lui, Faye îşi pierduse uzul raţiunii. O crezuse nebună încă de cînd îl primise înapoi. Pentru prima oară, de cînd se cunoşteau, nu fusese de acord cu ea, dar nu i-a spus niciodată ce gîndea în această privinţă. Pe atunci. Acum însă, a făcut-o.

– Eşti sărită de pe fix. N-o să accepte niciodată un asemenea aranjament. Nu are nici un fel de pregătire. Tipul ăsta, Faye, are treizeci şi opt de ani şi nu se pricepe să fie producător nici măcar cît s-ar pricepe cîinele meu.

– E o porcărie din partea ta să spui aşa ceva şi nu mă interesează cîtuşi de puţin ce părere ai. În ultimii doi ani a învăţat cîte ceva despre finanţe; are o minte ascuţită şi prieteni influenţi.

Mai important decît toate astea era faptul că Ward se maturizase, în sfîrşit, şi că Faye era grozav de mîndră de el.

– Faye, pur şi simplu nu voi putea obţine un asemenea contract.

Abe era sigur pe ce spunea.

– Atunci, nu mă vei putea obţine nici pe mine, Abe. Astea sînt condiţiile mele.

Era de neclintit. Abe ar fi avut chef să se aplece peste birou şi s-o strîngă de gît.

– Faci o mare greşeală. Ai să faci să se ducă dracului totul. Dacă ratezi de data asta, nimeni n-o să mai vrea să aibă de-a face cu tine. Ştii foarte bine cît de greu mi-a fost la început să impun o femeie ca regizor. Toată lumea abia aşteaptă să-ţi dai în petic. Nimeni n-o să-ţi mai ofere şansa pe care ţi-a dat-o Dore. S-a terminat.

Nu mai găsea argumente. Faye a ridicat o mînă fără inele, cu excepţia verighetei simple de aur, pe care n-o scosese niciodată din ziua nunţii. Toate celelalte bijuterii, pe care i le dăduse Ward, fuseseră vîndute demult. Nu le mai simţea lipsa, făceau parte din altă viaţă, din alte vremuri.

– Ştiu toate astea, Abe. Iar tu ştii ce vreau eu. Poţi să reuşeşti, dacă ai să încerci. De tine depinde. Dar condiţiile mele, astea sînt.

S-a ridicat şi a plecat. Lui Abe îi venea să arunce cu ceva după ea.

Şi mai tare s-a mirat însă cînd *MGM* i-a acceptat condiţiile.

– Sînt încă şi mai nebuni decît tine, Faye.

– Au spus da? Nu i-a venit nici ei să creadă.

– Începeţi amîndoi luna viitoare. Sau, cel puţin, el. Începe primul. Rîndul tău vine îndată ce filmul intră în producţie. Producător şi regizoare, cu propriile voastre birouri la *MGM.* Vă doresc mult succes şi ar fi mai bine să vă înfiinţaţi aici şi să semnaţi imediat contractele, înainte ca lor să le vină mintea la cap şi să se răz-

gîndească.

– O să venim azi după-amiază.

– Aşa să faceţi.

Cînd au intrat la Abe, Faye era din nou foarte mîndră de Ward. Era cinic să admiţi una ca asta, dar vremurile grele îi priiseră. Avea acum un aer de maturitate şi de inteligenţă calmă. Abe a început să spere că va fi în stare, la urma urmei, să se descurce şi era sigur că Faye o să-l ajute cît îi va sta în putinţă. A sfîrşit prin a le strînge mîna amîndurora. A sărutat-o apoi pe Faye pe obraz, le-a urat succes şi a clătinat încă o dată din cap, după plecarea lor. Niciodată nu se poate şti; era posibil. Posibil, şi nimic mai mult.

Filmul a avut un succes de casă imens. După aceea, au făcut carieră împreună, realizînd cîte două pînă la trei filme pe an. În 1956 au fost, în fine, în stare să plece din casa pe care Ward o urîse atît de tare, deşi nici unul dintre ei nu avusese timp să se mai preocupe de asta. Au închiriat altă casă, pe termen de doi ani. Iar în 1957, la cinci ani de la plecare, erau din nou în Beverly Hills. Nu în splendoarea grandioasă pe care o cunoscuseră cîndva, ci într-o casă frumoasă, bine întreţinută, cu grădină şi în faţă şi în spate şi cu cinci dormitoare. Aveau acum cîte un birou acasă, precum şi un mic bazin de înot. Copiii au fost încîntaţi de noua locuinţă, iar Abe Abramson era mulţumit de cum le mergea. Nici pe departe însă atît de mulţumit, de fericit, ca Ward şi Faye Thayer. Veniseră înapoi! Era ca şi cum s-ar fi întors din nou de la război şi se ţineau cu dinţii de carierele lor, bucurîndu-se de fiecare clipă de viaţă.

Capitolul 11

Beverly Hills... din nou, 1964-1983

Biroul lui de la *MGM* nu avea cine ştie ce perspectivă cînd te uitai afară, aşa că, în timp ce dicta, privea pe fereastră fără prea mare interes. Cînd a intrat, Faye l-a văzut din profil. La patruzeci şi şapte de ani era la fel de atrăgător cum fusese cu douăzeci de ani în urmă. Poate şi mai atrăgător. Avea acum părul alb, dar ochii îi rămăseseră la fel de albaştri şi de frumoşi ca în tinereţe. Avea riduri, dar trupul îi era la fel de zvelt şi de mlădios. Ţinea un creion în mînă şi-şi cîntărea atent cuvintele. Discuta ceva în legătură cu viitorul lor film, programat să intre în producţie peste trei săptămîni şi aflat în grafic aproape de data asta. Toţi îi ştiau de frică în această privinţă. Filmele *Companiei Ward Thayer* ieşeau la timp pe piaţă şi trebuiau să şi intre în producţie la timp. Să-i aibă Dumnezeu în paza lui pe cei care nu cooperau cu el. Nu aveau să mai lucreze niciodată împreună cu Ward. Învăţase enorm în ultimii zece ani. Faye avusese dreptate. Era un geniu în materie de producţie cinematografică. Nimeni n-ar fi bănuit, în perioada de început, de ce era în stare. Se deprinsese să calculeze precis bugetul, cu anticipaţie, şi obţinea finanţări din surse

care-i lăsau pe toţi cu gura căscată. La început apelase la resursele prietenilor săi, dar după aceea devenise foarte priceput în a atrage fonduri de la corporaţii şi de la conglomerate industriale şi financiare dornice să-şi diversifice activitatea. „Ar fi în stare să vrăjească păsările şi să le ademenească să coboare din copaci", spusese Abe Abramson despre Ward. O demonstra necontenit. Luni în şir, el şi Faye lucraseră împreună nopţi întregi, punînd totul la cale împreună. Asta a fost însă la început. După prima jumătate de duzină de filme, Ward a ajuns să stea pe propriile sale picioare. Ea nu se mai ocupa decît de regie. Abia după ce totul era perfect pus la punct de Ward, ea începea să lucreze cu actorii. Dădeau, împreună, o lovitură după alta. Fuseseră supranumiţi *Echipa de aur a Hollywood-ului.* Şi deşi au avut şi semieşecuri, li se întîmpla foarte rar să dea greş.

Faye era grozav de mîndră de Ward. De multă vreme. Se lăsase de băutură şi, de la îndepărtatul interludiu al despărţirii, din 1953, nu mai existaseră alte femei în viaţa lui. Muncise mult, se realizase şi Faye era fericită alături de el. Mai fericită decît în anii feerici de la început. Anii aceia nici nu i se mai păreau măcar reali, iar Ward nu mai amintea aproape niciodată de ei. Faye ştia că pentru el continua să-i lipsească existenţa de atunci, viaţa uşoară, călătoriile, domeniile, zecile de servitori, dar viaţa lor de acum era cum nu se poate mai bună. Cine s-ar fi putut plînge? Erau mulţumiţi de ceea ce făceau, iar copiii crescuseră, erau aproape mari.

S-a uitat la ceas. Va trebui să-l întrerupă. Ca şi cum ar fi simţit prezenţa ei în cameră, s-a întors şi i-a zîmbit şi ochii li s-au întîlnit în felul acela care îi făcea pe oameni să-i invidieze şi acum, după atîţia ani. Între Ward şi Faye Thayer era ceva special, o dragoste încă arzătoare, care stîrnea invidia tuturor prietenilor lor. Nu fuseseră scutiţi de suferinţă. Avuseseră însă parte în viaţă şi de recompense substanţiale.

– Mulţumesc, Angela, putem termina restul după-a-

miază.

S-a ridicat şi a înconjurat biroul pentru a-şi săruta soţia.

– E timpul să plecăm?

A sărutat-o pe obraz. Faye i-a zîmbit. Continua să folosească aceeaşi loţiune după ras, care ajunsese, de-a lungul anilor, un fel de semnal anunţînd că Ward fusese în respectiva încăpere. Dacă închidea ochii, parfumul resuscita aceleaşi imagini romantice de demult, dar acum nu era timp de aşa ceva. Lionel absolvea liceul din Beverly Hills. Trebuiau să ajungă acolo în jumătate de oră, iar ceilalţi copii aşteptau să fie luaţi de acasă. Faye s-a mai uitat o dată la frumosul ceas *Piaget* de aur cu smaralde, pe care i-l dăruise el în anul precedent.

– Cred că trebuie să plecăm, iubitule. Trupa trebuie să-şi fi ieşit din minţi de nerăbdare.

– Ba nu, a corectat-o el, în timp ce îşi lua haina şi o urma, numai Valerie.

Au rîs amîndoi. Îşi cunoşteau bine copiii, sau cel puţin îşi închipuiau că-i cunosc. Valerie era de departe cea mai năbădăioasă, cea mai exuberantă dintre toţi, oricînd gata să sară ca arsă, cu firea cea mai aprinsă şi cu cele mai mari pretenţii. Spre deosebire de mai potolita ei soră geamănă, se purta, mai tot timpul, aşa cum te-ai fi putut aştepta de la o fată cu părul roşu ca al ei. Şi Greg avea o cantitate imensă de energie, dar o cheltuia altfel; avea capul numai la sport şi, în ultima vreme, la fete. Mai era şi Anne, „copilul lor invizibil", cum o numea uneori Faye. Îşi petrecea cea mai mare parte a timpului în camera ei, citind sau scriind poezii. Părea că nu se amestecă niciodată cu ceilalţi. Aşa fusese întotdeauna. Doar cînd era împreună cu Lionel, ieşea la iveală cealaltă latură a personalităţii ei, rîdea şi glumea şi era jucăuşă, dar dacă ceilalţi deveneau prea insistenţi, se retrăgea din nou în sine. Lui Faye i se părea că toată ziua nu face decît să întrebe „unde-i Anne?" şi că, uneori, ceilalţi uitau pînă să şi întrebe. Era

dificil să înţelegi această fetiţă şi uneori nu era sigură că reuşea, lucrul greu de recunoscut cînd este vorba de propriul tău copil, dar pare-se foarte adevărat în privinţa lui Anne.

Ward şi Faye aşteptau liftul de la *MGM.* Aveau acum aici propriul lor corp de birouri, elegant decorate în alb, albastru-viu şi crom. Faye concepuse singură totul, cu doi ani mai înainte, cînd *Thayer Productions Inc.* şi-a stabilit oficial sediul permanent la *MGM.* Înainte avuseseră acolo doar birouri temporare şi se instalaseră aproape de celălalt capăt al oraşului, ceea ce îi obliga să-şi petreacă jumătate din timp în maşină, în drum spre întrevederile cu conducerea *MGM.* Acum însă erau, în acelaşi timp, independenţi şi parte integrantă a *MGM,* subînchiriind birouri la ei pe termene de doi ani şi lucrînd simultan la propriile lor proiecte şi la cele încredinţate de *MGM.* Era o situaţie ideală. Ward era mulţumit de felul în care ieşiseră lucrurile, deşi era încredinţat că totul i se datora lui Faye. Şi-o spunea sie însuşi şi o dată i-a mărturisit-o şi ei, deşi ea l-a contrazis vehement, susţinînd că el îşi subestimează propria valoare. Aşa şi era. Ea, Faye, fusese dintotdeauna vedeta şi cea care era în stare să ţină totul sub control. Cunoştea de ani de zile pe toată lumea din industria filmului şi toţi o respectau. Numai că acum îl respectau şi pe el, indiferent dacă era sau nu conştient de acest lucru. Faye ar fi vrut să fie. Era greu să-l convingi că ajunsese un om atît de important. Parcă n-ar fi fost niciodată sigur pe sine. Pe de altă parte însă, asta făcea parte din farmecul lui, din inocenţa de băieţandru care nu-l părăsise nici la maturitatea deplină şi datorită căreia continua să arate foarte tînăr.

Maşina lor, un *Cadillac* negru, decapotabil, pe care-l aveau de doi ani, era în parcare. Aveau acasă o maşină mare pe care o foloseau cînd ieşeau cu copiii, iar Faye avea şi un mic *Jaguar* verde pe care-i plăcea să-l conducă. Chiar şi aşa însă, li se părea mereu că nu au

destule maşini. Acum, cînd şi Lionel şi Greg învăţaseră să conducă, se certau tot timpul pe maşina aia mare, o situaţie pe punctul de a lua sfîrşit chiar în după-amiaza aceea, deşi Lionel nu o ştia. Aveau să-i dăruiască, atît cu prilejul terminării şcolii, cît şi al aniversării lui de naştere, un mic *Mustang* din seria apărută de curînd. Era roşu-aprins, decapotabil, cu caroseria în interior albă şi cu tapiseria roşie. Faye fusese încă şi mai emoţionată decît Ward în seara precedentă, cînd îl aduseseră acasă şi-l introduseseră pe furiş în garajul vecinilor lor. Abia aşteptau să-l dea, chiar în după-amiaza aceea, băiatului. La prînz se duceau cu toţii să sărbătorească evenimentul la *Polo Lounge,* iar seara aveau să dea o petrecere acasă.

– Pare de necrezut, nu-i aşa? l-a întrebat Faye pe Ward, în drum spre casă, zîmbind nostalgic. Împlineşte optsprezece ani şi termină liceul. Parcă mai ieri era un pui de om care învăţa să meargă.

Cuvintele ei făcură să învie imagini de demult şi Ward a rămas pe gînduri. Toate astea luaseră sfîrşit cu doisprezece ani în urmă şi încă se mai întrista, uneori, cînd se gîndea la ceea ce fusese. Avuseseră o viaţă minunată, dar şi asta era la fel, iar cea dinainte ajunsese să pară oarecum ireală. Era o lume pierdută. A întors capul spre Faye.

– Ştii că nu te-ai schimbat absolut deloc, de atunci?

Era tot frumoasă şi avea acelaşi păr blond. Îşi vopsea firele cărunte, aşa că nu se observau. La patruzeci şi patru de ani continua să aibă o siluetă perfectă, tenul neted şi strălucitor şi ochi care scînteiau ca nişte smaralde. El ajunsese să pară mult mai în vîrstă decît ea, dar asta numai pentru că avea părul alb. Părul lui blond încărunţise de timpuriu, dar îi şedea bine. Contrasta puternic cu faţa lui tînără şi lui Faye i se părea că-i place mai mult aşa. Arăta mai matur. S-a aplecat spre el şi l-a sărutat pe gît.

– Minţi foarte frumos, iubitule. Arăt din an în an mai

bătrînă, dar tu eşti tot o nebunie de bărbat şi o ştii prea bine.

A ridicat din umeri, un pic cam stînjenit, şi a strîns-o lîngă el.

– Şi peste treizeci de ani ai să fii o minune de fată, ştii asta? Dacă tot mă giugiuleşti în timp ce conduc, ce-ar fi să tragem pe dreapta? Poate facem repede ceva pe bancheta din spate.

Ideea a făcut-o să rîdă şi Ward i-a contemplat gîtul lung, graţios, care îi plăcuse atît de mult dintotdeauna şi care, în mod surprinzător, nu avea încă nici un rid. Se gîndise de multe ori că ar fi fost bine ca ea să continue să joace. Era încă foarte frumoasă şi ştia foate multe despre artă. Îşi reamintea acest lucru ori de cîte ori o vedea regizînd, dar şi la asta era îndrăcit de bună. Foarte puţine erau lucrurile pe care n-ar fi fost în stare să le facă micuţa Faye Thayer. Pe vremuri îl deranja, dar acum era doar foarte mîndru de ea. Făcea parte dintre cei buni în mai multe domenii. Ciudat era însă faptul că şi el era la fel, deşi n-o recunoştea şi protesta de fiecare dată cînd Faye încerca să-l încredinţeze că aşa stau lucrurile. Spre deosebire de ea, nici măcar acum nu avea încredere în sine şi nici nu era stăpînit, ca ea, de impulsul de a se lansa în indiferent ce acţiune, cu siguranţa că o va duce la bun sfîrşit.

Faye s-a uitat din nou la ceas.

– Sîntem în întîrziere? a întrebat-o neliniştit Ward.

Nu voia să-i dezamăgească pe Lionel. Se simţea mai apropiat de Greg, dar Lionel era, la urma urmei, fiul lui cel mai mare, iar astăzi era o zi foarte importantă pentru el, şi cînd o să-şi vadă maşina... Din nou i-a venit să zîmbească.

– Deocamdată, n-am întîrziat. De ce zîmbeşti? l-a întrebat curioasă Faye.

– Mă gîndeam la mutra pe care are s-o facă Li cînd va vedea maşina.

– Doamne, o să moară de emoţie.

Pe Ward, surescitarea ei îl amuza. Era atît de nebună după băiatul ăsta! Dintotdeauna. Uneori i se părea chiar că depăşeşte măsura, că este exagerat de protectoare. N-a fost de acord niciodată să-l lase să înfrunte riscurile fizice, pe care şi le asuma Greg, sau să se expună la ce se expunea acesta. Nu are forţa fizică a lui Greg, obişnuia ea să spună, şi nici capacitatea lui de a încasa lovituri, fie pe plan emoţional, fie în indiferent ce alt domeniu, dar Ward nu era convins că lucrurile stăteau chiar aşa. Poate că ar fi fost mai dîrz dacă Faye i-ar fi dat şansa să se afirme ca atare. Din alte puncte de vedere, semăna foarte mult cu ea, era la fel de încăpăţînat cum fusese dintotdeauna Faye, manifesta aceeaşi hotărîre calmă, fermă, de a duce la bun sfîrşit ceea ce îşi pusese în gînd, era la fel de sigur pe el. Pînă şi la înfăţişare aducea cu ea; i-ai fi putut crede fraţi gemeni, şi pe plan spiritual chiar şi erau. Exista între ei o comuniune care părea, uneori, să-i excludă pe toţi ceilalţi. Dacă ar fi fost cinstit cu sine însuşi, Ward ar fi recunoscut că era, cîteodată, gelos pe băiat. Faye era atît de apropiată de el, aveau atîta încredere unul în celălalt, încît toţi ceilalţi şi mai ales Ward se simţeau lăsaţi pe dinafară. Lionel era întotdeauna politicos şi amabil cu el, dar nu-şi dădea niciodată osteneala să-l caute, nu ţinea, în mod special, să meargă undeva cu el, era altfel decît Greg, care se lipea de Ward din clipa cînd acesta intra în casă, în fiecare seară, de şaisprezece ani şi jumătate sau cel puţin de cînd învăţase să meargă. Atunci cînd Ward ajungea tîrziu acasă, se întîmpla să-l găsească adormit pe partea lui de pat. Însemna că Greg ţinea să-i povestească ceva ce nu suferea întîrziere şi voia să fie sigur că se va trezi la venirea tatălui său. Pentru el, soarele răsărea şi apunea odată cu tăticul lui şi Ward trebuia să admită că un ataşament atît de înflăcărat era greu de întrecut şi făcea să pară şi mai greu de străpuns atitudinea reţinută, timidă, a lui Lionel. De ce ar mai fi fost nevoie să încerce să ajungă pînă la el, cînd

avea un copil ca Greg, care ar fi făcut orice ca să-i intre în voie? Era totuşi conştient că avea o datorie faţă de fiul său mai mare. Nu ştia însă prea exact în ce consta această datorie.

Pînă şi maşina fusese ideea lui Faye. Avea să-i uşureze mult, în toamnă, deplasarea pînă la Universitatea *California* din Los Angeles, şi, de asemenea, pînă la slujba pe care şi-o luase pe timpul verii. Lucra la magazinul de bijuterii *Van Cleef & Arpels,* de pe Rodeo Drive, unde făcea comisioane şi alte servicii mărunte, şi era încîntat. Nu era genul de muncă pe care Ward l-ar fi preferat pentrù el, iar lui Greg i-ar fi displăcut să facă aşa ceva, dar Lionel îşi găsise singur serviciul; se dusese să se angajeze, proaspăt tuns, îmbrăcat în cel mai bun costum al lui şi, cu toate că era atît de tînăr, făcuse o impresie bună, dacă nu cumva îl angajaseră pentru că ştiau cine erau părinţii lui. În orice caz, primise postul, iar seara, cînd a anunţat vestea familiei, a părut aproape copilăreşte de emoţionat, nu reţinut şi matur ca de obicei. Greg a primit vestea cu indiferenţă, iar gemenele n-au părut cine ştie ce impresionate. Faye fusese însă foarte bucuroasă pentru el; ştia cît de mult îşi dorise această angajare. Şi se descurcase fără nici un ajutor. Îl îndemnase pe Ward să-l felicite şi el, iar Ward s-a conformat, dar, trebuia să recunoască, nu-i făcuse prea mare plăcere.

– Eşti sigur că nu preferi să pleci în august, în Montana, împreună cu Greg?

Acesta urma să lucreze şase săptămîni la o fermă de cai şi, înainte de asta, avea să plece cu cortul în Parcul Yellowstone, împreună cu un grup de băieţi şi de profesori de la şcoală, dar era exact genul de activitate pe care băiatul mai mare n-o putea suferi.

– Îmi va face mult mai mare plăcere aici, tăticule. Crede-mă.

Ochii lui verzi, la fel ca ai lui Faye, se măriseră de teamă că nu-l vor lăsa să se angajeze, după ce se

străduise atît de mult... dar văzîndu-i expresia tatăl lui a dat imediat înapoi.

– Am vrut doar să te întreb.

– Mulţumesc, tăticule.

Lionel a dispărut în singurătatea camerei lui. Nu mai aveau cameră de oaspeţi, iar servitoarea dormea într-un apartament minuscul, amenajat deasupra garajului, dar acum fiecare copil îşi avea camera lui, chiar şi gemenele, care au fost, în fond, bucuroase să stea separat, deşi la început nu voiseră s-o recunoască.

Ward şi Faye au intrat pe aleea de garaj de pe Roxbury Drive. Gemenele îi aşteptau deja pe peluza din faţa casei. Vanessa purta o rochie albă de olandă şi avea o panglică albastră în părul lung şi blond. Avea sandale moi şi o poşetă albă de paie. Amîndoi părinţii au găsit-o foarte drăguţă, ca şi pe Val, deşi aceasta avea o ţinută mult mai frapantă. Purta o rochie de un verde-aprins, atît de scurtă, încît tivul venea mai aproape de trunchi decît de genunchi. Era decoltată la spate şi se mula perfect pe rotunjimile siluetei ei. Spre deosebire de sora ei geamănă, nu arăta ca de cincisprezece ani. Obişnuia să se fardeze, avea unghiile proaspăt date cu ojă şi purta nişte pantofiori franţuzeşti eleganţi, verzi, cu toc. Văzînd-o gătită aşa, Faye a suspinat şi i-a spus lui Ward care parca maşina:

– Uită-te, te rog, din nou sirena casei noastre pleacă în expediţie.

Ward a zîmbit binevoitor, şi-a privit admirativ fiica şi a pus mîna pe mîna soţiei lui.

– Las-o în pace, fetiţo. Nu te mai certa azi cu ea. N-ai decît să spui lumii că este o nepoată. O să ajungă o adevărată frumuseţe.

– O să fiu prea bătrînă şi senilă, ca s-o mai pot aprecia.

– Las-o în pace.

Aşa spunea de fiecare dată. Era răspunsul lui la orice observaţie privind copiii, afară, bineînţeles, de ca-

zurile în care era vorba de Lionel. Lui Lionel trebuia întotdeauna să i se atragă atenţia, să fie certat, să fie făcut să se supună. Ward pretindea foarte mult de la el. Prea mult, după părerea lui Faye. Ward nu fusese niciodată capabil să înţeleagă cît de diferit era băiatul, cît era de inventiv, de sensibil, cît de deosebite erau nevoile lui. Val însă era altceva; era încăpăţînată, bătăioasă şi avea veşnic pretenţii. Era, cu siguranţă, cea mai dificilă dintre toţi copiii, sau poate că Anne, atît de închisă mereu în sine, constituia marea problemă? Cîteodată, Faye nu era sigură care dintre toţi cei cinci punea mai multe semne de întrebare. Cînd s-a dat jos din maşină, Vanessa a venit în fugă spre ea, cu un zîmbet deschis, vesel, şi Faye s-a decis să fie recunoscătoare astăzi pentru cea care nu-i dădea bătăi de cap. Era mai simplu aşa. I-a spus cît de bine arăta, a cuprins-o cu braţul şi a sărutat-o pe obraz.

– Fratele tău o să fie foarte mîndru de tine.

– Vrei să spui de această Alice în Ţara Minunilor? a zis Val, crispîndu-se cînd a văzut braţul mamei în jurul umerilor surorii ei gemene. Nu ţi se pare că e puţin prea mare pentru felul în care s-a îmbrăcat?

Valerie arăta foarte dată dracului şi, prin contrast, Vanessa părea inocenţa în persoană. Cînd a văzut-o pe Val mai de aproape, Faye a fost şocată observînd pe pleoapele ei o linie neagră, groasă.

– Iubito, de ce nu-ţi mai ştergi din fard, înainte de plecare? E cam devreme pentru aşa ceva, nu crezi?

Era mai uşor să dea vina pe oră decît pe vîrsta fetei. Cincisprezece ani i se păreau a fi o vîrstă mult prea tînără pentru nişte ochi de Cleopatră şi, oricum, genul acesta de machiaj nu intrase niciodată în obiceiurile ei. Valerie nu imita însă nimic din felul de a fi al mamei ei sau al lui Ward. Părea să aibă ideile ei proprii în toate privinţele şi numai bunul Dumnezeu ştia de unde îi veneau; sigur că de la nici unul dintre ei, îşi spunea Faye. Părea descinsă direct dintr-un film hollywoodian despre

adolescenţi, dar cu cîteva dintre cele mai urîte trăsături ale acestora, îngroşate. Îi venea să urle, dar s-a străduit să-şi păstreze calmul în timp ce Val se proţăpise în faţa ei, înfigîndu-şi, în mod vizibil, tocurile verzi în pămînt.

– Mi-a luat o mulţime de vreme să mă fardez, mămico. Aşa că n-am de gînd acum să mă demachiez.

„Încearcă să mă obligi", au fost singurele cuvinte pe care a omis să le adauge. Oricum, Faye nu era deloc sigură că ar fi reuşit s-o silească.

– Fii rezonabilă, iubito. E puţin prea tare.

– Cine spune asta?

– Hai, puştoaico, dă jos de pe tine rahatul ăla.

Greg ieşise în trombă din casă, îmbrăcat cu pantaloni kaki şifonaţi şi cămaşă de zefir bleu, cu o cravată strîmbă de-a binelea şi arătînd ca şi cum şi-ar fi petrecut nopţile sub pat, vreme de cîţiva ani. Mocasinii lui erau crăpaţi, iar părul refuza să stea aşa cum ar fi vrut el. Dar, cu tot contrastul evident dintre aspectul lui şi stilul mult mai elegant al tatălui său, era, în mod evident, copia lui la indigo. Lui Faye i-a venit să zîmbească văzîndu-l cum o priveşte dezaprobator pe Val.

– Arăţi ca dracu'.

Cuvintele lui au avut doar darul de a o îndîrji şi mai tare pe Val.

– Vezi-ţi de treburile tale, oricum nu eşti decît un malac tîmpit.

– Vrei să-ţi spun ceva? N-aş ieşi pentru nimic în lume cu o fată cu atîta smacolină pe faţă. Şi rochia asta e prea strîmtă. Îţi scoate în evidenţă ţîţele.

Val roşi uşor, dar s-a înfuriat pe el. Era exact efectul pe care şi-l dorise, dar nu voia ca răul de frate-su s-o spună în gura mare.

– Te face să arăţi ca o curvă.

Greg vorbise pe un ton constatativ, dar ea a făcut ochii mari şi s-a repezit la el exact în momentul cînd Ward, care ieşise din nou din casă, strigă la amîndoi.

– Ei, voi doi! Liniştiti-vă! Azi e ziua serbării de ab-

solvire a fratelui vostru.

– M-a făcut curvă!

Valerie era furioasă pe fratele ei, iar Vanessa părea agasată. Asta se repeta întruna şi, în străfundul inimii, îi dădea dreptate fratelui ei, chiar dacă asta nu însemna că Valerie s-ar fi putut lăsa înduplecată. Era atît de căpoasă şi de apucată, încît făcea întotdeauna numai ceea ce-i trecea prin cap sau, dacă nu era lăsată, le strica toată ziua. Trecuseră cel puţin de zece mii de ori prin situaţii similare.

– Chiar aşa şi arată, n-am dreptate, tăticule?

Greg încerca să pareze atacul ei năpraznic şi Faye, care era pe aproape, a auzit cum pîrîie, sfîşiată, cămaşa lui bleu de zefir.

– Terminaţi!

Era inutil, dar o sleiau de puteri cînd se purtau aşa. O făceau, de obicei, cînd venea acasă moartă de oboseală, după o zi grea pe platoul de filmare. Se duseseră demult vremurile cînd le citea în linişte poveşti, seara, în faţa focului, dar oricum nu mai prea stătuse pe acasă. Locul ei fusese luat de servitoare şi de *baby sitters* şi, cîteodată se întreba dacă nu cumva acesta era preţul pe care trebuia să-l plătească. Uneori, de exemplu acum, scăpau cu totul de sub control. Ward s-a apropiat, a apucat-o pe Val de braţ şi i-a spus cu o voce fermă, care a făcut-o să se potolească:

– Valerie, du-te şi spală-te pe faţă.

Nu era nici o ambiguitate în spusele lui, nu lăsau loc pentru discuţie. În timp ce ea părea să şovăie, Ward s-a uitat la ceas.

– Plecăm peste cinci minute, cu tine sau fără tine, dar cred că ar fi preferabil să fii şi tu acolo.

După aceea, i-a întors spatele şi s-a adresat lui Faye:

– Unde-i Anne? N-am găsit-o sus.

Nici ea nu ştia mai mult decît el. Veniseră doar împreună de la birou.

– Cînd am telefonat, era aici. Van, ştii cumva unde

s-a dus?

Vanessa a ridicat din umeri. Era imposibil să-i ţii socoteala. Fetiţa aceea ba pleca, ba se întorcea, şi în cea mai mare parte a timpului stătea în camera ei şi citea.

– Cred că era sus.

Greg s-a gîndit puţin, după care a spus:

– Cred că am văzut-o traversînd strada.

– Ca să se ducă unde?

Ward începea să-şi piardă răbdarea cu copiii. Parcă ar fi trăit din nou insuportabilele vacanţe împreună cu toată familia, vacanţe pe care obişnuiau să le petreacă în locuri cum ar fi Yosemite, pînă cînd şi-au putut permite, în sfîrşit, să-i trimită în tabere şi să aibă un pic de linişte. Nu că nu i-ar fi făcut plăcere să fie împreună cu familia lui, îi făcea, dar erau şi momente cînd îl aduceau cu toţii la exasperare, aşa cum se întîmpla acum.

– Ai văzut încotro s-a dus?

A observat, fără să comenteze faptul, că Val dispăruse în casă şi a sperat că s-a dus să-şi mai atenueze machiajul şi, poate, chiar să-şi schimbe rochia, deşi asta ar fi însemnat să spere prea mult. Aşa a şi fost. S-a întors în timp ce ei căutau să dea de urma lui Anne. Linia neagră, groasă, de pe pleoapele ei, se subţiase cu mai puţin de jumătate. Rochia era însă la fel de strîmtă şi de verde.

– Valerie, ştii cumva unde s-a dus Anne? a întrebat-o, la capătul răbdării şi gata parcă să-i omoare pe toţi.

– Mda. S-a dus la familia Clark.

Simplu. Asta era. Copila aceea avea dintotdeauna obiceiul să se piardă. Şi-a amintit de cele trei ore înnebunitoare în care o căutase prin marele magazin *Macy* din New York, pentru a o găsi, în final, afară, dormind dusă pe bancheta din spate a limuzinei pe care o închiriaseră.

– Vrei să fii bună şi să dai fuga s-o aduci?

Şi-a dat seama că fişneaţa regină a frumuseţii era pe

punctul de a obiecta, dar, după ce şi-a privit tatăl şi a văzut expresia de pe chipul lui, n-a mai cutezat. A dat din cap că da şi a traversat strada în goană, cu minuscula minijupă mulată pe fundul ei rotunjor. Ward s-a uitat la Faye.

– Ar putea să fie arestată pentru că poartă aşa ceva.

– Mă duc să pornesc maşina, i-a răspuns Faye.

Cu colţul ochiului, a văzut-o pe Valerie, împreună cu cei mai mic dintre copiii lor. Fetiţa era îmbrăcată mai adecvat decît ceilalţi, cu o rochiţă roz, strînsă în talie, perfect călcată şi potrivit de lungă. Părul ei strălucea de curăţenie, iar pantofii fuseseră lustruiţi de curînd. Era o plăcere să te uiţi la ea, arăta cu totul altfel decît prea ostentativa ei soră mai mare. S-a cuibărit pe bancheta din fund, nu pentru că ar fi fost supărată pe cineva, ci pentru că acolo îi plăcea să şadă.

– Ce făceai acolo? a întrebat-o Greg, cînd s-a suit şi el în maşină şi s-a aşezat în faţa ei, avîndu-le, de-o parte şi de alta, pe cele două gemene. Anne a rămas singură, deşi, de obicei, Lionel sau Vanessa şedea alături de ea.

Nu era nici un secret că nu se înţelegea cu Val şi nu avea aproape nimic în comun cu Greg. Lionel era cel pe care îl adora şi o iubea şi pe Vanessa, care avea grijă de ea cînd nu era nimeni altcineva în preajmă. Faye le spunea de fiecare dată: „Vanessa, să vezi de Anne".

– Am vrut să văd ceva.

N-a adăugat nimic, dar îl văzuse. Darul de absolvire, frumosul *Mustang* roşu, şi era foarte bucuroasă pentru el. Ţot drumul n-a spus nimic nimănui. Ţinea să rămînă o surpriză şi, cînd au coborît din maişnă, Faye s-a întrebat dacă nu cumva ştia. A continuat, însă, să nu scoată nici o vorbă, s-a mulţumit să-i urmeze pe ceilalţi în amfiteatru şi s-a aşezat la capătul rîndului. Era una dintre cele mai fericite şi, în acelaşi timp, una dintre cele mai triste zile din viaţa ei. Era fericită pentru el şi tristă pentru ea. Ştia că, în toamnă, Lionel avea să se mute într-un apartament pe care îl va împărţi cu prieteni, în campusul

UCLA. Mămica fusese de părere că e prea tînăr pentru aşa ceva, dar tăticul spusese că s-ar putea să-i prindă bine. Ea ştia de ce spusese asta: pentru că era gelos că Li era atît de apropiat de mămica. Acum, însă, nu va mai fi aici. Nu-şi imagina cum va fi viaţa fără el. Era singura persoană cu care putea să stea de vorbă. Li era cel care avea întotdeauna grijă de ea, îi pregătea chiar mîncarea pentru la şcoală şi îi punea lucruri pe care îi plăcea să le mănînce, nu salam vechi, uscat, sau resturi de brînză stricată. Vanessa sau Valerie aşa ar fi făcut. Lionel însă îi făcea sandvişuri cu salată de ouă sau cu friptură de vacă, de pui sau de curcan. Îi aducea cărţi care îi făceau plăcere. Stătea de vorbă cu ea pînă noaptea tîrziu, îi explica la matematică. Era cel mai bun prieten al ei. Întotdeauna fusese, şi la culcare el era cel care o învelea şi-i ura noapte bună, atunci cînd mămica şi tăticu erau la lucru. I-a fost mamă şi tată, mai mult decît îi fuseseră vreodată ei doi. Cînd l-a văzut, dintr-o dată, pe scenă, cu toca lui albă şi cu roba lui albă, i-au dat lacrimile. Era ca şi cum l-ar fi văzut însurîndu-se, aproape la fel de rău din unele puncte de vedere. Se însura cu o viaţă nouă. Şi, în curînd, o va părăsi.

Greg îl privea cu invidie, dorindu-şi să fi fost el cel care absolvea în acest an. Dacă va absolvi vreodată... Notele lui nu fuseseră strălucite, dar îi promisese lui tăticu să se redreseze la anul. Ferice de el, să se ducă la colegiu, deşi Greg nu avea o părere prea bună despre alegerea lui. Universitatea *California* din Los Angeles era o şcoală plicticoasă. El unul ar fi vrut să se ducă într-un loc cum era, de exemplu, *Georgia Tech,* unde ar fi putut ajunge o mare vedetă de fotbal american, deşi tăticu vorbea de universităţi ca *Yale*. Dacă va reuşi să intre, va putea, desigur, să joace fotbal şi acolo. Îi lăsa gura apă la acest gînd, plus fetele...

Valerie se uita la un băiat din rîndul al treilea. Lionel îl adusese acasă cu cîteva săptămîni în urmă şi era tipul cel mai bine pe care îl văzuse vreodată. Cu părul lui

lins, negru ca pana corbului, cu ochii negri, înalt, avea un ten superb şi dansa ca un vrăjitor. Avea şi o legătură, o tîmpită din ultima clasă. Val era însă conştientă că arăta mai bine decît individa aceea, ar trebui să poată sta de vreo două ori de vorbă cu el, dar, bineînţeles, Lionel nu era dispus s-o ajute. Nu-i aranja niciodată ploile. Mai era şi John Wells, cel mai bun prieten al lui Greg. Era drăguţ, dar mult prea timid. Roşea ori de cîte ori stătea de vorbă cu ea. Şi, în final, avea să plece şi el la UCLA. Ar fi cu adevărat o chestie să pună mîna pe un tip de la colegiu, dar, pînă una alta, singurii la care avusese succes erau trei băieţi din clasa ei, nişte molîi cu toţii, tot ce-şi doreau era să-i pipăie sînii. Restul îl păstra pentru un student la colegiu! Ca tipul din rîndul al treilea.

Vanessa îşi urmărea sora geamănă şi aproape că-i citea gîndurile. O cunoştea perfect. Putea să spună dinainte pînă şi care băieţi îi vor fi pe plac. Se dădea în vînt după băieţi, ca o descreierată, încă din clasa a şaptea. Şi Vanessei îi plăceau băieţii, dar pentru ea nu ajunseseră o obsesie; o interesa mai mult să scrie poezii şi să citească. Băieţii erau o.k., dar nu se ivise pînă acum nici unul care să ocupe un loc special. Începuse să se întrebe dacă Val mersese deja pînă la capăt. Spera că nu. S-ar fi putut nenoroci dacă o făcea. Exista, desigur, pilula... dar n-o puteai obţine decît dacă aveai peste optsprezece ani sau cam aşa ceva, sau dacă erai logodită. Ştia că una dintre fetele din clasa ei reuşise să capete pilule, pretinzînd că are douăzeci şi unu de ani, dar nu se putea imagina pe sine făcînd una ca asta sau dorind s-o facă.

Dacă Faye i-ar fi putut citi gîndurile, i-ar fi luat o piatră de pe inimă. Şi pe ea o bîntuiau griji asemănătoare. Dar gîndul ei nu era la Greg, la Anne sau la gemene, ci se concentra integral asupra fiului ei mai mare, care stătea acum în picioare, atît de frumos şi de înalt şi de nevinovat, cîntînd imnul şcolii, cu diploma în

mînă. Îl privea, conştientă că această clipă nu se va mai întoarce, că nu va mai fi niciodată atît de tînăr şi atît de curat. Viaţa lui abia începea. Îi dorea atît de multe lucruri! Văzîndu-i lacrimile, Ward i-a dat, fără nici un cuvînt, batista lui. S-a întors şi l-a privit, cu un zîmbet amar. Cîtă cale făcuseră împreună şi cît de dragi îi erau cu toţii, mai ales Ward şi băiatul ăsta. Ar fi vrut atît de mult să-l ferească de orice suferinţă în viaţă, de toate dezamăgirile, de toate motivele de întristare. Instinctiv, Ward i-a cuprins umerii cu braţul şi a strîns-o lîngă el. Şi Ward era mîndru de băiat, dar îi dorea cu totul altfel de lucruri.

– Arată atît de dulce, i-a şoptit Faye.

În ochii ei era încă un băieţel.

– Arată ca un bărbat, i-a răspuns Ward, tot în şoaptă.

Pentru moment, avea încă aerul oarecum efeminat al fiinţelor tinere şi Ward se întreba, uneori, dacă va rămîne mereu aşa. Semăna atît de mult cu ea; dar chiar în clipa cînd făcea această reflecţie, l-a văzut pe Lionel căutînd cu ochii prin mulţime, pînă a întîlnit privirea lui Faye, şi cei doi s-au uitat îndelung, cu dragoste, unul la celălalt, ca şi cum ar fi fost singuri. Asta l-a făcut pe Ward să dorească s-o tragă la o parte, atît de dragul ei, cît şi de dragul băiatului, dar nu se putea ajunge la nici unul dintre ei. Împărtăşiseră dintotdeauna ceva inaccesibil altora.

– E un băiat atît de minunat!

Asta l-a făcut pe Ward să se bucure încă şi mai mult de proxima plecare de acasă a lui Li. Băiatul avea nevoie să se depărteze de ea. Şi a fost şi mai sigur că aşa stau lucrurile cînd, îndată după ceremonie, Lionel a dat fuga s-o îmbrăţişeze pe Faye. Ceilalţi băieţi se învîrteau de colo-colo, ţinîndu-se de mînă cu fete cu înfăţişare stîngace.

– Sînt liber, mămico! Nu mai sînt licean!

Nu avea ochi decît pentru Faye, iar ea era foarte emoţionată pentru el.

– Felicitări, iubitule.

Faye l-a sărutat, iar Ward i-a strîns mîna.

– Felicitări, fiule.

Au mai rămas cîtva timp acolo, apoi s-au dus să ia masa la *Polo Lounge,* în hotelul *Beverly Hills.* Pînă acolo, Lionel s-a aşezat pe bancheta din spate, lîngă Anne. Ea ştia dinainte că va face aşa. Nimănui nu i s-a părut ceva deosebit. De ani de zile se aşeza în fund, lîngă ea, aşa cum Faye şi Ward şedeau pe locurile din faţă, iar Greg şi gemenele, la mijloc.

Clienţii restaurantului *Polo Lounge* erau cei dintotdeauna, o lume ostentativă, îmbrăcată în mătase, cu lanţuri de aur şi minijupe, regizori şi scenarişti şi stele de cinema, vînători de autografe şi de aparate telefonice portative, duse în grabă de la o masă la alta, pentru cei ce pretindeau că aşteaptă telefoane importante. La un moment dat, Faye a ieşit afară şi l-a chemat şi pe Lionel pentru a-l felicita în particular. Au rîs cu toţii, cu excepţia lui Ward. Se purtau uneori ca doi îndrăgostiţi, ceea ce îl deranja de fiecare dată. Dar, una peste alta, gălăgiosul grup s-a distrat bine. După masă s-au dus cu toţii acasă şi au înotat în piscină. Şi-au făcut apariţia şi cîţiva prieteni ai copiilor, aşa că nimeni n-a băgat de seamă cînd Ward şi Faye au plecat pe furiş şi s-au dus la familia Clark. Ward a adus maşina pînă în apropierea bazinului, claxonînd de zor, în timp ce Faye rîdea în hohote, aşezată pe un prosop pus pe scaunul din faţă, deoarece avea încă pe ea costumul de baie ud. Copiii holbau ochii, neînţelegînd la început nimic, convinşi doar că părinţii lor şi-au pierdut uzul raţiunii. Ward a sărit jos din maşină, s-a dus pînă la fiul lui şi i-a înmînat cheia. Lionel şi-a îmbrăţişat tatăl, rîzînd şi plîngînd în acelaşi timp.

– Vrei să spui că e a mea?

– Felicitări pentru absolvire, fiule.

Şi Ward avea lacrimi în ochi. Era mişcat de încîntarea băiatului, era o clipă unică, niciodată nu aveau să

se mai întîlnească cu ea. Lionel l-a strîns din nou în braţe, strigînd cu entuziasm. Anne îi privea fericită.

Lionel i-a invitat pe toţi să se înghesuie în maşinuţă. Ward şi Faye au rămas jos, în timp ce copiii s-au aşezat grămadă unul peste altul, pe scaune şi pe capota maşinii.

– Ia-o încet, Li, l-a avertizat Faye.

Ward a luat-o de mînă şi a condus-o înapoi, spre casă.

O clipă, doar o clipă, înainte de a porni maşina şi de a se depărta, Lionel s-a oprit şi şi-a privit tatăl în ochi, într-un fel în care o făcea, probabil, pentru prima oară. Cei doi bărbaţi şi-au zîmbit. Nu mai era nevoie de altfel de mulţumiri. Ward a simţit că, în sfîrşit, făcuse, pentru prima oară, joncţiunea cu fiul său.

Capitolul 12

În seara aceea a venit o sută de persoane, mai ales puştime, pentru a sărbători terminarea şcolii de către Lionel, printr-o masă cu grătar în aer liber. Faye şi Ward angajaseră o formaţie rock, care urma să cînte într-un cort, în curtea din spate. Era cea mai mare petrecere dată de ei în ultimii ani şi toată familia o aşteptase cu sufletul la gură. Greg purta un tricou boţit şi blugi. Părul lui blond părea nepieptănat, şi era desculţ. Faye era pe punctul de a-l trimite înapoi sus, dar băiatul a şters-o şi, cînd i-a spus ceva despre asta lui Ward, el i-a răspuns, aşa cum făcea întotdeauna:

– Lasă-l în pace, fetiţo, nu face nimic rău.

– Ţinînd seama că eşti un bărbat care obişnuia să-şi petreacă timpul schimbînd trei cămăşi pe zi şi care purta costume de olandă albă, nu s-ar putea spune că eşti excesiv de exigent cu fiul tău.

– Poate că tocmai de aceea. Asta se întîmpla cu douăzeci de ani în urmă şi chiar şi pe atunci era ceva demodat. Acum, oamenii trăiesc altfel, Faye. Am fost de fapt nişte dinozauri, mă rog, nişte dinozauri norocoşi. Greg are capul la lucruri mai importante.

– Ca de exemplu? Fotbalul? Fetele? Plaja?

Faye ar fi dorit ca Greg să aibă şi alte preocupări, în genul celor ale lui Lionel. Ward, însă, părea mai mulţumit de atlet, decît de fiul lor cu înclinaţii mai intelectuale. Ei nu i se părea un lucru rezonabil şi a considerat întotdeauna că era nedrept să-i pretindă mult mai puţin lui Greg şi să nu aprecieze niciodată remarcabilele realizări ale lui Lionel, dar nu era o problemă care ar fi putut fi rezolvată în noaptea aceea. Era o divergenţă veche care se manifesta uneori mai zgomotos, dar azi era o zi specială şi nu dorea să se certe cu el. De fapt, se certau foarte rar, dar se întîmpla să schimbe cuvinte grele şi să aibă discuţii aprige în legătură cu copiii, în special cu Lionel. Dar nu în seara asta, în seara asta nu, te rog, Doamne, şi-a spus în gînd, şi s-a hotărît să nu mai insiste în privinţa lui Greg.

– Bine, lasă, nu-i nimic.

– Lasă-l să se simtă bine în seara asta. Nu contează cum e îmbrăcat.

– Sper că ai să fii de aceeaşi părere şi în ceea ce o priveşte pe Val.

Le-a venit însă destul de greu amîndurora să nu-i spună nimic. Purta o minijupă de piele albă, cu franjuri, strîns mulată pe corp, cu cizme asortate, pe care se părea că le împrumutase de la o prietenă.

Ward s-a aplecat şi i-a şoptit lui Faye, în timp ce-i turna băutură în pahar:

– La ce colţ de stradă lucrează prietena ei? Ţi-a spus?

Faye a scuturat din cap amuzată. I se părea că are de atît de multă vreme copii adolescenţi, încît n-o mai surprindea aproape nimic. Era o bună pregătire pentru a avea de-a face cu actorii de la *MGM*. Nici unul dintre ei nu avea cum să fie mai imposibil, mai dificil, mai imprevizibil, mai îndărătnic decît un adolescent, deşi mulţi dintre ei îşi dădeau toată osteneala.

– Cred că biata Vanessa poate contracara efectul

produs de Val, i-a spus Ward. Se îmbrăcase cu o rochie de bal roz cu alb, care părea mai potrivită pentru o fetiţă de zece ani, şi purta pantofiori de balet roz, şi se pieptănase din nou à la Alice în Ţara Minunilor. Cele două fete erau diametral opuse şi Faye presupunea că nu era o simplă întîmplare. A privit în jur pentru a-i vedea pe toţi: Lionel, în costum de vară, crem, elegant şi distins, cu o cămaşă bleu în dungi şi cu una din cravatele tatălui său, străduindu-se să pară extrem de matur, şi cu maşina parcată foarte la vedere pe peluza din faţa casei; Greg, cu hainele lui boţite, Valerie, în rochia de piele albă, fiecare cu personalitatea sa proprie, ceea ce i-a readus ceva în minte lui Faye, făcînd-o să-l întrebe pe Ward:

– Ai văzut-o cumva pe Anne?

– Adineauri era lîngă piscină cu nişte prieteni. E bine. Lionel o să aibă grijă de ea şi o s-o supravegheze.

Întotdeauna făcuse acest lucru, dar seara asta era o seară mare pentru el, aşa că Ward a mers pînă la a privi în altă parte, cînd l-a văzut turnîndu-şi vin alb într-un pahar mare. Trebuia să-l lase pe băiat să-şi dea acum drumul puţin şi chiar dacă s-ar fi îmbătat turtă, în noaptea absolvirii, ce-ar fi fost rău în asta? Ar fi putut cel mult să-i stîrbească un pic imaginea impecabilă şi asta nu avea cum să-i facă decît bine. Trebuia doar să-i distragă atenţia lui Faye, atît cît era necesar ca să nu stea cu ochii pe el, aşa că a invitat-o la dans. Valerie îi urmărea scandalizată, pe Vanessa spectacolul o amuza şi, în cele din urmă, Lionel s-a dus peste ei şi a luat-o el la dans pe Faye, iar Ward a început să circule, pentru a sta de vorbă cu prietenii şi pentru a se asigura, în acelaşi timp, că nici unul dintre puşti nu-şi va da prea din cale afară în petec. Cîţiva erau destul de beţi, dar erau cu toţii de vîrsta lui Lionel şi era şi pentru ei noaptea absolvirii. Ward era de părere că aveau dreptul să-şi facă puţin de cap, atîta timp cît nici unul nu avea să plece acasă la volanul maşinii. Dăduse instrucţiuni

ferme băieţilor de la parcarea maşinilor. Nimeni nu primea cheia propriei maşini dacă părea a fi în stare de ebrietate, indiferent dacă era adult sau copil.

A zărit-o pe Anne stînd de vorbă, lîngă piscină, cu John Wells, cel mai bun prieten al lui Greg. Era un băiat cuminte, care diviniza pămîntul pe care călcase Greg, şi Ward bănuia că Anne este îndrăgostită de John, dar nu era de presupus că acesta va răspunde sentimentelor ei, dat fiind că fetiţa avea numai doisprezece ani. Mai avea de crescut, deşi Lionel o trata ca şi cum ar fi fost mare. Era, de altfel, uimitor cît de matur putea ea să se comporte cîteodată. Mai matur decît gemenele şi chiar decît Greg. Se întrebă ce i-o fi spunînd lui John, dar era atît de sălbatică şi atît de sfioasă, încît nu s-a încumetat să se apropie de ei, de teamă să n-o inhibe. Părea să se simtă bine şi, puţin după aceea, li s-a alăturat şi Lionel. Ward l-a văzut pe John privind în sus, cu surîsul pe buze, admiraţia lui pentru Li fiind la fel de mare ca aceea a lui Anne. Ce minune a naturii sînt copiii! Ward i-a lăsat să-şi vadă de-ale lor şi s-a dus s-o recupereze pe Faye dintr-un grup de prieteni şi vecini. Avea chef să danseze din nou cu ea. Tot i se mai părea că este cea mai frumoasă dintre toate fetele de acolo şi, cînd i-a cuprins talia, această apreciere i se putea citi în ochi.

– Îmi acordaţi un dans? a întrebat, bătînd-o pe umăr, iar ea a izbucnit în rîs cînd a văzut cine era.

– Cu plăcere!

Orchestra era bună. Toţi copiii se distrau de minune. Anne se simţea foarte bine în compania lui Lionel şi a lui John. Spre deosebire de alţi tineri, amîndoi o tratau ca pe un adult. Era înaltă pentru vîrsta ei şi avea acelaşi păr de culoarea piersicii coapte, pe care îl avusese în tinereţe Faye. Cîndva avea să fie o fată frumoasă, dar acum ea nu se simţea niciodată aşa. Considera că este mai puţin drăguţă decît Faye şi mai puţin frapantă decît Val, iar la Vanessa admira frumuseţea calmă, distincţia. Lionel îi spunea însă întruna că arată mai bine decît

celelalte, iar ea îi răspundea, de fiecare dată, că este sărit de pe fix. Îi arăta genunchii ei ascuţiţi şi ceea ce numea părul ei lălîu, bleg, care o enerva pentru că-i încadra faţa ca un puf moale. Începuseră să-i crească sînii, încă un motiv de a se simţi prost. Se simţea stînjenită întotdeauna, cu excepţia clipelor petrecute împreună cu Lionel. El o făcea să se simtă minunat în toate privinţele.

– Cum îţi place noua ta maşină?

John îl privea pe fratele mai mare al prietenului său, admirînd nodul perfect pe care şi-l făcuse la cravată. Îi plăcea felul în care era îmbrăcat, dar nu ar fi cutezat să i-o spună.

– Mă mai întrebi? i-a replicat Lionel. Sînt nebun după ea. Abia aştept ziua de mîine, cînd o să fac un tur cu ea.

Prietenul lui Greg, John, se învîrtea de ani de zile prin casa lor şi Lionel îl privise dintotdeauna cu simpatie. Era mai interesant decît majoritatea sportivilor cu care era prieten Greg, dar descoperise acest lucru din întîmplare, într-o zi cînd Greg nu era acasă şi a avut prilejul să stea de vorbă ceva mai mult cu John. De obicei, John se prefăcea a fi la fel ca ceilalţi, dar Lionel şi-a dat seama că era doar o mască pe care o purta şi că avea în cap şi altceva decît fotbalul şi motocicletele şi celelalte marafeturi asemănătoare.

– Săptămîna viitoare încep să lucrez şi o să fie grozav să am propria mea maşină.

– Unde ai să lucrezi?

Pe John părea să-l intereseze problema. Anne asculta schimbul de replici aşa cum obişnuia, adică fără să spună nimic. Era atentă însă la ceea ce spunea fratele ei şi se uita la faţa lui John. Avea, era ea de părere, ochi frumoşi.

– La *Van Cleef & Arpels.* E un magazin de bijuterii din Beverly Hills.

Simţise nevoia să-i explice. Nici unul dintre prietenii

lui Greg n-ar fi ştiut despre ce era vorba. John, însă, a început să rîdă şi, văzîndu-l că rîde, Anne a zîmbit mulţumită.

– Cunosc magazinul. Mama mea îl frecventează de mult. Au lucruri frumuşele.

Lionel a fost surprins. Lui John nu i se păruse absurd ca el să lucreze acolo.

– Pare a fi un serviciu bun.

– Este. Abia aştept să încep. Mai ales acum, a răspuns Lionel vesel, privind din nou în direcţia maşinii.

– Şi la toamnă, *UCLA*. Eşti norocos, Li. M-am săturat pînă peste cap de liceu.

– N-o să mai dureze mult. Mai ai un singur an.

– Parcă ar fi o veşnicie.

– Şi după aceea, ce-ai să faci?

– Nu ştiu încă.

Nu era ceva neobişnuit. Foarte mulţi dintre prietenii lui erau deocamdată nehotărîţi.

– Eu o să studiez cinematografia.

– Mi se pare ceva minunat.

Lionel a ridicat din umeri cu modestie. Încă de la vîrsta de paisprezece ani începuse să cîştige premii pentru fotografii şi, de doi ani, se apucase şi de filme. Era gata să primească tot ce putea să-i ofere *UCLA* şi era foarte entuziasmat că se ducea acolo, în pofida obiecţiilor tatălui lui. Tatăl lui ar fi preferat să-l vadă într-una din universităţile de elită din est. Avea notele necesare pentru a fi primit, dar universităţile acelea nu-l atrăgeau absolut deloc. Era un punct de vedere pe care i-l putea împărtăşi lui John. I-a zîmbit prietenește.

– Vino să mă vizitezi la universitate. O să poţi să-ţi faci o idee despre ea, înainte de a te decide pentru o şcoală sau alta.

– Mi-ar face foarte multă plăcere.

John s-a uitat atent la el şi, pentru o clipă, privirile băieţilor s-au întîlnit, dar John a întors repede capul şi l-a descoperit imediat pe Greg. Îndată după aceea, a

părut foarte grăbit să plece de acolo. Lionel a invitat-o pe Anne la dans. Ea a roşit foarte tare şi a refuzat să danseze cu el, dar a cedat în faţa insistenţelor lui şi l-a urmat pe ringul de dans.

– Ce-i asta?

Băiatul care se plimbase prin casă cu Val a intrat după ea în birou, decis să-şi bage mîna sub fusta ei, un lucru care nu părea prea greu de făcut. I-a atras însă atenţia un obiect foarte rîvnit, aşezat pe un raft.

– Este cumva chiar ceea ce cred eu că este?

Era prima casă în care intrase vreodată, unde se afla de-adevăratelea unul, deşi la Los Angeles se vorbea, fără îndoială, foarte mult despre ele.

– Mda. Şi ce? Mare scofală!

– Chiar este.

L-a privit cu respectuoasă admiraţie şi a întins o mînă ca să-l atingă şi să aibă ce-i povesti tatălui său, atunci cînd acesta avea să vină să-l ia cu maşina.

– Al cui e? Al mamei tale sau al tatălui tău?

– Al mămicii. Vrei o bere, Joey?

Val răspunsese ca şi cum i-ar fi venit greu să admită acest fapt. Dar băiatul era cît pe-aci să leşine. Mai văzuse unul. Aveau două.

– Doamne sfinte! A cucerit două. Pentru ce?

– Ò, pentru numele lui Dumnezeu. Nu-mi amintesc. Spune-mi mai bine dacă vrei sau nu o bere.

– Da. Da. Bine.

Era însă mult mai interesat să afle pentru ce primise mămica ei Oscar-urile. Tatăl lui o să-l chestioneze în privinţa asta şi mama lui la fel, dar se părea că Val nu doreşte să abordeze subiectul.

– A fost actriţă, nu-i aşa?

Ştia că acum e regizoare. Era un lucru cunoscut de

toată lumea. Iar tăticul ei era mare producător la *MGM.* Dar Valerie nu prea vorbea despre asemenea lucruri. O interesau mai cu seamă băutura şi băieţii. Cel puţin aşa se spunea despre ea. Cînd s-a aşezat, i se vedea aproape totul pe sub fustiţa de piele albă. În realitate însă Joey nu zărise partea interioară a coapselor ei.

– Ai fumat vreodată marijuana?

Nu fumase, dar n-ar fi vrut s-o recunoască de faţă cu ea. Avea cincisprezece ani şi jumătate şi o cunoscuse la şcoală, dar nu ieşise niciodată în oraş cu ea. Nu se încumetase. Era frumoasă şi înspăimîntător de precoce.

– Mda. O dată.

După aceea, însă nu s-a mai putut stăpîni. Trebuia neapărat s-o întrebe din nou.

– Să vorbim despre mămica ta.

O făcuse lată. Val a sărit în picioare, cu ochii aprinşi de furie.

– Ba nu, n-avem de ce să vorbim despre ea.

– N-ai de ce să fii aşa de ţîfnoasă. Sînt curios, asta-i tot.

– Atunci, întreab-o pe ea, perversule!

Val îl privi cu dispreţ şi ieşi scuturîndu-şi mînioasă pletele roşii. Joey a rămas împietrit şi, consternat, a şuierat printre dinţi.

– Ce porcărie!

– Poftim?

Greg băgase capul pe uşă ca să vadă cine era acolo. Stînjenit, băiatul s-a ridicat repede de pe scaun.

– Scuză-mă. Mă odihneam puţin aici, înăuntru. O să ies.

– E-n ordine. Mie mi se întîmplă mereu. Nu-ţi face probleme.

S-a făcut nevăzut, căuta în draci o brunetă, iar Joey s-a întors afară. În cele din urmă, noaptea tîrziu, au ajuns cu toţii claie peste grămadă în piscină, îmbrăcaţi în costume de baie, rochii, haine de gata, cu tenişi,

cu pantofi sau desculţi. Au petrecut de minune şi abia după trei dimineaţa au plecat acasă şi ultimii invitaţi. După aceea, Lionel s-a dus sus, împreună cu Ward şi cu Faye. Erau atît de obosiţi, încît căscau cu toţii.

– Sîntem o bandă veselă. A fost o petrecere pe cinste, nu-i aşa? i-a întrebat Faye.

– Prima-ntîi!

Lionel şi-a sărutat mama, i-a urat noapte bună şi, cînd s-a aşezat pe pat, în halatul pluşat îmbrăcat peste costumul de baie, a rămas o vreme cu ochii pe pereţi, gîndindu-se la ziua care se terminase. Diploma, roba albă, maşina, prietenii şi muzica. Şi, foarte ciudat, s-a pomenit gîndindu-se la John. Ce băiat drăguţ era! Îi plăcea chiar mai mult decît unii dintre propriii săi prieteni.

Capitolul 13

Ziua care a urmat după petrecere a început, pentru Faye şi pentru Ward, la fel ca orice altă zi de lucru. Copiii puteau să doarmă şi pînă la prînz, dar ei trebuiau să fie la studio la ora nouă. Viitorul lor film urma să înceapă foarte curînd şi îi aşteptau, pe biroul fiecăruia, munţi de hîrtii de rezolvat. Simţeau că au nevoie de foarte multă disciplină pentru a merge, de fiecare dată, mai departe, pentru a munci, indiferent cît erau de obosiţi, în special atunci cînd Faye regiza. În zilele de filmare era întotdeauna la studio, la şase dimineaţa, de multe ori chiar înainte de venirea actorilor. Simţea nevoia de a fi acolo, de a respira aerul platoului, de a-i simţi pulsul. De fapt, în timpul filmărilor îi era greu să se forţeze să plece acasă şi se întîmpla să nu se ducă. Cîteodată, dormea într-o cabină. Acolo mînca, acolo se culca, cu gîndul numai la scenariu, care devenea parte integrantă a ei. Ajungea să cunoască fiecare personaj, de parcă, în altă viaţă, s-ar fi născut în pielea lui. De aceea era foarte exigentă cu actorii, dar îi şi învăţa un soi de disciplină care le intra în sînge pentru totdeauna. Foarte mulţi dintre actorii de la Hollywood vorbeau despre Faye

Thayer cu un fel de veneraţie. Avea vocaţie regizorală. Era infinit mai mulţumită decît pe vremea cînd jucase ea însăşi. Asta era împlinirea spre care năzuise, şi lui Ward îi plăcea să vadă scînteierea din ochii ei, care apărea doar atunci cînd se gîndea la ceea ce făcea. Era puţin gelos pe ea, deoarece şi lui îi plăcea ceea ce făcea, dar nu cu aceeaşi intensitate, cu aceeaşi patimă. Ea îşi investea în muncă tot sufletul. Era exact lucrul la care se gîndea acum Ward. Peste cîteva săptămîni, o va pierde din nou, Faye se va dărui viitorului ei film, dar amîndoi erau de acord că va fi cel mai bun din toate pe care le făcuseră împreună. Erau extrem de surescitaţi şi Faye nu înceta să repete cît de rău îi pare că Abe Abramson nu mai este în viaţă. Filmul ăsta i-ar fi plăcut şi lui. Murise însă cu cîţiva ani mai înainte. Apucase să-i vadă avînd succes împreună şi pe ea cîştigînd al doilea Oscar, de data aceasta pentru regie, dar după aceea murise, iar ea îi resimţea lipsa adesea, de exemplu, acum. S-a rezemat de spetează, uitîndu-se la Ward şi gîndindu-se la noaptea precedentă.

– Îmi pare bine că s-au distrat.

– Şi mie.

Ward s-a străduit să-i surîdă, dar era îngrozitor de mahmur, ceea ce i se întîmpla foarte rar. Singur se întreba cîteodată cum de putuse să bea cîndva atît de mult. Acum nu mai suporta băutura. Tinereţea, îşi spunea; multe se schimbă cînd ai cîţiva ani şi cîteva fire de păr cărunt în plus, însă altele rămîn neschimbate. În pofida mahmurelii, el şi Faye făcuseră dragoste în dimineaţa aceea, după duş. O zi începută în felul acesta era întotdeauna o zi bună. I-a pus mîna pe coapsă.

– Încă mă mai înnebuneşti, ştii asta?

Ea a roşit uşor. Îi făcea plăcere să-l audă vorbind aşa. Continua să fie îndrăgostită de el. De nouăsprezece ani, mai mulţi chiar, dacă socoteai începînd de la întîlnirea lor la Guadalcanal, în 1943. Asta ar face douăzeci şi unu...

– E reciproc, ştii şi tu.

– Asta e bine.

Cînd a oprit în parcarea de la *MGM* părea dus pe gînduri. Portarul le-a făcut semn să intre. Ai putea să-ţi potriveşti ceasul după ăştia doi, îşi spuse el; oameni drăguţi, cu copii drăguţi, şi muncesc din greu. Ce-i al lor e-al lor.

– Ce-ai zice dacă am pune o uşă prin care birourile noastre să comunice, iar la uşa mea am face cheie? a întrebat Ward.

– Mi se pare o idee bună, i-a şoptit Faye la ureche, după care l-a ciupit în glumă de gît, înainte de a coborî din maşină. Ce ai de făcut astăzi, iubitule?

– Nu cine ştie ce. Cred că am pus la punct aproape totul. Dar tu?

– Mă întîlnesc cu trei staruri. Cred că trebuie să discut foarte mult cu fiecare în parte, înainte de a începe, pentru ca toată lumea să fie bine pregătită. Să ştie cu toţii ce urmărim.

Era cel mai ambiţios film din cîte făcuse. Era vorba de ceea ce se întîmpla cu patru soldaţi în timpul celui de-al doilea război mondial şi, din acest punct de vedere, nu era un film agreabil. Era brutal şi dureros şi sfîşietor. Orice alt studio cinematografic l-ar fi încredinţat unui bărbat, dar Dore Schary continua să aibă încredere în Faye, iar ea nu voia să-l dezamăgească. Şi nici pe Ward. Lui Ward nu-i fusese uşor să facă rost de bani pentru un asemenea film, în ciuda celebrităţii vedetelor care jucau în el. Mai toţi se temeau că, după asasinarea lui John Kennedy, nimeni nu va dori să vadă un film deprimant. Toată lumea voia filme comice, care să destindă, nu filme serioase; dar, după ce citiseră scenariul, şi Ward şi Faye fuseseră de părere că era exact ce le trebuia. Avea să fie un film extraordinar; scenariul era magnific, aşa cum era şi cartea după care acesta fusese făcut şi Faye era decisă să-l pună bine în valoare. Ward ştia că o va face, dar ştia şi ce emoţii mari avea.

– O să meargă bine, ştii doar.

Ajunseseră la uşa biroului ei. Amîndoi ştiau că aşa

va fi, dar Ward mai ştia şi că Faye avea nevoie ca el să-i dea asigurări. Răspunsul ei l-a convins de adevărul acestei supoziţii:

– Mor de frică.

– Ştiu. Relaxează-te, ca să ai plăcere de ceea ce faci.

N-a reuşit însă să se relaxeze pînă cînd au început filmările şi, după aceea, s-a scufundat în muncă încă şi mai abitir decît altădată. Nu ajungea niciodată acasă înainte de miezul nopţii sau de ora unu, la cinci dimineaţa pleca din nou şi adesea nici nu se mai întorcea acasă. Ward ştia că asta o să dureze luni de zile şi-i promisese că-i va supraveghea pe copii în locul ei. S-a străduit, într-adevăr, s-o facă. Întotdeauna lucrase aşa. Cînd regiza un film, se implica total, iar cînd termina, îşi petrecea timpul împăturind cămăşi, spălînd rufe şi ducînd copiii la şcoală, cu maşina. Era foarte mîndră de felul în care se achita de aceste obligaţii, dar acum pînă şi copiii erau departe, foarte departe de gîndurile ei.

Într-o seară, Ward s-a întors tîrziu la studio, ca s-o ia acasă; n-o lăsa să conducă maşina cînd era foarte obosită sau prea preocupată de munca ei. Se temea să nu nimerească în vreun copac de pe marginea şoselei, aşa că a venit s-o ia, iar ea s-a prăbuşit pe scaunul din faţă al maşinii lui, ca o păpuşă de cîrpă: Ward s-a aplecat şi a sărutat-o pe obraz. A deschis somnoroasă un ochi şi i-a zîmbit.

– S-ar putea să nu supravieţuiesc blestematului ăsta de film.

Vocea ei era joasă şi răguşită. Băuse toată ziua butoaie de cafea şi vorbise întruna, îmboldindu-i, rugîndu-i pe actori să dea mai mult, iar aceştia n-o dezamăgiseră.

– O să iasă nemaipomenit, fetiţo. Am urmărit toată săptămîna tragerile zilnice.

– Şi ce părere ai?

Le văzuse şi ea, dar avea obiceiul de a observa numai ceea ce nu ieşise bine şi nu ceea ce ieşise, dar în ultimele două zile întrezărise, parcă, o rază de speranţă. Actorii munceau cu adevărat din răsputeri, cot la cot cu ea, pentru a da tot ce era mai bun în ei.

– Crezi că o să fie pe linia de plutire?

Avea mai multă încredere în discernămîntul lui decît în al oricui altcuiva şi aştepta oarecum timorată să-i audă părerea.

– O să zboare pînă la lună, iubito. Iar Oscar-ul o să zboare din nou în braţele tale.

– Lasă asta. Aş vrea doar să fie bun. Vreau să nu ne facem de ruşine.

– N-o să ne facem.

Era sigur. Fusese tot timpul mîndru de ea, dar şi ea era mîndră de realizările lui. Ajunsese foarte departe pentru cineva care, pînă la treizeci şi cinci de ani, nu muncise nici măcar o zi din viaţă. Se transformase într-un mod miraculos şi ea nu uita niciodată asta. Era mai mîndră de el decît şi-ar fi putut el închipui. Cu mult, cu foarte mult mai mîndră. Şi-a rezemat din nou capul de spătar.

– Ce fac copiii?

– Sînt bine.

Nu era cazul s-o bată acum la cap cu toate fleacurile, chiar dacă erau agasante. Femeia care făcea curăţenie ameninţase că nu va mai veni, Anne şi Val se certaseră foarte rău, iar Greg lovise maşina, dar erau, una peste alta, probleme minore, pe care le putea rezolva şi singur. Cu toate astea, era foarte mulţumit ori de cîte ori ea termina un film şi se întorcea acasă pentru a conduce gospodăria. De multe ori se întreba cum suporta Faye toate aceste sîcîieli zilnice. Pe el îl exasperau, deşi se ferea să i-o spună.

– Sînt ocupaţi cu toţii. Gemenele au făcut zilnic *baby sitting,* iar Greg pleacă săptămîna viitoare la ferma de cai.

S-a abţinut să adauge cu voce tare „Slavă Domnului". Cel puţin va fi ceva mai multă linişte fără telefonul care suna întruna, fără uşi trîntite şi fără jumătate de duzină de prieteni de-ai lui Greg bîntuind prin casă şi jucînd handbal cu una dintre vazele lor preferate.

– Pe Lionel abia dacă-l mai vedem de cînd are servici.

– Îi place?

Faye deschisese ochii. L-ar fi întrebat direct, dar nu-l mai văzuse de cîteva săptămîni.

– Cred că da. În orice caz, nu s-a plîns.

– Asta nu înseamnă nimic. Li nu se plînge niciodată. Ar fi trebuit să aranjez ceva pentru Anne. Pur şi simplu, n-am ştiut că o să începem atît de repede.

Dar făcuseră rost de bani şi platoul era liber. Totul se aranjase perfect şi, în loc să înceapă la sfîrşitul lui septembrie, începuseră în iunie. Era ceva neobişnuit şi Faye n-a vrut să creeze dificultăţi spunînd că nu e liberă, dar rezultatul fusese că nu se mai putuse ocupa de copii în timpul verii, iar Anne refuzase categoric să plece în tabără.

– Ce face toată ziua?

– Nu-i nici o problemă. Doamna Johnson nu pleacă niciodată pînă la întoarcerea mea acasă. Anne îşi cheamă prietene şi-şi petrec vremea în jurul piscinei. Le-am spus că, săptămîna viitoare, le voi duce la Disneyland.

– Eşti un martir.

Cînd au intrat în casă, au constatat că fetele nu se culcaseră încă. Val îşi pusese părul pe nişte bigudiuri uriaşe şi purta un bikini care ar fi făcut-o pe Faye să sară în sus, dacă ar fi avut putere pentru aşa ceva. Şi-a pus în gînd să-i spună vreo două, mîine, dacă va avea timp şi dacă o s-o vadă. Ascultau muzică în birou. Vanessa, în cămaşă de noapte, vorbea la telefon cu o prietenă, fără să-i pese de zgomotul pe care-l făcea Valerie.

– Unde-i Anne? a întrebat Faye.

Val a ridicat din umeri, fără să se întrerupă din fredonarea cîntecului pe care-l asculta. A trebuit să mai în-

trebe o dată ca să capete un răspuns:

– Sus, presupun.

– S-a culcat?

– Probabil.

Vanessa a făcut însă semn din cap că nu. Avea darul neobişnuit de a urmări simultan mai multe conversaţii. Faye s-a dus sus pentru a-i spune noapte bună celei mai mici dintre fetiţele ei. Aflase că Greg ieşise cu nişte prieteni şi un bilet, lăsat în bucătărie, anunţa că Lionel ia masa cu nişte colegi de serviciu, aşa că apelul era complet. Îi plăcea să ştie unde se află toţi copiii ei şi de multe ori, cînd era pe platou, se întreba ce-or fi făcînd. Ward îşi făcea mai puţine probleme în această privinţă, îi lăsa în voia lor. Este adevărat că Faye ar fi preferat ca el să-i ţină mai din scurt, dar, din punctul lui de vedere, ar fi însemnat să înnebunească dacă ar mai fi avut şi asta pe cap, pe lîngă conducerea gospodăriei.

Faye a deschis uşa, fără zgomot. Deşi ar fi putut să jure că a văzut lumină, cînd a intrat era întuneric în cameră. Anne era ghemuită în pat, cu spatele spre uşă. Faye a rămas un timp nemişcată. După aceea, s-a dus lîngă pat şi i-a atins uşor părul. „Noapte bună, micuţo", i-a şoptit şi s-a aplecat s-o sărute pe obraz. A ieşit, a închis uşa şi s-a dus în camera ei, împreună cu Ward. Au mai vorbit puţin despre film, apoi au făcut o baie fierbinte şi s-au culcat. După cîteva minute, a auzit fetele venind sus. I-au bătut la uşă şi i-au strigat „noapte bună", dar n-a avut cum s-o vadă pe Vanessa ducîndu-se în camera surioarei ei mai mici. Lumina era aprinsă din nou şi Anne citea *Pe aripile vîntului.*

– Ai văzut-o pe mămica?

Vanessa s-a uitat atent la ea şi a observat din nou expresia aceea bizară, care lăsa să se înţeleagă că preferă să se ţină la distanţă şi să se ascundă şi care n-o părăsea decît atunci cînd era împreună cu Li. Anne a scuturat din cap.

– Cum se poate?

N-a vrut să admită că stinsese lumina şi se pre-

făcuse că doarme, dar Vanessa a ghicit.

– Ai făcut pe adormita, nu-i aşa?

După o lungă ezitare, fetiţa a ridicat din umeri.

– De ce?

– Eram obosită.

– Astea-s gogoşi. Şi nu-i frumos din partea ta. A întrebat de tine chiar în clipa cînd a intrat pe uşă. Părerea mea este că a fost o măgărie din partea ta.

Vanessa se înfuriase. Era o atitudine tipică pentru Anne şi care o scotea din sărite. S-a întors cu spatele ca să iasă din cameră, dar Anne, care o privise impasibilă, i-a strigat din urmă:

– N-am ce să-i spun.

Vanessa s-a mai uitat o dată la ea şi a ieşit, fără să reuşească să înţeleagă adevărul pe care Lionel îl înţelegea atît de bine. Anne se temea că mama ei nu avea ce să vorbească cu ea. Nu-i vorbise niciodată. N-a fost niciodată prezentă pe vremea cînd ea era mică. A stat tot timpul cu guvernante sau cu *baby sitters* sau cu servitoare sau cu unul dintre copiii mai mari, în timp ce mama ei lucra, sau ieşea în oraş sau făcea altceva. Veşnic „era obosită" sau „era preocupată de ceva" sau trebuia să citească „scenariul ăsta" sau avea de vorbit cu tăticu. Aşa că ce mai rămăsese de spus acum? Cine eşti tu? Cine sînt eu? Era mai simplu să stea de vorbă cu Lionel şi s-o evite, aşa cum şi ea o evitase atîta vreme pe ea. Venise vremea să plătească pentru asta.

Capitolul 14

Cînd Lionel s-a mutat într-un apartament, împreună cu patru prieteni, şi a început cursurile la *UCLA,* Faye se lupta încă din greu cu filmul ei. În săptămîna următoare, a trecut s-o vadă. A aşteptat cu răbdare pe platou pînă la prima pauză. Îi plăcuse dintotdeauna s-o urmărească în timp ce lucra şi, în cele din urmă, după o oră în care s-au tras trei duble pentru o scenă foarte sîngeroasă, Faye i-a trimis pe toţi la masă şi, ridicîndu-şi ochii, şi-a văzut fiul. Pînă în clipa aceea fusese atît de concentrată, încît nici măcar nu-l observase. Bucuria i-a luminat instantaneu faţa şi s-a repezit să-l sărute.

– Cum merge, iubitule? Cum e apartamentul, cum e la şcoală?

I se părea că nu l-a mai văzut de ani de zile şi a simţit, dintr-o dată, că i se făcuse tare dor de ei toţi şi mai ales de el. Pînă acum nu simţise, de fapt, cît de greu avea să-i fie fără el. Era obişnuită să-l aibă în preajmă, să stea de vorbă împreună îndelung şi, brusc, plecase. Numai că fusese atît de ocupată, încît nici nu avusese măcar timp să observe.

– Îţi place locuinţa?

– E foarte simpatică, i-a răspuns entuziast, iar tipii sînt destul de ordonaţi. Slavă Domnului, nici unul nu-i ca Greg.

Lionel a făcut o strîmbătură şi Faye s-a amuzat, gîndindu-se la harababura din camera lui Greg.

– Ai mai fost pe acasă de cînd te-ai mutat?

– Doar o dată sau de două ori, ca să-mi iau nişte lucruri. L-am văzut pe tăticu şi mi-a spus că eşti bine.

– Sînt.

– E formidabil, a spus Lionel, arătînd spre decor, ceea ce i-a făcut plăcere lui Faye. Ca şi tatăl lui, avea darul de a recunoaşte cu anticipaţie un film de succes. Ea era prea preocupată de amănunte pentru a vedea întregul, ei aveau o viziune mai clară. Puteau să stea deoparte şi să vadă totul din alt unghi.

– A fost o scenă grozavă.

– De o săptămînă lucrăm la ea.

Paul Steele, interpretul rolului principal, căruia îi aparţinea această scenă, s-a apropiat chiar atunci de ei. A aruncat o privire spre Lionel şi s-a uitat apoi cercetător la Faye. Era la fel de preocupat de perfecţiune ca ea şi lui Faye îi plăcea să lucreze cu el. Colaborau pentru a doua oară şi era extrem de mulţumită de performanţa lui. Paul promitea să ajungă una dintre viitoarele mari vedete ale Hollywood-ului. S-a aşezat lîngă Faye şi a întrebat-o:

– Ce părere ai?

– Cred că ultima a fost cea bună.

– Şi eu cred la fel, a confirmat Paul, bucuros că erau de acord. Ieri începusem să fiu îngrijorat. Mi se părea că scena asta n-o să ne iasă niciodată. Am stat toată noaptea şi am lucrat-o.

– S-a cunoscut. Mulţumesc, Paul, i-a spus Faye, ca de obicei plăcut impresionată de el. Numai aşa se poate face ceva.

Foarte puţini actori erau dispuşi să lucreze în felul acesta. El era unul dintre ei. S-a ridicat şi s-a uitat atent la Lionel.

– Trebuie să fii fiul lui Faye.

Era ceva obişnuit ca lumea să-şi dea seama de asta.

– Cum de-ai ghicit?

– A, să vedem, a început Steele, uitîndu-se de la unul la celălalt. Părul, nasul, ochii... Ascultă, băiete, nu-ţi lipsesc decît coafura şi rochia pentru ca lumea să vă ia drept gemene.

– Nu sînt sigură că aş fi de acord cu aşa ceva, a răspuns rîzînd Faye. Ba chiar pot să-ţi spun pe loc că n-aş fi în nici un caz de acord.

– S-o lăsăm baltă, a încheiat Paul discuţia.

– Am fost foarte impresionat de ultima dumnea-voastră scenă, domnule Steel.

Lionel îi vorbise extrem de respectuos. Steele s-a simţit flatat.

– Mulţumesc.

Faye i-a prezentat formal pe unul celuilalt şi Paul i-a strîns mîna.

– Mama dumitale este cel mai al dracului regizor din acest oraş, dar e atît de bună în meseria ei, încît sudoarea, lacrimile şi sîngele nu se irosesc în zadar.

– Măi, măi, ce complimente!

– Mai avem cam o oră, domnilor, le-a spus Faye, uitîndu-se la ceas. Îmi permiteţi să vă invit pe amîndoi la masă, la cantină?

– Doamne, altă tortură! a exclamat Paul, făcînd o grimasă. Nu putem avea parte de ceva mai bun? Vă invit eu la masă. Maşina mea e aici, în faţa studioului.

Ştiau însă cu toţii că nu prea aveau ce găsi prin preajma studioului şi nici mult timp la dispoziţie.

– Foarte bine, foarte bine. Mă predau. Indigestie, ai tăi sîntem!

– Nu-i chiar atît de rău.

Degeaba încerca Faye să apere virtuţile cantinei. Atît Paul, cît şi Lionel au combătut-o zgomotos, dar, pînă la urmă, au intrat toţi trei în sala de mese. Paul a întrebat dacă Lionel era la şcoală, iar acesta i-a explicat că-şi începuse studiile de cinematografie la *UCLA*.

– Acolo am învăţat şi eu. Ţi-ai dat deja seama dacă îţi place sau nu?

– Mi se pare extraordinar, a răspuns entuziast Lionel.

Paul îl examina uşor amuzat. Băiatul era foarte tînăr, dar, pe măsură ce stăteau de vorbă în timpul prînzului, şi-a dat seama că avea o minte ageră. Era inteligent şi sensibil, avea cunoştinţe extinse despre domeniul pe care şi-l alesese, şi a discutat cu aprindere cu Paul, pînă cînd Faye le-a spus că trebuie să se înapoieze. După ce s-au întors pe platou, Lionel nu dădea semne că ar vrea să plece, părea că vrea să se pătrundă de atmosfera de acolo. Paul l-a invitat în cabina lui şi el a stat acolo, în timp ce actorul îşi refăcea machiajul, iar frizerul studioului îi schimba frizura. În scena următoare, avea să fie prizonier de război, şi Lionel ar fi dorit grozav de mult să rămînă, dar trebuia să se întoarcă la şcoală. Mai avea trei cursuri în după-amiaza aceea.

– Păcat. Mi-a făcut plăcere să stau de vorbă cu tine.

Lui Paul îi părea sincer rău că băiatul pleacă. Îi plăcea poate chiar prea mult, dar nu avea de gînd să i-o arate, din respect pentru Faye şi pentru acest tînăr încă foarte crud. Nu obişnuia să corupă pe nimeni şi, de altfel, nici nu se prea dădea în vînt după virgini. Dar, spre surprinderea lui, Lionel s-a arătat foarte dornic de a-l revedea.

– Mi-ar plăcea să mai vin şi altădată să mă uit. Am o după-amiază liberă la sfîrşitul săptămînii.

Se uita la Paul Steele cu ochii mari, ca un copil care-l aşteaptă pe Moş Crăciun, şi actorul nu era sigur ce anume îl adusese într-o asemenea stare emotivă; filmul sau altceva, aşa că a preferat să fie prudent.

– Se poate să mă întorc atunci?

Ochii lui Lionel îi căutau pe ai lui şi Paul nu mai era sigur pe cine avea în faţă, un băiat sau un bărbat.

– Mămica ta este cea care decide. Ea comandă. Aici e şefa mea.

Au rîs amîndoi şi Lionel a acceptat acest punct de vedere.

– O s-o întreb ce părere are.

Paul s-a temut o clipă ca nu cumva Faye să creadă că el îl pusese s-o întrebe; nu-şi ascunsese niciodată preferinţele...

– Ne vedem vineri, sper...

Lionel l-a privit cu speranţă. Paul i-a întors spatele. Nu voia să stîrnească nimic, ar fi... Dar n-ar fi fost corect şi era fiul lui Faye Thayer. Doamne, ce complicată era uneori viaţa. După plecarea băiatului, a aprins o ţigară de marijuana, în nădejdea că-l va calma, dar nu l-a făcut decît să-l dorească şi mai mult.

Cînd s-a întors pe platou, simţea o privaţiune şi o însingurare aproape dureroase, care au trecut şi în jocul lui. Scena a reuşit de la prima dublă, un succes aproape fără precedent, şi Faye l-a felicitat. Paul a fost însă rece cu ea. Faye n-a înţeles de ce. N-o deranjase amabilitatea lui faţă de Lionel. Era un om corect şi, indiferent de ceea ce făcea în timpul lui liber, n-ar fi profitat de fiul ei. Era sigură de asta şi nu s-a necăjit deloc cînd l-a văzut din nou pe Lionel pe platou, vineri după-amiază. Cînd era mai mic, venea adesea s-o vadă lucrînd. În ultima vreme, fusese mai ocupat, dar pasiunea lui pentru cinematografie nu constituia un secret. Iar acum se pregătea pentru o carieră în acest domeniu. De fapt, îi făcea chiar plăcere să-l vadă acolo şi, deşi la început n-a arătat-o, şi lui Paul Steele i-a făcut plăcere.

– Salut, Paul.

Lionel pronunţase cu oarecare ezitare aceste cuvinte şi îndată, după ce le rostise, s-a întrebat dacă n-ar fi trebuit să-i spună „domnule Steele". Paul avea douăzeci şi opt de ani, dar era foarte respectat în lumea filmului, iar Lionel, care avea optsprezece, se simţea un puştan pe lîngă el.

– Bună.

Paul părea degajat cînd a trecut pe lîngă el, în drum spre cabina nu ştiu cui, rugîndu-se în sinea lui să nu li se mai încrucişeze drumurile în după-amiaza aceea. Spre seară însă, au făcut o pauză şi Faye i-a oferit un pahar

de vin. Lionel era acolo, în mod evident foarte impresionat, şi Paul nu şi-a putut stăpîni impulsul de a-i zîmbi.

– Mă bucur să te revăd, Lionel. Cum merge cu şcoala?

Poate că, dacă îşi va impune să creadă că băiatul nu-i decît un copil, va fi mai uşor. Nimic nu i s-a mai părut însă uşor, cînd l-a privit în ochi. Îi era imposibil să le reziste. Semănau foarte mult cu ai lui Faye, dar erau mai adînci, mai neliniştitori şi, în anumite privinţe, mai trişti şi mai înţelegători, ca şi cum ar fi ascuns o taină înfricoşătoare. Instinctiv, Paul a simţit care era această taină. Şi el ascunsese, la vîrsta lui Lionel, aceeaşi taină. Aducea după ea o mare singurătate, pînă cînd îţi întindea cineva o mînă. Pînă atunci, erai un monstru, trăind într-un iad numai de tine ştiut, erai înspăimîntat de propriile tale gînduri şi de ce-ar spune alţii dacă ar şti.

– Ce părere ai de dublele de azi?

N-avea nici un sens să-l trateze ca pe un copil. Era bărbat. Amîndoi ştiau acest lucru. Paul îl privea acum drept în ochi.

– Cred că au fost foarte, foarte bune.

– Ţi-ar face plăcere să vezi copiile de lucru împreună cu mine?

Paul ţinea să le vadă ori de cîte ori era posibil, pentru a-şi putea corija greşelile. Erau importante pentru munca lui. Lionel a fost nespus de măgulit că Paul îl invita într-o lume atît de aparte. Se uita la el cu o veneraţie care i-a făcut şi pe Faye şi pe Paul să rîdă.

– Fi atent, dacă te uiţi cu asemenea ochi, n-o să-ţi dau voie să le vezi. Trebuie să-ţi dai seama că aproape tot ce-o să vezi este rebut. Un rebut stînjenitor, dar numai aşa învăţăm.

– Aş fi încîntat să văd copiile, împreună cu dumneata.

Pe la şase, s-au dus să le vadă. Cînd s-au aşezat şi s-au stins luminile, Paul a simţit că piciorul lui Lionel îi atinsese din greşeală genunchiul. A fost străbătut de un fior pe care era aproape chinuitor să-l refuze. Însă a avut grijă să-şi tragă la o parte piciorul şi să se con-

centreze asupra imaginilor de pe ecran, iar după aceea, cînd s-au aprins luminile, a discutat cu Lionel ceea ce văzuseră şi, în mod surprinzător, aveau păreri comune despre scenele văzute. Băiatul era strălucit în materie de cinematografie; era inteligent, intuitiv şi avea instinctul stilului şi al tehnicii. La urma urmei, crescuse în acest mediu, dar, cu toate astea, Paul a fost impresionat. Tare ar mai fi vrut să continue discuţia cu el. Faye se pregătea să părăsească platoul. În seara asta urma să plece devreme. Pentru ea, şapte şi jumătate era foarte devreme. Observînd că ei continuau să discute cu însufleţire, l-a întrebat pe Lionel:

– Eşti cu maşina, iubitule?

Era istovită şi abia aştepta să ajungă acasă şi să se destindă; fusese o săptămînă de groază, iar a doua zi urmau să înceapă filmările din zori. Va trebui să se scoale înainte de trei.

– Da, mămico. Am venit cu maşina.

– Perfect. Atunci o să vă las pe voi, băieţii, să vorbiţi pînă o să vă săturaţi. Bătrîna doamnă pleacă acasă. Înainte de a cădea moartă de oboseală. Noapte bună, domnilor.

L-a sărutat pe Lionel pe obraz, i-a făcut semn cu mîna lui Paul şi a plecat grăbită spre propria ei maşină. Ward se dusese acasă mai devreme, pentru a lua masa de seară cu copiii. Cînd s-a uitat din nou la ceas, Paul a fost stupefiat. Era aproape nouă şi rămăseseră ultimii pe platou. Nu mai mîncase nimic de la prînz şi din spusele lui Lionel înţelesese că nici acesta nu mîncase. Ce-ar fi oare rău dacă ar lua ceva în gură împreună?

– Vrei să mergem la un hamburger, Lionel? Cred că eşti mort de foame.

Părea o propunere destul de nevinovată. Băiatul lui Faye s-a arătat încîntat.

– Cu plăcere, dacă nu ai altceva mai bun de făcut.

Era mişcător de tînăr şi de modest. În drum spre maşină, Paul i-a cuprins umerii cu braţul. Nefiind nimeni prin preajmă, nu avea cine să interpreteze greşit gestul.

– Crede-mă, de săptămîni, poate de luni de zile, n-am avut o conversaţie atît de agreabilă.

– Drăguţ din partea dumitale să mi-o spui.

Paul avea un *Porsche* argintiu, iar Lionel era cu *Mustang*-ul roşu de care era atît de mîndru.

– Ce maşină faină!

– Am primit-o în iunie, la absolvire.

– Ăsta zic şi eu cadou!

Paul părea impresionat. La vîrsta lui Lionel, îşi cumpărase o rablă cu şaptezeci şi cinci de dolari, dar părinţii lui nu erau Ward şi Faye Thayer şi nu locuiau în Beverly Hills. Plecase din Buffalo şi venise în California la douăzeci şi doi de ani şi de-atunci înainte, dar mai ales în ultimii trei ani, viaţa fusese foarte frumoasă. Făcuse o carieră meteorică, la început mulţumită unei legături amoroase întîmplătoare cu un mare producător din Hollywood. După aceea însă prilejurile care i s-au oferit s-au datorat propriilor lui merite. Nimeni nu putea să conteste acest fapt şi foarte puţini încercau s-o facă. Indiferent ce credeai despre Paul Steele, era al naibii de talentat. Majoritatea celor cu care colaborase vreodată aveau de spus numai lucruri frumoase despre el. Era un om de treabă, se împăca bine cu toată lumea, era de obicei rezervat, dar, dacă ajungeai să te apropii de el, ştia să fie amuzant. Între filme, îşi făcea uneori de cap, fuma multă marijuana, priza un pic de cocaină, lua amfetamine şi se zvonea că la el acasă ar fi avut loc orgii, cu perversiuni sexuale, dar nu făcea nici un rău nimănui; nu abuza de nimeni şi, dat fiind că muncea din greu, avea nevoie să se mai şi relaxeze. Şi, la urma urmei, era încă tînăr.

L-a dus pe Lionel la *Hamburger Hamlet*, pe bulevardul Sunset. L-a pus să-l urmeze cu maşina şi a condus foarte prudent pînă acolo. Fără să ştie de ce, îşi făcea griji în privinţa acestui băiat. N-ar fi vrut să păţească ceva. Îi plăcea aşa cum nu-i mai plăcuse de multă vreme nimeni. Ce păcat că avea numai optsprezece ani. Mare ghinion. Era atît de afurisit de frumos şi

înnebunitor de tînăr. Nu şi-a putut lua ochii de la el în timp ce mîncau. După aceea, la ieşire, au rămas tăcuţi unul în faţa celuilalt, Lionel nefiind sigur cum ar fi mai potrivit să-i mulţumească pentru onoarea pe care i-o făcuse, iar Paul arzînd de dorinţa de a-l invita la el acasă, dar neştiind cum ar interpreta băiatul invitaţia. Paul ar fi vrut ca Lionel să se cunoască, să-şi înţeleagă înclinaţiile, dar nu era sigur de asta. Dacă băiatul ar fi fost conştient, poate că lucrurile ar fi stat altfel, dar dacă nu bănuia încă ce este cu el... Lui Paul îi ajungea să-l privească pentru ca să fie sigur, dar oare şi Lionel era? Şi, dintr-o dată, cum stăteau acolo, Paul şi-a dat seama că trebuie să ia taurul de coarne. Poate că ar trebui, pur şi simplu, să-l întrebe. Poate că se înşela. Poate că ar putea să fie prieteni. Dar de lăsat, nu putea să-l lase să plece, nu încă, nu acum, nu chiar atît de repede.

– Ştiu că o să ţi se pară o prostie, dar ţi-ar face plăcere să vii la mine acasă să bem un pahar?

Aproape că se simţea prost făcîndu-i această propunere, dar Lionel a reacţionat de parcă l-ar fi apucat pe Dumnezeu de un picior.

– Aş fi încîntat.

Poate că nu înţelegea. Paul simţea că-şi pierde mintile încercînd să-şi dea seama. Nu avea cum ghici.

– Locuiesc la Malibu. Vrei să mergi din nou după mine, sau preferi să-ţi laşi aici maşina? Te-aş putea aduce după aceea înapoi.

– N-ar fi un deranj prea mare?

Malibu era la depărtare de o oră.

– Nu, absolut deloc. Niciodată nu mă culc devreme. Şi s-ar putea ca în noaptea asta să nu mă culc deloc. Mîine filmăm de la patru dimineaţa şi, în asemenea situaţii, lucrez mai bine dacă nu dorm deloc.

– Crezi că maşina mea o să fie în siguranţă?

S-au uitat împrejur şi au ajuns la concluzia că da. Localul era deschis toată noaptea, aşa că lumea va veni şi va pleca şi nimeni nu va îndrăzni să spargă maşina, cît timp vor fi oameni în jur. Odată hotărît acest lucru,

Lionel s-a aşezat alături de Paul în *Porsche* şi a avut pe loc senzaţia că a murit şi a ajuns în rai. Era ca şi cum ar fi fost luat pe sus şi dus în altă lume. De pe scaunele de piele neagră, bordul arăta ca panoul de comandă al unui avion. Au pornit la drum. Paul a deschis radioul stereofonic şi Roger Miller a început să le cînte *Regele drumului.* Drumul spre Malibu a fost o experienţă aproape senzuală. Paul simţea că are neapărat nevoie de marijuana, dar n-a vrut să fumeze aşa ceva în faţa băiatului, se temea puţin de reacţia pe care ar fi putut s-o aibă acesta, aşa că s-a abţinut. Ascultau muzica, din cînd în cînd stăteau de vorbă şi, pînă la destinaţie, Lionel ajunsese să se simtă în largul lui cu noul său prieten.

Paul a descuiat uşa şi au intrat. În casa de pe plajă, s-au simţit la fel de bine. Lumini, iscusit amplasate, făceau vizibil oceanul. *Living-room*-ul, în care ajungeai coborînd cîteva trepte, era mobilat cu divanuri şi perne moi, plante uriaşe şi cîteva obiecte de artă îndrăgite de Paul, ingenios luminate de lămpi ascunse. Mai era acolo un bar elegant, un perete era acoperit de rafturi de bibliotecă, iar un sistem stereofonic părea să răspîndească pretutindeni o muzică în surdină. Lionel se aşezase pe un divan şi privea în jurul lui. Paul şi-a scos jacheta de piele, a turnat cîte un pahar de vin alb pentru fiecare dintre ei şi a venit alături de el.

– Ei, ce zici? Îţi place?

Era mîndru de locuinţa lui, trebuia să recunoască. Băiatul sărac din Buffalo străbătuse un drum lung, foarte lung. Aici era fericit.

– Doamne, e atît de frumos...

– Este, nu-i aşa?

Nu ţinea să-i contrazică. Se vedeau plaja, marea. Întreaga lume părea să se aştearnă la picioarele lor. După ce şi-au terminat vinul, Paul a propus să facă o plimbare. Îi plăcea să se plimbe noaptea tîrziu pe plajă. Se făcuse abia ora unsprezece. Şi-a aruncat pantofii din picioare. Lionel l-a imitat. S-au plimbat pe nisipul alb, moale. Lionel îşi spunea că niciodată în viaţa lui nu

fusese atît de fericit. De cîte ori se uita la bărbatul de lîngă el, simţea ceva ce nu mai simţise niciodată. Ceva care îl deruta. A tăcut o vreme. La întoarcere, Paul s-a oprit şi s-a aşezat pe nisip. A privit spre ocean, apoi spre Lionel şi, dintr-o dată, cuvintele au fost rostite:

– Eşti derutat, nu-i aşa, Li?

O auzise pe mama lui spunîndu-i aşa şi se întrebă dacă nu-l va deranja familiarismul, dar Lionel nu părea să aibă nimic de obiectat. A dat din cap, aproape uşurat că poate să-i spună acestui bărbat, care îi devenea prieten, ce anume simţea.

– Da...

Voia să fie cinstit cu Paul, poate că, în felul acesta, avea să reuşească să înţeleagă şi el însuşi ce simţea. I se părea că este foarte tînăr şi, în acelaşi timp, foarte bătrîn.

– Da, sînt.

– Şi eu mă simţeam aşa. Înainte de a veni de la Buffalo. Nu-mi plăcea deloc acolo.

– Trebuie să fi fost cu totul altfel decît aici.

Au rîs amîndoi şi, cînd au încetat să mai rîdă, Paul l-a privit drept în faţă.

– Vreau să fiu cinstit cu tine. Sînt homosexual.

S-a speriat brusc de propriile lui cuvinte. Dar dacă Lionel o să-l dispreţuiască? Dacă o să se ridice şi o s-o ia la goană? Pentru prima oară, după mulţi ani, se temea de acest gen de respingere. Era ca şi cum ar fi făcut un pas uriaş înapoi, înapoi spre Buffalo, spre antrenamentele de baseball din primăvară, cînd era îndrăgostit de domnul Hoolihan şi nu era în stare să-i spună nimic, nu putea decît să-l privească la duş, dorind cu ardoare să-i atingă faţa, braţul, piciorul, să-l atingă oriunde, să-l atingă acolo. S-a întors spre Lionel cu o expresie înspăimîntată.

– Ştii ce înseamnă asta?

– Sigur că da.

– Vreau să spun nu doar că sînt pederast. Presupun că asta înţelegi. Vreau să spun dacă ştii în ce fel se

poate simţi singur, din cauza asta, un bărbat?

Ochii lui Paul mărturiseau tot ce avea pe suflet. Lionel a dat din cap, fără să-şi desprindă privirea dintr-a lui.

– Cred că ştii, Lionel, cred că ai simţit aceleaşi lucruri pe care le-am simţit şi eu. Nu-i aşa?

Lionel a dat din nou din cap şi, dintr-o dată, n-a mai putut suporta să privească în ochii aceia; şi-a ascuns faţa în mîini şi a început să plîngă. Se revărsau din el o mie de ani de singurătate. Paul l-a îmbrăţişat şi l-a ţinut strîns pînă s-a oprit din plîns, apoi i-a ridicat bărbia ca să-i vadă din nou ochii.

– Mă îndrăgostesc de tine. Şi nu ştiu ce să mă fac.

Niciodată înainte nu se simţise atît de liber. Era minunat să i-o spună. Auzindu-l, Lionel a înţeles lucruri pe care nu le înţelesese pînă atunci despre sine însuşi, lucruri pe care preferase să nu le ştie, sau la care îi fusese frică să se gîndească. Acum, privind în ochii acestui bărbat, le înţelegea pe toate.

– Eşti virgin, nu-i aşa?

– Da, sînt.

Şi Lionel era pe cale de a se îndrăgosti, dar nu ştia cum s-o spună. Se ruga să înveţe, se temea ca Paul să nu-l alunge, îşi dorea să-i îngăduie să rămînă împreună cu el pentru totdeauna...

– Te-ai culcat vreodată cu o fată?

A clătinat din cap, fără să rostească nici un cuvînt. Aşa îşi dăduse seama. Nu dorise niciodată aşa ceva. Absolut niciodată. Pur şi simplu, nu-l interesase.

– Nici eu.

Paul a suspinat şi, lăsîndu-se pe spate în nisip, a luat mîna lui Lionel şi a început să-i sărute întruna palma.

– Poate că e mai uşor aşa. Alegerea a fost făcută pentru noi cu multă vreme înainte. Asta a fost dintotdeauna părerea mea despre cei ca noi. Ştiu că nu avem nici o influenţă asupra acestei alegeri şi că ea exista încă de cînd eram foarte mic. Cred că încă de pe atunci am ştiut, dar mi-a fost frică să ştiu.

– Şi mie mi-a fost, a spus Lionel, căpătînd curaj. Mi-a fost teamă să nu cumva să descopere cineva, să ajungă să ştie, să-mi citească gîndurile. Fratele meu este un atlet desăvîrşit şi tatăl meu ar fi vrut ca şi eu să fiu la fel. Dar eu nu puteam să fiu ca el, nu puteam.

Din nou i s-au umplut ochii de lacrimi. Paul îi ţinea strîns mîna într-a lui.

– Bănuieşte cineva din familia ta?

– Pînă în seara asta, n-am recunoscut-o cu adevărat nici măcar în sinea mea.

Acum însă ştia. Acum era sigur. Şi chiar voia să fie aşa. Cu Paul. Şi cu nimeni altcineva. Îl aşteptase toată viaţa şi nu avea de gînd să-l piardă. Paul îl urmărea atent.

– Eşti sigur că acum eşti gata să accepţi acest lucru? N-ai să mai poţi da înapoi. N-ai să te mai poţi răzgîndi, unii o fac, cred, dar mă întreb, de fiecare dată, dacă o fac cu convingere. Nu ştiu.

Erau întinşi, unul lîngă altul, pe nisip. Stătea sprijinit într-un cot şi privea în jos spre Lionel. În jurul lor nu era nimeni, pe o distanţă de mulţi kilometri. Luminile caselor din spatele lor scînteiau ca nişte nestemate, o mie de inele de logodnă îi dăruia, o cunună.

– N-aş vrea să fac nici un lucru pentru care nu eşti gata.

– Sînt gata, Paul. Sînt absolut sigur, am fost atît de singur pînă acum, nu mă lăsa din nou singur.

Paul l-a cuprins în braţe şi l-a ţinut strîns. Nu se mai putea stăpîni. Făcuse ceea ce se cuvenea să facă. Îi dăduse posibilitatea de a alege singur. Nu profitase niciodată de nimeni şi nu avea de gînd să înceapă cu acest băiat.

– Hai, să mergem acasă.

S-a ridicat şi i-a întins o mînă lui Lionel, care a sărit sprinten în picioare. S-au îndreptat spre casă mînă în mînă, vorbind mai însufleţit. Lionel se simţea uşor, de parcă s-ar fi ridicat de pe el o greutate de o tonă. Ştia cine şi ce era, ştia unde se ducea acum şi, dintr-o dată,

toate i s-au părut aşa cum se cuvenea să fie. Nu mai era ceva înspăimîntător. Au ajuns în casă în cîteva minute. Aerul nopţii îi înviorase. Paul a turnat din nou cîte un pahar pentru fiecare dintre ei, a băut o sorbitură, a aprins focul şi după aceea a dispărut în altă cameră, lăsîndu-l pe Lionel singur cu gîndurile şi cu vinul lui. Cînd s-a întors, luminile erau scăzute, camera era în semiîntuneric, ardea focul, iar el a rămas gol în mijlocul camerei şi i-a făcut semn lui Lionel să se apropie. N-a spus nimic. Lionel n-a avut nici o ezitare. S-a ridicat şi l-a urmat.

Capitolul 15

Paul l-a condus pe Lionel la maşina lui, lăsată în faţa localului cu hamburgeri, la patru dimineaţa. În parcaj s-au privit îndelung. Li se părea ciudat să fie din nou acolo. Atît de multe se întîmplaseră de cînd plecaseră din locul acela! De necrezut! Lionel se simţea de parcă ar fi avut aripi. Fusese cea mai frumoasă noapte din viaţa lui şi simţea o împăcare necunoscută pînă atunci. Acum era conştient că este cine este şi Paul făcuse, în aşa fel, încît totul să pară foarte firesc, chiar frumos. Lionel nu găsea cuvintele potrivite pentru a-i mulţumi.

– Nici nu ştiu ce să spun, cum să-ţi mulţumesc, a zis, surîzîndu-i, cu un fel de sfială, noului său prieten.

– Nu-ţi face probleme. Vrei să ne vedem diseară?

Lionel nu-şi putea reveni. Nu-şi închipuise că totul va fi aşa de extraordinar, cum fusese cu Paul.

– Aş vrea foarte mult.

Paul a stat să se gîndească unde s-ar putea întîlni.

– Ce-ai zice dacă am venit tot aici, pe la ora opt? Aşteaptă în maşina ta şi, după aceea, ai să poţi merge în urma mea pînă acasă. Dacă n-o să fiu prea istovit, o să facem ceva de mîncare sau o să ne oprim undeva

pe drum. Cum ţi se pare?

Nu era modul lui obişnuit de a face curte bărbaţilor, dar acum lucra zilnic pînă foarte tîrziu.

– Mi se pare grozav.

Paul a ciufulit părul băiatului care, deşi foarte surescitat, începuse să caşte de oboseală.

– Du-te acasă şi dormi puţin, băftosule. Eu o să muncesc azi de au să-mi meargă fulgii.

– Cele bune mămicăi!

Şi-a luat seama pe loc şi a roşit de ceea ce spusese. Paul i-a replicat prompt:

– Nu cred că ar fi bine să-i transmit ceva deocamdată.

Dar mai tîrziu? Nu putea să-şi închipuie cum ar reacţiona Faye dacă ar afla că fiul ei era homosexual.

– Presupunînd că o să mă întrebe, o să-i spun doar că am mîncat cîte un hamburger, după care ai plecat acasă. În regulă?

Lionel a făcut semn că da. Şi dacă o să-i scape ceva? Sau dacă el însuşi va spune ceva cuiva în zilele ce vor urma? Îngrozitor gînd, sau poate că nu. Pînă la urmă şi la urmă, lumea va trebui să afle. Nu voia să trăiască în ascuns tot restul vieţii lui. Pe de altă parte însă deocamdată nu voia să spună nimănui. Nu încă. Ţinea să rămînă secretul lui şi al lui Paul.

– Îţi doresc o zi bună.

Ar fi vrut să se apropie de el şi să-l sărute pe obraz, privindu-l cu afecţiune.

– Să ai grijă de tine azi, odihneşte-te puţin, iubitule.

Lionel a fost pătruns de tonul cald al vocii lui Paul şi inima a început să-i bată mai repede. A făcut semne cu mîna, în urma maşinii argintii care se îndepărta, şi s-a suit în propria lui maşină. A aşteptat cu nerăbdare sosirea serii şi, la ora stabilită, era în *Mustang*, îmbrăcat cu cămaşă curată, pulover, pantaloni eleganţi din piele de antilopă, impecabil pieptănat şi ras proaspăt. Paul şi-a dat seama imediat de grija cu care se pregătise şi a fost mişcat. El unul nu avusese timp nici măcar să facă

duş, înainte de a pleca de la studio, ţinuse să nu întîrzie. L-a cuprins în braţe pe Lionel şi s-au îmbrăţişat. Era mai mult decît evident că Li era fericit să-l revadă.

– Cum a fost ziua de azi, Paul? a întrebat băiatul.

– Minunată. Datorită ţie. Am ştiut la perfecţie toate replicile, totul a mers ca pe aţă, dar am muncit cu toţii de ne-a ieşit sufletul.

S-a uitat la hainele de pe el. Purta încă uniforma în care jucase, dar nimeni nu-i atrăsese atenţia cînd plecase.

– Să mergem acasă, trebuie să mă spăl şi să mă schimb.

Ar fi vrut să-l ducă după aceea la un bar al homosexualilor, pentru a lua acolo cina sau măcar pentru a bea ceva, dar nu era încă dispus să-l introducă în lumea lui. Simţea, instinctiv, că Lionel nu era pregătit deocamdată pentru aşa ceva. El dorea o legătură specială, ceva exclusiv între ei, iar Paul era dispus să joace o vreme acest joc, să stea departe de prietenii lui, pentru a fi singur cu el. Lionel a decis să meargă din nou cu maşina lui Paul. În drum spre Malibu, s-au oprit la un magazin. Au cumpărat şase cutii de bere, nişte fructe proaspete şi două cotlete. Era o cină echilibrată pentru două persoane şi Lionel a spus că se pricepe s-o pregătească.

S-a vădit că nu se lăudase degeaba şi, cînd Paul a ieşit de la duş cu un prosop legat în jurul taliei, Lionel i-a întins zîmbitor un pahar de vin alb.

– Masa o să fie gata în cinci minute.

– Bravo. Mor de foame.

Însă, imediat după aceea, a pus jos paharul de vin, s-a apropiat de Lionel şi l-a sărutat.

– Mi-a fost dor de tine astăzi, i-a spus Lionel.

– Şi mie.

Prosopul din jurul mijlocului lui Paul a căzut pe jos. În timp ce trăgea grăbit de catarama cordonului băiatului, i-a şoptit:

– Au să se ardă oare fripturile dacă le lăsăm să aştepte?

Nu că i-ar fi păsat cu adevărat, nu-i păsa de nimic

decît de acest trup tînăr. Lionel era unul dintre cei mai excitanţi amanţi pe care-i avusese în ultima vreme. Era atît de entuziast şi de proaspăt, fiecare centimetru pătrat al pielii lui era dulce şi înmiresmat, avea un corp tînăr şi ferm. I-a smuls de pe el pantalonii de antilopă pînă a dat peste ce căuta. Cînd gura lui Paul l-a găsit, în sfîrşit, Lionel a gemut de plăcere. O clipă mai tîrziu, erau încleştaţi unul de celălalt pe podeaua udă, cu trupurile înlănţuite pătimaş. Cina fusese uitată.

Capitolul 16

Legătura a durat toată toamna. Niciodată în viaţa lui nu fusese Lionel atît de fericit. Cu şcoala, mergea bine. Paul continua să joace în filmul soţilor Thayer. Lionel trecea foarte rar pe la studio, prea îi venea greu să se prefacă în prezenţa lui Paul. Trebuia să se străduiască să se uite în altă parte şi se temea ca nu cumva mama lui să observe ceva.

– Nu ştie absolut nimic, te asigur, l-a provocat, într-o seară, Paul. Şi chiar dacă ar şti, e doar mămica ta. Cred că ar fi în stare să se împace cu ideea.

– Şi eu cred la fel. Tata însă n-ar fi în stare. N-ar înţelege niciodată.

Paul a fost de aceeaşi părere.

– Da, cred că ai dreptate. Cred că pentru un tată e greu să accepte aşa ceva, cînd e vorba de fiul lui.

– Părinţii tăi ştiau despre tine?

– Nici acum nu ştiu. Sînt încă destul de tînăr ca să nu se impacienteze că nu m-am însurat pînă acum. Peste zece ani, însă se vor ţine de capul meu.

– Poate că, pînă atunci, vei avea nevastă şi cinci copii.

Ipoteza era atît de absurdă, încît au izbucnit amîndoi în rîs. Paul nu era tentat cîtuşi de puţin de o asemenea posibilitate. Nu avea nici un fel de înclinaţii spre femei. Femeile nu-l excitaseră niciodată. Însă, Lionel da. Îşi petreceau aproape toate nopţile făcînd dragoste în patul lui imens, sau pe divanul din faţa şemineului, sau pe parchet, sau pe plajă. Era o relaţie erotică de o mare senzualitate. Erau absolut înnebuniţi unul după celălalt. Lionel avea acum o cheie a casei de la Malibu şi, uneori, se ducea acolo direct de la cursuri. Alteori trecea pe la el pe acasă şi se întîlnea cu Paul la Malibu, mai tîrziu, după ce acesta îşi termina ziua de muncă. De luni de zile nu-şi mai petrecuse însă nici o noapte în propriul său apartament, ceea ce îi făcea pe colocatarii lui să-l tachineze ori de cîte ori aveau prilejul.

– O.K., Thayer. Cine-i tipa? Cum o cheamă? Cînd o să ne-o prezinţi şi nouă? Sau o fi cumva o damă dintr-acelea pe care le ascunzi de prieteni şi le regulezi tot timpul?

– Foarte spiritual!

Se străduia să-i ducă cu vorba, să se deprindă cu glumele lor, cu admiraţia lor, cu invidia lor, întrebîndu-se ce-ar spune dacă ar şti adevărul. Cunoştea însă răspunsul la această întrebare. L-ar fi făcut „poponar împuţit" şi l-ar fi alungat probabil din casă.

– Ai spus vreunuia dintre prietenii tăi? l-a întrebat Paul, într-o seară, după ce făcuseră dragoste şi rămăseseră culcaţi în pielea goală, în faţa focului.

– Nu.

Singurii la care se putea gîndi erau băieţii cu care împărţea apartamentul. Fie că erau boboci amatori de sport, fie că erau tineri viitori intelectuali, munceau din răsputeri şi visau să se culce cu cît mai multe femei. Viaţa lor sexuală era mult mai puţin activă decît cea a lui Lionel, dar şi de cu totul altă factură. Dacă l-ar vedea acum, s-ar îngrozi. El însă era cît se poate de fericit aşa. Îl privea tandru pe Paul, care îl observa atent, încercînd

să-i ghicească gîndurile.

– Ai de gînd să te ascunzi toată viaţa, Li? E insuportabil. Eu am făcut-o multă vreme.

– Nu sînt încă pregătit să mă descopăr.

– Ştiu.

O ştiau amîndoi. Paul nu-l împinsese de la spate. Nu-l luase cu el nicăieri, deşi băiatul era de o frumuseţe desăvîrşită şi prietenii lui ar fi murit de invidie, dar nu voia să se audă. Dacă ar fi ieşit cu el, n-ar fi fost decît o chestiune de timp ca să se afle cine era. Fiul lui Faye Thayer, şi gata, s-ar fi umplut de căcat. Paul prefera să se ferească de aşa ceva. Era mai cuminte din punctul de vedere al amîndurora. Mai ales, din punctul de vedere al lui Paul, a cărui carieră ar fi putut să fie ruinată dacă – şi era foarte posibil să se întîmple aşa – Faye sau Ward ar fi auzit. La urma urmei, băiatul nu avea decît optsprezece ani, iar Paul împlinise de curînd douăzeci şi nouă de ani. Ar fi ieşit un scandal monstru, care nu i-ar fi făcut nici un fel de bine lui Paul. Agentul lui de presă continua să asocieze numele lui cu numele cîte unei actriţe, ori de cîte ori era posibil. Lumea era sensibilă în această privinţă. Nimeni n-ar fi vrut să audă că idolul său era homosexual.

Lionel şi-a petrecut Ziua Recunoştinţei în familie, dar s-a simţit izolat şi matur şi străin şi altfel decît ceilalţi. Ascultîndu-i, îşi dădu seama că nu are ce să le spună. Greg era mult prea copilăros, iar fetele parcă ar fi venit de pe altă lume. Nu mai putea să vorbească acum cu părinţii lui, aşa că Anne i s-a părut singura suportabilă în timp ce aştepta nerăbdător ca sărbătoarea să ia sfîrşit. A răsuflat uşurat cînd s-a terminat masa de seară şi cînd a putut să plece, în fine, şi să se ducă înapoi la Paul. Părinţilor le spusese că pleacă la Lake Tahoe, cu nişte prieteni, deşi, evident, avea să-şi petreacă sfîrşitul de săptămînă cu Paul. Paul mai avea doar cîteva săptămîni de filmare şi erau destul de relaxaţi amîndoi.

Lionel aproape că nici nu şi-a dat seama cum a

zburat timpul pînă la Crăciun. Şi-a făcut tîrguielile de Crăciun de cum a luat vacanţă şi, într-o după-amiază, a trecut pe la studio. Paul era în cabina lui.

Nu şi-a văzut nicăieri părinţii, aşa că s-a strecurat în cămăruţa pe care ajunsese, între timp, s-o cunoască foarte bine şi s-a lăsat să cadă pe un fotoliu. Paul fuma o ţigară de marijuana, pe care i-a oferit-o lui Li, dar acesta nu simţise niciodată senzaţia de plăcere intensă despre care îi vorbise Paul. A tras un fum rapid şi i-a înapoiat-o. Şedeau amîndoi şi se uitau surîzători unul la celălalt. Paul a mîngîiat coapsa lui Lionel.

– Dacă n-am fi aici, aş avea o idee grozavă.

Au început să rîdă. Se simţeau atît de bine împreună, încît uneori uitau că au ceva de ascuns. Paul s-a aplecat înainte. S-au sărutat.

Nici unul dintre ei n-a auzit uşa şi nici că a intrat cineva, singur Lionel a auzit răsuflarea grea a cuiva care părea că se sufocă. S-a tras înapoi şi a văzut-o pe Faye, cu faţa schimonosită de şoc. A sărit imediat în picioare. Paul s-a ridicat şi el încet şi cei trei au rămas o vreme încremeniţi.

– Mămico, te rog...

Lionel a întins o mînă spre ea. Avea senzaţia că-şi lovise mama cu un cuţit în inimă, dar n-a făcut nici o mişcare. Şi ea a rămas o vreme încremenită, privindu-i, apoi s-a lăsat să cadă într-un fotoliu. Simţise că nu se mai putea ţine pe picioare.

– Nici nu ştiu ce să spun. De cînd durează asta?

Paul a preferat să nu spună nimic, pentru a nu înrăutăţi situaţia. Lionel a fost cel care i-a răspuns, plecîndu-şi capul cu o mină de om înfrînt:

– De vreo două luni. Iartă-mă, mămico.

A început să plîngă. Lui Paul i s-a făcut milă de băiat. S-a dus lîngă el. Era de datoria lui să-i stea alături, deşi ştia cît ar fi putut să-l coste. Dacă ar fi vrut, Faye ar fi avut puterea să-i distrugă cariera. Fusese o nebunie să se încurce cu fiul ei. Era însă mult prea tîrziu

pentru regrete. Răul fusese făcut.

– Nimeni n-a avut de suferit. Nu ştie nimeni. N-am fost nicăieri împreună.

Ştia că asta o va mai linişti.

– A fost ideea ta, Paul?

Faye ar fi fost în stare să-l omoare, dar ceva îi spunea că nu este întru totul îndreptăţită să-l blameze, că nu era exclusiv vina lui. Şi-a privit îndurerată fiul.

– Lionel, este cumva... s-a mai întîmplat şi înainte?

Nici măcar nu ştia ce să întrebe sau dacă, la urma urmei, avea dreptul să ştie. Era bărbat şi, dacă Paul ar fi fost fată, i-ar fi cerut oare amănunte? Dar acest tip de legătură o înspăimînta. Despre homosexualitate ştia foarte puţin şi ar fi vrut să ştie încă şi mai puţin. Erau mulţi bărbaţi dintr-ăştia la Hollywood, dar n-o interesase niciodată să afle exact cine şi ce făcea, şi cui, iar acum, dintr-o dată, fiul ei era cel pe care îl vedea aici; fiul ei sărutase chiar acum un bărbat. Şi-a şters lacrimile şi i-a privit din nou pe amîndoi. Lionel a suspinat şi s-a aşezat pe scaun în faţa ei.

– A fost pentru prima oară, mămico, vreau să spun că n-a fost nimeni înainte de Paul. Şi nu e vina lui. Dintotdeauna am fost aşa. Cred că, în adîncul sufletului, am ştiut-o de ani de zile, numai că nu ştiam ce să fac, şi el...

I s-a împleticit limba în gură, n-a mai ştiut ce să spună. A ridicat ochii spre Paul aproape cu recunoştinţă şi Faye a simţit că-i vine să verse.

– M-a iniţiat cu atîta delicateţe, n-am ce face. Aşa sînt. Poate că nu este ceea ce ai vrea şi poate că n-ai să mai poţi niciodată să mă iubeşti din nou, dar sper că ai să poţi.

S-a dus la ea, a strîns-o în braţe, îngropîndu-şi obrazul în rochia ei. Paul a întors capul. Îl podidiseră şi pe el lacrimile. Nu mai fusese implicat niciodată în aşa ceva, nici măcar cu propria lui familie. Lionel şi-a ridicat din nou capul.

– Te iubesc, mămico, întotdeauna te-am iubit, te voi iubi întotdeauna, dar îl iubesc şi pe Paul.

Niciodată în viaţa lui nu-şi asumase o asemenea răspundere şi poate că nu va mai fi niciodată obligat s-o facă. Acum însă trebuia să aibă curajul de a afirma cine şi ce este, indiferent cît de tare ar fi îndurerat-o pe Faye. Şi-a îmbrăţişat şi ea fiul, l-a sărutat pe cap şi, în cele din urmă, i-a luat faţa în mîini şi l-a cercetat atent. Pentru ea, era tot băieţelul care fusese vreme de optsprezece ani şi-l iubea la fel de mult.

– Te iubesc aşa cum eşti, Lionel. Şi te voi iubi întotdeauna. Să nu uiţi asta. Indiferent ce ţi s-ar întîmpla sau ce-ai face, te voi susţine pînă la capăt.

Lionel a început să zîmbească printre lacrimi. Faye s-a uitat la Paul.

– Vreau doar să fii fericit, asta-i tot. Şi dacă aceasta este viaţa ta, o accept aşa cum e. Aş vrea însă să fii atent şi să ai grijă ce faci; cu cine te întîlneşti, cum te comporţi. Ţi-ai ales o viaţă grea. Să nu-ţi faci iluzii în această privinţă.

Bănuia totuşi că-i era mai puţin greu datorită lui Paul şi că, oricum, era mai puţin greu decît îi fusese cînd nu putuse să recunoască acest adevăr, nici măcar în sinea lui. S-a ridicat şi i s-a adresat lui Paul:

– De la tine, vreau un singur lucru. Nu spune nimănui. Nu-i distruge viaţa. S-ar putea ca, la un moment dat, să se răzgîndească. Lasă-i această şansă.

Paul a dat din cap, fără să spună nimic. Faye s-a întors din nou spre fiul ei.

– Şi să nu cumva să-i spui ceva tatălui tău. El nu te-ar înţelege.

– Ştiu că nu m-ar înţelege, a răspuns Lionel, aproape înecîndu-se. Eu... Nici nu-ţi pot spune cît de extraordinară ai fost, mămico.

– Din întîmplare, te iubesc foarte mult. Şi tatăl tău, la fel.

Se uita, tristă, la amîndoi. Era foarte greu de înţeles.

Erau atît de frumoşi, atît de virili, atît de tineri! Păcat de ei. Orice s-ar fi spus, ea nu crezuse niciodată că cineva poate fi fericit trăind astfel. Cu atît mai puţin fiul ei.

– Tatăl tău nu va înţelege niciodată, indiferent cît de mult te-ar iubi. I-ar zdrobi inima.

– Ştiu, a răspuns Lionel, simţind din nou că se sufocă.

Capitolul 17

Au încheiat filmările cu cinci zile după Anul Nou şi au încins cea mai veselă petrecere din cîte văzuse vreodată Paul, la terminarea unui film. Cheful a ţinut toată noaptea şi s-au despărţit, în cele din urmă, cu obişnuitele îmbrăţişări, sărutări, strîngeri de mînă. Pentru el, a fost o uşurare. Chiar dacă Faye fusese atît de înţelegătoare, în ultimele cîteva săptămîni îi venise greu să colaboreze cu ea şi era conştient că această crispare se repercutase asupra calităţii jocului. Noroc că majoritatea scenelor fuseseră terminate demult.

Bănuia că şi ea simţise tensiunea şi se întreba, îngrijorat, dacă îi va mai da vreun rol. Îi plăcea să lucreze cu Faye, dar avea sentimentul că o trădase. Poate că aşa şi era. Poate că ar fi trebuit să nu se apropie de puşti, dar era atît de afurisit de frumos, atît de imaculat, atît de tînăr, încît ajunsese să se convingă că s-a îndrăgostit de el. Acum ştia că nu era chiar aşa. Era un băiat drăguţ, numai că era cu mult prea tînăr pentru el. Era necizelat, naiv, peste zece ani avea să fie formidabil, dar pentru moment nu avea destulă substanţă pentru un bărbat de vîrsta lui Paul. Adesea se simţea de parcă

i-ar fi fost tată. Pe de altă parte, îi lipseau vechii lui prieteni, mediul homosexualilor, petrecerile şi orgiile la care obişnuia să se ducă, din cînd în cînd, pentru a se defula. Relaţia sexuală îl satisfăcea, mai ales în ultima vreme, cu ajutorul unui pic de nitrat de amil, dar ştia că nici asta nu va ţine prea mult. Se plictisea repede de fiecare dată. Şi, după aceea, o să aibă remuşcări. Viaţa era uneori afurisit de complicată, îşi spuse, în timp ce se întorcea cu maşina spre casă. Cînd l-a găsit însă pe Lionel cuibărit în patul lui şi arătînd ca o fetiţă adormită, s-a gîndit că nu era cazul să pună capăt acestei legături, multă, foarte multă vreme de atunci înainte. S-a dezbrăcat în tăcere şi s-a aşezat la marginea patului. L-a trezit mîngîindu-i, cu un singur deget, piciorul nesfîrşit de lung.

– Parcă ai fi prinţul adormit...

Cuvintele rostite în şoaptă, în încăperea luminată doar de razele lunii, l-au făcut pe Lionel să-şi deschidă somnoros braţele, pentru a-l aduce pe Paul cît mai aproape de el. Era mai mult decît şi-ar putea dori orice bărbat, şi-a spus Paul, în timp ce se lăsa în voia plăcerii trupeşti. A doua zi, au dormit pînă tîrziu, după care au făcut o plimbare lungă pe plajă. Apoi au stat de vorbă despre viaţă. Asta l-a făcut să-şi dea din nou seama cît de necopt era Lionel. I-a zîmbit într-un anume fel, ceea ce l-a iritat pe băiat.

– Mă crezi copil, nu-i aşa?

– Ba nu, l-a minţit Paul.

De fapt, asta credea despre el.

– Ei bine, nu sînt şi am văzut multe în viaţa mea.

Paul a început să rîdă, ceea ce l-a înfuriat şi mai tare pe Lionel şi a dus la una din foarte rarele lor certuri. În seara aceea, Lionel a plecat la el acasă. În timp ce, pentru prima oară în decurs de multe săptămîni, se băga în propriul său pat, s-a întrebat dacă se va schimba ceva acum, cînd Paul terminase lucrul. Va fi liber tot timpul, în vreme ce el, Lionel, va trebui să se ducă la

şcoală. În pofida legăturii cu Paul, se ţinuse tot timpul de studiu.

În interval de cîteva săptămîni a devenit evident că asta complica oarecum situaţia. Paul era aproape tot timpul nervos. Citea scenarii, încercînd să se oprească asupra unuia; continua să-şi facă probleme şi în privinţa relaţiilor cu Faye. Cînd a venit primăvara, se plictisise de-a binelea de dragostea asta de licean. Avea nevoie de mai mult decît îi dădea aceasta. Dura de şase luni, foarte mult pentru el. Lionel a simţit despre ce este vorba, înainte ca Paul să-i fi spus ceva. Sfîrşitul îi făcea să sufere pe amîndoi, dar a venit o zi cînd Lionel şi-a dat seama că ar trebui să deschidă el discuţia. Nu mai putea suporta tăcerile stingheritoare care se lăsau între ei. Casa de la Malibu devenise apăsătoare pentru amîndoi.

– S-a terminat, nu-i aşa, Paul?

Nu mai arăta chiar atît de nepermis de tînăr, dar Paul ştia cît de necopt este. Dumnezeule, n-avea nici măcar nouăsprezece ani! Era o diferenţă de unsprezece ani între ei. Unsprezece ani! Întîlnise de curînd un bărbat de patruzeci şi doi de ani, în apropierea căruia i se muiau picioarele. Nu avusese niciodată înainte un amant mai vîrstnic decît el şi ardea de nerăbdare să fie, cîtva timp, împreună cu el. Nu putea însă s-o facă atîta timp cît Lionel stătea agăţat de gîtul lui. Nu-l încerca nici un regret pentru tot ceea ce făcuseră împreună. Se întreba dacă Lionel are cumva regrete, dar în toate aceste luni nu dăduse niciodată semne că i-ar fi părut rău. Se purta ca şi cum şi-ar fi găsit rostul în viaţă. Era bine dispus şi avea note din ce în ce mai mari. Poate că meritase, totuşi. I-a zîmbit melancolic. Era timpul să fie cinstit şi să pună punct.

– Mă tem că da, prietene. Aşa se întîmplă uneori în viaţă. Dar am avut parte de ceva bun, nu crezi?

Lionel a dat din cap cu tristeţe. De la o vreme, simţea că nu mai merge. Doar în pat le era bine, dar, fiind

amîndoi sănătoşi şi tineri, n-ar fi existat nici un motiv să nu le fie. Acum voia să ştie adevărul.

– Ai pe altcineva?

– Încă nu.

– Atunci, poate, în perspectivă?

– Nu ştiu. Şi nu asta-i problema.

Paul s-a ridicat şi a început să se plimbe prin cameră.

– Tot ce ştiu este că am nevoie să fiu liber o vreme. Nu-i ca în lumea celorlalţi, Li. Aici, oamenii nu se îndrăgostesc şi se căsătoresc şi trăiesc fericiţi pînă la sfîrşitul vieţii, împreună cu cei treisprezece copii ai lor. Pentru noi e mult mai dificil. Foarte rar se întîmplă ca o pereche să rămînă multă vreme împreună. Sînt, desigur, cazuri, dar de cele mai multe ori este vorba de o întîlnire de o noapte sau de o legătură de cîteva zile, chiar şi de-o săptămînă, sau, dacă ai noroc, de şase luni, ca noi, dar, după aceea nu mai e nimic de aşteptat, şi cu asta basta.

– Mie nu-mi ajunge aşa ceva. Eu vreau mai mult.

Lionel părea profund dezamăgit. Paul a zîmbit sceptic. Ştia prea bine cum merg lucrurile.

– Îţi doresc succes. Poate că ai să găseşti ceea ce cauţi, dar de cele mai multe ori aşa ceva nu se găseşte.

– De ce?

– Poate că nu e stilul nostru. Ne interesează prea mult aspectul fizic plăcut, un trup frumos, un funduleţ ferm, un corp tînăr ca al tău, şi ştim cu toţii că, într-o bună zi, nu vom mai fi tineri.

În ceea ce-l privea, începuse s-o simtă. Uneori era invidios pe Lionel, ceea ce-l făcea să se poarte urît cu el. Acest bărbat mai în vîrstă îl făcea însă să se simtă tînăr şi frumos.

– Şi ce ai de gînd să faci acum?

– Nu ştiu. Poate că voi călători o vreme.

– Pot să te mai văd din cînd în cînd?

– Bineînţeles. Pentru mine a fost extraordinar, Lionel,

sper că ştii.

Lionel l-a privit insuportabil de intens.

– N-o să te uit niciodată, Paul, niciodată. Cît voi trăi...

S-a dus la el şi s-au sărutat. În noaptea aceea, Lionel a rămas acolo. A doua zi însă Paul l-a dus cu maşina acasă şi, fără să i se fi spus, Lionel a ştiut că nu-l va mai vedea. Sau că, în orice caz, nu-l va vedea multă, foarte multă vreme.

Capitolul 18

În iunie 1965, întreaga familie Thayer s-a aşezat în acelaşi rînd al amfiteatrului liceului din Beverly Hills, în care şezuse şi cu un an în urmă. Acum, însă, Greg era cel care absolvea şi, aşa cum era şi de aşteptat, evenimentul a fost mai lipsit de solemnitate: De data aceasta, Faye n-a mai plîns, deşi atît ea, cît şi Ward păreau foarte emoţionaţi. Îmbrăcat într-un costum nou, Lionel arăta ca un bărbat în toată firea. Intra în anul doi şi era foarte încîntat de asta. Gemenele păreau şi ele mult mai mari decît fuseseră la cincisprezece ani. Vanessa renunţase să se mai deghizeze în micuţa Bo Peep. Purta o minijupă roşie, pantofi cu tocuri *Louis Quinze* şi o bluză roşu cu alb, pe care i-o cumpărase Faye de la New York, iar pe umăr, o poşetuţă de lac roşu. Cu părul ei auriu, lăsat pe umeri, avea un aspect tineresc şi ingenuu. Singură Valerie criticase ţinuta ei, dar aşa făcea întotdeauna: obişnuia să spună că arată formidabil, dacă n-o deranja faptul că semăna cu o bomboană de mentă. În ceea ce o privea, era convinsă că se îmbrăcase mai puţin bătător la ochi. Purta tot minijupă, dar neagră. Corsajul era din nou prea strîmt. Silueta provocatoare,

machiajul, acum mai subtil, părul roşu, despletit, care eclipsa tot restul, cu excepţia rochiei ei, o făceau să arate ca o adevărată femeiuşcă. De fapt, îi stătea foarte bine, sau i-ar fi stat dacă s-ar fi dus la un cocktail la Beverly Hills. Era doar o idee prea împopoţonată pentru un amfiteatru de liceu, la ora nouă dimineaţa, dar se obişnuiseră cu toţii s-o vadă mereu aşa. Faye era mulţumită că cel puţin nu-şi pusese ceva cu un decolteu exagerat, iar minijupa era, slavă Domnului, aproape cea mai decentă din cîte avea.

– Să-i mulţumim lui Dumnezeu pentru puţinul pe care ni-l dă, îi şoptise lui Ward, cînd se suiau în maşină.

Erau o trupă pe cinste şi crescuseră cu toţii. Pînă şi Anne se mai maturizase. Îi crescuseră sînii, şoldurile i se rotunjiseră şi puteau fi mulţumiţi că anul acesta n-o pierduseră înainte de a pleca la ceremonie. Cadoul de absolvire al lui Greg nu constituia nici un fel de surpriză. Îi pisase atît de mult, încît Ward cedase şi i-l dăduse cu o săptămînă mai devreme. Era o maşină *Corvette Stingray* galbenă, decapotabilă, iar el era încă şi mai surescitat decît fusese Lionel, dacă aşa ceva era cu putinţă. Era, de fapt, mai elegantă decît micul *Mustang* roşu al lui Lionel, dar asta fusese ideea lui Ward. Greg începuse prin a goni în susul şi în josul străzii, după care a dispărut pentru a-şi lua la plimbare toţi prietenii. Ward a fost sigur că, în mai puţin de o oră, o să aibă un accident sau, dacă nu, o să fie arestat; dar au reuşit cumva să supravieţuiască şi nouă dintre cei mai apropiaţi prieteni ai lui au sosit în trombă, claxonînd şi scrîşnind din frîne, în miros de cauciuc ars. Îndată după ce au ajuns lîngă casă, au sărit din maşină şi s-au îndreptat spre piscină. Ward se întrebă dacă nu făcuse cumva o greşeală gravă. Greg nu avea felul de a fi calm, măsurat, al lui Lionel, şi lui Ward nu-i mai rămînea decît să se roage să conducă într-un mod rezonabil, atunci cînd avea să plece la Universitatea statului Alabama. Primise o bursă pentru fotbal american şi abia aştepta să ajungă acolo. Deocamdată avea să muncească din nou o lună,

la *ranch*-ul din Montana. După aceea însă la 1 august, trebuia să se ducă la universitate pentru a începe antrenamentele de fotbal, împreună cu echipa şi cu faimosul ei antrenor „Ursul". Ward ardea de nerăbdare să-l vadă jucînd în primul meci. Faye era conştientă că va pleca foarte frecvent cu avionul în Alabama, în anul acela, dar n-o deranja. Îi promisese că-l va însoţi şi ea ori de cîte ori va putea, deşi urmau să termine un film la începutul toamnei şi să înceapă altul după Anul Nou.

L-au văzut pe Greg primindu-şi diploma, aşa cum şi-o primise şi Lionel, anul trecut, dar Greg, spre deosebire de stăpînitul său frate, s-a mulţumit să zîmbească forţat. A făcut semn cu mîna familiei şi prietenilor şi s-a aşezat la loc, cît pe-aci să-i dărîme, cu umerii lui laţi, pe colegii de alături. Dobîndirea unei burse pentru fotbal făcuse din el marele erou al şcolii şi Ward era atît de mîndru încît aproape că nu mai ştia pe ce lume se află. Spusese vestea tuturor conoscuţilor. Pe Lionel, îl privise aproape cu reproş, atunci cînd auzise de ce s-a apucat. Lionel făcea un film experimental despre balet şi dans. Cîteodată, Ward se întreba ce-o fi oare în mintea acestui băiat. Era, în mod cert, cu totul altfel decît fiul lui mai mic, dar cel puţin mergea bine cu şcoala. Se părea că Faye ia foarte des masa de prînz împreună cu Lionel. Ward nu prea avea timp pentru aşa ceva. Făcuse rost de banii necesari realizării unui nou film de anvergură şi avea foarte multe pe cap. Băiatul nu-i punea, totuşi probleme. Noroc că nici una dintre odraslele lor n-o luase razna, ele nu se lăsaseră ademenite de aiureala cu „copiii florilor" şi nu se drogau, deşi îi atrăsese de multe ori atenţia lui Faye s-o supravegheze mai atent pe Val. Fetiţa asta era mult prea cochetă şi părea să aibă mereu în preajmă băieţi mai mari. În luna mai, începuse să se vadă cu un băiat de douăzeci şi patru de ani. Fusese nevoit să pună piciorul în prag şi curmase foarte repede această idilă. Nu se poate însă nega că nu era uşor de ţinut în frîu, în fiecare familie, i se spusese, există cîte un copil mai greu de controlat. La ei, era Val. Pînă acum

însă, cu toate că se îmbrăca extravagant, se boia peste măsură şi umbla cu băieţi mai mari, părea să nu fi depăşit graniţele unei anumite comportări decente.

Petrecerea din seara aceea s-a deosebit radical de cea pe care o dăduseră cu un an în urmă pentru Lionel. Pînă la miezul nopţii, aproape toţi se îmbătaseră cu bere şi cei mai mulţi dintre ei se dezbrăcaseră în pielea goală şi se băgaseră în piscină. Faye a vrut să-i dea afară pe toţi, dar Ward a convins-o să-i lase să se distreze. Ar fi vrut să le trimită la culcare pe Anne şi pe gemene, dar Faye i-a spus că e cu neputinţă. Sau evacuai tot bîlciul sau le lăsai şi pe ele în voia lor. Puţin însă după două, poliţia a fost cea care a rezolvat, în locul lor, problema. Le-a spus să nu mai facă atîta gălăgie şi să pună muzica mai încet. Se plînseseră toţi vecinii şi, mai cu seamă, perechea de alături de ei, atunci cînd un corp de balet, format din doisprezece vlăjgani tineri, s-a proţăpit pe peluza din faţa casei şi a făcut plajă la lună, înainte de a sări în bazin. Lui Ward, totul i se păruse foarte nostim, dar pe el îl amuza aproape tot ce făcea Greg. Faye era ceva mai puţin încîntată. Cu un an înainte, la petrecerea lui Lionel, nu fuseseră nici un fel de reclamaţii. Cînd a apărut poliţia, Greg era tolănit pe un şezlong, cu un prosop legat în jurul taliei şi cu un braţ întins peste prietena lui. Se îmbătaseră amîndoi cu bere şi acum dormeau duşi. Nici unul dintre ei nu s-a trezit cînd musafirii au plecat, spunînd că petrecerea fusese grozavă. Faye era mulţumită că, cel puţin, nici unul dintre ei nu intrase în casă. O singură pereche se strecurase înăuntru, pentru a se pipăi în camera lui Greg, dar Faye i-a zărit fofilîndu-se şi le-a cerut să iasă imediat. S-au conformat fără să protesteze, dar au plecat mai devreme, împreună cu alţi cîţiva care doreau să se hîrjonească mai zdravăn, înainte de a se duce acasă. Cei mai mulţi dintre oaspeţi preferaseră însă să bea cît mai multă bere cu putinţă şi să-şi dea brînci unul altuia în bazin.

Plecase şi ultimul dintre ei, dar Lionel şi John Wells

continuau să şadă împreună într-un vechi scrînciob dublu, sub un copac. Discutau despre *UCLA* şi Lionel îi spunea care cursuri îi plăceau mai mult şi-i vorbea despre proiectele lui de film. Lui John i se împlinise visul: fusese acceptat şi el la universitatea din Los Angeles.

Scrînciobul se legăna încet, înainte şi înapoi. Lionel se refugiase acolo cu multă vreme înainte. John îl găsise în scrînciob.

– M-a gîndit mult la artele plastice, i-a spus John. Continua să fie considerat cel mai bun prieten al lui Greg, dar, în ultimul an, îşi petreceau din ce în ce mai puţin timp împreună. John mai era încă în echipa de fotbal, dar nu se dădea în vînt după sport ca Greg şi era bucuros că acum o să scape de fotbal. Deşi era un jucător foarte bun, n-ar mai fi vrut să joace absolut niciodată. Greg îi spusese că era ţăcănit. I se oferise o bursă pentru fotbal la *Georgia Tech* şi pur şi simplu o refuzase. Ciudat, dar după aceea prietenia lor n-a mai fost ceea ce fusese. Greg nu putea să înţeleagă de ce a refuzat un astfel de prilej. Şi-a privit prietenul din copilărie cu dezgust şi parcă nevenindu-i să creadă, iar acum, ori de cîte ori se întîlneau, John se simţea parcă obligat să se scuze, ca şi cum ar fi comis un păcat de neiertat. Din punctul de vedere al lui Greg, chiar aşa şi era. Pe Lionel însă nu părea să-l deranjeze. Dintotdeauna ţinuse la John.

– Facultatea de Arte Plastice de la *UCLA* e bună. Ca şi, desigur, cea de teatru.

Lionel ştia că nu se decisese încă ce specialitate să urmeze. John i-a zîmbit timid băiatului mai mare. Dintotdeauna îl admirase.

– Nu cred că e genul meu.

– O să stai în campus?

John părea să ezite.

– Nu sînt sigur. Mama ar prefera un cămin, dar ideea nu mă prea atrage. Cred că voi rămîne acasă.

Lionel a rămas cîtva timp pe gînduri.

– Cred că unul dintre cei care stau în apartament cu

mine se mută.

Se uită la John, întrebîndu-se dacă ar fi un colocatar potrivit. Era cam prea tînăr, dar era un copil bun. Nu fuma, nu bea, nu părea prea zurbagiu, era limpede că nu semăna deloc cu Greg. Era cam ca ceilalţi băieţi din apartamentul lui. Lionel se împăca bine cu ei. Din cînd în cînd, îşi făceau oarecum de cap în serile de sîmbătă, dar nu depăşeau anumite limite şi, spre deosebire de mulţi alţi studenţi din primii ani, nu le plăcea ca la ei în casă să fie ca la porci. Ţineau destul de curat apartamentul, doi dintre ei aveau prietene care dormeau frecvent acolo, dar nu deranjau pe nimeni, iar Lionel pleca şi venea cînd avea chef. Nimeni nu-i mai punea prea multe întrebări. Uneori se întreba dacă ştiau, dar nimeni nu întreba şi nimeni nu spunea nimic. Era un grup bun şi John Wells putea să fie foarte bine al cincilea.

– Te-ar interesa, John? Chiria e destul de mică. Cum ar primi părinţii tăi ideea de a nu sta în campus, în primul an? De fapt, e chiar peste drum, dar nu e cămin.

Cînd zîmbea, ca acum, semăna leit cu Faye. În anul acela se transformase din băiat în bărbat şi era un tînăr neobişnuit de frumos. De multe ori, oamenii întorceau capul după el pe stradă. Avea o siluetă elegantă, membre lungi, ochii verzi, mari, şi părul auriu. Se îmbrăca simplu, sobru, şi-i venea foarte bine. Dacă ar fi vrut, ar fi putut să ajungă artist de cinema, dar prefera să se afle în spatele camerei de luat vederi, nu în faţa ei.

– Ei, ce zici?

– Măi, ce mi-ar mai plăcea un asemenea loc! Îi întreb chiar mîine dimineaţă.

Lui Lionel i-a venit să zîmbească văzînd cum se entuziasmase.

– Nu-i nici o grabă. O să le spun doar celorlalţi că ştiu pe cineva care este interesat. Nu cred că vreunul dintre ei îşi face griji în această privinţă.

– Cît e chiria? Tăticu o să vrea să ştie.

Părinţii lui John erau bine situaţi, dar nu aruncau cu banii. Era cel mai mare din patru copii şi, în viitorii patru

ani, urmau să-i țină pe toți patru la colegiu. Cam la fel ca în cazul familiei Thayer, deși tatăl lui Lionel își făcea mai puține probleme decît cel al lui John. Dar Ward avea în fiecare an la activ cîte două sau trei filme de succes. Tatăl lui John nu avea resurse similare. Era chirurg plastic la Beverly Hills, iar soția lui, mama lui John, își consacra o parte din timpul liber decorațiunilor interioare. Numai pentru prieteni. Arătă, însă senzațional. Își aranjase ochii în anul precedent, își îndreptase nasul cu cîțiva ani mai înainte, iar în anul respectiv urma să-și amplifice, pe cale chirurgicală, sînii. În plus, îi stătea foarte bine în costum de baie. Și surorile lui John erau foarte drăguțe, considera Lionel. Greg fusese combinat cu două dintre ele, iar o a treia pusese, de ani de zile, ochii pe Lionel. El nu păruse însă interesat, iar John nu se întrebase niciodată de ce.

– Împărțită la cinci, chiria revine la numai șaizeci și șase de dolari pe lună. E o casă cu cinci dormitoare, în Westwood, iar proprietăreasa nu ne prea bate la cap. Nu avem piscină, iar în garaj este loc doar pentru două mașini. Ai avea un dormitor destul de mare, cu vedere spre fațadă, și ai împărți baia cu încă doi tipi. Camera se închiriază cu un pat și un birou în ea. Restul va trebui să ți-l procuri singur, dacă nu cumva Thompson o să vrea să-și vîndă troacele. Pleacă, pentru următorii doi ani, la *Yale.*

– Ooo! Numai să-i spun lui tata!

– Ai vrea să vii mîine ca să vezi despre ce este vorba? În vara asta n-o să fim decît doi, chiria, deci, o să ne cam usture. Ar fi însă prea complicat să mă mut înapoi aici, și nu știu, parcă e mai comod. Odată plecat de acasă e greu să revii.

În special, în cazul lui; i s-ar pune prea multe întrebări de care nu avea nevoie. Și-i plăcea libertatea de care se bucura. La vară, cu un singur coiocatar, va fi aproape ca și cum ar sta singur. Abia aștepta.

– Da, știu, pot să vin mîine?

A doua zi era sîmbătă și Lionel nu avea nici un

program. Intenţiona să se scoale tîrziu şi să-şi spele nişte rufe. Seara era invitat la o petrecere, dar avea toată ziua liberă.

– Sigur.

– La nouă?

John era ca un copil de cinci ani care-l aşteaptă pe Moş Crăciun.

– Ce-ai zice de ora douăsprezece?

– Perfect.

S-au dat jos din scrînciob şi Lionel l-a dus pe John acasă cu maşina. După ce l-a lăsat în faţa castelului franţuzesc în miniatură din Bel Air, cu *Cadillac*-ul şi cu *Mercedes*-ul de rigoare parcate afară, la vedere, a pornit înapoi cu viteză redusă, gîndindu-se la John. Nu putea să nu-şi dea seama de ceea ce simţea, dar nu ştia dacă era cazul să se ambaleze. Presupunea că nu, şi nu intenţiona să facă ceva care să-l contrarieze pe băiat. Îi oferise camera fără gînduri ascunse. Nu-i întindea o cursă, dar trebuia să admită că, dacă îl va avea atît de aproape, s-ar putea să-i fie greu, dacă nu cumva... În timp ce se oprea descumpănit, în faţa casei pe care o împărţea cu alţi patru băieţi, i-a trecut prin minte că şi Paul a simţit poate ceva asemănător pentru el. Era o mare răspundere să abordezi pe cineva ca John, mai ales dacă era prima oară, şi Lionel bănuia că aşa şi este. I-a venit să-şi dea pumni în cap. Ce-i trecea prin minte? Şi dacă John nu simţea nimic de acest gen? Ar trebui să fie nebun ca să se lege de el. Şi-a repetat de mai multe ori acest lucru, în timp ce se spăla pe dinţi şi se pregătea de culcare. Era o nebunie să se gîndească măcar la asta, şi-a spus, în timp ce stătea întins în pat, pe întuneric, şi se străduia să-şi alunge din minte imaginea lui. Dar chipul inocent şi tînăr al lui John îi revenea mereu în faţa ochilor, la fel braţele şi picioarele lui atletice, umerii lui laţi, şoldurile înguste; se simţea excitat doar reprezentîndu-şi-l.

– Nu! a strigat de unul singur pe întuneric şi s-a întors pe partea cealaltă, mîngîindu-se fără să-şi dea

seama, în timp ce se străduia să nu se mai gîndească la el. Era însă cu neputinţă. Cînd şi-a amintit cum sărise John în bazin ceva mai devreme, în seara aceea, întregul trup i s-a înfiorat de dorinţă. L-a visat toată noaptea cum alerga pe o plajă, cum înota într-o mare tropicală adîncă, cum îl săruta, cum stătea culcat lîngă el. S-a trezit cu o durere surdă care n-a vrut să se ostoiască. Şi-a luat bicicleta şi a plecat devreme într-o lungă plimbare, înainte de trezirea celorlalţi, aşteptînd cu teamă ora prînzului, ferm decis să-i spună lui John că altcineva închiriase, între timp, camera. Era singura ieşire. Ar fi putut să-i telefoneze, dar n-a vrut. O să-i spună la prînz, cînd va veni. Asta o să facă; era cea mai bună cale. Să-i spună în faţă. Era singura cale.

Capitolul 19

În dimineaţa de după bairamul de sfîrşit de an, Greg s-a trezit mai mahmur decît fusese vreodată, deşi nu era prima oară cînd se îmbăta. Îi zvîcneau tîmplele, stomacul i se întorcea pe dos. În cursul nopţii se sculase de două ori ca să verse. O dată vomitase pe podeaua din baie. A doua zi, la unsprezece, cînd a încercat să se ridice în picioare, a crezut că e pe punctul de a muri. Tatăl lui l-a văzut împleticindu-se pe scări şi i-a dat o ceaşcă de cafea neagră, o felie de pîine prăjită şi un pahar de suc de roşii, cu un ou crud în el. A fost de ajuns să-l vadă ca să-l apuce iar greaţa, iar tatăl lui a insistat să-l dea pe gît.

– Fă un efort, fiule. O să-ţi facă bine.

Părea să vorbească din experienţă. Greg avea deplină încredere în el, aşa că s-a străduit să-l asculte şi după aceea s-a simţit ceva mai bine. Ward i-a dat şi două aspirine pentru durerea de cap. Le-a înghiţit şi, după o oră, s-a simţit aproape ca o fiinţă omenească şi s-a întins la soare, lîngă bazin. S-a întors spre Val. Silueta ei voluptoasă era pusă în valoare de un costum bikini pe care Faye nu era de acord ca ea să-l poarte

cînd era altcineva prin preajmă, dar în familie avea voie. Nu era mult mai mult decît o sforicică, dar, trebuia să recunoască şi Greg, pe ea arăta extraordinar.

– Mişto bairam, nu-i aşa, surioară?

– Mda. Nu poţi să zici că n-ai fost destul de abţiguit, i-a răspuns Val, deschizînd un singur ochi, ca să-l vadă.

– Mămica şi tătucu au făcut urît?

– Cred că mămica ar fi făcut, dar tătucu îi spunea întruna că e petrecerea ta de absolvire.

Şi ea băuse cîteva beri, iar muzica fusese straşnică. Dansaseră cît încăpuse, înainte de a nu mai şti ce-i cu ei.

– Aşteaptă să-ţi vină rîndul şi ţie. Probabil că o să-ţi vină să umbli pe pereţi.

– Data viitoare e rîndul meu.

Numai că va trebui să împartă totul cu Van. Era unul dintre lucrurile care o făceau să nu-şi poată suferi condiţia de soră geamănă; întotdeauna trebuia să împarţi totul cu cealaltă. Faye nu înţelesese niciodată că vrea să trăiască separat, să facă singură anumite lucruri, să-şi aibă propriii ei prieteni. Le trata ca şi cum ar fi fost o singură persoană, iar Valerie îşi petrecea viaţa împotrivindu-se acestei atitudini, străduindu-se să demonstreze, cu orice preţ, cît de diferite erau. Şi totuşi, nimeni nu voia să priceapă. De aici veneau toate necazurile. Dar asta nu mai avea să dureze multă vreme.

Doi ani o să mai stea acasă, dar după aceea o să se mute. Vanessa spunea că va pleca la un colegiu de pe coasta de est. Ea însă ştia precis ce are de făcut. Se va înscrie la şcoala de actorie. Nu la Facultatea de Teatru de la *UCLA*, ci la adevărata şcoală de artă teatrală, acolo unde se duc să se perfecţioneze, între două angajamente, actorii profesionişti, şi va începe să-şi caute de lucru. Îşi va lua propriul ei apartament. N-o să-şi piardă vremea ducîndu-se la colegiu. Cine avea nevoie de aşa ceva? Va fi actriţă, o actriţă mai mare decît fusese vreodată mama ei. Era un ţel pe care şi-l pro-

pusese cu ani în urmă şi această ambiţie n-o părăsise niciodată.

– De ce arăţi de parcă ai fi cu capsa pusă?

Greg observase că era încruntată, într-un fel care, de obicei, prevestea că-i pusese gînd rău vreunui tolomac care îi căzuse cu tronc. De data asta s-a mulţumit să-şi scuture pletele roşcate şi să ridice din umeri. Nu spusese nimănui ce intenţiona să facă. I-ar fi sărit cu toţii în cap. Greg ar fi încercat s-o convingă să se facă fizioterapeut sau acrobată sau să obţină vreo tîmpită de bursă sportivă, cine ştie unde; Vanessa ar fi căutat s-o determine să plece la şcoală cu ea, în est; Lionel ar avea altă idee stupidă, cum ar fi, de exemplu, să se ducă la *UCLA,* pentru că şi el era acolo. Mămica ar fi bătut-o la cap cu predici despre necesitatea de a studia, tăticu i-ar fi spus că machiajul o să-i strice tenul, iar Anne s-ar fi uitat la ea ca la o altă aia. În cei şaisprezece ani, trăiţi alături de ei, ajunsese să-i cunoască la perfecţie pe toţi.

– Mă gîndeam la seara trecută, l-a minţit şi s-a întins din nou la soare.

– Mda, a fost prima-ntîi.

Şi-a adus aminte să întrebe ce se întîmplase cu gagica lui.

– A dus-o acasă tăticu. Cît pe ce să borască în maşina lui.

– Doamne, nu mi-a zis nici o vorbă.

– Noroc că n-a fost cineva dintre noi, să vezi ce hai ar fi făcut.

Anne a trecut pe lîngă ei. Avea în mînă o carte şi se ducea spre scrînciob.

– Încotro, piticot?

Greg şi-a mijit ochii în plin soare şi a observat ce siluetă fină căpătase fetiţa în costumul de baie. S-ar fi zis că talia i se subţiază de la o oră la alta, mai că ar fi putut s-o cuprindă în palme, iar sînii ei ajunseseră aproape cît ai lui Val. Surioara lor se făcea mare de-a

binelea, dar nu era genul de puştoaică în faţa căreia ai fi putut să-ţi dai cu părerea în această privinţă. Avea o fire mai închisă decît toţi ceilalţi şi nu dădea niciodată impresia că ar fi ţinut cine ştie ce la vreunul dintre ei, cu excepţia, fireşte, a lui Lionel. Lui Greg aproape i se părea că, de la mutarea fratelui lor mai mare, nici n-o mai auziseră vorbind.

– Unde te duci, puştoaico?

Şi-a repetat întrebarea, dar Anne a trecut pe lîngă ei fără să le acorde atenţie. Niciodată nu prea avusese ce să-i spună lui Greg. Sportul n-o interesa, iar prietenele lui erau, după părerea ei, nişte gîşte. Cu Val se certa întruna. Acum, aceasta o examina bănuitoare. I se părea că Anne poartă un costum de baie suspect de asemănător cu unul dintre costumele ei. Nu era sigură.

– Nicăieri.

Anne a trecut mai departe, ţinîndu-şi strîns cartea, fără să mai adauge vreun cuvînt. Greg i-a şoptit lui Val:

– Cam aiurită puştoaica, nu, Val?

– Mda, aşa cred şi eu.

Subiectul n-o interesa absolut deloc. Îşi dăduse seama că nu era costumul ei. Al ei avea o dungă galbenă într-o parte.

– Dar ce-a mai crescut! I-ai ginit ţîţele? Sînt aproape la fel de babane ca ale tale.

– Da? Şi ce? Oricum, are bulane scurte.

Val s-a ridicat, sugîndu-şi burta, oricum plată, şi punîndu-şi în evidenţă sînii. După părerea ei, Anne nu semăna cu ceilalţi patru. Niciodată nu arătase atît de bine ca ei. S-a uitat la propriile ei picioare pentru a-şi da seama dacă era cazul să mai facă plajă. Dacă ar fi stat prea mult la soare, s-ar fi ars, deşi avea o piele mai rezistentă decît majoritatea roşcatelor. A observat că Greg începuse să se înroşească.

– Mai bine ai avea grijă. Ai să te arzi.

– Mai stau puţin şi mă duc înăuntru. John spunea că o să treacă pe aici şi vreau să mă duc în oraş să-mi iau

covoraşe de schimb pentru maşină.

– Şi Joan?

Era mica blondină pe care tatăl lor trebuise s-o ducă acasă în noaptea precedentă. Lui Val i se părea că avea cei mai mari sîni pe care-i văzuse vreodată. Erau aproape exagerat de mari şi toţi băieţii spuneau că se culcă cu oricine. Lui Greg părea să-i convină perfect.

– Mă văd cu ea diseară.

Se culca cu ea de două luni, de cînd se aflase despre bursa lui pentru fotbal la Universitatea din Alabama.

– Ieşi în patru, cu John?

Ştia că nu e cuplat cu nici o fată şi spera întruna să fie invitată să iasă cu el, dar Greg nu-i propusese niciodată aşa ceva, iar John n-o făcuse nici el.

– Nu. Mi-a spus că are alt program. De ce, surioară? Ţi-a căzut cumva cu tronc?

Se lega de ea mai rău decît toţi ceilalţi şi în ultimii ani ajunseseră să se certe la sînge. Lui îi plăcea s-o aţîţe, iar ea marşa de fiecare dată, aşa cum era pe punctul de a o face şi acum.

– Ba pe dracu'! Nici gînd, întrebam doar. Am altă întîlnire, l-a minţit din nou.

– Cu cine?

Ştia el ce ştia, nu putea să-l ducă.

– Nu-i treaba ta.

– Aşa mă gîndeam şi eu. N-ai întîlnire cu nimeni, deşteapta lumii.

S-a întins din nou la soare. Val simţea că ar fi fost în stare să-l strîngă de gît. Din scrînciobul în care se refugiase, Anne îi urmărea tăcută.

– Ba pe dracu' n-am. Mă întîlnesc cu Jack Barnes.

– Gogoşi. Jack e în tamşă cu Linda Hall.

– Păi... poate că o înşală.

Se înroşise la faţă, dar nu din cauza soarelui. Anne îşi dădea seama de la distanţă că spusese, desigur, o minciună. Îi cunoştea pe toţi la perfecţie, mult mai bine

decît o cunoşteau ei pe ea. Greg s-a ridicat în picioare şi şi-a privit sora cu foarte mare atenţie.

– Asta numai dacă te regulezi pe toate drumurile, ca ea. Ceea ce mă duce la ce voiam să te întreb. O faci?

– Du-te-n brînză!

S-a întors pe călcîie şi a plecat în trombă spre casă. Lui Greg i-a venit din nou să rîdă. Era ca o căţeluşă în călduri surioara asta a lui. Aflase de la nişte prieteni ai căror fraţi mai mici avuseseră de-a face cu ea. Se spunea că nu se dă în lături de la nimic, afară de chestia propriu-zisă. Greg ştia că este încă fecioară, sau cel puţin aşa credea, şi mai ştia şi că minţise în legătură cu Jack Barnes. El bănuia că se dădea în vînt după John Wells, dar pe John nu păruse să-l intereseze niciodată Val, ceea ce lui îi convenea de minune. Ar fi fost prea în familie din punctul lui de vedere şi, de altfel, ea nici nu era genul lui John Wells. Acesta prefera fetele mai liniştite, mai puţin exhibiţioniste. Era încă destul de timid şi Greg presupunea că nici el n-o făcuse încă. Bietul băiat! Ar fi cazul să se grăbească. Era probabil ultimul din clasa lor care nu pătrunsese încă în chiloţii cuiva, cel puţin aşa se spunea. Pentru Greg devenea stînjenitor să aibă un asemenea prieten. Fir-ar să fie, oamenii au să înceapă să creadă că John era homosexual, ba încă şi mai rău; ţinînd seama că ei doi erau mereu împreună, au s-o spună şi despre el. Nu, nu trebuia să-şi facă probleme în această privinţă. După ce făcuse tot ce făcuse cu Joan, nimeni n-ar mai fi putut s-o creadă.

– Vai, ce casă frumoasă!

John era topit de admiraţie. Se uita la casa din Westwood de parcă ar fi fost Versailles sau un decor de la Hollywood, nu o locuinţă studenţească destul de ponosită, situată vizavi de *UCLA.*

– Lui tăticu nu i s-a părut mare chiria. Mămica era puţin cam îngrijorată că nu voi sta la cămin, dar tăticu a spus că, atîta vreme cît eşti tu aici, ai să ai grijă de mine.

A roşit, simţindu-se prost pentru ceea ce-i ieşise din gură.

– Vreau să spun...

– E-n regulă.

Lionel se luptă să alunge imaginile din visele nopţii precedente şi avea strania senzaţie de a retrăi un film văzut mai demult, numai că, de data asta, era distribuit în rolul lui Paul. Era un fel de variantă a lui *deja vu* şi n-a reuşit să-şi limpezească gîndurile în timp ce-i arăta lui John casa. Camera lui John va fi vizavi de cea a lui Lionel, dar era sigur că, dacă se va declara dispus să renunţe la singura cameră din casă cu duş propriu, va putea obţine camera alăturată de cea a lui John. Ceilalţi băieţi ar fi făcut moarte de om ca să capete camera lui, iar el va fi dispus să renunţe la ea dacă... Şi-a alungat gîndul din minte şi s-a silit să se concentreze asupra lui John şi asupra turului casei pe care-l făceau împreună.

– În garaj, este o maşină de spălat. Săptămîni întregi n-o foloseşte nimeni, pentru ca, după aceea, într-o seară toţi să aibă brusc nevoie de ea.

– Mămica mi-a spus că aş putea duce acasă rufele murdare.

Lionel era frapat de deosebirile dintre John şi Greg. Foarte ciudat că erau prieteni. Asta se explica doar prin faptul că erau colegi de treisprezece ani şi presupunea că era mai mult obişnuinţă decît orice altceva. Dacă şi-ar fi pus şi el această problemă, Greg i-ar fi dat dreptate. În ultimii cîţiva ani şi, mai ales, în ultimele cîteva luni, el şi Greg nu avuseseră aproape nimic în comun. Păreau să aibă păreri diferite aproape în toate privinţele, de la bursa pentru fotbal, pînă la curva clasei cu care se culca Greg. John nu putea s-o sufere în preajma lui şi,

ca urmare, se vedea din ce în ce mai puţin cu Greg. Stătea mai mult singur şi prilejul de a sta de vorbă cu Lionel, un tip cu judecată, care, în plus, învăţa la aceeaşi şcoală la care va învăţa şi el, a fost mai mult decît binevenit.

– Îmi place cu adevărat, Li. E o casă grozavă.

Şi un grajd dacă ar fi fost şi tot s-ar fi extaziat. Era ceva foarte de oameni mari, foarte studenţesc şi foarte şic, şi-l încînta ideea că va fi şi Lionel acolo. Universitatea îl intimida. Nu ar fi avut nici un chef să stea la cămin, după ce trăise vreme de optsprezece ani alături de patru surori. Tot ce avea să urmeze îi era străin. Nu însă şi acum. Nu cu Lionel. Nu aici.

– Ai vrea să stai peste vară aici, John? Sau preferi să te muţi abia la toamnă, înainte de începerea cursurilor?

Lionel simţea că inima îi bate de să-i sară din piept şi se detesta pentru asta. Ce contează cînd o să vină puştiul? Lasă-l în pace, îi venea să-şi strige singur. A început să-i pară rău că-i sugerase ideea de a sta aici. Aşa o să-i fie şi mai greu. Fusese o tîmpenie, dar acum nu mai avea cum să dea înapoi. Dimineaţă, înainte de venirea lui John, îi şi informase pe doi dintre băieţi. Se bucuraseră că a găsit pe cineva. Nu mai trebuiau să se ostenească să dea un anunţ sau să-şi întrebe prietenii.

– Se poate să mă mut săptămîna viitoare?

Pe moment, Lionel a fost surprins.

– Atît de curînd?

– A, nu, nu, dacă te incomodează, şi-a luat John vorba înapoi, roşind pînă la urechi. Mă gîndisem doar că, marţi fiind întîi, ar fi mai simplu din punct de vedere al chiriei, iar peste vară sînt oricum angajat la Robinson.

Era un mare magazin general. Lionel şi-a amintit vag de serviciul lui din vara trecută la *Van Cleef & Arpels*. Îi plăcuse şi-i părea rău că nu poate să-l reia, dar anul

acesta voia să facă film. Era mai logic şi, dacă avea noroc şi îi ieşea bine, *UCLA* avea să considere ceea ce făcea drept lucrare practică.

– Ba nu, nici vorbă, John, ai dreptate. Nu mă gîndisem la asta. Şi camera e liberă. Crezusem doar că mai ai nevoie de timp de gîndire.

Era prea tîrziu. Îi oferise camera, iar acum John o dorea. Trebuia să suporte consecinţele propriei sale acţiuni, indiferent cît de mult l-ar fi costat.

– N-am nevoie de timp de gîndire, Li. Cred că e o cameră formidabilă.

Ei, bravo! Lionel se uita la băiatul brunet, cu trup superb, care-l obsedase toată noaptea trecută, şi nu mai avea argumente.

– Perfect. O să le spun şi celorlalţi. Vor fi încîntaţi. Îi scuteşte de multă bătaie de cap. Ai nevoie de ajutor ca să te muţi?

– Nu vreau să te deranjez. M-am gîndit să iau maşina lui tăticu şi să aduc mîine o parte din lucruri.

– O să vin să te iau.

– Îţi sînt realmente recunoscător, Li. Eşti sigur că n-o să-ţi fie prea greu?

– Absolut deloc.

– Mămica spune că are nişte veioze şi o cuvertură de pat şi încă nişte chestii.

– Foarte bine.

Lionel simţea că inima îi bate mai repede. Se gîndea tot mai serios în ce se băgase. John, care se luminase din nou la faţă ca un copil, îl privea cu admiraţie.

– Pot să te invit diseară la masă în oraş, în semn de mulţumire?

Pe Lionel, sinceritatea băiatului începuse să-l facă să se simtă prost.

– Nu-ţi face probleme, John. Nu e nevoie de aşa ceva. Îmi pare bine că s-a rezolvat.

Nu era adevărat că-i părea bine. Era speriat. Şi dacă îşi va pierde controlul? Dacă va face vreo prostie? Dacă

John va descoperi că e homosexual? A simţit pe neaşteptate mîna lui John pe braţul lui şi l-a trecut un fior. Ar fi vrut să-i spună să nu-l mai atingă altădată, dar l-ar fi crezut scrîntit.

– Nici nu ştiu cum să-ţi mulţumesc, Li. E ca şi cum aş începe o viaţă nouă.

Scăpa, în fine, de puştii de la liceul din Beverly Hills. Nu se mai simţea de-o seamă cu ei. De ani de zile. Dar vreme foarte îndelungată trebuise să se ascundă. Acum putea să înceapă o viaţă nouă. În altă parte. Nu va fi obligat să facă eforturi atît de mari, sau să asculte palavrele stupide ale băieţilor, sau să fugă de fete, sau să se prefacă beat sîmbătă seara; pînă şi vestiarul devenise un loc de supliciu pentru el. Toţi atleţii ăia, pînă şi Greg, mai ales Greg, ştiau că e altfel decît ei. Şi totuşi, în prezenţa lui Lionel, nu se simţea handicapat. Era atît de calm şi de înţelegător, cu el se simţea în largul lui. Chiar dacă nu avea să-l vadă prea mult în noua casă, se bucura să ştie că va fi din cînd în cînd acolo, că drumurile lor se vor încrucişa, că va putea să stea uneori de vorbă cu el. Îi venea să strige în gura mare că se simte eliberat.

– Nu mai puteam să sufăr şcoala, Li. Abia aştept să scap, i-a mărturisit, privindu-l drept în faţă.

Lionel a fost surprins.

– Eu credeam că-ţi place, John. Eşti o adevărată stea a fotbalului.

S-au dus în bucătărie şi Lionel i-a oferit o Coca-Cola, pe care a primit-o cu plăcere, mai ales pentru că nu era bere. Dacă ar fi fost în locul lui Lionel, Greg i-ar fi dat bere.

– În ultimul an n-am mai putut suporta. M-am săturat pînă peste cap de tot rahatul ăla. Fiecare clipă petrecută în porcăria aia de echipă de fotbal a fost un calvar.

A tras o duşcă de Coca-Cola şi a răsuflat uşurat. Lionel nu reuşea să înţeleagă.

– Dar de ce?

– Nu ştiu. Pur şi simplu nu mă mai atrăgea deloc. Eram bun cred, dar, de fapt, nu mă interesa. Ştii, cînd pierdeau un meci, plîngeau pe bune în vestiar. Cîte-odată plîngea pînă şi antrenorul. Ca şi cum ar fi contat chiar atît de mult. La urma urmei, nu e vorba decît de o mînă de vlăjgani care se încaieră pe un teren. Pe mine nu m-a pasionat niciodată.

– Atunci de ce ai jucat?

– Tăticu ţinea foarte mult la asta. Înainte de a intra la Facultatea de Medicină, a jucat în echipa colegiului. Şi obişnuia să glumească mereu cu mine spunîndu-mi că, dacă o să-mi zdrobesc faţa mi- o drege el pe gratis. Crezi cumva că asta îmi stimula apetitul pentru joc? Aici o să fie divin.

– Îmi pare bine că-ţi place camera, i-a spus Lionel. Mă bucur că ai să stai aici, deşi eu unul nu sînt prea mult acasă. Dar dacă ai nevoie de ceva...

– Ai făcut destul, Li.

Lionel s-a ţinut de cuvînt şi s-a dus a doua zi să-l ia, a dat jos capota micului său *Mustang* şi a făcut trei drumuri pentru a-l ajuta să-şi care calabalîcul. Erau multe, dar a făcut minuni cu ele. Duminică seara, Lionel n-a mai recunoscut camera.

– Doamne Dumnezeule, ce-ai făcut?

Îmbrăcase unul din pereţi în stofă, pusese nişte perdele simple şi un tablou frumos deasupra patului. Cele două lămpi răspîndeau o lumină caldă. Pe celălalt perete erau postere. Pe jos, un covoraş alb *flokati.* Arăta ca un apartament dintr-o revistă ilustrată.

– E opera maică-tii?

Lionel ştia că mama lui John se ocupa cu decorarea apartamentelor. Nu şi-ar fi putut închipui, în nici un caz, că John făcuse singur totul în numai cîteva ore. Apăruseră pînă şi nişte lăzi oranj, îmbrăcate în aceeaşi stofă, coşuleţe cu reviste şi perne aranjate în aşa fel, încît să formeze o banchetă lîngă fereastră. Era un mic paradis. Lionel a fost nespus de impresionat şi s-a manifestat ca

atare.

– Singur am făcut totul. Îmi place să fac aşa ceva.

Părea emoţionat de reacţia lui Lionel. Toată lumea spunea că este talentat în materie de decorare a apartamentelor. Era oricînd în stare să schimbe aspectul unei camere în numai cîteva ore, folosind materialele pe care le avea la îndemînă. Pînă şi mama lui spunea că ar trebui să-şi pună cumva în valoare acest dar înnăscut; era mai bun decît ea, susţinea. Ea avea nevoie de luni de zile pentru a obţine efectul dorit.

– Poate că într-una din zilele care vor veni, ai să atingi camera mea cu o baghetă magică. Locuiesc de un an în ea, dar arată tot ca o celulă de puşcărie.

– Oricînd, cu plăcere, i-a răspuns rîzînd John. De fapt, am două plante în plus şi aveam de gînd să te întreb dacă nu le vrei tu.

– Sigur că da. Numai că vor muri, probabil, de cum voi pune piciorul în cameră. Eu şi chestiile astea verzi, care cresc în ghivece, nu ne prea avem bine.

– O să am eu grijă de ele. O să le ud odată cu ale mele.

Lionel s-a uitat la ceas. Era şapte.

– Vrei să ieşim să mîncăm cîte un hamburger?

Pînă şi aceste cuvinte aveau un aspect de *deja vu*. Şi-a amintit din nou de Paul. A fost încă şi mai straniu cînd John a acceptat şi i-a sugerat să meargă exact la localul la care se dusese prima oară cu Paul. Din această cauză, la începutul cinei, Lionel a fost tăcut şi posomorît. Se gîndea la prima noapte petrecută cu Paul la Malibu. Nu mai vorbiseră de luni de zile. Îl zărise însă o dată pe Rodeo Drive, într-un *Rolls* bej şi maron, condus de un bărbat frumos, ceva mai în vîrstă. Îşi vorbeau cu însufleţire, îşi zîmbeau, bărbatul a spus ceva şi Paul a izbucnit în rîs. Şi iată-l acum în acelaşi loc, împreună cu John, cel mai bun prieten al fratelui lui mai mic. Era o senzaţie bizară. Care s-a intensificat atunci cînd s-au întors în casa în care locuiau acum împreună.

Ceilalţi doi, care stăteau în momentul acela acolo, îşi petreceau noaptea la prietenele lor, iar ceilalţi părăsiseră apartamentul la sfîrşitul anului universitar.

– Mulţumesc pentru masă.

Se instalaseră confortabil în *living-room* şi Lionel pusese un disc. Două dintre becurile lămpii din plafon se arseseră şi lumina era, neintenţionat, slabă. John a aprins o lumînare pe măsuţa de cafea şi a privit în jur.

– Şi camera asta ar avea nevoie de unele retuşuri.

– Ai să pui totul la punct cît ai bate din palme, i-a răspuns John, dar mă tem că ceilalţi au să-ţi mai taie din elan. Cînd sînt toţi aici, încăperea arată ca şi cum cineva ar fi aruncat o bombă în ea.

– Aşa e şi în camerele surorilor mele, i-a răspuns vesel Lionel, după care a continuat pe un ton mai grav: N-am locuit niciodată împreună cu alţi bărbaţi, în afară, bineînţeles, de tăticu. Sînt atît de obişnuit să am tot timpul fete în jurul meu, încît la început o să mi se pară ciudat. Trebuie să ţi se pară o prostie...

– Nu. Deloc. Şi eu am trei surori.

– Dar l-ai avut şi pe Greg cu tine. Eu am fost întotdeauna foarte apropiat de mămica şi de fete. Mă tem că au să-mi lipsească o vreme.

– Această convieţuire cu multe femei e un bun antrenament pentru cînd ai să te însori.

Lionel s-a întrebat dacă nu cumva îl pune la încercare. Şi-a spus că nu e corect ceea ce face. John nu era decît un copil, dar avea aceeaşi vîrstă pe care o avusese şi el cînd l-a întîlnit pe Paul. Numai că Paul avea mult mai multă experienţă, iar acum, cel cu experienţă era el. Nu o experienţă comparabilă cu aceea a lui Paul, dar, oricum, mai multă decît acest băiat. Cum ar fi trebuit însă să înceapă? Cum întrebi aşa ceva pe cineva? A încercat să-şi amintească ce-i spusese Paul lui, dar nu-i mai veneau în minte cuvintele, ştia că făcuseră o plimbare lungă pe plajă, iar Paul îl întrebase ceva despre simţămîntul de derută. Aici nu aveau însă nici o

plajă, iar John nu i se părea deloc derutat. Puţin cam timid şi mult mai puţin zurbagiu decît Greg, era totuşi un tînăr voios, manierat, dar Lionel nu auzise de vreo legătură mai serioasă între el şi o fată.

Au flecărit o vreme, după care Lionel s-a ridicat şi a spus că se duce să facă un duş. John a spus că va face şi el acelaşi lucru. Peste zece minute, John a ciocănit la uşa camerei de baie. Apoi a strigat ca Lionel să-l audă de sub duş, unde stătea încercînd să nu se gîndească la băiat şi lăsa pîrîiaşele de apă fierbinte să-i purifice mintea şi trupul.

– Iartă-mă, Li, ai puţin şampon? L-am uitat pe-al meu acasă.

– Ce-ai spus?

Lionel a tras perdeaua ca să audă şi l-a văzut în faţa lui pe John, gol, cu excepţia unui prosop legat în jurul mijlocului. A simţit reacţia propriului său trup şi a tras repede înapoi perdeaua duşului ca nu cumva să-şi dea seama John.

– Te-am întrebat dacă ai puţin şampon.

– Sigur că da. Poftim.

El se spălase deja pe cap şi avea părul ud şi curat. I-a dat flaconul lui John, care a dispărut cu un „mulţumesc" şi un zîmbet şi s-a întors după puţină vreme ca să-l aducă înapoi. Avea părul ud şi pe trup îi zvîcneau muşchii, care erau dezvoltaţi datorită fotbalului. Lionel se învîrtea gol prin camera lui, punîndu-şi lucrurile la loc şi fredonînd pentru el însuşi. Radioul era deschis. Lennon şi McCartney cîntau *Ieri.* John i-a dat flaconul cu şampon.

– Mulţumesc.

Părea să zăbovească în uşă şi Lionel s-a întors cu spatele, dorind să-l vadă plecat. Nu voia să ia nici o iniţiativă. Dorea ca nimeni să nu aibă de suferit. Modul lui de viaţă îi aparţinea şi nu avea de gînd să tîrască pe nimeni în el. Dintr-o dată, a simţit pe umăr mîna lui John. Întreg trupul i s-a cutremurat ca şi cum ar fi fost

curentat. Va fi un chin cumplit să-l aibă în preajmă pe acest băiat şi să-i ascundă taina lui. Fără să se întoarcă, a luat, dintr-un cui din perete, un halat alb pluşat, l-a pus pe el şi abia după aceea s-a întors. Nu văzuse în viaţa lui un chip atît de frumos ca al lui John. Exprima mîhnire, suferinţă şi sinceritate. Se priveau de la foarte mică distanţă.

– Li, a zis John, trebuie să-ţi spun ceva. Ar fi trebuit să-ţi spun dinainte.

Băiatul părea torturat de un chin incredibil. Lui Lionel i s-a făcut milă de el. Se întrebă ce-ar fi putut să fie.

– Ceva grav?

John a dat din cap şi s-a aşezat pe marginea patului, privindu-l trist.

– Ştiu că ar fi trebuit să-ţi spun înainte de a mă muta aici, dar m-am temut că n-ai să... că o să-ţi fie scîrbă.

A ridicat privirea, speriat, dar dornic să fie onest.

– Cred că ar trebui să ştii că sînt homosexual.

Arăta de parcă ar fi mărturisit că şi-a omorît cel mai bun prieten. Lionel a fost atît de stupefiat, încît a rămas aproape cu gura găscată. Cît curaj din partea lui să vorbească atît de deschis, fără să ştie ce va face sau va spune Lionel! Jos pălăria! S-a aşezat lîngă el şi a izbucnit într-un rîs de nestăpînit. A rîs pînă i-au dat lacrimile. John îl privea neliniştit. Nu ştia dacă era o reacţie isterică sau dacă ceea ce-i spusese i se păruse atît de dezgustător, încît prefera să-l considere ridicol. S-a liniştit oarecum cînd, în cele din urmă, Lionel s-a oprit din rîs şi a reuşit să îngaime cîteva cuvinte, dar n-a putut înţelege de ce i-a pus mîinile pe umeri.

– Dacă ai şti cîte şi ce anume mi-am spus de cînd te-ai hotărît să te muţi aici, cît m-am frămîntat!

Era clar că John nu înţelegea.

– Dragul meu, şi eu sînt.

– Eşti homosexual?

John făcuse o mutră atît de îngrozită, încît Lionel s-a pus din nou pe rîs.

– Eşti? *Tu?* Nu mi-aş fi închipuit niciodată...

Şi totuşi nu era de crezut. De cel puţin un an existase între ei un vag, ezitant, curent subteran. Dar nici unul nu acceptase posibilitatea ca celălalt să înţeleagă. Au vorbit despre asta preţ de două ceasuri, aşezaţi alături pe patul lui Lionel; în sfîrşit, erau prieteni. Lionel i-a povestit despre Paul. John i-a mărturisit două legături scurte, penibile. Nici una nu fusese bazată pe dragoste, ci doar pe o nevoie sexuală cumplită, frustrantă, chinuitoare şi agravată de remuşcări. Primul lui partener fusese un profesor de la şcoala lor, care îl ameninţase că-l va ucide dacă va spune ceva; cel de-al doilea, un străin, un bărbat mai în vîrstă, care îl agăţase pe stradă. Singurul merit al celor două aventuri a fost că-l făcuseră să înţeleagă cine era. O bănuia de multă vreme, dar i se păruse că ar fi fost cel mai rău lucru care i s-ar fi putut întîmpla vreodată. Cei de felul lui Greg Thayer n-ar mai fi vorbit niciodată cu el. Lionel era cu totul altfel, îl înţelegea foarte bine şi-l privea acum cu simpatie, de la înălţimea celor nouăsprezece ani ai săi. John era curios să afle un lucru anume.

– Greg ştie?

Lionel a făcut semn din cap că nu.

– Numai mămica. A aflat anul trecut.

I-a relatat lui John în ce fel. Continua să sufere cînd îşi amintea ce lovitură fusese pentru ea. Faye, însă, se purtase admirabil, cu compasiune şi simpatie şi-l acceptase aşa cum era.

– Toată lumea ar trebui să aibă norocul de a avea o mamă ca ea.

Depăşise prin atitudinea ei tot ce-ar fi putut spera sau visa Lionel.

– Nu cred că mămica ar putea accepta, sau tăticu... El a ţinut dintotdeauna să fiu un mare sportiv. Am jucat fotbal de dragul lui, dar nu mă puteam stăpîni să mă gîndesc întruna că au să-mi rupă dinţii din gură. Nu pot să sufăr acest joc. Nu pot să-l sufăr! Pentru el am

făcut-o.

– Eu n-am fost atît de bun ca tine în sport. Dar tăticu l-a avut pe Greg şi şi-a legat toate speranţele de el. I-am lăsat lui mingea, ca să spun aşa. Într-un fel, am scăpat, n-am mai fost atît de presat, dar cred că asta m-a costat. Tatăl meu nu m-a aprobat niciodată. Şi dacă ar şti, ar muri.

Purtau de mulţi ani povara vinovăţiei pentru ceea ce nu erau, pentru ceea ce n-ar fi putut să fie niciodată, iar în ultimul an pentru ceea ce făcuseră. Uneori devenea insuportabilă. Cu gîndul la această veche povară, Lionel l-a privit pe John drept în ochi.

– Ai bănuit ceva în privinţa mea?

– Nu cred. Deşi tare aş mai fi vrut, cîteodată.

Lionel i-a mîngîiat părul negru, ud.

– De ce n-ai spus nimic, bestie mică?

– Ca să-mi scoţi dinţii din gură sau să chemi poliţia sau, încă şi mai rău, să-i spui lui Greg?

Gîndul l-a făcut să se cutremure. Ca şi gîndul care i-a urmat.

– Toţi băieţii din casa asta sînt homosexuali?

– Nici unul. Sînt absolut sigur. Cînd trăieşti mai multă vreme alături de nişte oameni, ajungi să simţi. Toţi îşi aduc, de altfel, fete aici, destul de des.

– Sînt la curent în privinţa ta?

– Am foarte mare grijă să nu afle şi aşa trebuie să faci şi tu, dacă vrei să nu ne dea afară pe amîndoi, i-a răspuns răspicat Lionel.

– Voi fi atent. Îţi jur.

Lionel a început să reflecteze din nou la posibilitatea de a se muta în camera care avea aceeaşi baie cu a lui John. A uitat însă de cameră privindu-l pe John, care stătea culcat de-a curmezişul patului lui. Cuprins de dorinţă şi amintindu-şi de visele din noaptea precedentă, s-a apropiat de el. John aştepta buzele lui Li, mîinile lui, atingerea lui. Trupul lui tînăr fremăta de excitare. Lionel l-a găsit cu gura, limba lui îi încingea, ca un fier roşu,

coapsele. Alături de Lionel, a descoperit ceva ce nu cunoscuse niciodată înainte. De data asta nu a mai fost nimic clandestin, nimic înfricoşător, nimic jenant în dragostea pe care a revărsat-o asupra lui în următoarele două ore, pînă cînd, satisfăcuţi şi liniştiţi, au adormit unul în braţele celuilalt. Fiecare dintre ei găsise ceea ce căuta de multă vreme, fără ca măcar s-o ştie.

Capitolul 20

Cursurile au început în toamnă, fără să se fi întîmplat între timp ceva ieşit din comun. Lionel şi John erau mai fericiţi decît oricînd. Lionel îşi schimbase camera înainte de întoarcerea celorlalţi din vacanţa de vară. Aranjamentul era perfect. John şi Lionel încuiau, noaptea, uşile camerelor lor, aşa că nimeni n-avea cum să ştie cine în al cui pat doarme, se furişau dintr-o cameră în alta, în vîrful picioarelor şi vorbeau în şoaptă pînă tîrziu. Doar în nopţile, de altfel rare, cînd nu mai era nimeni în casă, deoarece ceilalţi dormeau la iubitele lor sau erau plecaţi într-un weekend prelungit, la schi, îşi îngăduiau ceva mai multe libertăţi. Erau însă atît de precauţi, încît, de data asta, Lionel nu s-a mai destăinuit nici măcar lui Faye. Se mulţumea să-i spună că merge bine cu şcoala. Despre viaţa lui sentimentală, nu sufla nici o vorbă şi nici ea nu-l iscodea, deşi fericirea care i se citea în ochi o făcea să presupună că exista cineva în viaţa lui. Voia doar să spere că era cineva de bine, care nu-l va face mai tîrziu să sufere. Din cîte ştia ea, în lumea homosexualilor era multă nefericire, promiscuitate, indifelitate şi nu voia ca fiul ei mai mare să fie

condamnat să ducă o viaţă atît de zbuciumată. Ştia însă că nu există, pentru el, alternativă şi acceptase situaţia.

În noiembrie l-a invitat pe Lionel la premiera ultimului ei film. El a acceptat cu entuziasm. N-a fost surprinsă să-l vadă venind cu John Wells. Ştia că John avea o cameră în casa în care locuia şi Lionel şi că era înscris tot la *UCLA*, dar seara, cînd s-au dus să cineze şi să bea şampanie la *Chasen* împreună cu gemenele şi cu cîţiva parteneri de afaceri, a surprins un schimb de priviri care a făcut-o să se întrebe ce anume era între ei. Nu era absolut sigură, dar ceva simţise. I s-a părut că John arăta mult mai matur decît arătase în iunie, ca şi cum ar fi crescut brusc în ultimele cîteva luni. Avea anumite bănuieli, dar, bineînţeles, n-a spus nimic nimănui. În noaptea aceea, în timp ce se dezbrăcau, Ward a început s-o chestioneze într-un mod care a descumpănit-o. Ea îi vorbea cu însufleţire despre film, despre reacţia publicului, despre cronicile favorabile pe care sperau să le aibă. El a întrerupt-o cu o mină preocupată, întrebînd-o, după ce-şi scosese cămaşa şi rămăsese în pantaloni:

– După părerea ta, John e pederast?

– John? O, Doamne, Ward, cum poţi să spui aşa ceva... bineînţeles că nu. De ce?

Mima uimirea, deşi ştia prea bine că încearcă doar să cîştige timp.

– Nu ştiu. Mi s-a părut schimbat. N-ai observat nimic deosebit la el în seara asta?

– Nu, a minţit Faye.

– Nu-mi dau seama... dar mi-a făcut o impresie bizară.

S-a apropiat încet de dulap şi şi-a pus haina pe umeraş. Faye a simţit că îngheaţă din cap pînă în picioare. Se întrebă dacă nu cumva nutreşte suspiciuni asemănătoare şi în legătură cu fiul lor. Ca şi Lionel, nu era convinsă că Ward ar supravieţui dacă ar afla adevărul. În acelaşi timp era ferm decisă să i-l ascundă.

– Poate că ar fi bine să-i spun ceva lui Lionel, a reluat, la fel de încruntat, Ward. Să-l avertizez... ar putea

să mă creadă nebun, dar, dacă am dreptate, într-o bună zi îmi va mulţumi. Greg a presupus că este ceva în neregulă cu el, atunci cînd a refuzat bursa aia la *Georgia Tech.* S-ar putea să fi avut dreptate.

– Pentru numele lui Dumnezeu, poate foarte bine să nu vrea să joace fotbal, fără să fie neapărat homosexual. Poate că-l interesează alte lucruri.

– Nu este văzut niciodată cu fete.

Nici Lionel nu era văzut cu fete, dar Faye s-a ferit să-i atragă atenţia asupra acestui fapt. Ştia că Ward presupunea că Lionel este discret în legătură cu viaţa lui amoroasă. Nu-şi închipuia că face dragoste cu bărbaţi numai pentru că nu-l vedea cu fete. Dar nici asupra acestui aspect nu i-a atras atenţia.

– Cred că eşti nedrept. E un fel de vînătoare de vrăjitoare, nu-ţi dai seama?

– Pur şi simplu, nu vreau ca Lionel să locuiască, în necunoştinţă de cauză, împreună cu un nenorocit de pederast.

– Sînt sigură că e destul de mare ca să-şi dea seama şi singur. Dacă e cazul.

– Poate că nu. E atît de ambalat de filmele alea ale lui, încît uneori mi se pare că nici nu ştie pe ce lume trăieşte.

Bine că observase măcar atît la fiul lui mai mare, şi-a spus Faye.

– E un băiat cu o putere de creaţie remarcabilă.

Ţinea să-i abată atenţia de la subiectul John. Şi ei i se păruse schimbat. Simţea, însă, instinctiv, nevoia de a-l proteja. Bănuia că Lionel avea o legătură cu el. La Lionel nu se cunoştea că este homosexual, iar la John modificarea aspectului exterior era abia incipientă. Vorbea întruna despre design şi decoraţiuni interioare. Poate că ar fi trebuit să-i atragă atenţia lui Lionel.

– Ai văzut ultimul film al lui Lionel, iubitule? E foarte bun.

Ward a suspinat şi s-a aşezat, numai în chiloţi, pe

marginea patului. La cei patruzeci şi opt de ani ai lui era un bărbat încă frumos şi era la fel de bine clădit ca fiii săi.

– Între noi fie vorba, Faye, nu e exact genul după care mă dau eu în vînt.

– E un val cu totul nou, iubitule.

– Eu unul, totuşi, nu-l înţeleg.

Faye i-a zîmbit. Făcea foarte bine ceea ce făcea, dar nu era aproape niciodată dispus să accepte idei noi. Punea la punct toate aranjamentele necesare pentru filmele ei, dar nu-l interesa nici una dintre tendinţele moderniste ale cinematografiei. Festivalul de la Cannes din anul acela îi displăcuse profund. Ţinea însă la premiile Academiei şi fusese dezamăgit că Faye nu primise un Oscar. Îi cumpărase un superb inel cu smarald, ca premiu de consolare; făcînd-o să-şi amintească de zilele dinainte de 1952, anul marii schimbări din viaţa lor.

– Ar trebui să acorzi o şansă filmelor lui Li, iubitule. Într-o bună zi o să te facă să cazi jos de uimire, luînd un premiu pentru unul dintre filmuleţele astea bizare.

Era convins că aşa va fi, dar pe Ward n-a reuşit să-l impresioneze.

– O să mă bucur pentru el. Ai vorbit cumva azi cu Greg? Spunea că o să telefoneze în legătură cu week-end-ul în care vrea să ne ducem acolo.

– Nu, n-a sunat, iar eu nu sînt convinsă că o să mă pot duce. În următoarele trei săptămîni trebuie să mă întîlnesc zilnic cu noul scenarist.

– Eşti sigură?

– Mai mult sau mai puţin. De ce nu-i spui lui Lionel să meargă cu tine.

Ward n-a părut prea entuziasmat de idee, dar în cele din urmă l-a invitat, ceea ce i-a oferit cel mai bun prilej de a-l întreba despre John.

– Ce crezi, Li, e cumva curist?

Lionel s-a străduit să păstreze o expresie indife-

rentă. Detesta acest cuvînt şi s-a stăpînit cu greu să nu-şi apere cu vehemenţă prietenul.

– Pentru numele lui Dumnezeu, ce te face să spui una ca asta?

– Reacţionezi la fel ca mama ta, i-a răspuns Ward, zîmbind. Nu ştiu, a continuat, cu o mină din nou foarte serioasă. Mi se pare foarte schimbat şi vorbeşte tot timpul numai despre decoraţiuni interioare.

– E ridicol. Asta nu-l face homosexual.

– Nu, dar racolarea de bărbaţi l-ar face. Fii atent să nu se dea la tine. Dacă simţi ceva pervers la el, dă-l afară din casă. Nu-i datorezi absolut nimic.

Pentru prima oară în viaţă, Lionel a fost nevoit să-şi învingă pornirea de a-l pocni peste mutră pe propriul său tată. A izbutit însă să-şi păstreze în aparenţă calmul, pînă a plecat din casa părinţilor săi. Tot drumul spre casă a gonit cu o sută douăzeci de kilometri pe oră. Îi venea să omoare pe cineva, mai ales pe tatăl lui. Cînd a ajuns acasă, a trîntit uşa de la intrare şi, o clipă mai tîrziu, a trîntit şi uşa camerei lui şi a încuiat-o. Era una din puţinele ocazii cînd colocatarii lui l-au văzut pierzîndu-şi controlul. Au fost şocaţi cu toţii. Puţin mai tîrziu, John a intrat în propria lui cameră, a încuiat şi el uşa şi a trecut repede prin baia care despărţea acum dormitoarele lor.

– Ce s-a întîmplat, dragule?

Lionel s-a uitat furios la el şi a trebuit să recunoască în sinea lui că John începea cu adevărat să arate ca un homosexual. În pofida fizicului său musculos, faţa lui avea un fel de delicateţe şi de puritate, frizura lui era deosebită. Dar el îl iubea pe acest băiat, îi iubea talentul, inima caldă, generozitatea, îi iubea trupul, sufletul, iubea totul la el şi, dacă ar fi fost nu băiat, ci fată, ar fi fost deja logodiţi şi nu s-ar fi mirat absolut nimeni. Nefiind, însă, fată, putea să fie considerat pervers.

– Ce s-a întîmplat?

S-a aşezat într-un fotoliu şi a aşteptat ca Lionel să

se descarce.

– Nimic. Nu vreau să vorbesc despre asta.

– E un mod prostesc de a reacţiona. De ce nu spui ce ai pe suflet?

Brusc, l-a încercat bănuiala că era ceva în legătură cu el.

– Am făcut ceva care te-a supărat, Li?

Părea atît de îngrijorat şi de amărît, încît Lionel s-a dus la el şi l-a mîngîiat pe obraz.

– Nu... nu-i vorba de tine...

De fapt, însă, era, dar nu ştia cum să-i explice.

– Nu-i nimic grav. Tatăl meu m-a scos adineauri din sărite.

– A spus ceva despre noi? Are vreo bănuială?

În seara precedentă, simţise că Ward îl privise cu prea mare atenţie. Lionel ar fi vrut să se eschiveze, dar John nu putea fi dus uşor cu vorba.

– Şi tu ce i-ai spus?

John s-a cam speriat. Dacă Ward o fi spus ceva familiei Wells? Aveau atît de multe de ascuns! Ce-o să se întîmple dacă o să fie arestat sau dat afară de la şcoală sau... Îi venea îngrozitor de greu să se gîndească la toate aceste eventualităţi. Lionel l-a sărutat pe gît şi s-a străduit să-l liniştească.

– Nu-ţi face griji. Vorbeşte aşa, într-o doară. Nu ştie absolut nimic.

– Vrei să mă mut? l-a întrebat John, cu lacrimi în ochi.

– Nu! Numai dacă o să mă mut şi eu. Nu avem însă de ce s-o facem.

– Crezi că ar trebui să-i spun ceva lui tăticu?

– Nu fi paranoic. A făcut doar nişte aluzii şi m-a enervat. Nu-i sfîrşitul lumii.

Pentru a-l potoli însă pe Ward, Lionel s-a dus cu el în Alabamaca ca să-l vadă pe Greg jucînd fotbal. A fost cel mai plictisitor weekend din viaţa lui. Detesta fotbalul tot atît cît îl detesta şi John şi nu avea ce vorbi cu Greg.

Încă şi mai rele erau lungile tăceri care se instalau între el şi tatăl lui, care şi-a ieşit din minţi de surescitare cînd unul dintre principalii jucători a fost accidentat şi antrenorul l-a băgat în locul lui pe Greg, tocmai la timp pentru ca să realizeze punctul care a adus victoria echipei lui. Lionel a încercat să se prefacă a fi la fel de entuziasmat ca Ward, dar chestia îl lăsa cu totul rece. Mult mai la îndemînă s-a simţit în avionul cu care s-au întors acasă. I-a vorbit tatălui lui despre filme şi a încercat să-i stîrnească interesul pentru ceea ce făcea chiar atunci. Dar exact aşa cum reacţionase şi el în timp ce Greg juca, iar el privea absent, de parcă ar fi fost căzut din lună, a reacţionat şi tatăl lui în timp ce-i povestea ultimul lui film de avangardă.

– Şi chiar crezi că ai să poţi face vreodată bani cu aşa ceva?

Lionel a rămas interzis; era un obiectiv care nu-i trecuse niciodată prin minte. Încercau tehnici noi, extindeau limbajul cinematografic pînă dincolo de limitele curente. Cu-i îi păsa dacă asta aducea sau nu bani? Ceea ce făceau ei era mult mai important decît orice consideraţiuni pecuniare. Cei doi bărbaţi se priveau fără să se înţeleagă, fiecare dintre ei fiind ferm convins că celălalt este un prost, dar dîndu-şi totodată osteneala de a pretinde că-şi respectă reciproc punctele de vedere. Era un efort teribil de greu şi amîndoi au răsuflat uşuraţi văzînd-o pe Faye, care-i aştepta la aeroport. Ward nu mai contenea lăudînd extraordinara lovitură a lui Greg, consternat că ea nu urmărise meciul la televizor, în timp ce Lionel o privea ca şi cum n-ar mai fi putut suporta nici o clipă această logoree. În sinea ei, Faye se amuza. Îi cunoştea prea bine, ştia cît sînt de diferiţi, dar îi iubea pe amîndoi, aşa cum îi iubea şi pe celălalt fiu al ei şi pe fete. Numai că erau individualităţi diferite şi fiecare avea nevoie de altceva de la ea.

Mai întîi, l-a lăsat acasă pe Ward. După aceea a spus că-l va duce şi pe Lionel la el acasă şi se va

întoarce la timp pentru a bea un pahar cu soţul ei. Cîştiga astfel cîteva minute în care să stea de vorbă cu fiul ei şi să-l compătimească pentru weekend-ul stricat.

– A fost groaznic, iubitule?

I-a venit să rîdă cînd l-a văzut ce mutră a făcut. Îşi sprijinise capul de speteaza scaunului de parcă ar fi fost sfîrşit de puteri.

– Şi mai rău. A fost ca şi cum m-aş fi dus pe altă planetă şi aş fi încercat să vorbesc, cît a fost weekend-ul de lung, limba de acolo.

Faye nu era sigură dacă era la mijloc doar lehamitea pe care i-o provoca sportul sau, cumva, şi efortul de a juca teatru pentru a-şi ascunde orientarea sexuală, dar nu l-a întrebat.

– Bietul de tine. Cum ţi s-a părut Greg?

– Ca de obicei.

Nu era nevoie să-i spună mai mult. Faye ştia că n-aveau aproape nimic în comun. Cîteodată erau greu de crezut că amîndoi erau fiii ei. Abia după aceea l-a întrebat ceea ce o frămîntase toată săptămîna.

– Tatăl tău te-a întrebat ceva despre John?

– Nu. De ce? Ţie ţi-a mai spus ceva?

Chipul lui Lionel devenise încordat. A căutat privirea mamei lui. Nu-i mărturisise încă nimic, dar ştia că ea ştie şi fără să i se spună. Dar ce credea, oare, despre asta?

– Cred că ar trebui să fii foarte prudent, Li.

– Sînt, mămico.

– Îl iubeşti?

Îi punea pentru prima oară această întrebare. I-a răspuns cu o voce gravă:

– Da.

– Atunci trebuie să fii foarte atent. Pentru amîndoi. Familia Wells este la curent în privinţa lui John?

Lionel i-a făcut semn că nu. În drum spre casă, Faye se gîndi cu spaimă la tot ce se putea întîmpla. Într-o bună zi, totul va ieşi la iveală şi cineva va avea de suferit... poate mai mulţi... John, Lionel... familia Wells...

Ward... Nu o preocupau în mod deosebit John şi ai lui, deşi ţinea foarte mult la el... era însă îngrozită de ceea ce s-ar fi putut întîmpla cu Ward... şi cu Lionel... Îşi închipuia că Lionel va fi probabil în stare să ţină piept furtunii. Se maturiza, pregătindu-se, desigur, fără să-şi dea seama, să înfrunte nu doar dispreţul tatălui său, ci şi pe cel al altora. Lionel nu era omul care să se ascundă toată viaţa. Nu era însă sigură dacă Ward va reuşi să supravieţuiască şocului. Ştia că ceva din fiinţa lui va muri. Nu-i stătea însă în putere să facă nimic. Lionel îi promisese că va fi discret. În chiar clipa aceea, el încuia uşa dormitorului lui. După aceea, l-a sărutat pe John şi i-a spus cît de urît îi fusese în weekend.

Capitolul 21

De Crăciun, Lionel a venit să ia masa tradiţională împreună cu familia lui. Greg era pentru cîteva zile acasă, deşi trebuia să plece mai repede pentru a juca într-un nou meci. Ward urma să-l însoţească. După aceea aveau să ia avionul pentru a vedea *Super Bowl.* Ward ar fi vrut să-l ia şi pe Lionel. Acesta a susţinut însă că are alt program. Refuzul l-a contrariat pe Ward, dar Faye i-a bucurat pe toţi cu un curcan enorm şi cu şampanie pentru toată lumea. Valerie a băut un pic prea mult. Cea care a monopolizat atenţia generală a fost Van. Arăta superb în rochia ei nouă şi cu pieptănătura schimbată. Era, pentru prima oară, îndrăgostită de un băiat pe care-l cunoscuse cu cîteva săptămîni în urmă la şcoala de dans. Parcă s-ar fi făcut, dintr-o dată, mare. Pînă şi Anne se schimbase considerabil. În ultimele cîteva luni îşi dăduse, s-ar fi zis, drumul. Era la fel de înaltă ca gemenele. Nu se împlinise încă, dar era pe cale. Lionel a toastat pentru ea; făcînd-o să roşească, şi le-a reamintit tuturor că, peste cîteva săptămîni, avea să împlinească paisprezece ani. După cină, Lionel şi Anne au stat de vorbă în faţa şemineului. O vedea mai puţin

decît ar fi vrut, nu atît din cauză că nu locuia acasă, cît din cauza filmului la care lucra. Era însă foarte clar că o iubea tot foarte mult şi că sentimentul era reciproc. L-a descumpănit întrebîndu-l despre John. Ochii îi străluceau într-un mod neobişnuit, ca şi cum ar fi fost îndrăgostită de el. A fost o surpriză pentru Lionel. S-a întrebat cum de nu observase mai demult. Era atît de închisă şi de rezervată, încît nimeni nu putea şti ce este în sufletul ei.

– Este bine. Cred că merge bine şi cu şcoala. Nu-l prea văd.

– Locuieşte totuşi în aceeaşi casă cu tine, nu-i aşa? M-am întîlnit zilele trecute cu Sally Wells şi mi-a spus că-i place unde stă.

Sally Wells era de aceeaşi vîrstă cu Anne, dar era mult mai matură. Lionel se temea ca nu cumva Sally să-şi fi dat seama despre ce era vorba şi să-i fi spus lui Anne, dar se părea că nu. Ochii surioarei lui erau neştiutori şi plini de speranţă.

– Da, stă tot acolo.

– Nu l-am văzut demult.

Avea un aer melancolic şi era nespus de dulce.

– O să-i spun că i-ai transmis salutări.

Au venit în cameră şi ceilalţi. Ward a aprins focul. Toţi au fost încîntaţi de cadourile primite. Ward şi Faye s-au privit cu un zîmbet mulţumit. Una peste alta, fusese un an bun.

Primul care a plecat a fost Lionel. Din casa Wells, primul a plecat John. Ceilalţi băieţi erau plecaţi în vacanţă. Aveau la dispoziţie întreaga casă, aşa că nu s-au văzut obligaţi să se ascundă şi să se încuie în dormitoarele lor. Ce bine era să poată să se destindă şi să se poarte firesc! Era o adevărată pacoste să trebuiască să fii tot timpul cu ochii în patru, mai cu seamă pentru John, care devenea din zi în zi mai efeminat. Acum putea să umple toată casa cu flori şi să-şi petreacă zile întregi în pat cu Lionel, care-şi întrerupsese filmările pe perioada vacanţei.

Era aproape ca şi cum ar fi fost la casa lor, glumea John. Erau atît de relaxaţi, încît nu mai aveau grijă nici măcar să încuie uşa din faţă, şi nu l-au auzit intrînd în casă, în a doua zi de Crăciun, pe tatăl lui Lionel. Trecuse pe acolo ca să vadă dacă nu-l poate convinge totuşi să meargă cu el în Sud pentru a-l vedea jucînd pe Greg şi apoi să se ducă toţi trei la *Super Bowl.* A uitat însă cu totul de asta cînd a intrat fără zgomot înăuntru, după ce nimeni nu răspunsese la bătaia lui în uşă. I-a găsit pe cei doi băieţi întinşi pe jos lîngă foc, complet îmbrăcaţi, dar John avea capul în poala lui Lionel, iar Li, aplecat deasupra lui, îi spunea ceva tandru la ureche. Ward s-a oprit în loc ca trăsnit şi a scos un strigăt aproape animalic. Lionel s-a făcut alb la faţă. Amîndoi băieţii au sărit în picioare. Fără să stea să se gîndească, Ward s-a repezit la John şi l-a lovit sălbatic cu pumnul drept în faţă, făcînd să-i ţîşnească sîngele din nas, apoi s-a repezit la Lionel, dar acesta l-a prins de braţ şi a oprit lovitura înainte de a-i atinge faţa. Avea lacrimi în ochi. Tatăl lui zbiera furios, împroşcîndu-i pe amîndoi cu calificative obscene:

– Mă scîrnăvie... mă tîrfă...!

Invectivele se refereau la John, dar le striga şi fiului său. Era orbit de furie şi de lacrimi. Nu putea să creadă că ceea ce văzuse era adevărat. Ar fi vrut ca ei să-şi ia gesturile înapoi, să-i spună că nu era adevărat, dar era şi nu mai exista cale de întoarcere. Lionel continua să-şi ţină tatăl la distanţă, dar simţea că i se face rău. John începuse să plîngă. Era o scenă de coşmar. Lionel se silea să-şi păstreze calmul. Avea impresia că întreaga lui viaţă este pusă acum sub semnul întrebării şi că trebuia s-o explice tatălui său. Poate că ar reuşi să-l facă să înţeleagă... trebuia să se străduiască din răsputeri să-i explice cît de diferit de Greg fusese el dintotdeauna... cît de altfel decît toţi ceilalţi... cum se simţise... Nici nu-şi dădea măcar seama că plîngea şi n-a simţit nici palma pe care i-a dat-o tatăl său, după ce şi-a eliberat mîinile.

– Tăticule, te rog... vreau să vorbesc cu tine...

– Nu vreau să aud absolut nimic!

Tremura din cap pînă în picioare şi Lionel s-a temut să nu facă o criză de inimă.

– Nu vreau să te mai văd niciodată! Poponari împuţiţi! Scîrbe ce sînteţi! Nu mai eşti fiul meu, putoare! Să nu te mai prind în casa mea. De la mine n-o să mai primeşti nici un ban. De acùm înainte ai ieşit din viaţa mea, ţi-e clar? Iar tu să te ţii departe de familia mea!

Se apropiase din nou de John, ameninţător, răcnind. Toate visele lui se spulberaseră dintr-odată. Fiul lui cel mai mare era pederast. Era mai mult decît putea să îndure, mai rău decît atunci cînd îşi pierduse, cu ani în urmă, averea şi trecuse prin primejdia de a-şi pierde soţia... În ochii lui era mai rău decît moartea. Era o pierdere pe care nu va putea s-o înţeleagă niciodată şi, într-un fel, o pierdere pe care, fără să-şi dea seama, şi-o impunea singur.

– Am terminat cu tine! E clar?

Lionel a dat mecanic din cap. Ward a ieşit împleticindu-se prin uşa pe care de-abia intrase şi era cît pe ce să cadă pe scări. Era peste puterile lui să suporte un asemenea şoc. S-a dus direct la barul cel mai apropiat şi a dat peste cap patru whisky-uri seci. La opt seara, Faye i-a telefonat îngrijorată lui Lionel. Nu-i plăcea să-l deranjeze, dar nu putea să înţeleagă ce se întîmplase. Ward nu venise acasă, deşi ştia că aşteptau musafiri la şase. I se spusese că plecase devreme de la studio şi nu avea idee unde ar fi putut să se ducă.

– Dragule, ţi-a telefonat cumva astăzi tatăl tău?

Lionel era încă perplex. John plîngea, de ceasuri întregi, pe divan, distrus de ceea ce auzise, de consecinţele posibile, de teama că Ward le va spune şi părinţilor lui. Lionel încercase să-l liniştească şi-l silise să-şi pună o pungă cu gheaţă pe obrazul umflat şi pe nas. Cînd a ridicat receptorul, n-a fost în stare să vorbească. S-a străduit s-o facă, totuşi, dar vocea îi tremura. Faye şi-a dat seama pe loc că ceva nu este în

regulă. A înghețat.

– Lionel... iubitule, ai păţit ceva?

– Eu.., am... eu...

Cuvintele erau neinteligibile. Dintr-o dată, a izbucnit în plîns. John s-a ridicat şi l-a privit consternat. Fusese atît de calm, atît de puternic şi acum, deodată, se prăbuşise.

– Mămico... nu pot...

– O, Doamne...

Se întîmplase, desigur, ceva îngrozitor... poate că Ward avusese un accident şi-l anunţaseră pe Lionel. Simţea cum o cuprinde panica.

– Linişteşte-te. Hai... spune-mi ce s-a întîmplat.

– Tăticu... a... venit... el... eu...

Faye a înţeles.

– A aflat de tine şi despre John?

Şi-a imaginat tot ce putea fi mai rău. Că i-a găsit în pat... că... A simţit că se pierde. Nici ea, atît de tolerantă cu fiul ei, n-ar fi gustat o asemenea scenă. Iar Lionel nu era în stare să-i spună ce văzuse tatăl lui. Tot ce-a putut să pronunţe înainte de a i se tăia cu totul glasul a fost un „da..." Abia peste cîteva minute a izbutit să vorbească din nou:

– A spus că nu mai vrea să mă vadă niciodată... că nu sînt fiul lui...

– O, Doamne... calmează-te, dragul meu... Ştii bine că nimic din toate astea nu-i adevărat şi că o să-şi vină în fire.

I-a vorbit aproape o oră. Musafirii plecaseră acasă ceva mai înainte, după ce băuseră cîteva cocktail-uri. S-a oferit să se ducă acolo, să stea de vorbă cu ei, dar Lionel prefera să rămînă singur cu John şi ea a fost mai mulţumită. Voia să fie acasă cînd va veni Ward.

S-a îngrozit cînd a văzut în ce stare a venit. Trecuse prin mai multe baruri, era beat, abia se mai ţinea pe picioare, dar nu uitase că-i văzuse pe Lionel şi pe John şi nici ceea ce ştia acum despre ei. Părea disperat. Pe Faye a privit-o cu ură. Se mîniase între timp şi contra ei.

– Ştiai, nu-i aşa?

Nu voia să-l mintă, dar n-ar fi vrut nici să-l facă să creadă că a conspirat ani în şir cu fiul lor, pentru a-i ascunde lui adevărul.

– Aveam unele bănuieli în privinţa lui John.

– Dă-l în mă-sa pe puiul ăla de căţea... Te întreb dacă ştiai despre fiul nostru... sau poate că acum ar trebui să spun fiica noastră? Asta este de fapt. Ai ştiut? Spune-mi dacă ai ştiut!

S-a repezit spre ea. Faye a văzut că are sînge pe cămaşă. Înainte de a intra în ultimul bar, căzuse şi se tăiase la mînă. Duhnea a băutură cînd a apucat-o brutal de braţ, repetînd în neştire ultima întrebare.

– Ward, tot copilul nostru este, indiferent ce-ar face. Este o fiinţă omenească plină de calităţi şi un băiat bun... nu-i vina lui că este aşa cum este.

– Şi atunci, a cui e vina? A mea?

De fapt asta îl necăjea cel mai mult. De ce ajunsese Lionel aşa?

Se frămîntase şi se chinuise întruna, în timp ce trecea dintr-o cîrciumă în alta, şi nici unul dintre răspunsurile care-i veneau în minte nu-i făcea plăcere... Îl lăsase prea mult în seama lui Faye... nu petrecuse destul timp împreună cu el... îl făcuse să-i fie frică de el... nu-l iubise destul... îl preferase totdeauna pe Greg... Avea să-şi facă un milion de reproşuri, dar toate îl duceau la aceeaşi concluzie: fiul lui era pederast. De unde învăţase? Cum se întîmplase? Cum de i se putuse întîmpla tocmai lui una ca asta? Era un afront personal la adresa propriei lui bărbăţii... fiul lui era homosexual... Cuvintele pe care şi le spunea singur îl ardea ca focul. A privit-o, cu ochii din nou în lacrimi, pe Faye. Ea l-a cuprins cu braţele şi l-a condus spre patul lor, unde s-au aşezat unul lîngă altul. Ward s-a lăsat greu pe umărul ei.

– Nu te mai învinovăţi singur, Ward.

– Nu-i vina mea.

Scîncise ca un copil speriat. I-a fost milă de el. Şi ea îşi pusese, cu un an înainte, aceleaşi întrebări, dar

poate că lui îi venea mai greu. Ştiuse tot timpul că aşa va fi. Era mai puţin puternic decît ea, mai puţin sigur pe ceea ce ştiuse să le dea copiilor.

– Nu-i vina nimănui, nici a ta, nici a mea, nici a lui şi nici măcar a lui John. Aşa este el. Avem datoria de a-l accepta aşa cum este.

Ward a împins-o la o parte, s-a ridicat, clătinîndu-se, şi a apucat-o de braţ, strîngînd-o din toate puterile.

– N-o să accept niciodată asta. Niciodată! Ai priceput? Asta i-am şi spus. Nu mai e fiul meu.

– Ba da, este! a strigat Faye, smulgîndu-se din mîinile lui. Se înfuriase acum şi ea. Este fiul nostru, chiar dacă ar fi schilod sau handicapat sau surdomut sau bolnav mintal sau criminal sau indiferent cum altfel... Şi, mulţumesc lui Dumnezeu, nu-i decît homosexual, fir-ar să fie. Va fi fiul meu pînă în ziua morţii mele sau a lui şi tot pînă atunci o să fie şi fiul tău, fie că-ţi place sau nu, fie că îl aprobi sau nu.

Acum plîngea şi ea şi Ward a fost şocat de cuvintele ei şi de vehemenţa cu care îi vorbise.

– Nu-l poţi alunga din viaţa ta sau dintr-a mea. Nu pleacă absolut nicăieri. Este fiul nostru şi te rog să faci bine să-l accepţi aşa cum este, sau, dacă nu, poţi să te duci la dracu', Ward Thayer. N-am să te las să-l faci să sufere mai mult decît a suferit pînă acum. Şi aşa îi vine destul de greu.

– De aceea este aşa cum este. Pentru că l-ai cocoloşit toată viaţa. I-ai găsit mereu scuze, l-ai lăsat să se ascundă sub fusta ta şi acum a început să poarte el fusta ta, luate-ar dracu' să te ia. Avem încă noroc că nu umblă în rochie.

Ochii lui Ward scăpărau scîntei. Felul în care vorbea despre fiul lor i-a sfîşiat în asemenea măsură inima lui Faye, încît s-a apropiat de scaunul pe care se lăsase să cadă şi i-ar ars o palmă. El n-a făcut nici o mişcare. S-a mulţumit s-o fixeze neîndurător, cu nespusă răceală, ceea a făcut-o să-i fie de-a dreptul frică.

– Nu vreau să-l mai văd niciodată în casa asta. Şi

dacă vine, o să-l azvîrl chiar eu pe uşă afară. I-am spus şi-ţi spun şi ţie şi le voi spune şi tuturor celorlalţi, iar dacă vreunul dintre voi nu este de acord, n-are decît să plece după el. Lionel Thayer a încetat să mai existe. E clar?

Lui Faye îi pierise glasul. De furioasă ce era ar fi fost în stare să-l ucidă cu mîinile ei. Pentru prima oară în viaţă, deşi se întîmplaseră şi înainte destule între ei, îi părea rău că s-a măritat cu el. Şi i-a şi spus-o, înainte de a ieşi ca o furtună din cameră, trîntind uşa.

În noaptea aceea a dormit în camera lui Lionel. A doua zi, la micul dejun, Ward i-a frînt din nou inima. Arăta de parcă ar fi îmbătrînit peste noapte cu zece ani. S-a gîndit la ceea ce-i spusese mai demult lui Lionel. Îi fusese teamă că adevărul îl va ucide pe Ward. Acum se părea că acest lucru s-ar putea chiar produce. La sfîrşitul mesei ar fi vrut să se întîmple cu adevărat. Ward a băut în tăcere o ceaşcă de cafea, s-a uitat la ziarul pregătit pentru el, fără însă să-l ia în mînă, şi după aceea a vorbit, cu o voce inexpresivă, adresîndu-se tuturor. În mod ciudat era pentru prima oară, după multe luni, că luau micul dejun toţi împreună. Greg mai rămăsese o zi acasă, înainte de a se întoarce la şcoală, amîndouă gemenele se sculaseră, ceea ce reprezenta un fel de minune, iar Anne coborîse şi ea la cîteva clipe după ele. Acum şedeau cu toţii şi priveau spre Ward, care le spunea că, pentru el, Lionel nu mai avea să existe niciodată de acum înainte, că era homosexual şi avea o legătură cu John Wells. Fetele se holbau la el neascunzîndu-şi oroarea. Greg arăta de parcă ar fi fost gata să verse. A sărit în picioare, răcnind la tatăl lui:

– E o minciună! Nu-i adevărat!

O spunea mai mult pentru a-şi apăra vechiul prieten, decît fratele care îi era, într-un fel, străin. Tatăl lui l-a ţintuit cu privirea gata, parcă, să-l pocnească, şi a făcut semn spre scaunul lui.

– Şezi şi taci din gură. E adevărat. I-am prins ieri.

Anne s-a făcut neagră la faţă, iar Faye a avut sen-

timentul că întreaga ei familie şi întreaga ei viaţă erau pe punctul de a fi distruse. Îl ura pe Ward pentru asta, pentru ceea ce le făcea tuturor şi, mai ales, primului lor născut.

– Lionel nu mai este binevenit în această casă. Din punctul meu de vedere, el nu mai există. E clar? Nici unul dintre voi nu mai are voie să se vadă vreodată cu el şi, dacă voi afla că aţi făcut-o, sînteţi liberi să plecaţi şi voi. N-o să-l mai întreţin, n-o să-l mai văd şi n-o să mai vorbesc niciodată cu el. A înţeles toată lumea?

Au dat cu toţii din cap, consternaţi. O clipă mai tîrziu, Ward plecase. S-a suit în maşină şi s-a dus la Bob şi Mary Wells. Faye a rămas la masă, privindu-şi copiii, care o priveau la rîndul lor. Greg se străduia să nu plîngă. Se întreba ce vor spune prietenii lui cînd vor afla. Ar fi preferat să moară. Dar, mai ales, ar fi vrut să-l omoare pe John Wells, ticălosul ăla prefăcut... ar fi trebuit să-şi dea seama cînd a refuzat bursa la *Georgia Tech*... fătălău nenorocit... Şi-a strîns pumnii şi şi-a privit disperat surorile. Vanessa a vrut să ştie ce credea mama ei.

– Aşa judeci şi tu, mămico? a întrebat-o.

Oricît ar fi fost de incredibil, n-avea nici un sens să întrebe dacă era adevărat. Tatăl lor le spusese că-i prinsese şi nici unul dintre ei nu-şi putea închipui ceva mai oribil. Părea ceva misterios şi înfricoşător şi groaznic. Toţi îşi imaginau acte obscene petrecute în faţa lui, nu doi băieţi în faţa focului, unul dintre ei cu capul în poala celuilalt. Fusese însă foarte clar, nu mai era nimic de discutat.

Faye i-a privit pe toţi pe rînd, după care s-a întors din nou spre Vanessa. A început să vorbească liniştit, controlîndu-şi vocea. Niciodată încă nu trecuse printr-o asemenea suferinţă. Ward distrusese ceea ce ea clădise vreme de aproape douăzeci de ani. Ce se va întîmpla acum cu acei copii? Ce vor crede ei despre Lionel? Despre ei înşişi? Despre tatăl lor, care îl izgonea pentru totdeauna pe fratele lor din viaţa lor, despre mama lor,

care îi îngăduia să facă una ca asta?... Trebuia să le vorbească răspicat. La naiba cu Ward!

– Nu. Eu nu judec aşa. Îl iubesc pe Lionel aşa cum l-am iubit întotdeauna. Dacă asta este ceea ce simte el, ce să faci? Şi este un om integru, corect, indiferent care ar fi preferinţele lui sexuale. Îi voi lua totdeauna apărarea. Şi vreau să ştiţi cu toţii acest lucru. Indiferent ce-aţi face, indiferent unde v-aţi duce, indiferent ce greşeli aţi săvîrşi, indiferent ce-aţi ajunge, fie că va fi ceva bun sau ceva rău, sau ceva cu care eu voi fi sau nu de acord, voi fi totdeauna mama şi prietena voastră. Puteţi veni la mine oricînd. În inima mea, în viaţa mea şi în casa mea, va fi totdeauna loc pentru voi toţi.

După aceea s-a dus şi i-a sărutat pe rînd pe fiecare, în timp ce toţi patru plîngeau pentru fratele pe care tocmai îl pierduseră, izgonit de tatăl lor, pentru dezamăgirea pe care o simţeau, pentru şocul produs de secretul dat în vileag. Totul era oarecum greu de înţeles pentru ei, dar mesajul mamei lor fusese clar.

– Crezi că tăticu se va răzgîndi?

Vocea lui Val era stinsă. Nimeni nu observase că Anne se făcuse nevăzută.

– Nu ştiu. O să stau de vorbă cu el. Şi cred că va reveni, cu vremea, la sentimente mai bune, numai că, deocamdată, nu poate să înţeleagă.

Greg a bătut cu pumnul în masă şi s-a ridicat în picioare.

– Ei bine, nici eu nu pot. Cred că este cea mai dezgustătoare chestie pe care am auzit-o vreodată.

– Eşti liber să crezi ce vrei, Greg. Mie nu-mi pasă cîtuşi de puţin de ceea ce au făcut. Atîta timp cît n-au făcut rău nimănui, atîta timp cît aşa sînt ei, eu îi accept aşa cum sînt.

Şi-a privit fiul în ochi şi şi-a dat seama cît de departe ajunseseră unul de celălalt. Băiatul semăna prea mult cu Ward. Mintea lui refuza acest compromis, inima lui la fel. Greg a plecat trîntind uşa şi a urcat în goană scările. Îndată după plecarea lui, Faye a observat absenţa Annei.

Ştia ce însemnase această lovitură pentru ea şi s-a decis să se ducă sus după ea, ca să-i vorbească. Dar uşa camerei era încuiată şi fetiţa a refuzat să-i răspundă. Gemenele s-au dus şi ele în dormitoarele lor. Întreaga familie se purta acum ca şi cînd ar fi murit cineva. Puţin mai tîrziu, Faye i-a telefonat lui Lionel. El şi John aflaseră deja că Ward se dusese la familia Wells.

Bob şi Mary telefonaseră. Erau, amîndoi, ca istericii. Plînseseră cu toţii şi, după convorbire, John s-a dus în baie şi a vomitat. Dar, cu toate ţipetele şi urletele şi reproşurile pe care le făcuseră ambilor băieţi, au ţinut ca John să ştie că este tot fiul lor, că nu împărtăşesc punctul de vedere al lui Ward Thayer, că-l iubesc în continuare şi că-l acceptă şi pe Lionel. Faye s-a bucurat în secret cînd Lionel i-a spus că Bob Wells îl dăduse afară pe Ward.

În după-amiaza aceea, Faye s-a dus să-i viziteze pe cei doi băieţi. Ţinea ca Lionel să ştie că ea era cu totul de partea lui. Mama şi fiul au stat strîns îmbrăţişaţi vreme îndelungată. După aceea, ea s-a întors spre John şi l-a îmbrăţişat şi pe el. Nu era uşor de acceptat şi nu era deloc ceea ce ar fi ales ea pentru fiul ei, dar asta era situaţia. Ţinea, de asemenea, ca el să ştie că va fi oricînd binevenit acasă, că făcea parte în continuare din familia lor, indiferent de ceea ce spusese tatăl său şi că, de acum înainte, ea va fi cea care va suporta cheltuielile atît pentru şcoală, cît şi pentru întreţinerea lui. Dacă tatăl lui voia să-i taie subvenţia, n-avea decît, dar pe Faye va putea conta totdeauna. Ea va prelua acum întreaga răspundere. Lionel a promis că va căuta ceva de lucru pentru a cîştiga singur ceea ce-i era necesar. Părinţii lui John îi spuseseră mai devreme că vor continua să-l întreţină cîtă vreme va fi la şcoală, că pentru el nu se va schimba nimic.

Ward a rămas însă pe aceeaşi poziţie. N-a dat pe acasă toată ziua, iar seara, cînd a venit, Faye şi-a dat seama, după felul cum arăta, că băuse toată ziua. La cină le-a reamintit tuturor că Lionel nu mai era binevenit

în casa lui, că, în ceea ce-l privea, era ca şi cum ar fi murit. Auzind aceste cuvinte, Anne s-a ridicat şi l-a privit fix cu ochii plini de ură.

– Şezi jos!

Îi vorbea pentru prima oară pe un ton atît de sever, dar, spre surprinderea tuturor, Anne l-a înfruntat. A fost un moment pe care nimeni din familie nu avea să-l uite în curînd.

– N-am să mă aşez. Mă faci să-mi fie greaţă.

Ward s-a dus de jur-împrejurul mesei, a apucat-o de braţ şi a aşezat-o cu forţa pe scaun. Ea a refuzat, însă, să se atingă de mîncare. La sfîrşitul mesei, Anne s-a ridicat din nou şi i-a spus pe un ton măsurat:

– E mai bun decît tine.

– Atunci, să pleci din casa mea!

– Aşa o să fac!

Şi-a aruncat şervetul în farfurie, care era încă plină, şi a dispărut în camera ei. La cîteva clipe după aceea, au auzit demarînd maşina lui Greg. Îi venea foarte greu să se împace cu tot ce se întîmplase. Vanessa şi Valerie s-au privit îngrijorate. Le era frică pentru Anne şi pentru efectul pe care putea să-l aibă incidentul asupra ei.

În noaptea aceea, Anne a plecat pe furiş din casă şi, cu o maşină de ocazie, s-a dus la Lionel. A sunat la sonerie, a bătut la uşă. Se vedea lumină sus, dar nimeni n-a venit să-i deschidă. S-a dus la colţ şi a telefonat de la un telefon public, dar nici la telefon n-a răspuns nimeni. Băieţii şedeau în *living-room* şi au auzit soneria telefonului. Trăiseră însă un asemenea coşmar, în ultimele douăzeci şi patru de ore, încît nu se simţeau în stare să mai suporte nimic. John fusese de părere că ar fi trebuit să deschidă uşa. Lionel n-a fost însă de acord.

– Dacă e vreunul dintre băieţi, are cheie. Toţi au. E probabil tatăl meu, beat din nou.

Trecuseră prin prea multe. În privinţa asta erau de acord. Nici nu s-au uitat măcar pe fereastră ca să vadă cine era. Jos, Anne a scos un pix din buzunar, a rupt o bucată dintr-un ziar găsit în coşul de gunoi şi i-a scris

un bilet lui Lionel: „Te iubesc, Li. Te voi iubi mereu, A." Ar fi vrut să-l mai vadă o dată înainte de a pleca, dar poate că acum nici nu mai conta... A băgat petecul de hîrtie în cutia de scrisori. Asta era tot ce era necesar să ştie Lionel. N-ar fi vrut să creadă că şi ea este contra lui. Trebuia să ştie că n-o va face niciodată. Nu mai era însă în stare să rabde. Devenise insuportabil încă de la plecarea lui din casă. Acum avea să fie şi mai rău. N-o să-l mai vadă niciodată. Avea o unică ieşire. Singură s-a mirat de cît de uşurată se simţea.

În noaptea aceea, în timp ce dormeau cu toţii, şi-a pus cîteva lucruri într-o sacoşă mică şi s-a strecurat pe fereastra dormitorului ei, aşa cum făcuse şi mai devreme, cînd se dusese să-l vadă pe Li. Pe tot peretele, pînă jos, erau locuri de sprijinit picioarele, pe care le folosise de foarte multe ori. Aşa că a coborît fără zgomot, îmbrăcată în blugi, cu bascheţi şi cu o canadiană călduroasă. Ştia că acolo va fi frig. În sacoşă avea toate lucrurile la care ţinea. Nici măcar n-a privit în urmă, înainte de a se depărta de casă. Nu-i păsa absolut deloc de ei, aşa cum nici lor nu le păsa de ea. S-a furişat pînă pe şosea şi a făcut pe jos tot drumul pînă la Los Angeles, de unde s-a suit într-o maşină care mergea pe autostradă, spre nord. S-a mirat de cît de uşor a fost. I-a spus primului şofer întîlnit că învaţă la *Berkeley* şi că trebuie să se întoarcă la şcoală după vacanţa de Crăciun. El n-a întrebat-o nimic altceva şi a dus-o pînă la Bakersfield.

Între timp, Faye găsise biletul ei. Lăsase uşa descuiată şi biletul pe pat.

„Acum ai scăpat de doi dintre noi, tăticule. Adio, Anne." Nici un cuvînt către altcineva. Nimic pentru Faye. Aproape că i-a stat inima în loc cînd a găsit foaia de hîrtie pe patul lui Anne. Au telefonat imediat la poliţie. Faye i-a telefonat şi lui Lionel, care găsise şi el petecul de hîrtie. Faye aştepta, copleşită, sosirea poliţiei. Ward şedea împietrit într-un fotoliu, cu biletul încă în mînă.

– Nu se poate să se fi dus prea departe. Este pro-

babil la niște prieteni.

Valerie le-a spulberat însă această speranță.

– Nu are prieteni.

Era trist ceea ce spusese despre Anne, dar știau cu toții că era adevărat. Singurul ei prieten fusese Lionel, iar tatăl ei îl alungase. Faye îl urmărea mînioasă, fără să spună nimic. În sfîrșit, s-a auzit soneria. Venise poliția. Se ruga doar ca Anne să fie găsită înainte de a i se întîmpla ceva rău. Nu se putea ști unde se dusese și trecuseră multe ore de la plecarea ei.

Capitolul 22

După ce şoferul care o luase a lăsat-o la Bakersfield, a durat cîteva ore pînă cînd a reuşit să se suie în altă maşină, dar aceasta a dus-o direct la Fremont şi, de acolo, i-a fost uşor să găsească o a treia. Drumul pînă la San Francisco i-a luat cu totul nouăsprezece ore, dar una peste alta îi fusese surprinzător de uşor. Mai mult, toţi fuseseră foarte amabili cu ea. O luaseră drept o studentă oarecare, „o copilă a florilor", o tachinaseră doi dintre ei. Nici unul n-ar fi bănuit că nu avea nici paisprezece ani. Cînd a ajuns la San Francisco, s-a dus pe Haight Street. Se simţea de parcă s-ar fi plimbat pe o stradă pavată cu aur. Pretutindeni se vedeau tineri îmbrăcaţi în veşminte viu colorate, lucrate de mînă, băieţii în blugi, cu părul pînă în talie, fetele cu flori împletite în păr. Toţi păreau fericiţi şi mulţumiţi de viaţă. Unii mîncau împreună pe stradă, iar cineva a vrut să-i dăruiască o tabletă de LSD, dar ea a zîmbit cu sfială şi a refuzat.

– Cum te cheamă? a întrebat-o cineva.

– Anne, a răspuns ea, în şoaptă.

Era locul la care visa de ani de zile, aici nu trebuia să aibă de-a face cu străinii care formau familia ei şi pe

care îi detesta de atît de multă vreme. Într-un fel, era bucuroasă că se ajunsese aici. Lionel îl avea acum pe John şi poate că, în curînd, va avea şi ea pe cineva. Lionel o să ştie că-l iubea, indiferent de tot ce s-ar fi putut întîmpla, cît despre ceilalţi... nu-i păsa cîtuşi de puţin de ei. Spera să nu-i mai vadă niciodată. În drum spre nord, reflectase serios la ideea de a-şi schimba numele, dar odată ajunsă pe străzile din Haight-Ashbury şi-a dat seama că nu trebuia să-şi facă griji în această privinţă. A văzut fete şi băieţi mai mici decît ea şi nimeni dintre cei de acasă nu putea bănui că a venit aici. Nu spusese nimănui nimic. Iar o fată, numită Anne, putea fi perfect anonimă. Nu avea o înfăţişare ieşită din comun, părul ei blond avea o culoare foarte obişnuită, spre deosebire de părul auriu-deschis al Vanessei, sau de părul lui Val care arăta ca o flacără. Gemenele n-ar fi putut trece neobservate, chiar dacă ar fi dorit-o. Ea însă ştia că se poate pierde în orice mulţime. Acasă o făcea de ani de zile. Nimeni nu ştia cînd era de faţă, cînd nu, cînd venea şi cînd dispărea şi era atît de obişnuită ca toată lumea să întrebe: „Unde-i Anne?", încît era convinsă că o va putea face lesne şi aici.

– Ţi-e foame, surioară?

A ridicat ochii şi a văzut o fată înfăşurată în ceva semănînd cu un cearceaf alb, peste care purta o canadiană purpurie zdrenţuită. Fata îi zîmbi şi îi întinse o bucată de plăcintă de morcovi. Anne se temea să nu fie impregnată cu LSD sau cu alt drog. Fata şi-a dat seama că ezita.

– E curată. Pari nouă pe aici.

– Sînt.

Fata cu plăcinta de morcovi avea şaisprezece ani şi era acolo de şapte luni. Venise din Philadelphia spre sfîrşitul lui mai. Părinţii n-o găsiseră încă. Văzuse anunţurile lor la rubrica *Personal,* dar nu avea chef să le răspundă. Exista un preot care bătea străzile, dînd sfaturi şi oferindu-se să-i pună în legătură cu părinţii, dacă doreau. Nu erau însă mulţi cei care doreau aşa ceva şi

Daphne nu făcea parte dintre ei.

– Mă cheamă Daff. Ai unde să stai diseară?

– Nu încă, i-a răspuns Anne, după o ezitare.

– Există un loc pe Waller. Poţi să stai cît doreşti. Trebuie doar să-i ajuţi la curăţenie şi la gătit, în zilele pe care ţi le fixează.

Avuseseră de curînd şi două epidemii de hepatită, dar Daphne nu i-a vorbit despre asta. Privit din afară, totul părea frumos şi plin de iubire. Şobolanii, păduchii, puştimea care murea din cauza unor doze excesive de droguri nu erau subiecte de discutat cu o neofită. Şi ce conta? Lucrurile astea se întîmplă oriunde, nu-i aşa? Era un moment special al istoriei. O vreme a păcii, a iubirii şi a bucuriei. Un val de iubire pentru a contrabalansa victimele inutile din Vietnam. Pentru ei toţi, timpul se oprise în loc şi nu conta decît ce era acum şi aici, iubirea şi pacea şi prietenii. Daphne a sărutat-o cu gingăşie pe obraji, a luat-o de mînă şi a condus-o la casa de pe strada Waller.

Acolo locuiau vreo treizeci sau patruzeci de persoane, cele mai multe dintre ele îmbrăcate cu veşminte indiene în toate nuanţele curcubeului, dar şi în blugi peticiţi sau în costume pe care erau cusute pene şi paiete. Anne s-a simţit ca bobocul de raţă cel urît, în blugii ei şi cu vechiul pulover maro, cu guler montat, pe care-l purtase pe drum, dar o fată, care o întîmpinase la uşă, s-a oferit să-i împrumute o rochie. S-a pomenit îmbrăcată în mătase roz decolorată. Era ceva cumpărat de la un magazin de haine vechi de pe strada Divisadero. Şi-a pus nişte sandale romane de gumă, şi-a despletit părul şi şi-a prins în el două flori. Pînă în după-amiaza acelei zile, ajunsese să arate şi să se simtă ca una de-a lor. A mîncat o mîncare indiană, cineva copsese pîine, a tras de cîteva ori din ţigara de marijuana a altcuiva şi s-a întins pe deasupra unui sac de dormit, simţindu-se bine, sătulă, mulţumită, acceptată, cum nu se simţise niciodată înainte. Îşi dădea seama că aici va fi fericită. Era foarte, foarte departe de casa din Beverly

Hills, de sentinţele nedrepte ale tatălui ei împotriva lui Lionel... de perfidiile oamenilor pe care-i cunoştea... de prostia lui Gregory... de egoismul gemenelor... de femeia care spunea că este mama ei şi pe care ea n-o înţelesese niciodată... Abia acum era unde trebuia să fie. Aici, pe strada Waller, alături de noii ei prieteni.

Cînd au iniţiat-o, la trei zile după ce sosise, totul i s-a părut normal şi binevenit şi plin de iubire. A fost un act suprem de iubire, într-o încăpere cu mireasmă de tămîie, în timp ce în cămin ardea un foc molcom, iar nălucirile au purtat-o din rai în iad şi din nou înapoi în rai. Ştia că, atunci cînd se va trezi din nou, va fi o persoană cu totul diferită. I-o spuseseră înainte de a-i da să mănînce ciupercile, urmate de o doză mică de LSD, absorbită de un cub de zahăr. A trecut cîtva timp pînă a pus stăpînire pe mintea ei, dar după aceea a fost înconjurată de spirite prietenoase, într-o cameră plină de oameni pe care-i cunoştea. Mai tîrziu, au apărut păianjeni şi lilieci şi fel de fel de lucruri oribile, dar în timp ce urla şi ţipa, au ţinut-o de mîini, iar cînd şi-a simţit trupul zvîrcolindu-se de durere, i-au cîntat cîntece şi au legănat-o aşa cum nu făcuse niciodată mama ei... nici măcar Lionel nu făcuse aşa ceva pentru ea... A străbătut, în genunchi şi sprijinindu-se în mîini, un deşert şi cînd, în cele din urmă, a ajuns într-o pădure fermecată, populată de spiriduşi, a simţit pe ea mîinile lor şi a auzit spiritele cîntîndu-i din nou. Iar acum, chipurile care se aplecaseră asupra ei toată noaptea şi o aşteptaseră să se elibereze de răul din viaţa dinainte s-au apropiat de ea.

Se simţea deja purificată şi era conştientă că este una dintre ei. Spiritele rele fuseseră ucise, o părăsiseră, iar acum era curată... acum puteau duce la bun sfîrşit ritualul. I-au scos, cu mişcări blînde, hainele de pe ea, au uns-o cu balsamuri, fiecare dintre ei masîndu-i pe rînd trupul fraged... Făcuse un drum lung în noaptea aceea şi unele părţi ale trupului o dureau, dar femeile au masat-o uşor, au pregătit-o, au pătruns lent în interiorul ei, lărgind intrarea, în timp ce ea urla. La început li

s-a împotrivit, dar ele i-au şoptit dulce la ureche şi acum auzea cu adevărat muzica. I-au dat să bea ceva cald şi au turnat din nou balsam peste ea, în timp ce cele două păzitoare ale ei masau tandru cel mai tainic loc al trupului ei, iar ea se zvîrcolea în mîinile lor, ţipînd de chin şi de bucurie şi, după aceea, au venit noii ei fraţi, spiritele care aveau să-i aparţină acum, înlocuindu-le pe celelalte pe care le lăsase în urmă, şi fiecare a îngenuncheat lîngă ea, pe cînd surorile se tînguiau, iar fraţii au intrat unul cîte unul în ea, în timp ce muzica era din ce în ce mai tare şi deasupra capului zburau păsări... Din cînd în cînd o străpungeau săgeţile ascuţite ale durerii, o cuprindeau şi valurile extazului... iar ei veneau mereu în ea şi o ţineau acolo, după care plecau, apoi s-au întors surorile... Acum o sărutau şi pătrundeau adînc în ea, pînă cînd n-a mai simţit nimic şi n-a mai auzit nici un sunet. Muzica se oprise. Camera era întunecată. Viaţa ei dinainte se dusese. S-a mişcat din loc, întrebîndu-se dacă nu cumva totul fusese doar un vis, dar cînd şi-a ridicat capul şi s-a uitat în jur, i-a văzut pe toţi acolo, aşteptînd-o. I-a recunoscut pe fiecare în parte şi, plîngînd, şi-a deschis braţele şi au venit la ea şi au îmbrăţişat-o. Devenise întru totul femeie, era pe deplin sora lor. I-au dat, ca recompensă, încă o doză de acid şi de data asta s-a înălţat împreună cu ei, parte integrantă a comunităţii, înveşmîntată într-un caftan alb, iar atunci cînd fraţii şi surorile au venit din nou la ea, era una dintre ei. I-a sărutat şi ea... a mîngîiat surorile, aşa cum o mîngîiaseră ele pe ea. Era dreptul ei acum, i-au spus, şi era modul în care-şi manifesta dragostea pentru ele şi pentru ei, aşa cum ei şi ele îşi manifestau dragostea pentru ea. În următoarele cîteva săptămîni, avea să participe adesea la ritual, iar atunci cînd în casa de pe strada Waller apărea un chip nou, Floarea Soarelui era cea care îl întîmpina, cu părul ei blond împletit cu flori şi cu zîmbetul ei dulce. Floarea Soarelui, care fusese cîndva Anne, trăia aproape numai cu LSD şi niciodată în viaţa ei nu fusese mai fericită.

Trei luni după venirea ei acolo, unul dintre fraţi a luat-o să fie a lui. Se numea Lună, era înalt şi subţire şi frumos, cu părul argintiu şi ochii blînzi. O lua în fiecare noapte în patul lui şi o legăna; îi amintea, într-un fel, de Lionel. Se ducea pretutindeni cu el. Foarte adesea îşi întorcea faţa spre ea, cu zîmbetul lui mistic.

– Floarea Soarelui... vino la mine...

Ea avea puterea magică de a-i face tot timpul pe plac, se pricepea de minune să încălzească infuziile de ierburi pe care obişnuia să le bea, ştia cînd trebuia să-i aducă droguri şi cînd să-i mîngîie trupul. Iar acum, cînd sosea o nou-venită şi săvîrşeau ritualul, Floarea Soarelui era cea care se ducea prima la aceasta, turna peste ea balsamul călduţ, urîndu-i bunvenit în tribul lor şi pregătind-o, cu degetele ei agile, pentru restul tribului. Lună era foarte mîndru de ea şi de aceea îi dădea doze suplimentare de acid. Viaţa era extraordinar de diferită de ceea ce fusese înainte, era plină de culori vii, de oameni pe care-i iubea, de oameni care şi ei, la rîndul lor, o iubeau. Nu mai rămăsese nimic din singurătarea şi din urîciunea vechii ei vieţi. Îi uitase pe toţi. Şi cînd, în primăvară, Lună i-a pipăit pîntecul, i-a spus că va avea un copil şi că nu va mai putea participa la ritual, ea a început să plîngă.

– Nu plînge, iubire mică... trebuie să te pregăteşti pentru un ritual cu mult mai măreţ. O să fim cu toţii lîngă tine, atunci cînd această rază micuţă de lună va străpunge cerurile şi va veni la tine, dar pînă atunci...

I-a redus raţia de acid, dar a lăsat-o să fumeze marijuana cît îi poftea inima. Şi a rîs de ea atunci cînd aceasta i-a sporit pofta de mîncare.

Copilul din ea crescuse binişor cînd, plimbîndu-se într-o zi pe strada Haight, a zărit un chip despre care şi-a dat seama că-i este cunoscut din trecut, fără să fie însă sigură cine era. S-a întors la Lună, în casa de pe strada Waller, şi i-a spus preocupată:

– Am văzut pe cineva cunoscut.

Nu l-a neliniştit prea tare. Fiecare dintre ei vedea, din

cînd în cînd, cu mintea şi cu sufletul şi uneori în moduri mai palpabile figuri pe care le cunoscuse cîndva. Soţia şi copilul lui muriseră într-un accident pe mare, cu puţin înainte ca el să-şi fi părăsit casa din Boston şi să fi venit aci. Îi vedea întruna cu ochii minţii, mai ales în timpul ritualului. Nu-l surprindea deloc că Floarea Soarelui văzuse acum pe cineva cunoscut. Era un semn că se înălţa spre un stadiu superior şi asta-i făcea plăcere. Acest copil, care era în parte şi al lui, avea s-o ducă şi mai sus, înainte de venirea lui pe lume.

– Cine era, micuţa mea?

– Nu sînt sigură. Nu-mi amintesc cum îl cheamă.

În noaptea precedentă, o lăsase să ia una din rarele doze de acid pe care i le îngăduia acum, şi îi venea tot timpul în minte numele Isus, dar era sigură că nu fusese el.

Lună i-a zîmbit. Mai tîrziu va consuma din nou mai multe ciuperci şi LSD, dar trebuia să rămînă curată pentru copilul care urma să vină, putea primi doar atît cît să rămînă într-o stare luminată. Nu avea însă voie să se înalţe prea sus, pentru că pruncul s-ar fi putut speria. Iar acest prunc le aparţinea tuturor. Toţi fraţii şi toate surorile participaseră la zămislirea lui. Moon era sigur că fusese conceput în prima noapte, cînd ea se aflase în centrul ritualului. Copilul va fi cu atît mai binecuvîntat. În timp ce Lună îi spunea acest lucru, ei i-a venit în minte clar numele de John şi, brusc, şi-a adus aminte de el.

Capitolul 23

– Eşti sigur?

Lionel îl privea neîncrezător. John îi mai făcuse de două ori aceeaşi figură. Se lăsaseră amîndoi de şcoală cu trei luni înainte, spre disperarea tuturor, şi veniseră la San Francisco pentru a o căuta pe Anne. Ward refuzase să audă ceea ce i-a spus Faye în această privinţă, iar Bob Wells se temea că se folosesc de asta ca o scuză pentru a abandona şcoala şi pentru a pleca la San Francisco, unde să se alăture homosexualilor care trăiau acolo de capul lor.

Lionel avea însă convingerea că Anne plecase acolo. Copiii fugiţi de acasă găseau acolo un adevărat sanctuar şi, deşi nu spusese acest lucru părinţilor lui, era sigur că puteau trăi acolo ani de-a rîndul, fără să fie descoperiţi sau recunoscuţi. Erau cu miile, locuiau înghesuiţi ca nişte furnici în casele din Haight-Ashbury, case vopsite în culori pestriţe, cu flori şi covoraşe şi tămîie şi saci de dormit pretutindeni. Erau un loc şi o vreme care nu aveau să se mai repede niciunde şi nicicînd şi Lionel simţea instinctiv că Anne făcea parte din ele. O simţise din clipa cînd ajunsese acolo. Pro-

blema era doar s-o găsească, dacă puteau. El şi John colindaseră luni de zile pe toate străzile, fără succes, şi nu mai aveau prea mult timp la dispoziţie. Promiseseră că în iunie se vor întoarce la şcoală pentru sesiunea de vară, în aşa fel încît să recupereze timpul pierdut.

– Dacă n-o găsiţi în trei luni, va trebui să renunţaţi, le spusese Bob Wells. Atîta puteţi s-o căutaţi. Nu-i exclus să fie la New York sau în Hawaii sau în Canada.

Lionel ştia însă că nu avea dreptate. Era de presupus că venise aici pentru a căuta dragostea pe care, după părerea ei, familia nu i-o dăduse niciodată. John fusese de acord cu el şi acum era sigur că o văzuse umblînd ca în transă, în aproapiere de Ashbury. Înfăşurată într-un cearceaf albastru, cu o coroniţă de flori în păr şi cu ochii atît de sticloşi, încît se îndoia că l-ar fi putut vedea şi ea. O clipă, însă, doar o clipă, avusese certitudinea că Anne l-a recunoscut, după care mintea i s-a înceţoşat din nou. O urmărise pînă la vechea casă dărăpănată, care părea să adăpostească o întreagă colonie de drogaţi, cei mai mulţi dintre ei, în mod evident, copii fugiţi de acasă. Mirosul de tămîie răbufnea pînă în stradă. Vreo douăzeci dintre ei şedeau pe scări şi cîntau, ţinîndu-se de mînă, un cîntec indian. Psalmodiau încetişor, rîdeau şi făceau semne prieteneşti. Cînd Anne a ajuns în dreptul scărilor, s-au dat la o parte ca Marea Roşie, cea din Biblie, făcîndu-i loc prin mijlocul lor şi ajutînd-o să urce. Un bărbat cărunt, care o aştepta la uşă, a luat-o în braţe şi a dus-o înăuntru. A fost cel mai straniu spectacol văzut vreodată de John. A încercat să i-l prezinte lui Lionel, descriind-o în acelaşi timp, încă o dată, pe Anne.

– Pare să fie ea, trebuie să recunosc.

Dar şi celelalte fete descoperite de John păruseră să fie Anne. În fiecare zi, se despărţeau şi se plimbau prin Gaight-Ashbury, căutînd-o. Era foarte de mirare că n-o găsiseră încă dacă se afla într-adevăr acolo. Seara se întorceau în camera de hotel pe care o închiriaseră

cu bani împrumutaţi de Lionel de la Faye. De obicei, mîncau liniştiţi un hamburger într-un local oarecare; nu se duceau niciodată în barurile pentru homosexuali, în căutare de parteneri. Îşi vedeau de ale lor.

Dimineaţa porneau din nou la drum. Faye nu mai văzuse niciodată o asemena manifestare concretă a iubirii. Venise de cîteva ori cu avionul pentru a-i ajuta în căutarea lor, dar, după cum i-a explicat, în final, Lionel, nu făcea decît să-i încurce. Prezenţa ei nu putea trece neobservată în mijlocul mulţimii de „copii ai florilor"; purta bluze scrobite şi, chiar dacă-şi redusese la minimum bijuteriile, tot atrăgea atenţia prin blugii ei prea curaţi. Se cunoştea că este exact ce era, adică mama unei fugare din Beverly Hills, care-şi căuta odrasla. Fugeau din calea ei ca şobolanii. În cele din urmă, Lionel i-a spus de-a dreptul:

– Du-te acasă, mămico, îţi promit că-ţi vom telefona imediat, dacă descoperim ceva.

Se întorsese, atunci, să lucreze la filmul ei. Îl convinsese pe Ward să-şi ia un coproducător pentru acest film, pentru că începuse să bea prea mult. Între ei, lucrurile mergeau din ce în ce mai rău. Refuza, în continuare, pînă şi să vorbească cu Lionel. Cînd acesta a telefonat pentru a-i comunica mamei lui ce văzuse la Haight-Ashbury, Ward a închis îndată ce i-a auzit vocea. Comunicarea cu Faye devenise extrem de dificilă pentru Lionel. Faye era furioasă. În cele din urmă, şi-a instalat un telefon separat, ca Lionel s-o poată chema oricînd. Observase însă că ceilalţi copii îşi evitau şi ei fratele; se temeau de ceea ce le-ar fi putut face tatăl lor dacă ar fi vorbit cu el. Gemenele nu răspundeau niciodată la telefonul prin care o chema Lionel, ca şi cum Ward ar fi putut să ştie că au vorbit cu el. Îl crezuseră pe cuvînt. Lionel era părăsit de toţi, cu excepţia lui Faye, care îl iubea acum mai mult decît oricînd înainte, din compasiune, din cauza propriei ei singurătăţi şi pentru ceea ce făcea spre a o găsi pe Anne. Vorbea cît putea de

des cu Mary Wells şi-i spunea cît îi este de recunoscătoare lui John pentru ajutorul lui. Soţii Wells păreau să se fi împăcat cu situaţia de fapt. Îşi iubeau fiul. O acceptaseră şi pe ea. Era mult mai mult decît ar fi putut spune despre Ward, care nu mai vorbise niciodată cu soţii Wells, din dimineaţa cînd Bob îl dăduse afară, atunci cînd le comunicase vestea.

Şi între Ward şi Faye lucrurile luaseră altă turnură. El se încăpăţînase să se ducă împreună cu Greg la *Super Bowl,* cu toate că Anne fugise de acasă. Susţinuse că poliţia avea s-o găsească şi că, după aceea, o va pedepsi şi o va pune sub interdicţie pe următorii zece ani, dacă va fi nevoie de aşa ceva pentru a o învăţa minte. S-ar fi zis că e prea copleşit pentru a mai putea îndura chinul, dar a plecat cu Greg şi s-a distrat foarte bine la *Super Bowl.* Cînd s-a întors, a părut să se mire că poliţia n-o găsise încă pe Anne şi, în săptămînile care au urmat, a început să se învîrtească noaptea prin casă, repezindu-se la telefon ori de cîte ori suna. În cele din urmă, şi-a dat şi el seama că era ceva grav. Poliţia îi spusese, fără menajamente, că era posibil ca fiica lor să fi murit sau să fie în viaţă, dar ei să n-o poată găsi niciodată. Era ca şi cum ar fi pierdut, dintr-o dată, doi copii. Faye era conştientă că nu-şi vor reveni cu adevărat niciodată. Pentru a-şi înăbuşi durerea, se cufundase în munca ei. În zadar. Îşi petrecea cît mai mult timp cu putinţă cu gemenele. Şi ele se resimţeau. Vanessa era mai tăcută decît oricînd înainte, marea ei idilă s-a sfîrşit la foarte puţină vreme după ce începuse, şi pînă şi Valerie era mai abătută. Aproape că nu se mai farda şi nu mai ieşea. Minijupele ei erau mai puţin voit şocante şi nu-şi mai înnoise garderoba. Era ca şi cum ar fi aşteptat cu toţii să audă ceva ce nu aveau să mai audă poate niciodată, şi, cu fiecare zi care trecea, Faye se temea tot mai tare că cea mai mică dintre copiii ei murise.

A început să se ducă la biserică, ceea ce nu mai făcuse de ani de zile. Lui Ward nu-i făcea nici un reproş

cînd venea tîrziu acasă. La început, venea la unu sau la două noaptea, după închiderea barurilor, şi era uşor să-ţi dai seama unde fusese, dar de la o vreme a început să nu mai vină deloc acasă. Prima oară, cînd s-a întîmplat aşa ceva, Faye a fost sigură că fusese ucis. Cînd l-a văzut însă a doua zi dimineaţa, la şase, intrînd în vîrful picioarelor, cu ziarul sub braţ, expresia feţei lui a speriat-o. Nu era beat, nu era mahmur, nu i-a dat nici o explicaţie şi, dintr-o dată, i-a venit în minte un nume la care nu se gîndise de ani de zile... Maisie Abernathie. Şi-a amintit de plecarea lui Ward în Mexic, împreună cu ea, cu paisprezece ani în urmă, şi şi-a dat seama că deşi, în mod evident, nu era vorba de aceeaşi fată, avea pe chip aceeaşi expresie... acelaşi mod de a-i evita privirea. Nu a mai încercat absolut deloc să comunice cu el. Ward dădea din ce în ce mai puţin pe acasă, dar ea era atît de paralizată de tragedia pe care o trăia, încît nu-i mai păsa. Făcea tot ce depindea de ea pentru a nu-şi pierde cu totul minţile. Zilele şi le petrecea muncind fără răgaz, noaptea o chinuiau remuşcările şi, între timp, se străduia să se ocupe şi de gemene, dar familia se destrămase.

Într-un tîrziu, a auzit zvonurile care circulau la *MGM*. Ward se combinase cu vedeta unei importante emisiuni TV şi, se spunea, legătura era serioasă. Faye se ruga doar ca bîrfa să nu ajungă în paginile ziarelor, pentru ca să nu fie obligată să le dea explicaţii fetelor. Avea prea multe pe cap. Dar tocmai cînd se gîndea că nu mai poate face faţă, a sunat-o Lionel. Se dusese în după-amiaza aceea şi o urmărise pe fata despre care John era sigur că era Anne şi acum avea şi el această certitudine. Părea drogată şi complet năucă, era mai plină decît fusese înainte şi era înfăşurată în ceva care părea a fi un şal roşu, dar amîndoi erau convinşi că era Anne.

– Eşti sigur? l-a întrebat tulburată Faye.

Fata pe care o văzuseră amîndoi şi despre care ar fi

putut jura că era Anne părea atît de absentă, era atît de înfofolită în ciudatul ei veşmînt şi era înconjurată atît de strîns de membrii micii ei secte stranii, încît era dificil să se apropie suficient pentru a descoperi dacă era Anne. Nu era ca şi cînd ar fi putut să strige „Anne", iar ea să le răspundă, făcîndu-le semn cu mîna. Lionel n-ar fi vrut s-o facă pe mama lui să spere şi după aceea să-i spulbere speranţele.

– Nu, mămico, nu sîntem siguri. Şi voiam să ştim ce doreşti să facem.

– Poliţia ne-a spus să-i anunţăm pe ei.

– Şi dacă e altă fată?

– Sînt cazuri, se pare, frecvente. Se va constata probabil că e altă fată fugită de acasă şi pe care ei o caută. Au spus să nu ezităm să telefonăm, dacă vom crede că ştim unde se află. Există un părinte, Paul Brown, care-i cunoaşte pe toţi puştii de acolo. Îi ajută tot timpul.

Băieţii ştiau despre cine vorbeşte şi au fost de acord să intre în legătură şi cu el şi cu poliţia.

– Crezi că ar trebui să iau avionul şi să vin în seara asta?

Seara, după ce termina lucrul, nu avea nimic de făcut. Pe Ward nu-l vedea mai niciodată. Aproape că nici nu se mai ostenea să lase să se creadă că s-ar duce noaptea acasă. Părea că aşteaptă ca ea să fie cea care să ridice problema, dar Faye nu avea putere pentru aşa ceva. Se întreba cît adevăr era în zvonul că ar fi fost ceva serios. Era de necrezut să ajungă în situaţia de a divorţa după atîţia ani, dar acum părea foarte probabil... numai dacă ar găsi-o pe Anne... şi dacă l-ar face pe Lionel să se întoarcă la şcoală... Abia atunci s-ar putea ocupa de legătura lui Ward... şi de divorţ... Telefonul la care o chema, de obicei, Lionel a sunat la miezul nopţii. Numai el putea să fie. Ward nu mai telefona niciodată pentru a anunţa că nu vine acasă şi, în orice caz, ar fi sunat-o pe linia lor obişnuită. A ridicat receptorul cu răsuflarea tăiată.

– Li?

– Şi poliţia crede că e ea. Le-am arătat-o astăzi. Au o jumătate de duzină de agenţi care lucrează acolo, sub identităţi false, pentru a-i depista pe traficanţii de stupefiante şi pe minorii fugiţi de acasă. Au stat de vorbă şi cu părintele Brown. Se pare că numele ei este Floarea Soarelui. O ştie. Dar nu crede că este atît de tînără ca Anne.

Anne avea paisprezece ani şi jumătate, dar, după cum ştiau cu toţii, păruse totdeauna mai mare decît vîrsta ei. Mai ales în ultima vreme. Nu i-a mai spus lui Faye şi celelalte lucruri aflate de la părintele Brown: că trăia într-o sectă care se deda la practici sexuale şi erotice bizare, inclusiv raporturi sexuale în grup. Avuseseră loc mai multe descinderi, dar se părea că era imposibil să se găsească dovezi despre ceea ce se petrecea acolo, sau să se demonstreze că unii dintre ei erau cu adevărat minori. Fiecare dintre ei susţinea că are peste optsprezece ani şi era cu neputinţă să se demonstreze contrariul. Le mai spusese că foloseau cu nemiluita, în practicile lor, LSD şi ciuperci magice, cum numeau ei ciuperca peyotl. Cel mai rău era faptul că fata pe care o urmăreau era gravidă. N-a îndrăznit să-i comunice acest fapt lui Faye. Dacă era totuşi altă fată, nu avea sens s-o necăjească degeaba.

– Vrei să fie arestată, sau numai interogată, mămico?

Nu ajunseseră niciodată cu discuţia pînă la acest punct. Faye a simţit că i se rupe inima pentru copila ei. N-o mai văzuse pe Anne de cinci luni şi numai bunul Dumnezeu putea să ştie ce păţise în timpul ăsta. Nici nu se încumeta să se gîndească la toate posibilităţile. S-a străduit să se concentreze asupra întrebării lui Lionel.

– Nu se poate s-o ia doar de acolo, ca s-o vezi de aproape?

Li a suspinat. Toată ziua întorsese această problemă pe o parte şi pe alta, împreună cu poliţiştii.

– Se poate, dacă se va dovedi că e Anne. Dar dacă nu este şi dacă fata n-a fugit de acasă şi e majoră, îi poate da în judecată pentru arestare abuzivă. Cei mai mulţi hippy n-ar face-o, dar ei sînt foarte precauţi în privinţa asta. Se pare că s-au ars de vreo două ori.

Avea un glas atît de obosit, încît lui Faye i s-a făcut milă de el. Cu orice preţ, însă, o voia înapoi pe Anne.

– Spune-le să facă tot ce trebuie, iubitule. E neapărat necesar să ştim dacă este ea.

– Mîine dimineaţă, la zece, mă întîlnesc cu nişte agenţi infiltraţi. Vor ţine casa sub oservaţie şi o vor urmări din nou. Dacă o să putem să vorbim pur şi simplu cu ea, o s-o facem. Dacă nu, or s-o ridice pentru că este sub influenţa unor substanţe interzise, sau ceva de genul ăsta.

– Se droghează? a întrebat, şocată, Faye.

Lionel a şovăit. Se uita la John. Amîndoi se săturaseră pînă peste cap de Haight-Ashbury, de murdăria, drogurile, drojdia umană şi porcăriile de acolo, de toată puştimea aceea rătăcită. Fuseseră aproape pe punctul de a renunţa, dar acum... dacă era cumva chiar ea...

– Da, mămico. Se pare că se droghează. Dacă este Anne. Nu arată prea grozav.

– A păţit vreun accident?

– Nu. Dar arată ca şi cum n-ar şti pe ce lume se află. Şi stă într-un loc destul de bizar. E un fel de sectă orientală.

– O, Doamne...

Poate că se răsese pe cap. Faye nu-şi putea imagina una ca asta. Cînd se dusese să se întîlnească, mai înainte, cu Lionel şi cu John, pentru a o căuta, tot ce văzuse o depăşise. Cînd au expediat-o acasă, s-a simţit, de fapt, uşurată. Acum voia însă să se ducă înapoi. Avea senzaţia că, de data asta, era vorba chiar de Anne şi ţinea să fie acolo. Era încă în stare să şi-o amintească, aşa cum era în ziua cînd o născuse. Era greu de crezut că trecuse atîta vreme.

– Atunci, te sunăm mîine, mămico. Îndată ce vom şti ceva.

– O să fiu toată ziua la birou. N-ar fi însă bine, pentru orice eventualitate, să-mi fac o rezervare pentru o cursă aeriană de mîine după prînz?

– Aşteaptă mai bine telefonul. O să te sun în orice caz, fie că e Anne, fie că nu e.

– Îţi mulţumesc, iubitule.

Era cel mai bun fiu pe care şi l-ar fi putut dori orice femeie. Şi ce dacă era homosexual? Greg nu fusese niciodată un fiu atît de bun faţă de ea. Îi iubea, desigur, pe amîndoi, dar Greg era lipsit de sensibilitate. Nu şi-ar fi lăsat niciodată şcoala pentru trei luni, ca s-o caute pe Anne. Mai mult, chiar de Paşti, cînd a fost acasă, a spus că, după părerea lui, Lionel nu era în toate minţile. Ward l-a ţintuit imediat cu privirea, pentru că-şi permisese să pronunţe numele interzis, iar ea a trebuit să se stăpînească, pentru a nu-l repezi în prezenţa lui Greg. Se săturase pînă peste cap de toate şi poate că avea să-i fie mai bine dacă va divorţa. Pentru moment, însă, nu se putea gîndi la asta. Nu se putea gîndi decît la Anne.

După convorbirea cu Lionel, a stat multă vreme culcată, fără să doarmă. Se gîndea la Anne, aşa cum arăta cînd era mică, la poznele pe care le făcea, la lucrurile nostime pe care le spunea, la obiceiul ei de a se ascunde întruna, la felul cum se crampona de Lionel. Anne se născuse într-un moment nepotrivit, îşi dădea seama abia acum Faye, dar nu fusese vina nimănui. Dezastrul survenise la numai cîteva săptămîni după venirea ei pe lume. Faye fusese obligată să se ocupe de vinderea casei, a antichităţilor, a bijuteriilor ei, de mutarea întregii familii în căsuţa aceea hidoasă din Monterey Park, iar după aceea Ward îi părăsise şi ea se străduise să-i întreţină singură pe toţi. În tot talmeş-balmeşul acela, Anne rămăsese aproape nebăgată în seamă. Ceilalţi erau destul de măricei pentru a nu mai avea chiar atîta

nevoie de ea, şi înainte de asta, le dăruise tot timpul ei. Nu însă şi lui Anne... niciodată lui Anne... De atunci lucrase întruna şi Anne a fost dată la o parte odată cu toţi ceilalţi. Faye îşi amintea acum cum venea la ea dădaca, pe vremea cînd Anne avea abia cîteva luni, şi o întreba dacă vrea să ia copilul în braţe sau să-i dea să mănînce cu biberonul, iar Faye îi spunea, de fiecare dată: „Nu acum... n-am timp". O respinsese în repetate rînduri, iar cea care plătise pentru asta fusese Anne. Cum poţi să-i spui unui asemenea copil că ţii la el, că ai ţinut întotdeauna, numai că n-ai avut timp... Are oare cineva dreptul să facă un copil, dacă nu-şi poate găsi timp pentru el? Şi totuşi, în momentul cînd fusese concepută, viaţa lor fusese foarte uşoară, iar ea avea timp cu nemiluita. Proastă programare, ghinion... o mamă rea, îşi repeta întruna, în timp ce, singură în patul imens, se gîndea la Anne, întrebîndu-se dacă nu era cumva prea tîrziu, dacă Anne n-o va urî tot restul vieţii ei. Era posibil, îşi dădea abia acum seama. Există lucruri care nu mai pot fi reparate niciodată, de exemplu, relaţia ei cu Ward... şi cu această copilă... sau relaţia dintre el şi Lionel... Ţesătura care ţinuse laolaltă întreaga lor familie părea să se fi sfîşiat iremediabil, în ultimele cîteva luni, şi asta o apăsa cumplit.

S-a sculat la şase, fără să fi închis ochii toată noaptea. Nu putea să doarmă atîta timp cît nu ştia dacă Lionel o văzuse sau nu pe Anne. A făcut duş, s-a îmbrăcat, a aşteptat ca gemenele să plece la şcoală şi, după aceea, s-a dus la biroul ei de la *MGM.* O uimea faptul că Ward nu-şi mai dădea osteneala de a salva aparenţele. Nici măcar nu-i telefona şi nu încerca să-i explice unde-şi petrecuse noaptea. Trecea din cînd în cînd pe acasă, dar ea nu-i punea nici o întrebare. Iar cînd îşi făcea apariţia, Ward dormea în camera lui Greg. Şi nu vorbeau absolut deloc.

În dimineaţa aceea, l-a zărit pe coridor, dar nu i-a spus nici o vorbă. Nu voia să-i spună deocamdată nimic

despre Anne. N-avea nici un sens, atîta timp cît nu era sigură că fusese găsită şi nu avea nici o certitudine în această privinţă. Pînă în clipa cînd a venit, imediat după prînz, telefonul, şi aproape că i-a stat inima în loc. Secretara ei i-a spus că Lionel este pe fir. A apăsat precipitat butonul telefonului.

– Li?

– E în regulă, mămico, liniştește-te.

Capitolul 24

Au ajuns la hotelul *San Marco* puţin după ora cinci. Era un hotel mic, nepretenţios, în apropiere de strada Divisadero, şi vreme de peste patru luni fusese casa lui Lionel şi a lui John. Faye l-a contemplat o clipă înainte de a intra grăbită înăuntru, urmată de Ward. Ştia, de la precedenta ei venire, că locuiesc la etajul al doilea, aşa că s-a îndreptat repede spre scări, înainte ca recepţionerul să-i poată spune ceva. Nu voia să stea de vorbă acum cu nimeni. Nu voia decît s-o vadă pe Anne. Uitase pînă şi că Ward e cu ea. A bătut uşor la uşă. Lionel a privit-o prin deschizătura îngustă, a părut să şovăie, dar a deschis încet uşa. Din prag, Faye a zărit o siluetă nemişcată, culcată cu spatele spre ea. Purta halatul de baie al lui Lionel, părul îi crescuse lung şi era desculţă. Iniţial, lui Faye i s-a părut că dormea. A întors însă capul pentru a vedea cine a venit. Avea faţa mînjită de lacrimi, ochii încercănaţi şi imenşi, pe o faţă acum mai îngustă. Faye a fost şocată, dar s-a străduit să n-o arate. Anne se schimbase cu totul în cele cinci luni de absenţă. Era mai uscăţivă, părea mai matură şi se schimbase atît de mult la faţă, încît Faye nu era sigură

că ar fi recunoscut-o. În mod cert, n-ar fi fost în stare s-o recunoască după o fotografie. Mai mare mirarea că John își dăduse seama că era ea.

– Bună, iubito.

Faye s-a apropiat încet de pat, temîndu-se să n-o sperie, ca pe o pasăre rănită. Anne a gemut slab și, întorcîndu-i din nou spatele, s-a făcut covrig. Efectul halucinogenelor pe care le luase atîta vreme începea să dispară. Lionel și John o hrăniseră cu suc de portocale și cu bomboane, ca să o ajute să-și recapete puterile. Cu puțin înainte, o forțaseră să mănînce un hamburger. Vomitase după aceea, dar acum arăta ceva mai bine; cel puțin așa li se părea lui John și lui Li. O văzuseră cu mai multe ore în urmă, după ce fusese ridicată de poliție, și Lionel se înfiorase la gîndul că mama lui o va vedea așa. Și-a ridicat ochii la părinții lui și a fost șocat de expresia feței lui Faye. Pe Ward, n-a îndrăznit să-l privească direct. Era prima dată cînd îl vedea după ziua aceea îngrozitoare, cînd îi surprinsese împreună cu John. Bine măcar că venise, pentru Anne, dacă nu pentru el.

– E cam înfrigurată, mămico.

Vorbea cu voce scăzută. Anne n-a întors capul. John i-a mai dat o acadea, pe care a luat-o cu o mînă tremurîndă. Îi era în același timp foame și n-ar fi vrut să fie acolo. Voia să se ducă înapoi la ei... în Haight... la Lună... la ritual... unde era locul ei... A încercat să înghită o bucățică de acadea, dar au înecat-o lacrimile. S-a lăsat pe spate și a închis ochii.

– E bolnavă?

Vorbeau despre ea ca și cînd n-ar fi fost prezentă. Lui Lionel nu-i făcea nici o plăcere să le explice totul.

– Elimină o parte din chestiile pe care le-a luat. O să-și revină în cîteva zile.

– Se poate s-o luăm acasă în seara asta?

Faye era nerăbdătoare s-o ia acasă, să fie examinată de doctorul care o îngrijea pe ea de ani de zile și ș-o ducă la doctorul Smythe, înainte de a fi prea tîrziu

pentru a rezolva cealaltă problemă. N-o văzuse încă pe Anne din faţă, nu ştia cît de avansată era sarcina, dar presupunea că nu e încă prea tîrziu. N-avea nici un motiv să creadă că ar fi fost. Dar Lionel i-a răspuns, clătinînd din cap:

– Nu cred că este încă în stare să călătorească, mămico. Dă-i răgaz o zi sau două să se adapteze.

– La ce? Cu noi?

Ward s-a apropiat şi s-a adresat fiului său, evitîndu-i, totuşi, privirea:

– A fost văzută pînă acum de vreun doctor?

Lionel a făcut semn cu capul că nu.

– Cred că ar trebui s-o vadă cineva.

A ocolit patul şi s-a uitat la cea mai mică dintre copiii lui. Era încă murdară, plină de jeg, cu faţa mînjită de lacrimi. Ochii ei păreau imenşi. S-a aşezat binişor alături şi a mîngîiat-o pe păr, simţind că-i dau şi lui lacrimile. Ce îndemnase acest copil la aşa ceva? Cum de putuse să fugă de la ei?

– Mă bucur atît de mult că te văd din nou, Anne!

Nu s-a ferit de mîna lui, dar se uita la el ca un animal speriat. A examinat-o cu privirea de jos în sus, a tresărit cînd i-a văzut mijlocul, dar a trecut repede mai departe. Încerca să nu lase să se observe cît era de şocat. Era mult prea tîrziu pentru a se mai face ceva în privinţa sarcinii. S-a întors spre Faye, cu o expresie deznădăjduită.

– Cunoşti vreun doctor în oraşul ăsta? l-a întrebat pe Lionel.

– Poliţia ne-a dat un nume. Eu sînt de părere că trebuie, în orice caz, s-o vadă cineva. Şi vor să discute cu tine şi cu mămica.

Ward a dat din cap. Cel puţin, reuşise să vorbească cu băiatul, dar nu se putea decide să se uite la John. Singurul pat din cameră, cel în care era culcată Anne, un pat dublu, dar nu foarte lat, vorbea de la sine. A încercat să nu se gîndească la asta. Îi era de ajuns o

singură dramă şi voia să stea de vorbă cu poliţia. A scos un pix şi şi-a notat numele celor care cooperaseră la găsirea ei şi, în primul rînd, a celor doi care o aduseseră. Lionel i-a spus că ei sînt cei care ştiu toate amănuntele. Ward s-a cutremurat la ideea că le va afla. Îşi dădea însă seama că vor fi obligaţi, totuşi, să ia cunoştinţă de ele.

Faye s-a apropiat şi s-a aşezat pe pat lîngă Anne, aşa cum făcuse şi Ward, dar de data asta fata s-a crispat. Era ca şi cum şi-ar fi vizitat la spital un copil extrem de grav bolnav. Ochii lui Faye erau aţintiţi spre faţa Annei. Aceasta a început să plîngă.

– Pleacă... Nu vreau să fiu aici...

– Ştiu, iubito... dar o să plecăm în curînd acasă cu toţii... Te ducem la casa ta... în patul tău...

– Vreau să mă duc înapoi la Lună şi la prietenii mei.

Plîngea în hohote. La cei paisprezece ani ai ei se purta ca un copil de cinci ani. Faye n-a întrebat cine era Lună. A presupus că era tatăl copilului. Acest gînd a făcut-o să privească, pentru prima oară, pîntecul lui Anne. Se aştepta să fie plat şi a avut un şoc cînd a văzut cît era de bombat. Ştia din experienţă că trebuia să fie în luna a patra sau a cincea. S-a decis să întrebe imediat, spre consternarea lui Ward. El n-ar fi vrut s-o bruscheze imediat. Lionel avea dreptate. Anne avea nevoie să se adapteze din nou la ei toţi. Fusese plecată departe, foarte departe, şi se ţinuse multă vreme departe de ei toţi.

– De cînd eşti gravidă, Anne?

Faye ar fi vrut să vorbească pe un ton blînd, dar şi-a dat seama pe loc că vocea ei sunase iritat, dur, ascuţit. Lionel le privea deznădăjduit.

– Nu ştiu de cînd sînt gravidă, a răspuns Anne, cu ochii închişi.

Refuza să se mai uite la ea. O ura. Dintotdeauna o urîse. Iar acum o ura şi mai tare. Din vina ei o luaseră de acolo şi tot din vina ei n-o lăsau să se ducă înapoi.

Le stricase totdeauna viaţa tuturor, obligîndu-i să facă ce voia ea, impunîndu-şi mereu voinţa. De data asta, însă, nu va fi aşa. Indiferent unde ar duce-o, va fugi din nou. Acum ştia cît e de uşor.

– Nu te-a văzut încă nici un doctor?

Faye părea uluită. Anne a scuturat din cap, cu ochii tot închişi. După aceea, i-a deschis încet.

– Prietenii mei au fost cei care au avut grijă de mine.

– Cît este de cînd ai avut ultima menstruaţie?

Era la fel ca interogatoriul de la poliţie, dar încă şi mai rău, şi-a spus Anne. Cel puţin acolo nu i-au pus asemenea întrebări. Ştia că nu era obligată să-i răspundă. Şi, cu toate astea, îi răspunsese totdeauna. Faye avea acest fel de a fi. Ca şi cum s-ar fi aşteptat ca toţi să i se supună. Anne s-a conformat din nou:

– Niciodată de cînd am plecat de acasă.

Faye ştia foarte bine că trecuseră cinci luni. S-a îngrozit. Trebuia să se fi întîmplat îndată după ce plecase de acasă.

– Ştii cine e tatăl?

Făcea rău întrebînd atît de repede un asemenea lucru. Lionel s-a uitat la Ward, dorind ca acesta s-o împiedice pe mama lor să continue cu acest tip de întrebări. Anne nu era încă pregătită pentru a fi luată atît de repede şi se temea că va fugi din nou, încă înainte de a fi dusă acasă. Şi n-ar fi fost exclus ca de data asta să n-o mai găsească. Lionel era foarte speriat. Anne, însă, a zîmbit amintirilor ei.

– Da.

– E Lună?

Anne a ridicat din umeri. Dar Faye nu era absolut deloc pregătită pentru ceea ce a urmat.

– Da. Sînt ei toţi.

Faye a încetat să mai respire. Nu putea să fie adevărat. Poate că înţelesese greşit.

– Ei toţi?

O privea, fără să înţeleagă nimic, pe copila care nu

mai era o copilă. Acum era femeie, o femeie mutilată, distrusă, dar oricum nu mai era copilă şi aştepta ea însăşi un copil. Brusc, a înţeles şi s-a cutremurat de oroare.

– Vrei să spui că întreaga comunitate a procreat acest copil?

– Da.

Anne a privit-o liniştită şi, pentru prima oară, s-a ridicat în şezut. A simţit că se învîrteşte camera cu ea şi a întors capul spre Lionel, de la care aştepta ajutor. Acesta a venit la ea şi a sprijinit-o, în timp ce John îi dădu un pahar de suc de portocale. Amîndoi bănuiseră aşa ceva din ceea ce le spusese poliţia despre sectă, dar Faye şi Ward nu era pregătiţi. Iar acum, cu bustul ridicat, Anne părea şi mai gravidă decît arătase cînd era culcată.

Ward a fost cel care a intervenit. Nu-i venea să creadă că acest copil nevinovat putuse să păţească aşa ceva. S-a întors spre Lionel, ignorînd-o pe Anne.

– O să le telefonez îndată inspectorilor de poliţie.

Era ferm decis să-i bage la puşcărie pe toţi ticăloşii aceia. Au ieşit din cameră. Faye plîngea în tăcere. S-a ţinut de Ward în timp ce coborau scările. Nu-i păsa că i-ar fi putut vedea cineva în starea aia.

– O, Doamne, n-o să mai fie niciodată aceeaşi, Ward.

Era la fel înspăimîntat ca ea, dar n-a vrut s-o lase să vadă acest lucru. O va ajuta acum, exact aşa cum îl ajutase şi Faye pe el, cu multă vreme în urmă, cînd îi oferise o carieră la care n-ar fi ajuns niciodată singur şi-l învăţase tot ce ştia, pînă cînd a fost în stare să zboare şi singur. Va face tot ce-i va sta în putinţă şi dacă, după aceea, ea va continua să dorească să divorţeze, va accepta în mod elegant. Avea tot dreptul, după toate cîte i le făcuse el. Cînd se uita la Lionel şi John îi venea şi acum rău, dar nu-şi putea permite să se gîndească la asta. Era necesar ca amîndoi să înceteze să se mai culpabilizeze singuri, el pentru homosexualitatea lui

Lionel, iar Faye pentru ceea ce i se întîmplase lui Anne. Ştia că sînt roşi amîndoi se simţăminte de vinovăţie, dar la ce bun? Nu ajuta nici unui copil.

– N-o să i se întîmple nimic, Faye.

Ar fi vrut să poată crede singur ceea ce-i spunea, dar mai presus de orice voia s-o convingă pe ea.

– Avînd în vedere drogurile pe care le-a luat, trebuie să scape de copil. Numai Dumnezeu ştie cum ar ieşi. Cu siguranţă, anormal.

– Probabil. Crezi că e prea tîrziu pentru un avort?

Şi-a privit soţia, sperînd că-i va da răspunsul pe care-l dorea, dar ea a rîs amar printre lacrimi.

– N-ai văzut-o, Ward? E cel puţin în luna a cincea.

I-a trecut, dintr-o dată, prin minte că s-ar fi putut să fi fost gravidă încă dinainte de a fi plecat de acasă. Nu credea că era aşa, deşi cine mai putea să ştie ceva cînd era vorba de Anne?

S-au dus imediat la postul de poliţie de pe strada Bryant, iar acolo au urcat la etaj pentru a sta de vorbă cu cei de la delincvenţa juvenilă. Se părea că existau acum sute de cazuri ca al ei. La Haight-Ashbury veneau copii de pe tot întinsul Statelor Unite. Unii dintre ei păţiseră lucruri mult mai rele decît pierderea virginităţii, nu puţini îşi pierduseră viaţa. Se vorbea de copii de unsprezece ani care muriseră din cauza unei supradoze de heroină sau care, sub influenţa LSD-ului, se aruncaseră pe fereastră. Fete de treisprezece, paisprezece sau cincisprezece ani năşteau copii nelegitimi pe coridoare, în timp ce prietenii lor cîntau. Cu şase săptămîni mai devreme, o fată pierduse sînge pînă murise, fără ca cineva să fi chemat vreo ambulanţă. Ascultîndu-i, Faye a fost fericită că cel puţin o găsiseră. Şi-a încordat toate puterile ca să suporte să audă povestea sectei în mijlocul căreia trăise Anne. După ce-a aflat totul, ar fi vrut să-i ucidă pe toţi. Ward a insistat ca toţi membrii sectei să fie arestaţi, dar poliţia le-a spus că nu se poate. Ar fi fost greu să formuleze acuzaţii împotriva tuturor şi era

cu neputinţă să învinovăţeşti un trib întreg pentru silui-rea unei singure fete. Şi, la urma urmei, asta era ceea ce doreau ei pentru Anne? Nu era oare mai bine s-o ia acasă, să-i asigure o bună îngrijire psihiatrică şi s-o lase să uite totul, în loc s-o supună chinului unui proces nesfîrşit, care nici n-ar ajunge măcar să fie judecat decît peste un an sau doi, dacă nu chiar şi mai tîrziu, şi pe care, probabil, nici nu-l vor cîştiga? Membrii de azi ai sectei vor fi dispărut pînă atunci, propriile lor familii, unele dintre ele bogate sau influente, îşi vor scoate copiii pe cauţiune. Nu avea nici un rost. Într-un an sau doi, totul li se va părea un vis depărtat, le-au spus poliţiştii. Un coşmar pe care ea îl va uita în curînd.

– Şi sarcina ei? Şi acest Lună? a vrut să ştie Faye.

I-au spus că nu se poate dovedi nimic concret împotriva lui. Nu ţinea pe nici unul dintre ei împotriva propriei sale voinţe şi nici un membru al sectei n-ar depune mărturie împotriva lui. Se îndoiau că Anne, măcar, ar face-o. Au constatat, ulterior, că aşa era. Îl iubea nebuneşte pe bărbatul acela şi a refuzat să discute despre el cu indiferent cine, chiar şi cu Lionel. Era o situaţie fără ieşire, a fost concluzia comună a lui Faye şi a lui Lionel. Şi, oricît ar fi părut de nedrept, poliţia avea probabil dreptate. Era mai bine s-o ducă acasă, să aibă grijă de ea, s-o scape, fără riscuri, de monstruosul copil şi s-o lase să uite totul, numai dacă avea să accepte. Lionel credea că o va face, cu vremea. John nu spunea absolut nimic. Încă mai era îngrozit de domnul Thayer, se temea că-şi va pierde controlul şi-l va lovi din nou, deşi Lionel jurase că nu va mai îngădui să se întîmple una ca asta. Ward n-a dat nici un semn că şi-ar putea pierde controlul, în afară de momentele cînd vorbea despre Lună sau despre ceilalţi de acolo. Spre uşurarea lui John, mînia lui era îndreptată acum împotriva lor.

În noaptea aceea au stat pe rînd cu Anne, iar a doua zi dimineaţa, în timp ce John era cu ea, cei trei membri ai familiei Thayer s-au sfătuit cum să plece acasă.

Faye era nerăbdătoare s-o ia cu ea şi, eventual, s-o interneze într-un spital, deşi Lionel considera că ar fi fost preferabil să mai aştepte cîteva zile. Acum părea limpede la minte, dar era aproape paranoică. Părerea lui era că ar fi trebuit să i se dea răgaz să-şi revină. Ward împărtăşea părerea lui Faye, dar nu-şi putea imagina cum ar fi fost posibil s-o suie într-un avion de linie, aşa răvăşită şi dezorientată cum era. În cele din urmă, s-a ajuns la un compromis. Ward a telefonat la *MGM* şi a închiriat avionul companiei ca să-i ducă acasă pe toţi. Urma să-i ia de la San Francisco la ora şase după-amiază. Voia să se mai ducă o dată la poliţie. După aceea, a vorbit cu avocatul lui, care a fost de acord, în esenţă, cu poliţiştii. N-au făcut nici o reclamaţie. La patru şi jumătate după-amiază, i-au pus lui Anne un capot pe care Faye îl cumpărase pentru ea pe strada Union şi au luat un taxi pînă la aeroport. A plîns în hohote tot timpul. Toţi patru se simţeau ca nişte răpitori de copii. Şoferul îi privea intrigat. Nu s-a rostit aproape nici un cuvînt. Anne nu avea putere să meargă, aşa că Ward a dus-o în braţe pînă la avion. După ce s-au suit în avion, el a băut, pentru prima oară în două zile, o tărie, iar cei doi băieţi şi Faye au băut cîte un pahar de vin. A fost o călătorie penibilă pentru toţi. Lionel şi John se simţeau prost în prezenţa lui Ward. Acesta n-a vorbit deloc cu ei. Ori de cîte ori era posibil, i se adresa lui Faye, lăsîndu-i ei misiunea de a transmite mesajul, ca şi cum s-ar fi temut să nu se molipsească, dacă ar fi vorbit direct cu vreunul dintre ei. Cînd, în drum spre casa Thayer, limuzina de la *MGM* i-a lăsat pe cei doi băieţi în faţa locuinţei lor, John a răsuflat uşurat.

– Pur şi simplu, nu ştiu ce să-i spun.

A tras adînc aer în piept şi s-a uitat la Lionel ca şi cum ar fi vrut să se scuze. Acesta îl înţelegea perfect.

– Să nu te simţi prost. Nici eu nu ştiu ce să-i spun. Dar şi el se simte la fel de stînjenit în prezenţa noastră.

Era un armistiţiu dificil. Lionel era sigur că tatăl lui nu

se răzgîndise şi că nu va ridica interdicţia impusă familiei în legătură cu el. Nu simţea că ar fi fost mai dorit în căminul familiei decît fusese cu trei sau patru luni în urmă. Avea dreptate.

– Se poartă ca şi cum a fi homosexual, ar fi o boală contagioasă şi s-ar teme să n-o ia de la noi.

Lionel a zîmbit. Era plăcut să se vadă din nou acasă. Faye continuase să plătească chiria pentru camerele lor din casa de la *UCLA,* iar colegii nu şi-i mai văzuseră din ianuarie, de cînd abandonaseră şcoala. Nu se puteau însă duce nici acasă la părinţii lui Lionel, nici la cei ai lui John. Aceştia ar fi fost neplăcut impresionaţi de povestea Annei. Aşa că au intrat în casă, pentru prima oară în cinci luni, nerăbdători să despacheteze şi să se reinstaleze.

Au discutat despre posibilitatea de a intra, peste cîteva săptămîni, în sesiunea de vară. Puteau să se întoarcă acum la viaţa cea adevărată. Uitaseră însă ce înseamnă să te prefaci şi să te ascunzi. Cînd au intrat într-o cameră plină de studenţi din anul unu şi doi, care stăteau de vorbă la o bere, şi-au amintit de echilibristica pe care erau obligaţi s-o facă din nou, după cele cinci luni petrecute în doi la hotel, în timp ce o căutaseră pe Anne. Acum trebuiau să se retragă din nou în ascunzătoare. În timp ce-şi aranjau lucrurile în dulapuri, s-au simţit foarte deprimaţi amîndoi. Lionel a venit în camera lui John. S-au uitat unul la altul. Se întrebau dacă toţi ceilalţi îşi dăduseră seama de relaţia dintre ei. Aveau impresia că adevărul poate fi văzut de la o poştă şi Lionel nu mai era sigur nici măcar că asta l-ar fi deranjat. Da, era homosexual. Da, îl iubea pe John. Cînd s-a dus în bucătărie să-şi ia o bere, avea un aer aproape bătăios, dar nimeni nu i-a spus nimic. Cei care erau la curent se bucurau că o găsiseră pe Anne. Unul dintre ei avea şi el o surioară care fugise de acasă, o fată de doisprezece ani, şi n-o găsiseră încă. Părinţii lui se temeau că murise, dar el era convins că se afla şi

oa la San Francisco. Au discutat un timp despre asta. Lui Lionel i s-a părut că băiatul îl priveşte într-un mod aparte, ca şi cum ar fi vrut să-l întrebe ceva şi nu ao încumeta.

Acasă la familia Thayer, toată lumea era întoarsă pe dos. Pentru gemene fusese o adevărată lovitură cînd îl văzuseră pe Ward aducînd-o în braţe pe Anne. Nu-şi închipuiseră că va arăta atît de rău. Iar cînd au văzut-o în picioare, clătinîndu-se, cu burtă mare, Vanessa şi-a înăbuşit un strigăt, iar Valeriei nu-i venea să-şi creadă ochilor.

– Ce-o să facă? au întrebat-o în seara aceea pe Faye, căreia i se părea că în viaţa ei nu fusese atît de obosită.

Nu avea nici ea vreun răspuns. Au dus-o a doua zi la doctor şi au fost mulţumiţi cînd acesta n-a găsit nici un semn că ar fi fost violentată. Orice va fi făcut, făcuse de bunăvoie, nu avea nici o cicatrice sau vreo altă urmă. A estimat că va naşte la 12 octombrie şi le-a sugerat că, după aceea, ar trebui să se refacă vreo şase săptămîni şi că se va putea întoarce cu bine la şcoală după vacanţa de Crăciun. Va pierde exact un an, atît era de la data plecării ei. După venirea pe lume a copilului, va putea să termine clasa a opta şi să intre, în anul următor, la liceu. Vorbeau ca şi cum totul ar fi fost foarte simplu. În prezenţa doctorului, Faye a adus vorba despre ceea ce discutase cu el. Era, desigur, prea tîrziu pentru un avort, care ar fi fost soluţia cea mai bună, presupunînd că ar fi fost şi ea de acord, dar de asta ar fi avut grijă Faye. Şi era cu neputinţă să se spună cîte stupefiante luase după ce concepuse sau ce efect avuseseră. Dar chiar dacă pruncul ar fi avut, ca urmare, vreun handicap minor, exista o mulţime de familii fără copii, care ar fi fost fericite să adopte chiar şi un copil cu un mic defect. Cultul de la Haight-Ashbury fusese adevărată mană cerească pentru aceste familii. Se ofereau spre adoptare zeci de copii născuţi de fete care,

mai înainte, n-ar fi rămas în nici un caz însărcinate. Era vorba mai ales de fete provenind din familii din clasa mijlocie care, în nou apărutele comunităţi, se culcau cu băieţi din aceeaşi categorie. După venirea pe lume a copiilor, nu ţineau să-i păstreze. Unele, e adevărat, manifestau interes pentru ei, dar cele mai multe nu. Voiau să fie libere, să se bucure de zilele pline de soare, de pace şi de dragoste, fără povara vreunei răspunderi. Doctorul le-a spus că ar fi bucuros să-i ajute. Cunoştea, chiar în Los Angeles, patru familii dornice să adopte un asemenea copil. Oricare dintre ele ar fi oferit copilului un cămin fericit. Iar pentru Anne, ar fi fost cum nu se putea mai bine. Se va întoarce la viaţa ei de fetiţă de paisprezece ani şi va uita ce i se întîmplase. Faye şi doctorul au zîmbit, dar Anne i-a privit înmărmurită, forţîndu-se să nu urle.

– Vreţi să daţi copilul meu?

A început să plîngă. Faye a încercat s-o îmbrăţişeze, dar ea s-a tras înapoi şi a început să strige:

– N-o să fac niciodată una ca asta! Niciodată! Aţi auzit?

Faye nu avea însă nici o îndoială în această privinţă. O vor sili să renunţe la copil. Nu mai trebuia să tîrască după ea, tot restul vieţii, vreun mongoloid care să-i amintească întruna de coşmarul pe care toţi ar fi vrut să-l uite. Nu, categoric. A schimbat cu doctorul o privire cu subînţeles. Aveau la dispoziţie patru luni şi jumătate pentru a o convinge să facă ceea ce era mai bine pentru ea.

– Mai tîrziu, ai să gîndeşti altfel, Anne. O să fii bucuroasă că l-ai dat. Şi, oricum, s-ar putea să nu fie normal.

Faye se străduia să vorbească pe un ton egal, dar intrase în panică. Şi dacă o să fugă din nou? Dacă o să insiste să păstreze copilul? Coşmarul refuza să se termine. În tot timpul drumului înapoi spre casă, Anne a stat ghemuită în colţul opus al maşinii, privind pe geam şi plîngînd. Cînd au ajuns acasă, Faye a încercat s-o ia

de mînă, dar Anne a respins-o şi a refuzat să se uite la ea.

– Nu se poate, iubito, să pătrezi acest copil. Ţi-ar distruge viaţa.

Era sigură de asta şi ştia că Ward era de aceeaşi părere cu ea.

– Nu cumva viaţa ta sau a lui tăticu? Ţi-e pur şi simplu ruşine că am rămas borţoasă, asta-i tot. Şi vrei să distrugi dovada. Şi ce-ai să faci cu mine în următoarele patru luni? Ai să mă încui în garaj? N-ai decît să faci tot ce pofteşti, dar copilul n-o să mi-l poţi lua, asta s-o ştii!

A fugit din maşină. Faye, pierzîndu-şi controlul, a strigat în urma ei. Ultimele cîteva zile îi tociseră răbdarea. De fapt, ultimele cîteva luni.

– Ba da, putem! Putem face tot ce vrem! Nu ai nici măcar cincisprezece ani!

Îi venea să-şi muşte limba pentru vorbele pe care le spusese. În aceeaşi zi, Anne a plecat din nou. De data asta însă nu s-a dus decît pînă la Lionel. Plîngea şi-şi vărsa amarul în faţa lui şi a lui John:

– N-o să-i las să mi-l ia... nu şi nu!

Era ea însăşi ca un bebeluş. Aproape cu neputinţă să ţi-o imaginezi mamă. Deşi mai crescuse, era încă mică. Lionel nu ştia cum să i-o spună, dar era de acord cu mama lui. La fel şi John. Vorbiseră despre asta în noaptea precedentă, culcaţi unul lîngă altul în pat şi şoptind pentru ca să nu fie auziţi de ceilalţi băieţi. La hotel fusese cu mult mai bine, dar acum trebuiau să privească în faţă viaţa cea adevărată. Ceea ce Anne nu înţelegea să facă.

– Fetiţa mea...

Lionel o privea afectuos. I-a luat mîna într-a lui. În momentul acela, semăna extraordinar cu mama lui, dar Anne refuzase întotdeauna să recunoască această asemănare. Dacă ar fi făcut-o, n-ar fi fost exclus să-l iubească mai puţin. De fapt, ceea ce o apropiase oare-

cum de Ward – dar acum acest lucru nu mai era valabil – fusese tocmai acest aer comun al mamei ei şi al lui Lionel.

– Poate că au dreptate. Ar fi o foarte mare răspundere, să ştii, şi n-ar fi corect să le impui aşa ceva.

La asta nu se gîndise.

– Atunci, o să mă angajez undeva şi o să-l cresc singură.

– Şi cine o să aibă grijă de el, cît timp ai să fii la serviciu? Înţelegi? Nu ai nici măcar cincisprezece ani, fetiţo.

– Vorbeşti exact ca ei.

Niciodată înainte nu o făcuse. Şi nu putea suporta aşa ceva din partea lui, tocmai acum. L-a privit cu nesfîrşită jale.

– E vorba de copilul meu, Li... Nu pot să renunţ la el.

– O să ai, cînd o să vină vremea, alţii.

– Şi ce? Cum ar fi fost dacă te-ar fi dat pe tine, pentru că, mai tîrziu, aveau să mă aibă pe mine?

Lionel nu s-a putut stăpîni să nu rîdă de acest exemplu şi a privit-o cu multă înţelegere.

– Cred că ar trebui să te mai gîndeşti. Nu eşti obligată să te hotărăşti pe loc.

A acceptat măcar atît, dar cînd s-a dus acasă, s-a certat îngrozitor cu Val, care-i pretinsese să stea în casă ori de cîte ori va veni cineva la ea.

– O să fiu de rîsul şcolii dacă o să se afle că eşti cu burta la gură. De altfel, la anul o să te întorci şi tu la şcoală şi n-o să-ţi convină să ştie toată lumea.

În seara aceea, Faye o mustrat-o pe Val pentru că fusese atît de crudă, dar era prea tîrziu. După cină, Anne se dusese în camera ei, îşi făcuse bagajul şi la ora zece era din nou în *living-room*-ul lui Lionel.

– Nu pot să stau cu ei.

I-a explicat de ce. Lionel a fost consternat. Ştia cît îi era de greu surioarei lui, dar el unul nu putea să facă prea multe pentru ea. În seara aceea, i-a dat patul lui şi

i-a spus că vor găsi o soluţie în ziua următoare. I-a telefonat lui Faye ca s-o anunţe că Anne era la el. Ea îi telefonase deja lui Ward şi Lionel a avut impresia că acesta îşi va petrece noaptea acasă, dar n-a întrebat nimic. Le-a spus colocatarilor lor că va dormi pe jos, dar a dormit, bineînţeles, cu John şi i-a zis lui Anne să aibă grijă ce spune, deoarece ceilalţi nu ştiau că el şi John sînt homosexuali. A doua zi, cînd s-au dus la plimbare toţi trei, a fost stînjenit de întrebările ei, dar a ţinut să-i răspundă cinstit.

– Tu şi John dormiţi chiar împreună, în fiecare noapte?

A vrut să continue, dar s-a răzgîndit.

– Da. Dormim împreună.

– Ca şi cînd aţi fi soţ şi soţie?

– Oarecum.

– Asta-i anormal.

N-o spusese cu răutate şi Lionel nu s-a supărat.

– Presupun că da. Dar aşa stau lucrurile.

– Nu înţeleg de ce-i deranjează aşa de tare pe ceilalţi, pe tăticu, de exemplu. Dacă vă iubiţi unul pe altul, ce contează ce sînteţi, vreau să spun un bărbat şi o femeie sau două fete sau doi băieţi?

Lionel se întrebă ce-o fi văzut ea acolo şi şi-a amintit ce i se spusese la poliţie. Probabil că şi ea avusese multe experienţe homosexuale, dar n-a întrebat-o despre asta şi, oricum, ale ei se produseseră cînd era drogată, probabil ca parte a unui grup mare, luînd în considerare practicile sectei. Lionel nu ţinea deloc s-o întrebe. S-ar fi putut ca ea nici măcar să nu-şi amintească ce făcuse. Era cu totul altceva decît ceea ce exista între el şi John, adică dragoste adevărată. S-a uitat cu alţi ochi la ea. Nu era nici femeie, nici copil.

– Nu toată lumea gîndeşte la fel, Anne. Pe unii îi sperie.

– De ce?

– Pentru că se abate de la normă.

– Aşa cum este şi faptul că am rămas gravidă la

paisprezece ani.

– Poate.

Era un mod brutal de a pune problema şi l-a făcut să se gîndească ce era de făcut cu ea. El şi John discutaseră jumătate de noapte şi aveau o idee. Lionel i-o comunicase şi lui Faye. Într-un fel, ar fi fost mai uşor şi pentru Faye şi pentru Ward.

Lionel intuise just. Ward îşi petrecuse noaptea acasă. Cînd a sunat-o pe Faye, i-a răspuns tatăl lui, dar nu i-a adresat nici un cuvînt. Reveniseră la poziţia iniţială: Lionel nu mai făcea parte din viaţa familiei Thayer. Acum, după ce o găsise pe Anne, se puteau dispensa din nou de el, sau cel puţin Ward putea. Îi întinsese receptorul lui Faye. După ce a închis telefonul, aceasta i-a spus lui Ward:

– Lionel vrea să ştie ce părere am avea dacă şi-ar lua un apartament aproape de şcoală şi ar primi-o pe Anne să stea cu ei, pînă la venirea copilului. După aceea, ea va putea să se mute înapoi aici. Ce zici?

Faye s-a uitat cu atenţie la Ward. Într-un fel era plăcut să-l ştie acasă, chiar dacă era numai pentru o noapte sau două. În momentele acestea dificile, îi fusese de oarecare ajutor. Ward a cîntărit ideea lui Lionel.

– Îţi poţi imagina ce-i va fi dat să vadă, cu ăştia doi?

I se făcea rău la acest gînd. Faye i-a întors-o fără întîrziere:

– Îţi poţi imagina, Ward, ce şi-a făcut ea singură în comunitatea aceea dezgustătoare? Hai, să fim cinstiţi.

– Bine, bine. Nu trebuie să începem cu toate astea.

Prefera să nu se gîndească la lucruri de felul ăsta în legătură cu fetiţa lui. Dar nu voia nici s-o ştie împreună cu John şi cu Lionel, într-un sălaş de homosexuali. Era însă evident că nu va mai veni acum acasă. Era posibil şi ca absenţa ei să reducă, pentru o vreme, tensiunea dintre el şi Faye. Acum nu erau acasă decît gemenele, iar ele lipseau aproape tot timpul. Mai ales Val.

– Să mă mai gîndesc, i-a răspuns, în cele din urmă,

lui Faye.

Nu era încă sigur că-i plăcea ideea, dar cu cît reflecta mai mult, cu atît i se părea mai puţin rea. Băieţii s-au bucurat cînd Faye le-a comunicat că sînt de acord. Ajunseseră să-şi dea seama că era imposibil să rămînă împreună cu ceilalţi băieţi, în vechea casă, şi nici unul dintre ei nu mai era dispus să joace teatru. La cei douăzeci de ani ai lui, John era gata să admită că este homosexual. La fel şi Lionel.

Faye i-a ajutat să-şi găsească un apartament mic dar cochet, în Westwood, nu departe de casa unde locuiau împreună cu ceilalţi prieteni ai lor, şi s-a oferit să-l aranjeze pentru ei, dar, în numai cîteva zile şi folosind ce-a avut la îndemînă, John a făcut din nou minuni. Totul era atît de drăguţ, încît lui Faye nu-i venea să-şi creadă ochilor. Cumpărase un flanel gri-deschis şi mătase roz-pal şi transformase întreaga casă. A îmbrăcat pereţii, a tapisat două canapele pe care le cumpăraseră de ocazie, cu cincizeci de dolari, a găsit nişte litografii la magazine de vechituri şi a readus la viaţă plante care păreau definitiv ofilite. Arăta ca un apartament şic, aranjat de un specialist în decoraţiuni interioare. Elogiile ei l-au făcut pe John să se simtă în al nouălea cer. Mama lui era încă şi mai mîndră de ei şi le-a cumpărat o oglindă frumoasă pe care s-o pună deasupra căminului. Îi era milă de biata Anne şi mulţumea cerului că nu era vorba de vreuna dintre fetele ei.

Anne nu fusese în viaţa ei atît de fericită ca acum, cu ei. Le făcea curat în casă. Era chiar mai bine decît în comunitatea aia, le-a spus, într-o seară, în timp ce John o învăţa să facă friptură de raţă. Era un bucătar extraordinar şi pregătea în fiecare seară cina pentru toţi trei. Lionel se întorsese la şcoală, pentru a urma cursurile de vară şi a recupera timpul pierdut şi, pînă în toamnă, i-a ajuns din urmă pe ceilalţi studenţi la cinematografie. John, însă, luase o mare hotărîre. Era conştient că nu doreşte să înveţe la *UCLA.* S-a retras definitiv şi s-a

angajat la un binecunoscut designer din Beverly Hills. Tipul era foarte atras de el şi era destul de penibil să trebuiască să-i respingă zi de zi avansurile, dar experienţa în materie de decoraţiuni interioare, pe care a dobîndit-o pe lîngă el, a fost formidabilă. Făcea toată treaba pe post de negru, dar îi plăceau casele în care ajunsese să lucreze şi seara le povestea la amîndoi despre munca lui. Începuse să lucreze din iulie. Pe la sfîrşitul lui august, tipul a înţeles că nu are nici o şansă şi l-a lăsat în plata Domnului. Îi povestise despre Lionel şi-i spusese că era ceva serios, iar bărbatul mai vîrstnic se mulţumise să rîdă, convins că nu-i decît o chestiune de timp. „Puştani", îşi spusese. Era însă mulţumit de munca lui John, aşa că i-a dat pace.

Faye trecea, din cînd în cînd, pe la ei. Ward revenise acasă şi încercau să repare ceea ce se stricase. Discutînd cu Lionel cînd erau singuri, fără Anne, l-a întrebat dacă o mai înduplecase în privinţa renunţării la copil. Mai erau doar două luni pînă la termen şi biata de ea ajunsese enormă. Căldura îi făcea rău. Apartamentul nu avea aer condiţionat, dar John cumpărase ventilatoare pentru toţi. Insista să plătească jumătate din chiria apartamentului, deoarece el avea leafă, în timp ce Lionel era la şcoală. Faye era impresionată de cît muncea şi de grija pe care o avea de ceilalţi doi. Într-o zi, l-a întrebat pe Lionel, privindu-l cu tandreţe:

– Eşti fericit, nu-i aşa, Li?

Pentru ea, era important să ştie acest lucru. Lionel însemna atît de mult pentru ea! Ţinea şi la John; totdeauna ţinuse la el, dar acum, de cînd o ajutase s-o găsească pe Anne, îi era şi mai drag.

– Da, mămico, sînt fericit.

Se dezvoltase frumos, chiar dacă nu era ceea ce ea şi Ward şi-ar fi dorit să fie. Dar poate că nici nu conta, la urma urmei. Îşi punea o mulţime de întrebări în această privinţă, dar era încă imposibil să discute problema cu Ward.

– Îmi pare bine. Şi cu Anne cum rămîne? O să renunţe la copil?

Doctorul era în legătură cu o familie foarte serios interesată. Soţia avea treizeci şi şase de ani, soţul, patruzeci şi doi; erau sterili amîndoi şi agenţiile le spuseseră că sînt prea bătrîni pentru a deveni părinţi adoptivi. Ea era evreică, iar el, catolic. Ţinînd seama de toate astea, singura lor speranţă rămăsese această cale. Nu-i deranja nici măcar riscul unor posibile deficienţe ale copilului ca urmare a drogurilor. Spuneau că-l vor iubi sau o vor iubi, indiferent cum va fi. În septembrie, Faye a stăruit ca Anne să accepte, cel puţin, să se întîlnească cu ei, să le dea o şansă. Au fost foarte emoţionaţi şi foarte drăguţi, aproape că au implorat-o să le dea lor copilul. I-au promis că va putea veni din cînd în cînd să-l vadă, deşi doctorul şi avocatul lor nu credeau că ar fi bine. Aranjamentele de acest fel duseseră, o dată sau de două ori, la incidente dramatice, iar o dată la o răpire, după ce documentele fuseseră semnate. Era preferabil ca separaţia să fie totală, li se spusese, dar ei ar fi fost gata să accepte orice condiţii. Femeia avea părul negru, lucios şi ochii căprui, foarte frumoşi, o siluetă suplă, o inteligenţă vie. Era avocată, venise din New York, iar soţul ei, oftalmolog, avea trăsături asemănătoare cu ale lui Anne. Dacă va arăta cît de cît ca Anne şi nu ca restul acelei comunităţi, copilul ar putea chiar să le semene, şi-a spus în sinea ei Faye. Erau oameni adorabili şi lui Anne i s-a făcut milă de ei.

– Cum se face că nu pot avea copii? a întrebat-o pe Faye, cînd o ducea cu maşina la Lionel.

– N-am întrebat. Tot ce ştiu e că nu pot avea.

Faye se ruga în taină ca Anne să fie rezonabilă. Ar fi vrut să-l pună şi pe Ward să stea de vorbă cu ea, dar era plecat. O rugase pe Faye să vină cu el, considera că ar avea nevoie, spusese, de o „lună de miere", acum, după ce erau din nou împreună. Fusese mişcată, dar nu s-ar fi simţit bine dacă ar fi părăsit-o pe Anne înainte

de naşterea copilului. Dacă i s-ar fi întîmplat ceva, se gîndea, dacă ar fi născut prematur, fenomen destul de frecvent la adolescente, îi spusese doctorul, care o prevenise şi că fetele sub douăzeci de ani nasc cel mai greu, mai greu chiar decît o femeie de vîrsta ei, ceea ce o surprinsese. Avea acum patruzeci şi şase de ani şi nimic nu putea fi mai departe de gîndurile ei decît ideea de a avea iarăşi un copil. Se temea, însă, că Anne va avea parte de o naştere dificilă şi a refuzat să-l însoţească pe Ward. În locul ei, Ward l-a luat în Europa pe Greg. Faye a fost de părere că le va prinde bine la amîndoi să stea o vreme departe.

Se apropia sorocul, dar Anne nu se hotărîse încă. Era enormă, s-ar fi zis că va avea gemeni. Lui Lionel îi era o milă imensă de ea. Părea să aibă dureri tot timpul. Bănuia că e speriată. Nu o condamna absolut deloc. Nici nu i-ar fi putut trece prin minte aşa ceva. Spera că va fi acasă, nu la şcoală, cînd va începe naşterea. Dacă nu, John îi făgăduise că va veni cu un taxi de la lucru şi o va duce la spital. Anne îşi exprimase intenţia absurdă de a naşte acasă, aşa cum făceau în comunitatea aia, dar cei doi băieţi au respins categoric această idee, iar Faye i-a pus să jure că-i vor telefona imediat. Lionel i-a promis, dar Anne l-a rugat să n-o facă:

– O să-mi fure copilul, Li.

Ochii ei mari, albaştri, îl implorau. I se rupea inima văzînd-o. Acum era tot înfricoşată, orice o înspăimînta.

– N-o să facă în nici un caz una ca asta. Vrea doar să fie acolo, împreună cu tine. Iar copilul n-o să ţi-l fure nimeni. Tu eşti cea care va trebui să decidă.

Continua, totuşi, să încerce s-o influenţeze. Era convins că mama lor avea dreptate. La paisprezece ani şi jumătate, nu avea nevoie de povara unui prunc. Ea însăşi era un copil. În noaptea cînd au început durerile, a fost şi mai sigur că aşa stau lucrurile. Anne a intrat în panică şi s-a încuiat în camera ei, plîngînd şi ţipînd isteric. El şi John au ameninţat-o pe rînd că vor sparge

uşa. În cele din urmă, în timp ce Lionel o ţinea de vorbă şi-i distrăgea atenţia, John s-a suit pe acoperiş, a intrat pe fereastră, a descuiat uşa şi i-a dat drumul înăuntru lui Lionel. Ea era în pat şi plîngea în hohote, contorsionîndu-se de durere, iar pe jos era pretutindeni apă. Cu o oră înainte, i se rupsese apa şi durerile se înteţiseră. S-a agăţat de gîtul lui Lionel şi-l strîngea tare ori de cîte ori reîncepeau durerile.

– Vai, Li... mi-e atît de frică... atît de frică...

Nimeni nu-i spusese că o va durea chiar atît de tare. În maşină, în drum spre spital, gemea şi îşi înfigea unghiile în mîna lui. A refuzat să se lase dusă de soră. Se agăţase de el şi-i cerea imperios să stea cu ea, dar cînd a venit doctorul, acesta i-a spus să fie cuminte. Două asistente au luat-o cu scaunul rulant, în timp ce ea ţipa din răsputeri.

Lionel era întors pe dos, iar John păli şi el:

– Nu se poate să-i daţi un sedativ? l-a întrebat pe doctor.

– Mă tem că nu. Ar putea să întîrzie naşterea. E tînără, după aceea o să uite totul.

Era greu de crezut. Le-a zîmbit înţelegător.

– E dificil pentru o fată de vîrsta ei; la vîrsta asta, fetele nu sînt pregătite nici fizic, nici mintal să îndure durerile facerii. O s-o ajutăm însă să treacă cu bine prin asta şi n-o să păţească nimic.

Lionel nu era chiar atît de sigur. O auzea răcnind chiar de acolo, din hol, unde rămăsese, şi se întrebă dacă n-ar fi trebuit să fie lîngă ea.

– Ai anunţat-o pe mama dumitale?

A făcut semn că nu. Era unsprezece noaptea şi nu ştia dacă nu cumva dormeau. Era însă sigur că ar fi fost furioasă dacă n-ar fi chemat-o. A făcut, cu mîna tremurîndă, numărul de telefon al casei lor. A răspuns Ward. Lionel i-a spus imediat:

– Sînt lá spital cu Anne.

Ward n-a mai pierdut timpul trecîndu-i receptorul lui

Faye. A vorbit el însuşi cu Lionel:

– Venim imediat.

Şi s-a ţinut de cuvînt. În zece minute, au ajuns la Centrul medical al universităţii. Doctorul a făcut o excepţie şi i-a permis lui Faye să stea cu Anne, cel puţin cîtă vreme mai era în sala de travaliu. Nici unul dintre ei nu putea să prevadă cît va dura. Nici măcar doctorul nu ştia, deşi, de obicei, estima foarte exact. Cînd era însă vorba de adolescente, nimic nu era sigur. Se dilata normal, dar rămînea multă vreme în fiecare stadiu. Îl ruga tot timpul s-o scape de chin, să-i dea droguri, orice, ţinea strîns mîna mamei ei, încerca să se ridice în sus, să plece, apoi, cînd reveneau durerile, se prăbuşea din nou, zgîria pereţii şi ruga asistentele s-o lase să plece. Era cea mai îngrozitoare scenă la care asistase vreodată Faye şi niciodată în viaţă nu se simţise mai neputincioasă. Nu putea face nimic pentru a ajuta această copilă. S-a ridicat de lîngă ea o singură dată şi a ieşit afară pentru a-i spune ceva lui Ward. Voia ca el să telefoneze dis-de-dimineaţă avocatului, pentru cazul în care, după naşterea copilului, Anne ar fi acceptat să-l dea de suflet. Hîrtiile ar fi trebuit să fie semnate imediat. După şase luni, urmau să fie revăzute, pentru a li se da un caracter permanent, dar între timp copilul ar fi fost plecat şi era de sperat că Anne ar fi început din nou o viaţă normală. Ward i-a spus că-l va chema a doua zi dimineaţă. Ea i-a sugerat să plece acasă, deoarece ar mai fi putut dura încă multe ore. Cei trei bărbaţi au fost de acord. Ward i-a lăsat pe Lionel şi pe John acasă la ei, aproape fără o vorbă, şi cei doi băieţi s-au dus sus. Au fost surprinşi să constate că se făcuse patru dimineaţa. Lionel n-a mai dormit în noaptea aceea. De cîteva ori s-a dat jos din pat pe furiş şi a telefonat la spital, dar nu erau noutăţi în privinţa lui Anne. Nu născuse. Era încă în sala de travaliu. Tot acolo era şi în după-amiaza următoare, cînd John s-a întors de la lucru şi l-a găsit pe Lionel tot lîngă telefon. Era ora şase. Nu-i venea să

creadă.

– Pentru numele lui Dumnezeu, n-a născut încă?

Nu şi-ar fi închipuit că o să dureze atît de mult. Intrase în chinurile facerii în ajun, în jurul orei opt seara, şi, cînd au dus-o la spital, avea deja dureri cumplite.

– În ce stare e Anne?

Lionel era livid la faţă. I se părea că telefonase de o mie de ori la spital, se şi dusese de cîteva ori pînă acolo, dar mama lui nu voia să iasă să stea de vorbă cu el. Nu voia s-o lase singură pe Anne. În sala de aşteptare, observase o pereche îngrijorată, care şedea împreună cu avocatul familiei Thayer, şi a ghicit cine erau. Aşteptau cu încă şi mai multă nerăbdare, decît familia Thayer, venirea pe lume a copilului. Doctorul aprecia că mai rămăseseră doar cîteva ore. Văzuseră capul toată după-amiaza, iar ea era gata să împingă, dar avea să mai dureze. Iar dacă, pînă la ora opt sau nouă, nu va fi nici un progres, vor trebui să-i facă cezariană.

– O stare bună, mulţumesc lui Dumnezeu, a răspuns Lionel.

Amîndoi şi-au dat seama că nu puteau să mănînce. Erau prea îngrijoraţi. La ora şapte, Lionel a chemat un taxi. Trebuia să se întoarcă la spital.

– Vreau să fiu acolo.

– Vin şi eu, s-a oferit John.

O căutaseră timp de cinci luni de zile, alte cinci luni locuiseră împreună cu ea. John o privea acum ca şi cum ar fi fost şi surioara lui. Fără hainele, cărţile şi discurile ei, împrăştiate pretutindeni, casa parcă nu mai era aceeaşi. O ameninţase o dată că o va pedepsi dacă nu-şi strînge lucrurile. Ea a rîs şi l-a ameninţat că, dacă n-o lasă în pace, va spune întregului cartier că e pederast. Acum suferea pentru ea. Era supusă, s-ar fi spus, unor torturi cumplite. Cînd a văzut, puţin după ora nouă, cum arăta Faye Thayer, şi-a dat seama prin ce trebuia să treacă fetiţa.

– Nu-l pot face să iasă, l-a informat Faye pe Ward,

care se întorsese şi el la spital. Şi doctorul nu vrea să facă cezariană unei fete de vîrsta ei, decît dacă nu se va putea altfel.

Anne urla şi se ruga de cei din jur, delirînd aproape de durere. Nu puteau să facă absolut nimic pentru ea. Coşmarul a durat încă două ore, timp în care Anne îi implorase s-o omoare... pe ea... pe copil... să facă orice... Şi, în sfîrşit, a apărut un cap micuţ şi, după el restul trupului, lent, sfîşiind brutal carnea mamei lui şi producîndu-i toată suferinţa posibilă, pînă în ultimul moment. Au înţeles atunci de ce se chinuise Anne atît de mult. Copilul era foarte mare, avea aproape cinci kilograme. Faye nu şi-ar fi putut închipuit o pedeapsă mai grea pentru un trup atît de firav. S-ar fi spus că fiecare dintre bărbaţii care intraseră în ea a contribuit la alcătuirea acestui copil şi că el apăruse, gata crescut, un amalgam din ei toţi. Faye îl privea cu lacrimi în ochi, lacrimi pentru suferinţa pe care i-o pricinuise lui Anne şi pentru toată viaţa lui, care nu va mai veni niciodată în atingere cu a lor.

Cu cîteva ore mai devreme, Anne consimţise să renunţe la copil, în clipele acelea ar fi consimţit la orice. După aceea, doctorul i-a pus pe faţă o mască de tifon. N-a văzut deloc copilul, n-a ştiut cît de mare era, n-a simţit cînd a fost cusută. Faye a ieşit tăcută din sala de naşteri. Se gîndea cu tristeţe la fetiţa ei, la suferinţele pe care le îndurase, la încercarea prin care trecuse şi pe care nu o va uita probabil niciodată, la copilul pe care nu şi-l va cunoaşte, spre deosebire de ea, căreia copiii îi aduseseră, de-a lungul anilor, bucurii şi necazuri, fără însă să fi regretat vreodată că i-a avut. Acum, primul ei nepot avea să fie adoptat de altcineva, iar ea nu-l va mai vedea niciodată. A fost pus într-un coşuleţ de plastic şi dus la secţia de nou-născuţi, pentru a fi curăţat şi dat altcuiva...

După o jumătate de oră, cînd a părăsit spitalul, împreună cu Ward, a văzut o femeie brunetă care ţinea

copilul în braţe şi-l privea cu duioşie. Îl aşteptaseră vreme de paisprezece ani şi îl acceptau aşa cum era, neştiind cine fusese tatăl lui sau ce ravagii făcuseră drogurile. Îl acceptau cu o dragoste necondiţionată. Faye îl ţinea strîns de mînă pe Ward şi a inspirat adînc aerul nopţii. Doctorul le spusese că Anne va dormi cîteva ore. Acum era, slavă Domnului, sub influenţa sedativelor. În noaptea aceea, în pat, Faye a plîns în braţele lui Ward.

– A fost oribil... ţipa atît de îngrozitor...

Fusese aproape insuportabil de văzut, dar acum se terminase. Pentru toţi. Cu excepţia cuplului care luase copilul. Pentru ei, abia începea.

Capitolul 25

Au ţinut-o la spital o săptămînă, ca să înceapă să se vindece atît fizic, cît şi mental. Cu vremea, îi spusese doctorul lui Faye, avea să se facă bine. O ţineau pe *Valium* şi pe *Demerol* pentru a-i potoli durerile. Capul copilului fusese atît de mare, încît o rupsese rău de tot. Mai mult, toţi fuseseră de părere că naşterea o va afecta psihic. În fiecare zi, un psihiatru venea să stea de vorbă cu ea, dar Anne nu-i spunea nimic. Stătea culcată pe pat, cu ochii în tavan sau cu faţa spre perete şi, după o oră, acesta pleca. Nu le spunea nimic nici lui Faye, nici lui Ward, nici gemenelor şi nici măcar lui Lionel, care venea, împreună cu John, avînd grijă să ajungă la altă oră decît Faye şi Ward. Lionel i-a adus un enorm ursuleţ de pluş, sperînd că n-o va face să-şi amintească de copilul pierdut. Acesta părăsise spitalul la trei zile după naştere. Noii lui părinţi îl luaseră îmbrăcat într-un cochet costumaş bleu, de la *Dior,* şi înfăşurat în două scutece brodate de noua lui bunică. Îi trimiseseră lui Anne un imens aranjament floral, dar ea l-a dat altcuiva. Ţinea să nu aibă nimic care să-i amintească de copil. Se detesta pentru ceea ce făcuse, dar în primele ore, după ce s-a

trezit, i-a fost atît de rău încît n-ar mai fi vrut să-l vadă niciodată. Abia acum, după ce fusese luat, îi părea rău că nu-l văzuse la faţă... măcar o dată... ca să şi-l poate aminti... Toţi îi spuneau că fusese bine ceea ce făcuse, dar ea îi ura pe toţi şi, în primul rînd, se ura pe sine. Cînd i-a spus acest lucru lui Lionel, John s-a simţit şi el profund îndurerat. Dacă ar fi fost sora lui, şi-ar fi dat şi viaţa pentru ea. A încercat s-o înveselească. Chiar dacă glumele pe care le făcea erau de un gust cam dubios, vorbele lui veneau din inimă.

– Am putea să-ţi tapetăm camera în negru. Am văzut la magazin o catifea reiată neagră, superbă... La ferestre o să punem tul negru şi o să presărăm, ici-colo, cîţiva păianjeni mici, negri.

A făcut o strîmbătură artistică şi, pentru prima oară în ultima săptămînă, Anne a izbucnit în rîs. Cînd s-a făcut timpul să plece acasă, cei care au venit după ea au fost Faye şi Ward. Vorbiseră mai devreme cu Lionel, de fapt Faye fusese cea care vorbise, şi-i explicaseră că acum o vor lua pe Anne acasă. El şi John erau liberi să închirieze camera unui prieten sau să dispună cum vor dori de ea. Scopul fusese atins, iar acum Anne trebuia să se întoarcă acasă şi să-şi reia viaţa împreună cu ei.

Anne a fost mai deprimată cînd a aflat, dar nu avea putere să se lupte cu părinţii. În următoarele cîteva săptămîni, a stat închisă în camera ei, refuzînd, cel mai adesea, să mănînce, drăcuindu-le pe gemene cînd treceau s-o vadă, ceea ce, trebuie recunoscut, se întîmpla destul de rar, deşi Vanessa, spre cinstea ei, a încercat de cîteva ori. Ar fi vrut s-o aducă pe Anne la sentimente mai bune, dăruindu-i discuri, cărţi şi, o dată sau de două ori, cîte un buchet de flori. Anne refuza însă categoric să se lase cumpărată cu daruri. Nu voia să ştie de nici unul dintre ei. Abia de Ziua Recunoştinţei a acceptat să ia masa împreună cu familia. Sărea în ochi absenţa lui Lionel, ca şi a lui Greg, care avea un meci important la şcoală. Anne s-a întors în camera ei cît a

putut mai repede. Nu avea ce să vorbească cu ceilalţi, nici măcar cu Vanessa, care-şi dădea atîta osteneală, sau cu Faye, căreia încă i se mai citea în ochi tristeţea. Anne nu putea să-i sufere pe nici unul. Gîndul ei era numai şi numai la copilul abandonat. Acum avea exact cinci săptămîni. Se întreba dacă tot restul vieţii ei îşi va aminti cu exactitate vîrsta lui, în fiecare clipă. Aproape că putea să stea pe scaun, „ceea ce era ceva", i-a spus Lionel cînd a trecut pe acolo, la o oră la care era sigur că tatăl lor nu era acasă. Ward ştia că venea s-o vadă pe Anne, dar n-a avut nimic de obiectat atîta timp cît nu era obligat să-l vadă şi el. Nu-şi schimbase punctul de vedere în această privinţă. Faye l-a rugat s-o lase să-l invite pe Lionel la masa din seara Crăciunului, dar Ward nici n-a vrut să audă.

– Am stabilit un lucru şi aşa rămîne. Dezaprob modul lui de viaţă şi vreau ca întreaga familie să ţină seama de asta.

Era neînduplecat. Faye l-a bătut însă la cap zi şi noapte. Nici el nu fusese totdeauna un sfînt. Ward s-a simţit însă jignit că îndrăznise să compare aventurile lui sexuale cu homosexualitatea lui Lionel.

– Încercam doar să-ţi aduc aminte că şi tu ai slăbiciuni omeneşti.

– Dar este pederast, fir-ar să fie.

Şi acum îi venea să turbeze cînd îşi aducea aminte.

– E homosexual.

– E anormal şi nu vreau să-l văd în casa mea. Nu vrei să înţelegi odată pentru totdeauna?

N-avea nici un sens să insiste. Nu-l putea clinti nici măcar cu o iotă. Cîteodată, regreta întoarcerea lui. Căsnicia nu mai era, categoric, ceea ce fusese cîndva, iar problema lui Lionel nu făcea decît să înrăutăţească situaţia. Constituia o sursă permanentă de fricţiuni şi de neînţelegeri între ei. Din fericire, începuseră un nou film şi ea lipsea, în cea mai mare parte a timpului, de acasă. Îi era recunoscătoare lui Lionel pentru vizitele lui. Anne

avea nevoie totuşi de cineva cu care să stea de vorbă. Trecuse printr-o încercare foarte grea şi Lionel ştiuse întotdeauna cum să vorbească cu ea. I se părea că nu are dreptul să-i închidă uşa în nas şi-l detesta pe Ward pentru că o obliga s-o facă. L-a privit furioasă. Şi totuşi, dincolo de orice furie rămînea dragostea pe care o simţise mereu pentru el. Ward Thayer se confundase atîta vreme cu lumea şi cu viaţa ei, încît, păcătos sau sfînt, nu-şi putea închipui o viaţă fără el.

Ca urmare, Lionel n-a venit de Crăciun. Îndată după ce familia s-a ridicat de la masă, Anne s-a dus la el. Soţii Wells se scuzaseră că nu-l puteau invita pe Lionel, deşi s-ar fi bucurat să-l aibă la masă pe fiul lor. Prezenţa amantului lui ar fi făcut însă ca realitatea să devină prea palpabilă, chiar şi pentru ei. De aceea, John şi Lionel au preferat să serbeze Crăciunul în doi. După cină, însă li s-au alăturat, pe lîngă Anne, cîţiva dintre colegii de serviciu ai lui John şi un coleg de şcoală al lui Lionel, homosexual şi el.

Anne s-a pomenit înconjurată de o duzină de tineri homosexuali. N-o deranja. Se simţea mult mai bine cu ei decît cu familia. Începuse să arate din nou ca înainte. Pierduse toate kilogramele în plus, iar ochii îi erau ceva mai strălucitori. Părea mai mare decît vîrsta ei. Peste cîteva săptămîni, avea să împlinească cincisprezece ani şi să se întoarcă la vechea ei şcoală pentru a termina clasa a opta. Perspectiva o înfricoşa. Va avea cu un an şi jumătate mai mult decît toţi ceilalţi din clasă, dar Lionel îi spusese să strîngă din dinţi şi să se ducă. Într-un fel, o făcea numai pentru el.

I-au dat jumătate de pahar de şampanie şi a stat cu ei pînă după ora nouă. Din economiile ei cumpărase un fular de caşmir pentru Lionel şi un stilou frumos de argint, de la *Tiffany,* pentru John. Erau cei mai buni prieteni ai ei, singura familie la care ţinea. John a dus-o acasă cu *Volkswagen*-ul lui, cumpărat de ocazie. Lionel a rămas cu prietenii. Ştia că petrecerea va mai dura

cîteva ore, dar Lionel îi spusese să se ducă acasă. Nu i se părea potrivit ca ea să ia parte la asemenea reuniuni. Cîteodată, băieţii vorbeau foarte deschis şi unii dintre prietenii lor erau departe de a fi atît de discreţi, ca Li şi John. La plecare, îşi îmbrăţişase fratele, iar înainte de a se da jos din maşină l-a sărutat pe John pe obraz.

– Sărbători fericite, draga mea, i-a spus el, zîmbitor.

– Asemenea şi ţie. L-a îmbrăţişat în fugă, a sărit din maşină şi s-a dus repede sus să probeze cadourile primite de la ei. Li îi luase un pulover frumos de angora, roz, cu un fular asortat, iar John, nişte cercei cu perle mici. Abia aştepta să încerce toate astea. După ce şi le-a pus, a început să se împăuneze în faţa oglinzii. Era atît de încîntată de cadouri, încît nici n-a auzit cînd a intrat una dintre surorile ei. Era Val, care o privea cum se admiră singură. Se plictisea şi era foarte prost dispusă. Greg, care ieşise în oraş cu nişte prieteni, îi promisese că o va lua şi pe ea, dar în ultimul moment se răzgîndise. Vanessa avea întîlnire cu un tip serios cu care flirta, aşa că Val rămăsese să înghită în sec. Pînă şi Ward şi cu Faye se duseseră la nişte prieteni pentru a bea un pahar împreună. Valerie şi Anne erau singure în toată casa. Val o privea cercetător.

– De unde ai puloverul şi fularul ăsta?

Ar fi avut chef să le încerce şi ea, dar ştia că Anne nu i-ar propune niciodată aşa ceva. Obişnuia să-şi ia singură tot ce-i plăcea din garderoba Vanessei, dar Anne îşi ţinea camera încuiată, nu le oferea niciodată nimic, dar nici nu lua nimic de la ele.

– Mi le-a dat Li.

– Umblă cu favoritisme, aşa cum a făcut totdeauna.

Remarca a deranjat-o pe Anne, dar n-a lăsat să se observe nimic. Totdeauna făcea aşa. Avea un talent nemaipomenit de a-şi ascunde sentimentele. Iar acum era mai închisă în sine decît oricînd.

– N-aş spune că tu şi cu el aţi fost vreodată foarte

apropiaţi.

Era o remarcă matură şi adevărul pe care-l conţinea a descumpănit-o pe Valerie.

– Şi ce legătură are asta? E doar şi fratele meu, nu-i aşa?

– Să faci atunci ceva pentru el!

– Nu-l interesează ce fac eu. Nu are ochi decît pentru fătălăii lui.

– Ieşi afară din camera mea!

Anne s-a apropiat ameninţător de ea. Valerie a făcut un pas înapoi. Cînd Anne avea privirea asta de apucată, i se făcea de-a dreptul frică de ea.

– Bine, bine, nu trebuie să te montezi.

– Afară din camera mea, curvă ce eşti!

N-ar fi trebuit să rostească acest cuvînt. Val s-a proţăpit în faţa ei şi a privit-o cu răutate.

– Dacă aş fi în locul tău, aş fi mai atentă la ce spun. Nu eu am rămas borţoasă, nu eu a trebuit să-mi vînd copilul.

Era mai mult decît putea suporta Anne. S-a repezit să-i dea un pumn lui Val, n-a nimerit-o, iar Valerie i-a apucat braţul şi l-a izbit de uşă. S-a auzit o plesnitură, amîndouă fetele au avut un moment de ezitare, după care Anne şi-a eliberat braţul şi s-a repezit din nou la sora ei. De data asta a lovit în plin. I-a dat un pumn drept în faţă.

– Dacă-mi mai adresezi vreodată vreun cuvînt, te omor, căţea ce eşti, ai înţeles? i-a strigat.

Rana pe care o zgîndărise Val era atît de proaspătă şi de dureroasă, încît Anne ar fi fost probabil în stare să se ţină de cuvînt, dar chiar atunci au intrat Faye şi Ward. Au văzut faţa lui Val, au văzut-o pe Anne susţinîndu-şi un braţ cu mîna cealaltă şi şi-au dat seama că se încăieraseră. Le-au certat pe amîndouă. Ward a adus pungi cu gheaţă pentru ambele fete. Faye a ţinut însă s-o ducă pe Anne la spital pentru o radiografie. S-a constatat că, deşi lovit zdravăn, braţul nu era fisurat.

l-au făcut un bandaj şi au trimis-o acasă. Puţin după miezul nopţii, cînd de-abia intraseră pe uşă, a sunat telefonul. Era Mary Wells care părea scoasă din minţi. La început, Faye n-a înţeles ce-i spunea... ceva despre un incendiu... şi despre pomul de Crăciun... Şi, dintr-o dată, a simţit un fior pe şira spinării... se întîmplase acasă la ei sau la John? A început să strige în receptor, încercînd să afle. În cele din urmă, a venit la telefon Bob. Plîngea în hohote. Ward a ridicat celălalt receptor şi au auzit cuvintele în acelaşi timp:

– Pomul de Crăciun al băieţilor a luat foc. Cînd s-au dus la culcare, au lăsat lumînările aprinse. John a...

Nu reuşea să continue. O auzeau pe soţia lui plîngînd în hohote şi undeva, la distanţă, colinde de Crăciun. Aveau prieteni în vizită cînd a sosit vestea şi nimeni nu se gîndise să oprească muzica.

– John a murit.

– O, Doamne... nu... Şi Li?

Faye şoptea în receptor. Ward îşi închisese ochii.

– Are arsuri grave, dar este în viaţă. Ne-am gîndit că ar trebui să ştiţi... acum ni s-a telefonat... poliţia spune...

Faye n-a mai fost în stare să asculte. S-a lăsat să cadă într-un fotoliu. Anne o privea îngrozită. Uitaseră cu totul de ea. Şi-a întrebat mama:

– Ce s-a întîmplat?

– A fost un accident. Li are arsuri.

Asimila cu greu ceea ce auzise. Simţea că se sufocă. Nu i se mai întîmplase niciodată aşa ceva, dar, pentru o clipă, crezuse că-i vor spune că a murit Lionel... De murit, murise însă John... John... bietul băiat... Anne începuse să plîngă.

– Ce s-a întîmplat?

Gemenele apăruseră în capătul scărilor. Faye le privea năucită. Nu era cu putinţă. Vorbise cu el cu numai cîteva ore înainte.

– Nu ştiu... Pomul de Crăciun al lui Li şi al lui John

a luat foc... John a fost ucis... Lionel a fost dus la spital...

A sărit în picioare. Gemenele începuseră să plîngă şi ele. Instinctiv, Vanessa o strîngea în braţe pe Anne, iar aceasta nu se împotrivea. Faye s-a întors spre Ward şi l-a văzut plîngînd fără zgomot, în timp ce lua din nou cheile maşinii. Au plecat imediat. Anne era întinsă pe canapea. Vanessa îi mîngîia cu o mînă părul, iar cu cealaltă o ţinea de mînă pe Val.

Cînd au ajuns Faye şi Ward la spital, Lionel era tratat pentru arsuri grave pe braţe şi pe picioare. Plîngea fără să se poată stăpîni şi încerca să-i explice lui Faye:

– Am încercat... mămico, am încercat... o, Doamne, mămico... dar fumul era atît de gros... Nu puteam să respir...

I-a vorbit despre emanaţiile toxice, despre cum încercase să-i facă lui John respiraţie *bouche-à-bouche* după ce-l tîrîse afară, dar era prea tîrziu şi abia dacă mai putea să respire el însuşi. Pompierii au ajuns în momentul cînd el leşina. Se trezise la spital, unde o soră a făcut imprudenţa de a-i spune că John murise intoxicat cu fum.

– N-o să mi-o iert niciodată, mămico... e vina mea... am uitat să sting luminările...

Copleşit din nou de imensitatea pierderii, n-a mai putut scoate nici un cuvînt. Faye plîngea împreună cu el, îi spunea cuvinte de alinare, îl îmbrăţişa atîta cît îi permiteau bandajele lui, dar Lionel nu părea să audă nimic. Era atît de înnebunit de moartea lui John, încît nici măcar nu simţea durerea arsurilor. Ward stătea alături, neputincios, uitîndu-se la Faye şi la băiat; pentru prima oară de multe luni, a simţit ceva pentru fiul lui. Şi l-a amintit, dintr-o dată, aşa cum fusese cu multă vreme în urmă... cum alerga pe peluză... cum se juca, la vechea lor casă, cu trăsurica trasă de ponei... înainte ca totul să se fi schimbat... Era acelaşi băiat, numai că devenise bărbat şi nu se mai înţelegeau. Îi venea însă greu să-şi

amintească de aceste neînţelegeri cînd îl vedea plîngînd în pat şi agitîndu-şi braţele bandajate. În cele din urmă, Ward l-a luat în braţe şi l-a ţinut strîns, în timp ce lacrimile îi curgeau pe obraji, iar Faye îi privea pe amîndoi, cu inima îndoliată de ceea ce i se întîmplase lui John... şi simţindu-se vinovată pentru că fusese atît de mulţumită, aflînd că nu era vorba de fiul ei.

Capitolul 26

Înmormîntarea a fost sfîşietoare. Faye nu văzuse niciodată ceva asemănător. Mary Wells era zdrobită, iar Bob plîngea încă şi mai tare decît ea. Cele patru surori ale lui John erau ca năuce. Cînd au băgat coşciugul în groapă, Mary a încercat să se arunce peste el şi a trebuit să fie ţinută cu forţa. Înalt, subţire şi foarte palid, într-un costum de culoare închisă pe care Faye nu i-l cunoştea, Lionel arăta ca şi cum ar fi fost pe punctul de a leşina. Pe unul dintre degetele mîinii lui nebandajate a observat pentru prima oară o verighetă de aur. Nu ştia dacă Ward o văzuse, dar ştia ce semnifica. Privind banda îngustă de aur a înţeles mai bine ce însemnase John pentru fiul ei. Moartea lui reprezenta pentru el cea mai mare pierdere pe care o suferise pînă atunci şi poate una dintre cele mai grele pe care le va îndura vreodată.

Anne stătea lîngă fratele ei, plîngea şi se uita în sus spre el, ca să se asigure că nu i se întîmplă nimic. Ward şi Faye discutaseră în noaptea precedentă ce aveau de făcut mai departe. Lionel trebuia să vină să stea o vreme cu ei. După înmormîntare, Ward l-a luat la o scurtă

plimbare. Greg o ştersese aproape imediat după ce se întorseseră acasă. John îi fusese prieten aproape toată viaţa, dar nu părea prea afectat.

– Ce pot să spun? Tipul a fost un nenorocit de pederast, îi răspunsese lui Val, care se mirase de atitudinea lui.

Dar fusese şi prietenul lui. Val şi-a amintit că şi ea fusese îndrăgostită de el, fără să aibă însă vreun succes. Acum ştiau cu toţii de ce.

Faye o supraveghea discret pe Anne. În ultimele luni trecuse prin multe, dar acum părea restabilită... spre deosebire de Lionel care păşea mecanic alături de tatăl său, incapabil să se gîndească la altceva decît la lupta lui cu flăcările şi la faptul că nu-l putuse salva pe John. În ultimele trei zile reconstituise întruna, în minte, ceea ce se întîmplase. N-o să-şi îngăduie niciodată să uite... niciodată... Era numai vina lui... uitase să stingă lumînările cînd se duseseră la culcare... băuseră prea mult vin... şi afurisitele alea de luminiţe care clipeau întruna... De ce oare nu-şi amintise de ele?... Era exclusiv vina lui... Era ca şi cînd l-ar fi omorît cu mîna lui.

Asta îi spunea acum tatălui său. El şi Ward nu mai aveau nimic în comun, dar simţea nevoia de a vorbi cu cineva. Se întrebă dacă părinţii lui John îl învinuiau pe el.

– Aşa ar trebui, să ştii.

S-a întors spre tatăl său cu ochi care nu vedeau nimic şi Ward a simţit că i se topeşte inima pentru acest băiat pe care, în ultimul an, se străduise atît de tare să-l urască. Acum, unul dintre ei murise. Trebuia să termine cu această atitudine. Faye avea dreptate. Aveau noroc că nu fusese Li. Clipele pe care le petrecea acum cu el erau un dar al cerului.

– În ultimul an, v-am reproşat amîndurora o mulţime de lucruri. Am greşit.

Ward a suspinat şi şi-a ridicat privirea spre copacii pe lîngă care treceau. Era mai uşor decît să se uite în

ochii fiului lui, lucru pe care nu-l mai făcuse de exact un an, nici măcar după ce Lionel o salvase pe Anne.

– N-am înţeles ce te-a făcut să fii aşa cum eşti. Am crezut că e din vina mea şi de aceea am preferat să te blamez pe tine... şi am greşit... E greşit să mă învinovăţesc pe mine însumi. Aşa cum greşeşti şi tu acum, cînd te învinovăţeşti singur. Nu puteai să faci nimic, Li.

S-au oprit în loc şi a luat mîinile băiatului într-ale lui.

– Ştiu cît de tare trebuie să te fi străduit... ştiu cît l-ai iubit pe John.

N-ar fi vrut să ştie, dar ştia. Vocea i s-a frînt. L-a strîns pe Lionel la piept. Obrajii li se atingeau, inimile lor băteau în piepturi alăturate, lacrimile fiecăruia dintre ei curgeau pe umărul celuilalt. Lionel a început să vorbească din nou. Parcă ar fi fost copilul de altădată:

– Am încercat, tăticule... zău... şi nu l-am putut scoate destul de repede.

Ward îl ţinea strîns, ca şi cum ar fi vrut să-l ocrotească de orice rău.

– Ştiu, fiule, ştiu că ai încercat...

N-ar fi avut sens să-i spună că totul va fi bine. Pentru John nu va mai fi niciodată bine. Iar lui Lionel i se părea că nu-şi va reveni niciodată. Era o pierdere pe care nici unul dintre ei nu o va uita, o lecţie scump plătită.

S-au întors în casă. Ceilalţi îi aşteptau. A fost o cină tăcută, după care fiecare s-a dus în camera lui. Focul distrusese aproape tot ce poseda Lionel, cu excepţia puţinelor lucruri pe care le uitase în casa părinţilor săi, a cîtorva bijuterii care fuseseră înegrite de fum, dar nu pierdute, şi a maşinii lui, parcată acum afară. Dormea în vechea lui cameră. În următoarele cîteva zile, Faye i-a cumpărat pe rînd cîteva lucruri de care ştia că va avea nevoie. Ward i-a împrumutat o parte din lucrurile lui şi cei doi bărbaţi au petrecut mult mai mult timp împreună decît petrecuseră vreodată.

Greg s-a întors la şcoală şi, în ziua cînd a împlinit cincisprezece ani, Anne s-a dus şi ea din nou la şcoală.

Era greu şi neplăcut, dar trebuia s-o facă. Oricum, o ajuta să uite. După cîteva săptămîni, i s-au scos lui Lionel bandajele de pe braţe. Avea cicatrici pe care le putea vedea toată lumea, spre deosebire de cele ascunse adînc în suflet. Nimeni n-a comentat faptul că nu se mai ducea la cursuri. N-ar fi fost încă în stare.

Toţi au fost surprinşi în ziua cînd l-a invitat pe Ward să ia masa de prînz în oraş cu el. Privindu-l, în timp ce mîncau la *Polo Lounge,* lui Ward i s-a părut că arată mult mai în vîrstă decît era de fapt. Nu înţelegea felul lui de viaţă mai bine decît îl înţelesese înainte şi suferea din cauza asta, dar acum îl stima. Îi admira sistemul de valori şi punctele de vedere şi modul cum gîndea. Cu atît mai dezamăgit a fost cînd Lionel i-a spus că renunţă la studii.

– M-am gîndit al naibii de mult, tăticule. Şi am ţinut ca tu să afli primul.

– Dar de ce? Nu mai aveai decît un an şi jumătate. Nu-i chiar aşa de mult. Doar că eşti, pentru moment, într-o stare de spirit proastă.

Spera că despre asta era vorba. Dar Lionel a clătinat din cap.

– Nu mă pot întoarce la şcoală, tăticule. Nu mai am ce căuta acolo. Mi s-a propus să lucrez la un film şi am de gînd să accept.

– Dar după aceea? În trei luni o să termini şi o să fii din nou pe liber.

Era un domeniu de activitate la care se pricepea foarte bine.

– Aşa ca tine, nu, tăticule?

Gluma l-a făcut să zîmbească pe Ward, dar vestea continua să-i displacă, deşi îl respecta pentru faptul că-i vorbea ca de la bărbat la bărbat.

– M-am săturat de şcoală. Vreau să fiu pe picioarele mele.

– Ai numai douăzeci de ani. De ce atîta grabă?

Ştiau însă amîndoi că trecuse prin multe, pentru un

băiat de vîrsta lui, în parte din cauza a ceea ce se întîmplase cu John. Pierduse pe cineva la care ţinea foarte mult şi suferise. Nu putea redeveni copil, şcolar, indiferent cît de mult şi-ar fi dorit Ward acest lucru. Deşi se încăpăţîna să nu recunoască, o ştia foarte bine şi Ward. Moartea lui John schimbase pentru ei totul, îngăduindu-i să stabilească din nou o legătură între el şi fiul lui. Poate că avea dreptate să renunţe la studii, dar lui Ward îi părea, oricum, rău.

– Îmi pare rău de ceea ce faci, fiule.

– Am ştiut că o să te necăjeşti.

– Cine îţi oferă de lucru?

– *Fox.*

Concurenţa, bineînţeles. Ward a început să rîdă şi şi-a dus mîna la inimă ca şi cum ar fi fost împuşcat.

– Ce lovitură! Aş fi vrut să nu te bagi în afurisita asta de meserie.

Vorbea cu convingere, dar Lionel a ridicat din umeri.

– S-ar părea că ţie şi mamei vă place foarte mult.

– Şi uneori ni se face lehamite de ea.

Exact asta simţea de la o vreme. Dorea s-o convingă pe Faye să facă un voiaj împreună cu el. Ea terminase un film, el urma să fie liber cîtva timp şi Faye nu mai putea găsi nici un pretext pentru a refuza să plece. I-a venit o idee.

– Nu te muţi imediat, nu-i aşa?

– Mă gîndisem să încep să mă organizez şi să caut şi un loc unde să stau. Nu vreau să vă deranjez.

– Dar nu ne deranjezi deloc. N-ai vrea să mai rămîi o lună ca să ai grijă de fete?

– Sigur că da, a răspuns Lionel, surprins. Dar de ce?

– Vreau s-o iau pe mama ta şi să plecăm. Are nevoie să mai răsufle puţin. Şi eu la fel.

De nouă luni, de cînd renunţase la legătura lui şi se mutase înapoi acasă, nu avuseseră nici un moment pentru ei doi. Le-ar fi prins foarte bine o călătorie împreună.

Gîndindu-se la asta, Lionel s-a luminat la faţă.

– Fără nici o discuţie, tăticule. O să vă facă bine la amîndoi.

Au plecat de la restaurant mulţumiţi că erau din nou prieteni. Mai prieteni decît fuseseră vreodată. Vorbiseră ca de la bărbat la bărbat... oricît de ciudat ar fi putut să pară asta. În aceeaşi seară, Ward a informat-o pe Faye despre planurile lui.

– Nu accept nici un fel de discuţie. Să nu aud argumente contra sau scuze. În legătură cu munca sau cu copiii sau cu actorii cu care trebuie să discuţi noul scenariu. Plecăm de azi în două săptămîni.

În după-amiaza aceea comandase biletele. Aveau să plece la Paris, la Roma şi în Elveţia. În loc să protesteze, Faye s-a luminat la faţă.

– Vorbeşti serios? l-a întrebat bine dispusă, cuprinzîndu-l cu braţele.

– Foarte. Şi dacă nu vrei să vii de bunăvoie, am să te răpesc. O să lipsim trei săptămîni, poate patru.

Verificase în secret, tot în după-amiaza aceea, programul ei de producţie şi ştia că poate lipsi atîta cît îi spusese.

În seara aceea a urcat scările după el în pas săltăreţ şi, în timp ce el vorbea despre Paris şi despre Roma, a început să facă piruete.

– De multă vreme n-am mai făcut aşa ceva, Faye.

– Ştiu.

S-a aşezat pe pat şi s-a uitat lung la el. De două ori, aproape că se pierduseră unul pe celălalt; fuseseră cît pe-aici să piardă doi copii... o fiică... şi un fiu... abandonaseră un nepot, iar iubitul fiului lor murise. Nici unuia dintre ei nu-i fusese uşor. Dacă în urmă cu un an ar fi fost întrebată cum poate fi salvată căsnicia lor, ar fi răspuns că aşa ceva era cu neputinţă. Acum, însă, îşi dădea seama că tot îl mai iubea pe acest bărbat, în pofida scăderilor lui, a legăturii lui extraconjugale, a împrejurărilor în care nu fusese la înălţime şi chiar în po-

fida suferinţei pe care o pricinuise fiului lor. Îl iubea pe Ward Thayer, de ani de zile şi, probabil, pentru totdeauna. După douăzeci şi doi de ani, nu-şi mai făcea iluzii în privinţa lui. Îl iubea aşa cum era. În noaptea aceea au făcut dragoste aşa cum făceau pe vremuri, cu ani în urmă.

Capitolul 27

În primăvara aceea, Parisul era minunat. Au hoinărit pe malul Senei, s-au dus să mănînce supă de ceapă în hale, s-au plimbat pe Champs Elysées, au luat prînzul la *Fouquet* şi cina la *Maxim* sau la braseria *Lipp.* S-au dus să bea cîte ceva la *Café Flore* şi la *Les Deux Magots,* s-au amuzat, s-au îmbrăţişat şi s-au sărutat avînd pe masă brînză şi vin. Era exact ceea ce-şi propusese Ward să fie: o a doua lună de miere, un loc unde să uite de toate necazurile din ultimul an sau din ultimii doi ani, de copii, de filme, de responsabilităţi. Cînd au ajuns la Lausanne, Faye i-a spus, privind spre lacul Leman:

– Să ştii că-mi pare bine că m-am măritat cu tine.

Vorbise pe un ton constatativ, egal, în timp ce-şi bea cafeaua şi muşca dintr-un *croissant.*

– Mă bucur s-o aud, i-a răspuns Ward, rîzînd. Ce te-a făcut să ajungi la această concluzie?

– Păi, a început ea, căutîndu-şi cuvintele, eşti un om de treabă. Cîteodată reuşeşti să strici totul, dar eşti destul de deştept şi destul de cinstit ca să-ţi iei seama şi să îndrepţi lucrurile.

Se gîndea la Lionel. Era mulţumită că Ward şi cu el

erau din nou prieteni. Şi se gîndea şi la legătura lui.

– Îmi dau toată osteneala. Uneori sînt mai puţin deştept decît tine.

– Rahat.

– Vorbeşti ca Val, i-a reproşat Ward, privind-o cu dezaprobare.

– Nu sînt mai deşteaptă decît tine. Doar că sînt, uneori, mai încăpăţînată.

– N-am totdeauna curajul să mă cramponez, ca tine. Sînt cazuri cînd îmi vine să dau bir cu fugiţii.

O făcuse de două ori, dar ea îl primise de fiecare dată înapoi şi-i era recunoscător pentru asta. Ceea ce i-a spus Faye în continuare l-a surprins:

– Să ştii că şi mie îmi vine cîteodată să fug încotro văd cu ochii. După aceea, însă, mă întreb ce s-ar întîmpla dacă aş face-o... cine ar supraveghea-o pe Val... cine ar avea grijă să nu i se întîmple ceva rău lui Anne... Vanessei... lui Greg... lui Li... ţie. Sînt, într-un fel, atît de egocentrică, încît îmi închipui că, dacă aş dispărea, nimic n-ar mai merge cum trebuie, ceea ce nu este adevărat, dar mă determină să n-o iau razna.

– Îmi pare bine. Pentru că ai dreptate. Nici unuia dintre noi nu i-ar merge bine dacă ai dispărea tu şi sînt foarte fericit că n-ai făcut-o niciodată.

Îi luase mîna şi o privea tandru. După atîta amar de ani, relaţia dintre ei nu-şi pierduse tot romantismul.

– Poate că, într-o bună zi, o voi face. O să fug de acasă şi o să am o aventură înfocată cu un recuziter.

Ideea a făcut-o să rîdă, dar Ward nu părea deloc amuzat.

– Chiar mă şi tem uneori de asta. Există cîţiva actori cu care nu-mi face nici o plăcere să te văd lucrînd.

O mărturisea pentru prima oară. Faye nu ştiuse că putea să fie şi gelos.

– Am fost cuminte totdeauna.

– Ştiu. Am fost tot timpul cu ochii pe tine.

– A, da?

L-a tras de ureche, el a sărutat-o şi, puţin după aceea,

au intrat înăuntru, uitînd de lacul Leman şi de Alpi şi de copii şi de carierele lor. În zilele de vacanţă, care le mai rămăseseră, s-au gîndit doar la ei. Cînd au luat avionul pentru a se întoarce acasă, le-a părut rău că se terminase.

– A fost o escapadă reuşită, nu-i aşa, iubita mea?

– Da. Mi-ar plăcea ca, de la un moment dat înainte, să-mi petrec aşa întreaga viaţă.

– Nu-i adevărat, i-a răspuns vesel Ward, ai simţi că înnebuneşti. Săptămîna viitoare ai să fii cufundată pînă peste cap în filmul tău şi ai să-mi spui ce imposibili sînt toţi, că nici un costum nu vine bine, că decorul e mizerabil, că locurile de filmare au fost prost alese şi că nimeni nu-şi ştie rolul. O să-ţi smulgi din rădăcină părul ăsta blond şi frumos. Fără asta ţi-ar fi atît de urît, că n-ai putea rezista... nu-i aşa?

– Nu ştiu, poate că nu sînt încă gata să ies la pensie, dar într-o bună zi...

– Să mă anunţi şi pe mine cînd o să fie asta.

– O s-o fac.

Părea convinsă de această posibilitate, deşi era întru totul de acord cu felul în care Ward descrisese viaţa ei pe platoul de filmare. A fost exact cum prevăzuse el. Peste două săptămîni, era ca ieşită din minţi. Principala ei vedetă îi scotea sufletul, alte două se drogau, unul bea pe platou şi se prezenta beat în fiecare zi după prînz, un decor luase foc şi arsese cu totul, sindicatele ameninţau cu o grevă. Viaţa reintrase în normal, dar, oricum, călătoria le făcuse foarte bine. Fetele ascultaseră de Lionel. Anne părea să se fi acomodat din nou cu şcoala; gemenele se purtau mai mult sau mai puţin satisfăcător; de la Greg aveau veşti bune. O lună după aceea, Lionel s-a mutat din nou. Găsise o locuinţă în care urma să stea singur şi, deşi Faye îşi dădea seama că o să tînjească după John, s-a gîndit că s-ar putea ca schimbarea să-i prindă bine. Lucra la filmul pentru *Fox* şi, de cîte ori telefona, le spunea că totul merge strună. Singura problemă era Anne, care ar fi vrut să se mute la

el. Lionel a convins-o să renunţe. I-a explicat că, acum, locul ei nu mai era lîngă el. Că el trebuia să-şi trăiască propria lui viaţă, ea tot la fel, că fusese perfect pentru o vreme, dar acum nu mai era. Locul ei, i-a spus, era lîngă Faye şi lîngă Ward.

Anne a fost foarte întoarsă pe dos în sîmbăta cînd l-a văzut luîndu-şi lucrurile. Şi-a petrecut tot restul după-amiezii în camera ei. A doua zi, însă, s-a dus la cinematograf cu o prietenă şi Faye a considerat că este un semn bun. Nu mai vorbise demult despre vremea cînd fusese gravidă şi nu pomenea niciodată despre copilul părăsit. Faye spera că va uita totul.

Şi ea se străduia să uite părţile urîte ale trecutului apropiat. Îşi dedica întreaga energie noului ei film. Şi-a permis să facă o pauză doar pentru a se duce la decernarea premiilor Academiei, care, în anul acela, avea loc la Auditoriumul civic din Santa Monica. I-a convins pe Lionel şi pe cele două gemene să meargă cu ea. După părerea ei, Anne era prea tînără pentru a asista la ceremonie, aşa că a rămas singură acasă, ca de obicei. A refuzat chiar să urmărească evenimentul la televiziune.

Faye nu credea că va cîştiga. În seara aceea, în timp ce se îmbrăca, îi repeta întruna lui Ward că ar fi ridicol să se ambalaze. Oscar-ul nu mai însemna nimic pentru ea... nu era acelaşi lucru ca în tinereţe... cînd juca... cînd... s-a întîmplat pentru prima oară.

– Şi, la urma urmei, i-a spus, privindu-l în timp ce el îi încheia colierul de perle, am deja două.

– Faci pe grozava.

– Mă înţelegi greşit, i-a răspuns Faye, roşind.

Era seducătoare în rochia de catifea neagră care se mula pe sînii ei încă tari şi perfect rotunzi. Ward şi-a băgat mîna sub rochia ei, pînă cînd Faye l-a alungat. Ţinea să arate impecabil. Toată lumea va fi atît de frumoasă şi atît de tînără, iar ea avea patruzeci şi şapte de ani... patruzeci şi şapte... Cum de s-au întîmplat atît de repede toate? Parcă nu trecuse nici un an de cînd avusese douăzeci şi doi de ani... apoi douăzeci şi cinci... şi

era îndrăgostită nebuneşte de Ward Thayer... şi dansau în fiecare seară la *Macambo.* S-a uitat visătoare la Ward, cu gîndul la trecutul îndepărtat. El a sărutat-o pe gît.

– Eşti fermecătoare în seara asta, iubita mea. Şi cred că ai să iei premiul.

– Nu spune una ca asta!

Nu voia nici măcar să se gîndească la aşa ceva. De la întoarcerea din voiaj, totul mersese de minune între ei. Se crease o atmosferă romantică, în care nu mai încăpea nimeni altcineva. Pe ea n-o deranja. Îi plăcea să fie singură cu el, chiar dacă îşi iubeau atît de mult copiii. Aveau pur şi simplu nevoie unul de celălalt. În seara aceea, cînd au plecat de acasă împreună cu gemenele, îmbrăcate în rochii lungi şi cu perle la gît, Faye a văzut-o pe Anne care stătea în camera ei şi s-a oprit s-o sărute.

Arăta ca un copil părăsit şi singur şi lui Faye îi părea rău că n-o luau şi pe ea, dar era prea mică, avea abia cincisprezece ani... şi era şi o seară de luni, aşa că a doua zi dimineaţă, Anne trebuia să se ducă la şcoală. Şi-a reproşat totuşi că o lăsa acasă.

– Noapte bună, scumpa mea.

A sărutat-o rapid pe obraz, iar cea mai mică dintre fiicele ei a privit-o cu acelaşi aer nedumerit pe care îl avea mereu, de parcă s-ar fi întrebat cine este această femeie străină. Faye sperase că, după ce a stat cu ea în timpul naşterii, vor deveni prietene. N-a fost însă să fie aşa. Anne o învinuia în sinea ei pentru că o forţase să renunţe la copil şi, îndată după ce s-a întors de la spital, uşa s-a închis din nou. Nu lăsa pe nimeni să se apropie de ea. Cu excepţia lui Lionel, fireşte. El îi era şi mamă şi tată.

– Succes, mămico, i-a spus, într-o doară, după care s-a dus să-şi ia ceva de mîncare.

Pe Lionel l-au luat de la el de acasă. Îi stătea foarte bine în frac, unul dintre fracurile vechi ale lui Ward. S-a aşezat pe bancheta din spate a *Jaguar*-ului lui Faye, împreună cu gemenele, şi au flecărit tot timpul. Ward se

plîngea întruna că maşina nu mergea bine; nu înţelegea ce-i făcuse Faye. Era una dintre serile acelea în care toţi sînt nervoşi şi se prefac că nu se gîndesc la ceea ce se gîndesc de fapt.

Nu lipsea nimeni. Erau acolo Richard Burton cu Liz, amîndoi selecţionaţi pentru *Cui i-e frică de Virginia Woolf?,* iar ea purta un diamant cît un pumn. Erau şi surorile Redgrave, de asemenea selecţionate amîndouă. Audrey Hepburn, Leslie Caron, Mel Ferrer. Faye concura cu Antoine Lelouch, Mike Nichols şi alţii, pentru titlul de cel mai bun regizor. Anouk Aimée, Ida Kaminska, surorile Redgrave şi Liz Taylor îşi disputau titlul de cea mai bună actriţă. Scofield, Arkin, Burton, McCaine şi McQueen, pe acela de cel mai bun actor. Bob Hope îi amuza pe toţi în calitate de prezentator. Dintr-o dată, li s-a părut că au auzit numele lui Faye... obţinuse din nou titlul de cel mai bun regizor. S-a suit pe scenă simţind încă pe buze sărutarea lui Ward. Acum era în faţa lor, privindu-i pe toţi, ţinînd strîns, cu amîndouă mîinile, statueta de aur, la fel ca înainte, în 1942, cînd cucerise pentru prima oară titlul de cea mai bună actriţă... Parcă trecuseră o sută de ani şi parcă fusese ieri... douăzeci şi cinci de ani... Era la fel de surescitată.

– Mulţumesc... vă mulţumesc tuturor... soţului meu, familiei mele, colaboratorilor mei, prietenilor... vă mulţumesc.

S-a înclinat şi a părăsit scena şi, mai tîrziu, avea să-şi amintească cu greu de ceea ce se mai întîmplase în noaptea aceea.

S-au întors acasă la două noaptea. Ştia că gemenele n-ar fi trebuit să se întoarcă acasă atît de tîrziu, dar era o seară specială. O sunaseră, de la *Moulin Rouge,* pe Anne, dar ea nu răspunsese la telefon. Val a spus că, probabil, dormea, dar Lionel ştia mai bine despre ce era vorba. Era modul ei de a se izola, de a reacţiona la faptul că fusese lăsată pe dinafară. Şi, ca şi mama lui, era conştient că făcuseră o greşeală neluînd-o cu ei.

Abia mult mai tîrziu l-au lăsat la el acasă pe Lionel,

care şi-a sărutat încă o dată mama pe obraz. Gemenele au rămas neobişnuit de tăcute tot restul drumului. Vanessa era pe jumătate adormită. Val nu-i adresase nici o vorbă lui Faye toată seara. Turba de ciudă că mama ei fusese premiată. Lionel şi Vanessa îşi dădeau foarte bine seama de asta, numai Faye părea să nu observe cît de tare o invidia Val.

– A fost plăcut, fetelor?

Faye s-a întors spre ele, gîndindu-se la Oscar-ul pe care-l primise. I-l luaseră pentru a-l grava, dar îi simţea prezenţa ca şi cum l-ar fi avut în mînă. Nu-i venea să creadă că i se întîmplase din nou aşa ceva. Acum avea trei. S-a uitat bucuroasă la Val şi a fost uimită văzînd răceala din privirea ei, o ostilitate pe care înainte o ignorase. De data asta nu era doar mînie, era gelozie.

– A fost în regulă. Trebuie să fii foarte mulţumită de tine.

Erau vorbe răutăcioase, ceilalţi n-au părut să le dea atenţie, dar Faye a înţeles că Val a vrut s-o lovească în inimă şi nimerise drept la ţintă.

– E foarte emoţionant. Cred că aşa se întîmplă totdeauna.

– Am auzit că uneori se dau ca premiu de consolare.

Faţă de o asemenea enormitate, Faye n-a putut decît să izbucnească în rîs.

– Nu cred că sînt terminată din punct de vedere artistic, deşi nu se poate şti niciodată...

Adevărul era că uneori te ignorau într-un an şi se revanşau în anul următor. Deşi susţineau că nu este adevărat, toată lumea ştia că se întîmplă şi aşa.

– Asta crezi tu că a fost, Val? Premiu de consolare?

– De unde să ştiu?

A ridicat cu indiferenţă din umeri şi a întors din nou capul spre geam. Succesul lui Faye o rîcîia la inimă şi nu considera necesar să ascundă acest lucru. A fost prima care s-a dat jos din maşină, s-a dus în camera ei, a încuiat uşa şi n-a mai pomenit niciodată despre

Oscar, nici măcar în faţa lui Anne, a doua zi. Şi nici la şcoală, cînd prietenele ei au deschis vorba despre acest subiect şi au felicitat-o. I s-a părut o discuţie nelalocul ei, la urma urmei ea nu avea nici în clin nici în mînecă cu Oscar-ul şi oricum n-o interesa absolut deloc. S-a mulţumit deci să ridice din nou din umeri şi să ricaneze:

– Ei şi ce? Mare brînză!

Şi schimbă subiectul, trecînd la ceva care o interesa cu adevărat, la formaţia *Supremes.* Se săturase să tot audă vorbindu-se despre Faye Thayer. Nu era cine ştie ce de capul ei. Şi, într-o bună zi, o să le arate ea lor, o să fie o actriţă în comparaţie cu care Faye Price Thayer o să pară neînsemnată. Mai avea doar cîteva luni pînă cînd se va duce să le arate ea ce poate. Ardea de nerăbdare. Au să vadă ei. La naiba cu mama ei... Trei Oscar-uri? Şi ce? Rahat.

Capitolul 28

Gemenele au absolvit liceul la două luni după ce Faye obţinuse Oscar-ul, iar Greg a sosit acasă în vacanţă exact la timp pentru a lua parte la serbarea de sfîrşit de an, la fosta lui şcoală.

De data asta, nimănui nu i-a venit să plîngă. Cam pe la jumătatea ceremoniei, Ward s-a întors spre Faye şi i-a spus:

– Am impresia că acum ar fi cazul să ne dea *nouă* o diplomă.

Faye a ridicat ochii spre cer. Avea dreptate. Peste patru ani, vor veni din nou pentru Anne. Era ceva fără de sfîrşit. Peste doi ani, Greg îşi va termina studiile la Universitatea din Alabama. S-ar fi zis că-şi petrec jumătate din viaţă stînd să se uite cum se aliniază în faţa lor tineri în robă, cu tocă pe cap. Dar, deşi era acelaşi tablou, au fost emoţionaţi cînd le-au văzut şi pe gemene în această ţinută. Sub robe, purtau rochii albe, simple. A Vanessei era dreaptă, cu guler montat şi cu tiv brodat. Val avea o rochie de organdi, puţin prea pretenţioasă, şi pantofi foarte sexy, cu tocuri înalte, care-i puneau în valoare picioarele. Dar nu pantofii ei o deranjau cel mai

tare pe Faye. Valerie refuza cu îndărătnicie să facă cerere de înscriere la vreun colegiu, fie el din Est sau din Vest. Avea de gînd să se facă manechin, să joace teatru şi, în timpul liber, să frecventeze o şcoală de actorie, dar nu Conservatorul de Artă Dramatică de la *UCLA*, ci unul dintre cursurile la care se duceau să se perfecţioneze „adevăraţii actori", atunci cînd nu aveau angajament. Era sigură că se va pomeni colegă cu Dustin Hoffman şi cu Robert Redford. La fel de sigură era şi că va ului mapamondul, indiferent de ceea ce-i spuneau Ward şi Faye.

Înfierbîntata dispută dura de cîteva luni. Val era cea mai de neclintit dintre toţi. În disperare de cauză, Ward l-a spus că n-o va mai întreţine dacă va întrerupe şcoala, dar ea nu s-a emoţionat deloc. Cineva îi vorbise despre un fel de cămin de tinere actriţe din West Hollywood; pentru numai o sută optsprezece dolari pe lună, avea dreptul la un pat, într-o cameră locuită şi de alte fete. Două dintre actriţe jucau în seriale TV, una în filme porno – deşi a omis să le spună părinţilor ei acest lucru – alta fusese, cu un an în urmă, vedeta unui film de groază şi mai erau încă patru fete care lucrau ca manechine. Lui Faye îi făcuse impresia că seamănă a bordel şi-i împărtăşise această impresie şi lui Val. Dar gemenele aveau acum aproape optsprezece ani şi Valerie îi aducea mereu aminte de asta. Era o dispută în care părinţii nu aveau şanse de cîştig. Peste o săptămînă, i-a anunţat că se mută. Vanessa a făcut exact ceea ce avusese de gînd. Făcuse cereri la mai multe instituţii de învăţămînt de pe coasta de est, fusese acceptată de toate şi urma să plece în toamnă la Universitatea *Columbia*. Avea să rămînă acasă pînă la jumătatea lunii iunie şi apoi să plece la New York, unde să lucreze două luni, pînă la începerea cursurilor. Fusese angajată ca secretară la o editură şi era foarte încîntată. Greg intenţiona să plece în Europa, împreună cu nişte prieteni. Anne era singura care rămînea acasă. Au încercat s-o convingă să se ducă într-o tabără, dar ea a susţinut că e prea mare

pentru aşa ceva. Şi-ar fi dorit o săptămînă sau două de camping, împreună cu Lionel, dar el făcea un nou film pentru *Fox* şi nu avea timp. Ward şi Faye se pregăteau să înceapă o supraproducţie. De cînd obţinuse, pentru a treia oară, Premiul Academiei, Faye primea încă şi mai multe oferte decît înainte. Avea trei proiecte de realizat unul după altul, în anul următor, şi nici un pic de timp liber în perspectivă. A fost foarte bine, i-a spus Ward, că au prins ultimul tren pentru călătoria lor în Europa. Faye a fost întru totul de acord.

Petrecerea de după serbarea de absolvire a gemenelor a fost cea mai gălăgioasă dintre toate.

– Sîntem, probabil, prea bătrîni pentru aşa ceva, a fost de părere Faye, care era istovită, la patru dimineaţa, după plecarea ultimilor musafiri.

– Vorbeşte pentru tine, i-a răspuns Ward. Părerea mea este că fetele de şaptesprezece ani sînt acum mult mai atrăgătoare decît le ştiam.

– Fii atent! l-a avertizat Faye, în timp ce se întindea pe pat, pentru puţină vreme, pentru că la cinci trebuia să plece la studio.

Avea de pus la punct o scenă importantă. Ward urma să-şi petreacă ziua împreună cu Lionel şi cu Anne. Val se pregătea pentru un *rendez-vous* mortal, iar Vanessa avea alt program. Numai bunul Dumnezeu ştia unde sau cu cine era Greg, dar era, fără îndoială, ceva cu sport, bere sau fete. Părea pe deplin capabil să aibă singur grijă de persoana lui, aşa că Faye a plecat liniştită la lucru, îndată după ce Ward adormise.

Erau în plină vară. Valerie s-a mutat în apartamentul care îi făcuse atît de ispititor cu ochiul. Era un căsoi în care jumătate din paturi nu aveau nici măcar cearceafuri pe ele. În bucătărie se găseau trei sticle cu vodcă, două lămîi, trei sticle cu sifon şi nimic de mîncare în frigider. Pe celelalte fete le vedea foarte rar. Fiecare îşi avea viaţa ei, iubitul ei; unele aveau pînă şi telefon propriu. Niciodată nu fusese mai fericită, i-a spus Vanessei.

– Cum e şcoala de actorie? a întrebat Vanessa, ne-

putînd să înţeleagă cum a fost cu putinţă să se fi născut din acelaşi pîntec şi să fi trăit aceeaşi viaţă, în aceeaşi casă. Era greu să întîlneşti două persoane mai nease-mănătoare ca ele.

– N-am avut încă timp să mă înscriu, i-a răspuns Val, ridicînd din umeri.

În august, însă, a dat lovitura. Vanessa plecase de mult, locuia la hotelul *Barbizon* din New York şi căuta un apartament pe care să-l împartă cu o colegă de serviciu. Munca ei la *Parker Publishing* era grozav de plicticoasă, tot ce avea de făcut era să răspundă la telefon. Abia aştepta să se ducă la universitate. Tîrziu, într-o noapte, Valerie a chemat-o la telefon ca să-i spună că a obţinut un rol de figuraţie într-un film de groază.

– Nu-i formidabil?

Era trei dimineaţa. Vanessa căsca, dar nu voia să-i taie lui Valerie elanul. Îi părea bine că telefonase.

– Şi ce-o să faci?

– Traversez scena, şi în timpul ăsta, îmi curge sînge din ochi, din nas şi din urechi.

– E minunat, i-a răspuns Vanessa, stăpînindu-şi un geamăt. Cînd începi?

– Săptămîna viitoare.

– Grozav. I-ai spus mamei?

– N-am avut timp. O să-i telefonez în cursul săptămînii.

Amîndouă erau sigure că Faye nu va fi cine ştie ce încîntată. N-au spus însă nimic. S-ar fi zis că nu înţelegea niciodată nimic din ceea ce făcea Val, sau cel puţin asta era senzaţia acesteia. Nu era niciodată mulţumită de ea şi probabil că n-ar fi nici acum. Dar şi ea începuse cu roluri mici. La New York făcuse reclame ce erau transmise în timpul serialelor, vreme de un an, înainte să o descopere. Ea însă începea direct cu un film, i-a spus lui Van, care a preferat să nu-i răspundă că mama lor nu traversase niciodată platoul în timp ce-i curgea sînge din ochi, din nas şi din urechi.

– Cu slujba ta cum merge, Van?

Se simţea mărinimoasă. De obicei, n-o interesa nimeni, în afară de propria ei persoană şi Vanessa ştia foarte bine acest lucru.

– E în regulă, i-a răspuns Vanessa, căscînd din nou. De fapt, este destul de plicticoasă. Am întîlnit însă o fată simpatică din Connecticut. Ne-am gîndit să căutăm împreună o locuinţă lîngă *Columbia*. Şi ea o să înveţe acolo.

– A...

Conversaţia începuse s-o plictisească pe Val, aşa că a considerat că e vremea s-o încheie.

– Am să te ţin la curent.

– Mulţumesc. Ai grijă ce faci.

Erau bizar de apropiate, fără să fie de fapt apropiate; exista ceva care le lega, dar nu aveau nimic în comun. Era o dependenţă pe care Vanessa o simţise întotdeauna, dar n-o înţelesese niciodată pe deplin. Invidia alte surori care păreau să comunice perfect între ele. Ea nu reuşise să se apropie de nici una dintre surori. Şi-ar fi dorit o soră cu care să poată să stea de vorbă şi căreia să-i poată face confidenţe. De aceea se simţea atît de atrasă de fata din Connecticut.

În California, Anne descoperea acelaşi lucru. Într-o zi, întîlnise, pe Rodeo Drive, o fată care se plimba balansînd o poşetă roz şi mîncînd un cornet de îngheţată. Arăta ca o reclamă dintr-o revistă şi-i zîmbise. Anne a găsit-o foarte frumoasă. După o oră, a zărit-o din nou. Îşi lua masa de prînz, singură, la *Daisy*. Anne se oprise pentru un hamburger. Mama ei îi dăduse bani pentru două perechi de pantofi şi umblase destul de mult de una singură, uitîndu-se la cei ce se fîţîiau de colo-colo, sub soarele orbitor. Era o zi foarte caldă, dar bătea o briză plăcută. În cele din urmă a aterizat la o masă situată alături de masa fetei cu poşetă roz. Şi-au zîmbit din nou şi au intrat repede în vorbă. Avea plete şaten, aproape pînă în talie. Ochi mari, căprui şi părea să aibă vreo optsprezece ani, a apreciat Anne. S-a mirat că sînt exact de aceeaşi vîrstă.

– Bună, mă cheamă Gail.

– Pe mine mă cheamă Anne.

Dacă ar fi fost după ea, conversaţia s-ar fi încheiat aici, dar Gail părea să aibă multe de spus. I-a povestit că văzuse o fustă mişto la *Giorgio,* era din piele albă, cu adevărat moale, şi aveau şi nişte cizme formidabile. Anne a fost impresionată de magazinele la care-şi făcea această fată cumpărăturile şi i-a vorbit despre pantofii pe care-i văzuse la un magazin din susul străzii. Au discutat despre *Beatles,* despre Elvis şi despre jazz şi, în cele din urmă, au ajuns şi la subiectul şcoală.

– La anul, voi învăţa la Westlake.

O spusese ca şi cum ar fi fost cel mai firesc lucru din lume. Anne a făcut ochi mari.

– Zău? Şi eu la fel.

Era încă o coincidenţă fericită, pe lîngă potrivirea dintre vîrstele lor. I-a mărturisit fără mofturi lui Anne că suferise de febră glandulară, urmată de o perioadă de anorexie şi, una peste alta, pierduse un an de şcoală. Avea cincisprezece ani şi rămăsese în urmă cu o clasă. Anne a avut senzaţia că, pentru prima oară în viaţa ei, dă norocul peste ea.

A fost sinceră şi ea, pînă la un punct; existau lucruri pe care nu avea de gînd să le spună nimănui, de exemplu, despre copilul pe care-l dăduse de suflet. Erau însă şi lucruri pe care le putea spune.

– Şi eu am pierdut un an şi am rămas în urmă cu o clasă.

– Asta-i fenomenal.

Gail părea încîntată. Nimeni nu mai reacţionase în felul acesta. Anne era sigură că se va împăca bine cu această fată. Începea să aibă nevoie de o prietenă. Şi se săturase să stea singură, în fiecare zi, lîngă bazinul de înot al familiei Thayer. S-ar putea ca Gail să fie tentată să vină, din cînd în cînd, să-i ţină tovărăşie.

– Ce-ai făcut în anul în care n-ai învăţat?

Părea fascinată de noua ei prietenă neconformistă. Anne s-a străduit s-o facă pe blazata.

– Am fost o vreme la Haight-Ashbury.

– Serios? Ce vorbeşti? Şi te-ai drogat?

Făcuse ochii mari. Anne a ezitat o clipă, dar după aceea a ridicat din umeri.

– Nu-i cine ştie ce scofală.

Pentru ea, însemnase foarte mult, dar cunoscuse pe pielea ei şi preţul care trebuie plătit. Şi-a dat seama că Gail nu ştia nimic despre viaţă. Era scoasă ca din cutie, drăguţă, elegantă şi destul de răsfăţată. Era ceea ce unii numesc „o prinţesă evreică americancă". Pe Anne o intriga, pentru că toate fetele de la fosta ei şcoală erau anoste şi nici una dintre ele nu mai stătuse de fapt de vorbă cu ea, după ce s-a întors de la Haight, dar fata asta nu semăna deloc cu ele. Avea stil şi arăta bine şi era evident că avea o personalitate bine definită. Atracţia reciprocă dintre ele a fost instantanee. Terminaseră de mîncat, dar continuau să chicotească şi să se distreze de minune. Chelnerul se uita urît la ele, pentru că ţineau ocupate două mese pe terasă. În cele din urmă, Gail a sugerat să mai treacă o dată pe Rodeo Drive.

– O să-ţi arăt cizmele de la *Giorgio,* dacă te interesează.

Anne a fost şi mai impresionată cînd a descoperit că Gail avea acolo cont deschis şi a văzut cum se învîrteau toţi în jurul ei pentru a o convinge să cumpere ceva. Vînzătorii din magazinele de acest gen nu ştiau, de obicei, cum să scape mai repede de tineretul care nimerea acolo. Nu însă şi de Gail. Toată lumea îi spunea pe nume, ba chiar i-au oferit lui Anne o Coca-Cola de la bar. S-au simţit foarte bine, deşi, pînă la urmă, Gail a ajuns la concluzia că cizmele nu-i plac chiar atît de mult. La plecare, erau la fel de vesele ca la venire.

– O să-ţi arăt pantofii pe care i-am văzut eu.

Nu se distrase aşa de ani de zile, poate că niciodată. Cele două fete se împrieteniseră la cataramă şi petreceau o după-amiază straşnică, fără griji sau obligaţii.

– Mămica ta trebuie să cumpere foarte multe de la

Giorgio, altfel n-ar fi aşa de amabili.

Gail a rămas tăcută o vreme, privind în gol. Apoi s-a întors spre Anne.

– Mama mea a murit de cancer acum doi ani. Avea treizeci şi opt de ani.

Anne a rămas mută. Era cel mai îngrozitor lucru pe care-l auzise vreodată, într-un fel era mult mai rău decît tot ce păţise ea. Deşi nu ţinea la Faye şi uneori o ura de-a dreptul, ar fi fost cumplit să moară.

– Mai ai surori şi fraţi?

– Nu. Doar pe tăticu. De aceea cred că mă cam răsfaţă. Pentru că sînt tot ce i-a mai rămas. Mă străduiesc să nu profit, dar uneori e prea tentant. Ţine să mi se facă pe plac şi, dacă plîng, se necăjeşte.

– Bietul om, a zis Anne, rîzînd.

Gail a observat că are pistrui pe faţă. A fost curioasă să afle ce fel de oameni erau părinţii ei. Lui Anne nu-i făcea nici o plăcere să discute despre ei, dar, după ce Gail fusese atît de sinceră şi-i vorbise atît de deschis, ar fi fost nedrept să nu-i împărtăşească şi ea cîte ceva.

– Sînt O.K.

– Te înţelegi bine cu ei?

– Cîteodată. N-au fost prea încîntaţi cînd am întins-o.

Adevărul era că nu se înţelegea şi nici nu se înţelesese vreodată cu ei.

– Dar acum, au încredere în tine?

– Cred că da.

– Ai mai face-o iarăşi?

Noua ei prietenă îi stîrnea curiozitatea. Dar Anne a clătinat din cap.

– Nu, n-aş mai face-o.

– Ai surori sau fraţi?

Ajunseseră la magazinul de pantofi. În timp ce intrau, Anne i-a răspuns:

– Cîte doi din fiecare gen.

– Oho! Ce noroc pe tine! Şi cum sînt?

Gail arborase surîsul acela fermecător care dovedea că, dacă ar fi vrut, ar fi putut să joace de mică în filme.

Anne, care era mult mai puţin entuziasmată de familia ei, a lămurit-o cam fără chef:

– Fratele meu mai mare, Lionel, o să împlinească douăzeci şi unu de ani. S-a lăsat de şcoală şi face filme pentru *Fox.*

Nu-i spusese că e homosexual. Iar tonul profesionist cu care vorbise despre ceea ce făcea el în cinematografie a impresionat-o pe Gail. A continuat:

– Celălalt frate al meu e un tip sportiv şi învaţă la Universitatea *Alabama,* cu o bursă de fotbal. Intră în anul doi. Iar surorile mele sînt gemene. Una dintre ele a plecat de curînd pe coasta de est, ca să înveţe la *Columbia,* iar cealaltă încearcă să devină actriţă aici.

– Oho! Fain!

– Lionel este... am fost totdeauna apropiaţi... ceilalţi sînt... cum să spun... uneori sînt cam ciudaţi.

Şi ei spuneau la fel despre ea, dar acum nu-i mai păsa. Acum avea şi ea o prietenă.

Gail şi-a cumpărat două perechi de pantofi la fel, dar de culori diferite.

Puţin mai tîrziu, s-a uitat la ceas.

– Tăticu mă ia la patru din faţă de la *Beverly Wilshire.* Vrei să te ducem undeva cu maşina?

Anne ezita. Venise de acasă cu un taxi, dar ar fi fost mai plăcut să meargă cu Gail.

– Crezi că n-o să se supere?

– Absolut deloc. Îi place să facă chestii dintr-astea.

Îi place să ia persoane străine în maşină? Lui Anne i-a venit să rîdă. În anumite privinţe, Gail era naivă, dar tocmai asta era atrăgător la ea. Au traversat bulevardul Wilshire şi s-au postat în faţa somptuosului hotel, aşteptînd venirea maşinii. Gail a făcut semne frenetice în direcţia unui imens *Rolls,* în două tonuri de gri, pînă cînd acesta s-a oprit. La început, Anne a crezut că e o joacă, deoarece era o superbă maşină de lux, dar un bărbat voinic, lat în umeri şi semănînd bine la faţă cu Gail, s-a aplecat spre portiera din dreapta şi a deschis-o. Gail a sărit în maşină şi i-a făcut semn Annei s-o ur-

meze, explicîndu-i, între timp, bărbatului de la volanul *Rolls*-ului cine era fata care se suia în automobilul lui.

– Bună, tată, mi-am făcut o nouă prietenă. La anul, o să mergem la aceeaşi şcoală.

N-a părut supărat că are o pasageră în plus şi i-a strîns mîna cu căldură. Nu era ceea ce se cheamă un bărbat frumos, dar avea o faţă de om cumsecade, a apreciat Anne. Se numea Bill Stein şi Anne a înţeles că era avocat şi că profesa în lumea spectacolului. Era sigură că trebuia să-i ştie pe părinţii ei, dar nu i-a spus numele lor. S-a recomandat spunîndu-i prenumele ei: Anne.

Le-a dus la *Will Wright,* pe bulevardul Sunset, ca să le ia îngheţată. Lui Gail i-a spus că are o surpriză pentru ea: în seara aceea urmau să ia masa la *Trader Vic* şi după aceea să se ducă la un film, împreună cu nişte prieteni. Nostimada era că filmul fusese făcut de Ward şi de Faye, dar Anne le-a spus doar că l-a văzut şi că i-a plăcut, după care au vorbit despre alte lucruri. S-a simţit tot timpul urmărită de privirea lui, ca şi cum ar fi încercat să afle cine era sau, mai curînd, ca şi cum ar fi sorbit-o din ochi. Ciudat, însă în prezenţa lui se simţea în siguranţă, aşa cum rareori se simţise cu cineva. Cînd s-a despărţit de ei, i-a părut rău că o părăsesc. S-a uitat în urma *Rolls Royce*-ului, dornică s-o revadă cît mai curînd pe Gail. În drum spre casă, îi dăduse numărul ei de telefon, iar Gail îi promisese că o va chema a doua zi şi va veni apoi să înoate în piscină. Anne aştepta cu nerăbdare această revedere. Se întreba dacă o va aduce domnul Stein. Cînd a intrat în casă, s-a mirat văzîndu-l pe tatăl ei. Uitîndu-se însă la ceas, a constatat că era aproape şase.

– Bună, scumpa mea.

Tocmai îşi turna un pahar de vin. Faye nu era încă acasă şi avea să mai lipsească vreo două ore. Intenţiona să se relaxeze şi să urmărească ştirile la televizor, eventual să înoate puţin şi să bea un pahar de vin. Nu mai bea mult şi singura băutură pe care şi-o mai per-

mitea era vinul. A fost surprins văzînd cît de mulţumită părea Anne. Nu-şi putea închipui ce o determinase să fie aşa. Îşi petrecea în continuare cea mai mare parte a timpului, ascunsă în camera ei.

– Ce-ai făcut azi?

– Mai nimic, i-a răspuns, după o pauză destul de lungă.

După aceea a dispărut sus, ca de obicei, a închis uşa dormitorului ei, dar de data asta surîdea, gîndindu-se la noii ei prieteni.

Capitolul 29

La New York, Vanessa se simţea cît se poate de bine la hotelul *Barbizon,* rezervat în exclusivitate femeilor. Era situat într-un cartier plăcut, la intersecţia dintre strada 63 şi Lexington, avea piscină şi cafenea la parter. Îi oferea tot ce-i era necesar şi, de altfel, nu-şi petrecea prea multă vreme în hotel. Tot acolo locuia şi Louise Matthison. La sfîrşit de săptămînă, se duceau amîndouă pe Long Island, la prieteni de-ai Louisei şi, în cele din urmă, au închiriat împreună un apartament. Era situat în partea de vest a străzii 115. Îşi dădea seama că părinţii ei ar fi murit dacă ar fi văzut în ce fel de cartier stă. Era însă aproape de Universitatea *Columbia* şi toţi colegii locuiau în apropiere. Îi plăcea mai puţin decît la *Barbizon,* dar îi oferea mai multă libertate de mişcare. S-au mutat cu o lună înainte de începerea cursurilor şi făceau cu rîndul la cumpărături şi la curăţenie.

În ziua aceea fusese rîndul Vanessei să facă tîrguielile. Urca scările cu cîte o pungă mare sub braţ. Aveau un ascensor vechi, care mai mult nu mergea, decît mergea şi, oricum, îi era frică să nu se oprească între etaje. Era mai uşor să se suie încet-încet pe scări, pînă la

etajul al doilea. În după-amiaza aceea toridă de august, a văzut pe cineva care privea în jos spre ea.

– Aveţi nevoie de ajutor?

S-a suit, gata să refuze ajutorul, dar i-a plăcut cum arăta cel care o acostase. Tipul avea o alură firească şi un aer inteligent, care au atras-o instantaneu. Era genul de bărbat pe care sperase să-l întîlnească la *Parker,* atunci cînd se angajase. Acolo, însă, nu văzuse pe nimeni care s-o intereseze. Tînărul ăsta avea însă ceva care o intriga. Nu-şi dădea seama exact ce anume, poate doar teancul de hîrtii pe care-l ducea la subsuoară. Acesta i se părea că arată ca un manuscris. Nu se înşelase. Exact asta şi era, i-a explicat tînărul în timp ce lăsa pungile cu cumpărături în faţa uşii ei.

– V-aţi mutat de curînd?

Locuia acolo de ani de zile, dar pe ea n-o mai văzuse niciodată. Se instalase acolo cînd intrase la universitate, pe care o terminase cu un an înainte. Îi fusese însă lene să se mute de acolo; ar fi avut de sortat şi cărat prea multe hîrţoage. Strîngea material pentru o teză de filosofie şi intenţiona să scrie o piesă de teatru, dar a uitat de toate văzînd această fată zveltă, cu părul blond, care i-a răspuns dînd din cap, în timp ce-şi scotea cheia din poşetă.

– M-am mutat aici împreună cu o prietenă, acum două săptămîni.

– Intri la universitate de săptămîna viitoare?

Cunoştea genul. Era din 1962 la *Columbia* şi cinci ani, de fapt şase, sînt o perioadă destul de lungă. Ea, însă, îi zîmbea amuzată. De la o vreme, lumea îi dădea mai mulţi ani decît avea. O schimbare binevenită după ce, atîţia ani, toţi o crezuseră mai puţin rafinată şi mult mai mică decît sora ei geamănă.

– Nu. Abia la colegiu, dar mulţumesc pentru compliment.

– Pentru puţin, i-a răspuns el, zîmbind. Poate ne mai vedem.

– Mulţumesc încă o dată pentru ajutor.

L-a auzit tropăind pe scări, după care s-a trîntit o uşă la etajul întîi. Seara, i-a povestit Louisei, care a întrebat-o, bine dispusă, în timp ce-şi punea părul pe bigudiuri:

– Cîţi ani crezi că are? Pare a fi un tip drăguţ.

– Nu ştiu. Cred că e bătrîn. Mi-a spus că lucrează la o teză şi avea în mînă un manuscris.

– Poate că făcea pe nebunul.

– Nu cred. Trebuie să aibă în jur de douăzeci şi cinci de ani.

Louise şi-a pierdut, pe loc, orice interes; abia împlinise optsprezece ani şi considera că un băiat de nouăsprezece ani e destul de mare. La douăzeci şi cinci de ani, bărbaţii nu mai au nici un haz. Tot ce vor este să se suie cu tine în pat, de la prima întîlnire, iar Louise nu era încă dispusă să facă aşa ceva.

S-a dovedit că Vanessa ghicise bine, sau măcar pe aproape. Avea douăzeci şi patru de ani. S-au întîlnit din nou, într-o duminică seară, cînd fetele se înapoiau dintr-un weekend la Quogue. Cărau valijoare, rachete de tenis, enorma pălărie a lui Louise şi aparatul de filmat al Vanessei şi tocmai coborau din taxiul care le adusese de la staţia Penn. Îşi parcase peste drum *MG*-ul rablagit şi se uita la ele. Vanessa, în şort şi cu sandale, avea picioare foarte frumoase. Semăna cu Yvette Mimieux pînă şi la nas, era la fel, cîrn, şi avea nişte formidabili ochi verzi, pe care îi observase încă din ziua cînd o întîlnise pe scări. A traversat sprinten strada, aşa cum era, în şort, cu un tricou şi sandale, fără ciorapi.

– Bună!

Nu se prezentaseră şi nu-i ştia numele, dar s-a oferit să le ajute să-şi ducă bagajele. A luat ambele rachete şi cîte o valiză în fiecare mînă, plus propria lui servietă, ceea ce nu era puţin lucru, şi Vanessa încerca stîngaci să-i mulţumească. A lăsat toate să cadă grămadă în faţa uşii lor şi s-a uitat la ea.

– Măi, da' ştiu că duceţi toată casa cu voi.

Şi după aceea, în timp ce Louise intra în casă, i-a

spus în şoaptă:

– N-ai vrea să vii jos să bei un pahar de vin?

Vanessa ar fi fost tentată, dar avea senzaţia că vrea s-o agaţe rapid. Nu obişnuia să se ducă în locuinţele bărbaţilor şi de fapt nici nu-l cunoştea. Ar fi putut să fie foarte bine şi „Strangulatorul din Boston". El i-a ghicit însă gîndurile.

– N-o să fii siluită, îţi jur. Decît, doar, dacă o să fii de acord.

A măsurat-o din ochi, făcînd-o să roşească. Se întreba cîţi ani avea de fapt. Părea să aibă vreo douăzeci şi unu, dar îi spusese că este încă la colegiu. Poate că avea douăzeci sau chiar nouăsprezece. Avea un aer calm, liniştit şi o mină sănătoasă, care-l atrăgea. Dorea foarte mult să-şi petreacă un timp oarecare cu ea.

În loc să se ducă jos cu el, l-a invitat să bea o bere împreună cu ea şi cu colega ei de apartament. Nu era exact ce-ar fi vrut, dar, deoarece nu avea alegere, a acceptat politicos, le-a dus restul lucrurilor în hol, a închis uşa şi a privit în jur ca să vadă cum se aranjaseră. Totul fusese zugrăvit într-un galben deschis, pretutindeni erau răspîndite plante, mănunchiuri de stuf, reviste, cîteva litografii indiene. Pe un perete era atîrnată fotografia unei familii numeroase: un grup mare de persoane, lîngă un bazin de înot. I s-a părut ceva foarte californian şi a întrebat cine erau.

– Sînt ai mei.

A spus-o foarte simplu şi el n-a întrebat cine anume erau, dar Louise a izbucnit în rîs:

– N-ai de gînd s-o întrebi cine e mămica ei?

Vanessa a roşit pînă la rădăcina părului. Ar fi fost în stare să-şi omoare prietena. Nu putea să sufere să vorbească despre asta. Louise fusese însă foarte impresionată cînd aflase că mama ei este Faye Thayer. Îi văzuse toate filmele, inclusiv pe acelea în care jucase cu ani în urmă.

– Bine. Cine este mama ta? a întrebat tînărul înalt, zîmbind îndatoritor.

– Dracula. Dar a ta?
– Foarte spiritual.
– Mai vrei o bere?
– Sigur.

Îi plăceau ochii ei jucăuşi şi devenise chiar curios. Examinînd din nou fotografia, i s-a părut că are un aer familiar, dar nu i-a venit în minte nimic precis şi s-a întors iar spre Vanessa.

– Ai de gînd să-mi spui, sau va trebui să ghicesc?

– Prea bine, ce mare scofală? Mămica mea este Faye Thayer.

Era mai simplu să spună şi să termine decît să facă pe misterioasa. Pentru ea nu avea nici o importanţă şi nu se mai lăudase cu mama ei de cînd fusese în clasa a treia. De fapt, se învăţase să-şi ţină gura mai tot timpul. Nu era uşor să fii copilul unei celebrităţi şi cu atît mai puţin al uneia care cucerise trei Oscar-uri. Îi făcea, într-un fel, pe oameni, să pretindă mai mult de la tine şi, dacă nu erai la înălţime, erau foarte dispuşi să te critice. Iar Vanessa prefera să trăiască liniştită. Băiatul o privea acum mijindu-şi ochii.

– Foarte interesant. Îmi plac filmele ei. Unele dintre ele.

– Şi mie la fel.

I-a zîmbit. Cel puţin nu căzuse pe spate, aşa cum se întîmpla cu unii.

– Şi cum spuneai că te cheamă pe tine?

Adevărul era că nu-i spusese pînă acum.

– Jason Stuart.

Fata nu se împăuna deloc. Prietena ei se părea că acordă mult mai multă importanţă faptului. Jason s-a mai uitat o dată la fotografie.

– Şi cine sînt ceilalţi copii?

– Fraţii şi surorile mele.

– Da' mulţi mai sînt!

El era singur la părinţi şi nu fusese atras vreodată de familiile numeroase. Îi plăcea viaţa lui aşa cum era ea. Părinţii lui, oameni în vîrstă, se retrăseseră în New

Hampshire şi totul, deşi nu era cine ştie ce, avea să-i rămînă cîndva numai lui. Tatăl lui era avocat şi avea acum doar un mic birou de provincie, dar nu-l mai interesa practicarea avocaturii şi prefera să aibă o activitate cît mai redusă cu putinţă. Jason se gîndise că ar putea să devină şi el avocat, dar îl tenta mai curînd scrisul decît avocatura. După licenţă, va scrie o piesă de teatru, i-a spus Vanessei, la a treia bere. Nu că i-ar fi plăcut cine ştie ce să bea, dar era o căldură ucigătoare. Se coceau în casă, nu alta şi, după ce Louise s-a dus la culcare, au ieşit să ia o gură de aer. S-au plimbat pe Riverside Drive. El i-a vorbit despre Noua Anglie, ea i-a povestit despre Beverly Hills.

– Aş spune că sînt două lumi diferite, nu-i aşa?

Părea matură pentru vîrsta ei, modestă şi fără nazuri. Puţin mai tîrziu, i-a vorbit despre sora ei geamănă:

– Şi noi două facem parte din lumi diferite. Tot ce-şi doreşte ea este să ajungă mare vedetă. Deocamdată, a obţinut un rol într-un film de groază, în care nu are de făcut altceva decît să-i curgă sînge din urechi. Mie mi-ar plăcea să scriu, la un moment dat, un scenariu de film, dar de jucat n-aş juca, indiferent cît mi s-ar da pentru asta. Fără nici un motiv, i-a venit în minte Lionel şi a avut senzaţia că i-ar plăcea tipul ăsta şi că şi el i-ar plăcea lui Jason.

– Şi fratele meu face filme.

– Sînteţi cineva cu toţii.

În cel mai bun caz erau, probabil, insuportabili.

– Presupun că da. M-am obişnuit cu felul nostru de a fi. Iar acum, fiecare îşi vede de drumul lui. Una singură a rămas acasă.

Biata de Anne, care fugise la Haight şi făcuse un copil la care fusese obligată să renunţe. Vanessei îi era milă cîteodată de ea, deşi nici acum nu o înţelegea mai bine decît înainte. I se păreau că toţi sînt acum atît de departe, încît parcă aparţineau altei lumi. Se întreba cînd vor fi din nou împreună cu toţii, sau dacă vor mai fi vreodată. Părea ceva improbabil, deşi le promisese că

va încerca să vină acasă de Crăciun. Cine putea însă ştie ce se va întîmpla pînă atunci, sau dacă Lionel şi Val şi Greg vor fi acolo.

– Îţi place familia ta?

– Unii dintre ei.

Deşi nu avea nici un motiv special s-o facă, era sinceră cu el, fără să-i spună însă prea multe despre Lionel sau despre Anne. Nu avea de gînd să facă una ca asta.

– Sînt mai apropiată de unii decît de alţii. Fratele meu mai mare este cu adevărat un tip deosebit.

Ajunsese să-l respecte şi mai mult pentru că-şi asumase deschis propria sa condiţie. Ştia cît de greu trebuia să-i fi fost.

– Cîţi ani are?

– Douăzeci şi unu. Îl cheamă Lionel. Celălalt frate al meu, Greg, are douăzeci de ani, apoi e Val, sora mea geamănă, care are, evident, tot optsprezece ani, iar Anne are cincisprezece ani.

– Nu s-ar putea spune că ai tăi şi-au pierdut timpul.

Se simţeau bine împreună. A condus-o pînă la uşă.

– Vrei să luăm mîine prînzul împreună?

– Nu pot. Trebuie să mă duc la lucru.

– Aş putea să vin în centru.

Ideea nu-i prea surîdea. Ar fi vrut să stea acasă şi să scrie, dar era foarte atras de Vanessa.

– N-o să fie un deranj prea mare?

– Ba da. Dar îmi placi. Pot să pierd o oră sau două.

– Mulţumesc.

A doua zi, a luat-o de la *Parker,* au făcut o lungă plimbare şi au sfîrşit prin a mînca sandvişuri cu avocado de la un restaurant dietetic, pe care Jason îl cunoştea. Era interesant să stai de vorbă cu el, se lua în serios în anumite privinţe şi ar fi vrut ca şi Vanessa să facă la fel. Era de părere că scenariile sînt o chestie ieftină şi i-a sugerat să se gîndească să scrie o piesă de teatru serioasă.

– De ce? Pentru că asta este ceea ce vrei tu să faci?

Scenariile nu trebuie să fie neapărat chestii ieftine, să ştii.

Jason aprecia felul în care îi ţinea piept. A invitat-o şi la cină, dar Vanessa l-a refuzat.

– I-am promis Louisei că mă întîlnesc cu ea şi cu nişte prieteni.

Grozav ar mai fi dorit să se ducă şi el, dar nu şi-a manifestat această dorinţă. Se întrebă dacă era vorba şi de vreun băiat. Şi chiar era: prietenul Louisei. Vanessa nu voia să se arate prea ahtiată de a fi împreună cu Jason. Îi plăcea însă tot atît de mult, cît îi plăcea ea lui. În toată seara aceea, în timp ce mîncau spaghete şi creveţi pe Houston Street, a fost cu gîndul la el şi abia aştepta să se întoarcă acasă. Cînd au ajuns în faţa locuinţei lor, a observat că la el lumina mai era aprinsă. Ar fi vrut să ştie dacă scria sau stătea doar aşa, şi a făcut cît mai mult zgomot cu putinţă, tropăind pe scări şi trîntind uşa, în speranţa că Jason va veni la ele. N-a venit însă două zile. Se decisese să facă pe indiferentul. Cînd a catadicsit să se ducă la ele, erau plecate în weekend. Nu s-au mai întîlnit pînă la mijlocul săptămînii următoare. A zărit-o într-o seară, cînd se întorcea de la lucru, aparent obosită şi înfierbîntată, după lunga călătorie cu autobuzul.

– Ce-ai mai făcut? a întrebat-o, surîzător.

Vanessa s-a bucurat. Credea că o uitase.

– Destul de bine. Cum merge cu piesa?

– N-am înaintat deloc. Am lucrat toată săptămîna la afurisita asta de teză.

I-a spus că, în toamnă, îşi va lua un post de suplinitor la o şcoală de băieţi, pentru ca s-o scoată la capăt cu banii. Nu era prea încîntat de perspectivă, dar această ocupaţie avea să-i lase destul timp pentru scris, şi pentru el asta conta cel mai mult. Seriozitatea lui i-a făcut o impresie deosebită Vanessei. De fapt, era serios în multe privinţe, iar acum era tot mai serios interesat de ea.

De data asta, cînd a invitat-o să iasă împreună, i-a

răspuns că e liberă. S-au dus la un mic restaurant italian din apropiere, au băut mult vin roşu şi au flecărit pînă aproape la unu noaptea, după care au plecat alene spre casă. Vanessa se uita mereu peste umăr, de teamă că ar putea fi agresaţi. Nu se deprinsese încă cu New York-ul şi cartierul nu se număra printre cele mai sigure. Dîndu-şi seama că era neliniştită, Jason i-a cuprins umerii cu braţul şi a făcut-o să se simtă în siguranţă alături de el. A condus-o pe scări. La etajul întîi, Vanessa a părut să ezite, dar şi-a continuat drumul. El a atins-o uşor pe braţ.

– Vrei să intri să bem ceva?

Băuse destul şi bănuia la ce anume se gîndeşte el. Era aproape două noaptea şi, dacă ar fi intrat, ar fi fost ca şi cum ar fi cerut ea însăşi lucrul acela. Nu era încă pregătită pentru a se lega astfel de nimeni, nici măcar de Jason, deşi o atrăgea foarte tare.

– În seara asta nu, Jason, dar îţi mulţumesc.

Părea dezamăgit cînd a condus-o pînă la uşa ei şi tot dezamăgită se simţea şi ea. Pentru prima oară în viaţa ei dorea cu adevărat un bărbat. O amuzase dintotdeauna să flirteze cu băieţii, dar nu era ca Val. Nu simţea nevoia de a face cuceriri şi nici nu murea de dorul nimănui. Unii băieţi îi plăcuseră, nici unul însă cine ştie ce. Pînă acum. Acum era cuprinsă de o dorinţă necunoscută. Şi-a dat seama că dorea să se culce cu el.

În următoarele cîteva zile, a încercat să se gîndească la altceva. A ieşit cu Louise şi cu prietenii ei. A luat chiar masa de prînz cu şeful ei de la *Parker* şi a observat că acesta ar vrea s-o seducă, dar n-a putut suporta nici măcar atingerea lui pe braţ. În seara aceea, cînd s-a dus acasă, nu şi l-a mai putut scoate din minte pe băiatul înalt, cu păr acaju, de la etajul întîi. Cînd l-a întîlnit, la sfîrşitul săptămînii, a fost aproape o uşurare. Îşi ducea lucrurile să le spele. Era singură, Louise fiind plecată din nou la Quogue, dar nu i-a spus asta lui Jason. Nu voia să pară că-l încurajează.

– Ce-ai mai făcut, fetiţo?

Încerca s-o facă să se simtă mică şi să-i fie ruşine că nu s-a culcat cu el. Şi chiar i-a fost. Dar n-a arătat-o.

– Bine. Cum merge piesa?

– Normal. A fost însă prea cald, n-am prea putut lucra.

A observat că era bronzat. Făcuse, probabil, plajă pe acoperiş. Părinţii lui îl chemaseră pentru cîteva zile în New Hampshire, dar preferase să rămînă la New York. Acasă era prea mare plictiseală. Iar metropola prezenta, acum, o atracţie în plus. Aproape că i se accelera pulsul numai pentru că locuia în aceeaşi clădire cu ea. De multă vreme nu mai simţise o asemenea atracţie pentru cineva. Mai că-i era ciudă. Tocmai de aceea a tăiat-o scurt:

– La revedere, fetiţo.

Era uşor de înţeles unde se ducea şi putea să calculeze exact cît o să dureze spălatul, aşa că, peste o oră, cînd a auzit paşi grăbiţi pe scări, a deschis repede uşa. Ghicise bine. Vanessa se ducea sus cu o sacoşă cu rufe curate şi cînd a auzit uşa deschizîndu-se, a întors capul spre el.

– Salut. Vrei să mănînci ceva?

Întîlnindu-i privirea, Vanessa şi-a simţit inima bătînd cu putere. Se întrebă dacă Jason avea în vedere numai prînzul sau dacă se gîndea şi la altceva.

– Eu... bine... sigur...

Se temea să-l refuze din nou. S-ar fi putut să n-o mai cheme altădată. Nu era deloc uşor să fii atît de tînără şi să te afli pentru prima oară la New York, mai ales dacă erai fecioară, iar el un bărbat în toată firea. A intrat în apartament după el şi a lăsat sacoşa cu rufe lîngă uşă, bucuroasă că-şi pusese lenjeria la fund, aşa că nu avea să cadă afară.

Jason a făcut sandvişuri cu ton pentru amîndoi şi limonadă rece, pe care Vanessa a băut-o cu plăcere. Se mira singură constatînd cît era de relaxată în timp ce şedeau la masă şi ciuguleau cartofi prăjiţi din pungă.

– Îţi place la New York?

Simţea privirea lui intensă şi trebuia să se concentreze pentru a înţelege ce-i spunea. Între ei trecea un curent puternic, dar, oricît ar fi părut de bizar, n-o speria. Se simţea ca şi cum ar fi plutit pe valul gîndurilor lui. Aerul era plăcut, cald şi senzual. Afară totul încremenise. S-ar fi zis că va izbucni o furtună în după-amiaza aceea, dar singura lume reală pentru ei era camera în care se aflau.

– Îmi place foarte mult New York-ul.

– De ce?

Ochii lui îi sfredeleau sufletul, ca şi cum ar fi căutat pe cineva, ceva, adus de ea.

– N-aş putea încă să spun. Îmi pare bine că sînt aici, asta-i tot.

– Şi mie.

Vocea lui era mîngîietoare şi senzuală. Se simţea atrasă fizic în direcţia lui, fără să-şi dea măcar seama că mîinile lui o trăgeau aproape, îi atingeau coapsele, le mîngîiau, îi frămîntau carnea. Dintr-o dată a simţit buzele lui peste ale ei şi mîinile lui pe sîni şi o dorinţă care-i izbucnea violent dintre picioare, în timp ce degetele lui se mişcau îndemînatic acolo şi i s-a tăiat răsuflarea, în timp ce stăteau întinşi pe canapea, dar, dintr-o dată, a început să-l roage să se oprească. A părut surprins, s-a ridicat şi s-a uitat în jos spre ea.

– Te rog... nu...

Nu siluise niciodată pe nimeni şi, evident, nu avea intenţia s-o facă, pentru prima oară, acum. Părea aproape jignit. Nu înţelegea ce se întîmplă. Vanessa a izbucnit în plîns.

– Eu nu... eu niciodată...

Şi totuşi, îl dorea. Dintr-o dată, Jason a înţeles. A strîns-o în braţe. Ea îi simţea căldura, parfumul şi forţa reţinută a trupului care mirosea a lămîie, nu era sigură dacă de la săpun sau de la colonie, dar îi plăcea mirosul şi ştia că-i plăcea şi el. O privea cu tandreţe. Înţelesese totul, dar asta îl făcea s-o dorească şi mai mult.

– Nu mi-am dat seama...

S-a depărtat puţin de ea, ca să-i îngăduie să respire şi să se gîndească. Nu voia s-o forţeze.

– Ai prefera să mai aşteptăm?

Vanessa a clătinat uşor din cap, stînjenită de propria ei sinceritate. Nu voia să aştepte deloc şi, o clipă mai tîrziu, el a luat-o în braţe şi a dus-o ca pe o păpuşă de cîrpă în patul lui, a dezbrăcat-o de cele cîteva lucruri pe care le avea pe ea – şortul, bluza fără mîneci, chiloţii, sutienul. Se simţea ca o fetiţă mică în mîinile lui. A venit în pat lîngă ea, întorcîndu-se cu spatele după ce s-a dezbrăcat, ca să n-o înspăimînte. S-a gîndit la toate, a mîngîiat-o peste tot şi, atunci cînd au izbucnit fulgerele şi trăsnetele, era lîngă el, în extaz. N-a ştiut niciodată cu siguranţă dacă furtuna fusese reală, sau dacă fusese doar o parte din ceea ce o făcuse el să simtă, dar, după ce s-au liniştit, Jason era culcat lîngă ea, ploaia bătea în geam şi Vanessa îi surîdea dulce. Cearceaful era pătat de sînge, dar lui nu părea să-i pese, îi repeta întruna numele, cu mîinile îi mîngîia faţa, cu buzele îi mîngîia trupul şi după aceea i-a desfăcut din nou picioarele şi s-a jucat cu limba în ea pînă a făcut-o să ţipe. După aceea a intrat din nou în ea şi de data asta furtuna n-a mai fost în atmosferă, ci numai sufletul ei, în timp ce striga, în extaz, numele lui Jason şi se simţea purtată foarte departe de braţele lui puternice.

Capitolul 30

– Motor!

Regizorul strigase pentru a unsprezecea oară şi Valerie trebuia să traverseze din nou în fugă platoul, în timp ce vopseaua roşie se scurgea din urechi şi din nas, mînjindu-i obrazul. De fiecare dată trebuia să se spele pentru a începe din nou. Era cel mai agasant lucru pe care-l făcuse vreodată, numai că, după asta, avea să ajungă o mare vedetă... era sigură... cineva o va descoperi... Şi va sfîrşi prin a juca avîndu-l ca partener pe Richard Burton sau pe Gregory Peck sau pe Robert Redford... nici măcar Dustin Hoffman n-ar fi de lepădat... Regizorul a strigat „Motor!" pentru a nouăsprezecea oară şi ea a luat-o din nou de la capăt. Vopseaua i se scurgea în păr şi regizorul îl certa pe machior că nu are consistenţa potrivită. Cînd a strigat din nou „Taie", Faye a ieşit de pe platou în vîrful picioarelor. Valerie nu ştia că fusese acolo, dar Faye se simţise prost pentru ea. Era un rolişor jalnic, i-a spus în după-amiaza aceea lui Ward. În realitate era chiar şi mai rău. Era jenant.

– Aş vrea să facă ceva ca lumea cu viaţa ei, de

exemplu, să se înscrie la o şcoală.

– Poate că o să facă totuşi ceva cu viaţa ei, Faye, aşa cum ai făcut şi tu.

– Dar, pentru numele lui Dumnezeu, asta s-a întîmplat acum aproape treizeci de ani. Vremurile s-au schimbat. Nici măcar nu ştie să joace.

– Cum poţi să-ţi dai seama după un asemenea rol?

Încerca să fie nepărtinitor şi i se părea că Faye e mult prea severă.

– Nu-i nici măcar în stare să umble cum trebuie pe scenă.

– Crezi că tu ai fi în stare, cu vopsea înfundată în nas şi în urechi? Eu unul sînt de părere că-şi dă destul de multă osteneală.

– Iar eu una sînt de părere că face o prostie.

A mai obţinut însă un rol de acelaşi calibru ca primul şi era foarte încîntată. Pe Faye, situaţia o îngrijora. A încercat s-o întrebe, cu tact, dacă o mulţumeşte să facă astfel de filme, dar Valerie a luat-o drept o insultă şi i-a răspuns privind-o cu nedisimulată ură:

– Tu ai început cu reclame pentru fulgi de cereale, eu încep cu sînge, dar în fond e acelaşi lucru. Şi, într-o bună zi, dacă o să vreau, o să ajung exact unde ai ajuns şi tu.

Era un obiectiv ambiţios. Uitîndu-se la cele două femei care se înfruntau, lui Ward i s-a făcut milă de Val. Ţinea cu atîta disperare să se i-a la întrecere cu Faye, încît uneori uita să fie ea însăşi. Spre deosebire de Anne, care, în ultimele luni, îşi revenise, s-ar fi zis. Arăta mai calmă, mai matură şi noua ei şcoală părea să-i placă. Avea o nouă prietenă cu care îşi petrecea aproape tot timpul, o fetiţă a cărei mamă murise, pare-se, cu cîţiva ani în urmă. Cele două fete erau acum nedespărţite. Tatăl îşi adora fiica şi era dispus să le ducă oricînd cu maşina la tot felul de spectacole şi de jocuri, să le lase acolo, să la ia acasă. Faye şi Ward considerau că e un mare noroc. De la ultimul premiu al Academiei, nu mai aveau pic de timp liber. Îi erau recu-

noscători lui Bill Stein că avea atîta grijă de Anne. Ward îl cunoştea vag, drumurile lor se intersectaseră o dată sau de două ori, dar numai din întîmplare. Părea un om cumsecade şi era de înţeles că-şi răsfăţa copila. Numai ea îi rămăsese de cînd îşi pierduse soţia. Nu avea pe cine să răsfeţe, decît pe Gail, iar acum şi pe Anne.

Îi dăruia mereu lucruri frumoase, un pulover atunci cînd i-a cumpărat unul lui Gail, o poşetuţă roşie *Gucci,* o umbrelă galbenă de la *Giorgio,* într-o zi cînd începuse să plouă. Nu aştepta nimic în schimb. Intuise însă că e foarte singură şi că Faye şi Ward au foarte puţin timp pentru ea. Îi făcea plăcere să-i cumpere şi ei, ca şi lui Gail, tot felul de lucruri.

– Totdeauna eşti foarte bun cu mine, Bill.

Îi dăduse voie să-i spună aşa, de fapt ţinea chiar la asta, a insistat de mai multe ori şi, în cele din urmă, a început să-i spună aşa, deşi era puţin cam intimidată.

– De ce n-aş fi? Eşti o persoană simpatică, Anne. Ne face plăcere să fim cu tine.

– Şi eu vă iubesc pe amîndoi.

Cuvintele ţîşniseră din sufletul ei dornic de afecţiune. Bill era uneori înduioşat de ea. Presupunea că avea o suferinţă despre care nimeni nu ştia nimic. Nu-şi dădea seama în ce consta, dar ochii ei o lăsau să se întrevadă tot timpul, indiferent de dragostea cu care o înconjurau ei doi. Ştia că fugise, cu doi ani în urmă, la Haight şi se întreba dacă era vorba de ceva ce i se întîmplase acolo. O întrebase o dată pe Gail, dar se părea că nici ea nu ştie.

– Nu vorbeşte niciodată despre asta, tăticule. Nu ştiu, am impresia că părinţii ei nu sînt destul de atenţi cu ea.

– Aşa am bănuit şi eu.

Era, întotdeauna, foarte sincer cu Gail.

– Nu că s-ar purta urît, sau ceva de genul ăsta. Numai că lipsesc mai tot timpul. Toţi cei din casă. Fraţii şi surorile ei sînt mari şi au plecat care încotro, iar ea e totdeauna singură cu servitoarea.

Cel mai adesea lua şi mama de seară singură, dar se obişnuise.

– Nu trebuie să mai fie.

Familia Stein a luat-o sub aripa ei şi Anne s-a mai destins, încălzindu-se la căldura iubirii lor. Era ca o mică floarte pe cale de a se deschide. Lui Bill îi plăcea s-o vadă alături de Gail. Uneori îşi făceau împreună lecţiile sau stăteau pur şi simplu de vorbă, alteori înotau sau rîdeau de cîte o glumă pe care numai ele o ştiau. Era foarte bucuros cînd le cumpăra lucruri frumoase şi le făcea să zîmbească. Viaţa era scurtă. Aflase acest adevăr la moartea soţiei lui. Într-o zi, şedea lîngă piscină împreună cu Anne şi se gîndea la soţia lui. Era o zi caldă de toamnă. Gail se dusese în casă să aducă ceva de mîncare pentru toţi.

– Cîteodată, Anne, ai o mină foarte gravă. La ce te gîndeşti atunci?

Ajunsese să se simtă degajată în apropierea lui şi vorbele lui n-au mai speriat-o, aşa cum o speriaseră, uneori, la început. Se temea să n-o întrebe despre ceea ce nu intenţiona să spună nimănui. La fel de fel de lucruri, şi-a zis. La prietenul fratelui meu care a murit... la copilul pe care l-am părăsit... La numai cincisprezece ani avea stafiile ei, care o bîntuiau. Nu i-a spus însă nimic din toate astea.

– La zilele pe care le-ai petrecut la Haight?

Era o întrebare care-l frămînta mai demult. Anne nu s-a închis în sine şi nu s-a depărtat de el. Privirile li s-au întîlnit şi ceea ce a văzut în ochii lui Anne l-a întristat: o durere la care nimeni nu putea ajunge. Poate că va reuşi cîndva el. Îi era ca o a doua fiică, se şi mira că ajunsese să însemne atît de mult pentru el, în numai două luni. Se ataşaseră enorm de ea şi ea de ei. În afară de Lionel şi de John, erau primii oameni cărora le păsa cît de cît de ea, sau cel puţin aşa credea Anne.

– Într-un fel... Odată am renunţat la ceva la care ţineam foarte mult... a continuat, dînd în vileag mai mult decît ar fi vrut. Uneori mă gîndesc la asta, deşi nu

schimbă mare lucru.

– Eu n-am renunţat la nimic, i-a răspuns Bill, luînd-o de mînă, dar am pierdut un om la care ţineam foarte mult. Poate că este, într-un fel, cam acelaşi lucru. O pierdere. Şi poate că e chiar mai greu cînd renunţi de bunăvoie.

Credea că Anne vorbise despre cineva la care ţinuse şi se întrebă cum era cu putinţă ca, fiind atît de tînără, să sufere atît de mult. Nu i-ar fi putut trece prin minte că era vorba despre un copil. Şi ea şi Gail i se păreau a fi foarte inocente. Nevinovăţia lor îi mergea la inimă. Ochii lui Anne s-au îndreptat însă spre el cu o putere de înţelegere mult peste vîrsta ei.

– Trebuie să fi fost groaznic cînd a murit.

– A fost. A fost cel mai rău lucru care mi s-a întîmplat în viaţă.

Era de mirare cît de uşor îi venea să-i vorbească. Ea părea însă să-l înţeleagă foarte bine. Şedeau lîngă bazin, ţinîndu-se de mînă, ca doi vechi prieteni.

– Seamănă cu ceea ce mi s-a întîmplat mie.

Simţea o nevoie nebună să-i spună despre copilul pe care trebuise să-l dea, dar se temea că o să-i interzică să se mai vadă cu Gail. Există lucruri care e mai bine să rămînă nespuse, aşa că s-a abţinut.

– A fost chiar atît de cumplit, draga mea?

– A fost foarte, foarte rău.

Zi de zi se întreba unde o fi copilul şi dacă făcuse bine ceea ce făcuse. Poate că era bolnav sau murise sau poate că drogurile luate de ea îi dăunaseră deşi, după naştere, i se spusese că nu existau semne că ar fi fost aşa... Bill a privit-o mîhnit.

– Îmi pare foarte rău, Anne.

Îi ţinea mîna strîns, făcînd-o să se simtă ocrotită. Puţin după aceea a venit Gail, care a adus prînzul pentru toţi trei. I s-a părut că Anne e melancolică, dar asta i se întîmpla deseori. Era felul ei de a fi. N-a observat nimic deosebit la tatăl ei în ziua aceea, deşi în zilele care au urmat, părea s-o privească foarte insistent pe Anne.

Anne băga cîteodată de seamă, iar într-o zi, cînd erau singuri şi o aşteptau pe Gail să se întoarcă de la o prietenă, a avut prilejul să stea din nou de vorbă cu el. Venise ceva mai devreme de ora la care aranjase cu Gail. Bill ieşise de la duş şi era în halat de baie. I-a spus să se facă comod şi ea s-a întins pe canapea, cu o revistă în mînă. A simţit însă că Bill se uită la ea. A lăsat revista jos şi a simţit că o năpădesc toate simţămintele pe care le înăbuşea demult. Fără să scoată un cuvînt, s-a ridicat şi s-a apropiat de el. A luat-o în braţe, a sărutat-o apăsat, dar imediat a făcut efortul de a se depărta de ea.

– O, Doamne, Anne... iartă-mă... nu ştiu ce m-a apucat...

Anne l-a făcut însă să tacă, sărutîndu-l din nou, ceea ce l-a uluit. Şi-a dat seama instinctiv că nu era chiar novice. Cînd mîinile ei l-au căutat sub halat a înţeles că existau lucruri pe care nu le ştia nimeni despre Anne. I-a îndepărtat blînd mîinile şi i-a sărutat vîrfurile degetelor. Trupul lui o dorea intens, iar ea îl mîngîiase într-un mod atît de aţîţător, încît simţea că înnebuneşte, dar nu era atît de scos din minţi, încît să-i facă vreun rău sau să comită vreun act necugetat. În ochii lui nu era decît o copilă. Ştia că nu e bine ce se întîmplă. Era o fată de cincisprezece ani, aproape şaisprezece, şi cu toate astea... S-a aşezat pe canapea lîngă ea, şi-a strîns bine halatul şi a privit-o drept în ochi.

– Trebuie să stăm de vorbă despre asta... nu ştiu ce m-a apucat...

– Eu ştiu. Te iubesc, Bill.

Pronunţase atît de încet aceste cuvinte, încît lui i s-a părut că le visase. Era o nebunie. El avea patruzeci şi nouă de ani, iar ea cincisprezece. Era nepermis... nu-i aşa? Trebuia să-şi repete mereu acest lucru, dar, privind-o, n-a putut rezista. A sărutat-o din nou. Lupta împotriva unei dorinţe de nestăpînit. I-a luat mîna într-a lui.

– Şi eu te iubesc, dar nu voi lăsa să ni se întîmple aşa ceva.

Avea o voce chinuită. Pe Anne au podidit-o lacrimile. Se temea că o va da afară. Poate pentru totdeauna. Şi n-ar fi putut îndura aşa ceva.

– De ce? Ce e rău în asta? Li se întîmplă şi altora, nu?

– Dar nu cînd sînt de vîrsta ta şi a mea.

Între ei era o diferenţă de treizeci şi trei de ani şi nici măcar nu era majoră. Poate că, dacă ea ar fi avut douăzeci şi doi de ani, iar el cincizeci şi trei şi n-ar fi fost nici tatăl celei mai bune prietene a ei... Anne scutură din cap cu toată puterea. Nu avea de gînd să-l piardă. Refuza s-o facă. Pierduse prea mult în scurta ei viaţă şi, indiferent de argumentele lui, nu voia să-l piardă şi pe el.

– Nu-i adevărat. Li se întîmplă şi altor oameni care sînt exact ca noi.

Era atît de serioasă şi de drăgălaşă şi o iubea atît de mult... abia acum îşi dădea seama.

– Nu mi-ar păsa nici dacă ai avea o mie de ani. Te iubesc. Asta-i tot. N-o să renunţ la tine.

Totul era atît de melodramatic, încît i-a venit să zîmbească. A sărutat-o din nou, ca s-o facă să tacă. Avea buze tare dulci şi pielea ca de catifea. Nu avea însă dreptul să se atingă de ea. Din punct de vedere legal, ar fi fost viol calificat, indiferent de consimţămîntul ei. Ştia acest lucru.

– Ai mai făcut-o vreodată, Anne? Spune drept. N-o să mă supăr pe tine.

Avea talentul de a o face să spună totdeauna adevărul, fără să-i vină greu. Anne înţelegea, mai mult sau mai puţin, ce anume o întreabă. Le părea bine la amîndoi că Gail întîrzia.

– Nu aşa. Cînd am fost... la Haight... Am...

Era greu să-i explice, dar ţinea s-o facă. A suspinat cu atîta durere, încît l-a făcut să-i pară rău că o întrebase.

– Nu trebuie să-mi spui absolut nimic dacă nu vrei, Anne.

– Vreau să ştii.

S-a străduit să fie cît mai concisă şi să se exprime în termeni cît mai tehnici, dar propriile ei cuvinte i-au sunat groaznic în urechi.

– Am trăit într-o comunitate aparte şi am luat LSD. Am luat şi altele, dar mai mult asta, puţin peyotl... o mulţime de marijuana, dar mai cu seamă acid. Şi grupul cu care eram se deda la practici bizare...

– Ai fost siluită? a întrebat-o îngrozit.

A făcut semn cu capul că nu, continuînd să-l privească tot timpul în ochi. Oricît ar fi costat-o, trebuia să fie sinceră cu el.

– Am făcut-o pentru că am vrut... şi am făcut-o cu toţi, cred. Nu-mi amintesc prea bine. Era ca şi cînd aş fi fost în transă şi nu mai ştiu ce e amintire şi ce e vis... Dar cînd părinţii m-au luat acasă, eram însărcinată în luna a cincea. Sînt treisprezece luni de cînd am născut.

Ştia că nu va uita toată viaţa ei data de atunci. Ar fi putut să-i spună lui Bill şi cîte zile trecuseră peste treisprezece luni. Exact cinci.

– Iar părinţii m-au obligat să-l dau. Era băiat. Nu l-am văzut niciodată. Este cel mai rău lucru care mi s-a întîmplat vreodată. Şi faptul că l-am dat a fost cea mai mare greşeală din viaţa mea. N-o să mi-o iert niciodată. În fiecare zi mă întreb unde o fi şi dacă este bine.

– Ţi-ar fi distrus viaţa, draga mea.

O mîngîia încetişor cu o mînă pe faţă, foarte îndurerat pentru ea şi pentru suferinţele prin care trecuse. Era atît de diferită de Gail! Trecuse prin atîtea în viaţă! Prin prea multe pentru vîrsta ei.

– Aşa au spus şi părinţii mei. Nu cred că au avut dreptate.

– Ce te-ai face acum cu un copil?

– Aş avea grijă de el... aşa cum face cealaltă mamă. Nu trebuia să renunţ la el.

Bill ar fi vrut să-i spună că o să-i dăruiască el alt copil, dar ar fi sunat ca o enormitate. Au auzit cheia lui Gail în broască. Bill s-a depărtat în tăcere de ea, cu o

ultimă privire, o ultimă mîngîiere, un freamăt de dorinţă, stîngîndu-şi bine halatul şi amîndoi i-au zîmbit lui Gail.

În următoarele două luni, Anne s-a întîlnit cu el ori de cîte ori putea, numai ca să stea de vorbă, să se plimbe împreună, să-i împărtăşească gîndurile ei. Gail nu ştia absolut nimic şi Anne spera că nu va şti niciodată. Era, pentru amîndoi, fructul oprit. Şi totuşi nu se puteau decide să renunţe. Ajunseseră să aibă prea mare nevoie unul de celălalt. Şi el îi făcea confidenţe. Legătura dintre ei era castă, dar nu mai puteau să reziste multă vreme aşa. Cînd Gail a fost invitată pentru vacanţă de bunica ei, şi-au făcut un plan. Anne urma să le spună părinţilor că va sta la ei. Din ziua de Crăciun, pînă la întoarcerea lui Gail, avea să stea cu el. S-au gîndit la asta şi şi-au făcut programul cu anticipaţie. Aproape ca pentru o lună de miere.

Capitolul 31

Louise îşi dăduse seama de mult de ceea ce era între colega ei de apartament şi bărbatul de la etajul întîi. N-o dezaproba, deşi îl considera prea bătrîn pentru Van. La douăzeci şi patru de ani era deja bărbat. Îi părea rău că o vedea prea puţin pe Vanessa, dar avea şi ea prietenii ei, iar *Columbia* le ţinea ocupate pînă peste cap cu teme, proiecte, lucrări şi examene. Lunile zburaseră parcă şi era greu de crezut că vacanţa de Crăciun venise atît de repede. Vremea era rece. Îndată după Ziua Recunoştinţei, ninsese pentru prima oară în acel an.

Vanessa fusese încîntată şi s-a bătut cu bulgări de zăpadă cu Jason, în parcul Riverside. Aveau tot timpul foarte multe de făcut împreună, să se ducă la Cloister, la Metropolitan, la Guggenheim, la Muzeul de artă modernă, la operă, balet sau la concertele de la Carnegie Hall, plus permanenta atracţie exercitată asupra lui de Off Broadway. Jason ducea o viaţă culturală plină şi acum o lua de fiecare dată şi pe Vanessa cu el. Nu văzuseră împreună nici un film, în afară de cîteva filme vechi în cadrul unui festival organizat la Muzeul de artă

modernă. Jason continua să fie contra cinematografului. În timp ce ea învăţa pentru examene, el lucra la tază. Vanessa aprecia, într-un fel, seriozitatea lui şi intransigenţa convingerilor lui. Îl făceau să-i pară nu rigid, ci mai atrăgător.

– O să-mi lipseşti foarte mult în vacanţă.

Era culcată pe canapeaua lui şi avea o carte în poală. Cu ochelarii pe nas, Jason părea extrem de serios. A privit-o peste ochelari şi i-a zîmbit.

– O să fie probabil o relaxare să te întorci în „Ţara de Plastic", aşa numea el Los Angeles-ul. O să poţi să te duci zilnic la cinematograf cu prietenii tăi şi să mănînci tacos şi cartofi prăjiţi, pînă cînd ai să fii obligată să te întorci aici.

I-a venit să rîdă de felul în care îşi reprezenta el Los Angeles-ul. După el, în acest oraş oamenii alergau de colo-colo cu hamburgeri, tacos şi pizza în mînă, femeile cu bigudiuri pe cap, dansînd rock şi ducîndu-se la filme de duzină. Şi mai tare o amuza să-şi imagineze cum ar fi privit-o pe Val. Acum juca într-un nou film de groază. De data asta era acoperită cu o materie vîscoasă verde, ceea ce nu prea coincidea cu ideile lui despre ceea ce ar fi trebuit să fie cinematograful de calitate. O să fie plăcut, totuşi, să-i revadă pe toţi. Cîteodată i se părea că Jason se lua prea în serios, dar se simţea bine împreună cu el şi ceea ce spusese era adevărat: avea să-i fie dor de el în timpul vacanţei.

– Tu ce ai de gînd să faci?

Ultima oară cînd vorbiseră despre asta nu se hotărîse încă. Vanessa era de părere că ar fi trebuit să se ducă şi el acasă, dar ideea nu-l prea entuziasma. Vanessa observase că părinţii lui nu telefonau niciodată şi că Jason aducea rareori vorba despre el. Nici ea nu telefona prea des acasă, dar se considera foarte apropiată de toţi ai ei. Cînd a ridicat ochii, a văzut că Jason îi surîdea. Avea totuşi un fel de a fi tandru la care ea ţinea foarte mult. I-a întins o mînă pe care el a luat-o

şi a sărutat-o.

– Şi mie o să-mi fie dor de tine, să ştii. Ca să nu mai spun că la întoarcere o să am nevoie de cîteva săptămîni, ca să te readuc pe linia cea bună.

– Odată şi odată va trebui să vii cu mine în California.

Nici unul dintre ei nu era însă pregătit pentru aşa ceva. Jason se simţea intimidat de familia ei, iar perspectiva venirii lui la ea acasă o speria şi pe Vanessa. Ar fi însemnat că e ceva serios, sau cel puţin aşa ar fi crezut părinţii ei. Or, nu era. Era doar o primă iubire încîntătoare. Nu se aştepta la nimic mai mult, sau cel puţin aşa îşi spunea.

– O să-ţi telefonez, Jase.

Exact aceleaşi cuvinte le-a repetat pe aeroport, la 23 decembrie. El se decisese să nu se ducă acasă, ci să stea să lucreze la teză, ceea ce ei i se părea a fi un mod cam trist de petrecere a vacanţei. Jason i-s spus însă că o să se simtă bine, iar ea i-a promis că-i va telefona zilnic. A sărutat-o îndelung şi apăsat, ea s-a suit în imensa pasăre argintie, iar Jason şi-a băgat mîinile în buzunare, şi-a înfăşurat fularul în jurul gîtului şi a ieşit afară, în aerul rece. Ningea din nou. Se speriase constatînd cît de îndrăgostit era de ea. Îşi dorise să fie o legătură fără obligaţii reciproce. I se păruse, între altele, şi comodă, dat fiind că locuiau în aceeaşi casă. Acum, lucrurile stăteau cu totul altfel. Totul îi plăcea la ea; era serioasă, inteligentă, frumoasă, bună şi extraordinară în pat. Cînd a deschis uşa, apartamentul i-a făcut impresia unui cavou. Poate că ar fi trebuit să se ducă, totuşi, acasă. Ar fi fost însă prea deprimant. În orăşelul lor, viaţa era îngrozitor de monotonă, iar părinţii lui îl sufocau. Nu mai putea suporta. Deşi îi iubea, prefera să se simtă liber. Tatăl lui bea prea mult. Mama lui îmbătrînise atît de tare, încît ştia că va suferi văzînd-o. Era mai bine singur în New York. Îi fusese aproape imposibil să-i explice asta Vanessei, familia ei era cu totul altfel decît a lui. Fusese

chiar bucuroasă să se ducă acasă. Şi-a dat seama şi după vocea ei cînd i-a telefonat, în aceeaşi seară. Îl sunase aproape imediat după ce se dăduse jos din avion.

– Ei, cum ai găsit „Ţara de Plastic"?

Se străduia să pară mai puţin prost dispus decît era. Vanessa a început să rîdă.

– Exact la fel. Numai că tu nu eşti aici şi asta strică totul. Data viitoare trebuie să vii şi tu.

Îi plăcea la Los Angeles, dar acum începuse să-i placă şi la New York. Din cauza lui. Auzindu-i propunerea, a simţit că-l ia cu frig. Nu era în stare să se acomodeze cu o asemenea familie, în care toţi erau pe caii cei mari, deprinşi să fie mereu în prim-plan şi total vînduţi lumii filmului. Şi-o reprezenta pe Faye pregătind micul dejun, încălţată cu pantofi de lamé auriu cu tocuri înalte. I-a venit să rîdă de această imagine, în timp ce o întreba pe Van:

– Ce mai face sora ta geamănă?

– N-am văzut-o încă. M-am gîndit să trec pe la ea în seara asta. Aici e abia opt.

– Asta e din cauză că nu ştiţi să vă uitaţi la ceas, a tachinat-o Jason. Transmite-i toate cele bune.

Vorbiseră de cîteva ori la telefon şi i se păruse amuzantă, dar era sigur că n-o egala pe Van. Ce dor îi era de Van! Următoarele două săptămîni aveau să fie insuportabile.

– O să-i transmit.

– Să mă informezi dacă s-a înverzit.

O necăjise necruţător în legătură cu filmul acela cu năclăiala verde, spunîndu-i că era ceva tipic pentru Hollywood şi, probabil, cel mai bun lucru de care erau în stare. Vanessa se supărase. Mama ei făcuse filme bune, care vor ajunge probabil cîndva şi ele în arhivele Muzeului de artă modernă. Nu avea decît optsprezece ani şi familia trebuia să fie alături de ea. După aceea nu s-a mai legat de ea. S-ar fi îngrozit, însă, şi-a spus

Vanessa, dacă ar fi văzut cum arăta locuinţa lui Valerie.

Luase maşina tatălui ei şi se dusese la locuinţa pe care Val o împărţea cu cei puţin alte douăsprezece fete. Vanessa nu mai văzuse de cînd era o asemenea dezordine şi atîta mizerie. În *living-room* erau resturi de mîncare în farfurii, rămase cine ştie de cînd, în fiecare cameră erau paturi nefăcute, unele neavînd nici măcar cearceafuri; pe jos era o sticlă goală de tequila; în baie atîrnau la uscat ciorapi de toate culorile şi nuanţele şi pretutindeni plutea mirosul dulceag al prea multor parfumuri. În mijlocul acestei harababuri, trona Valerie, care îşi făcea veselă unghiile şi care s-a grăbit să-i povestească Vanessei despre rolul ei în film.

– Şi după aceea, ies din mlaştină... îmi ridic mîinile în sus, uite aşa, şi urlu...

A urlat şi Vanessa şi-a astupat urechile. Părea că n-o să termine niciodată. A impresionat-o cu adevărat. Se bucura să-şi vadă sora, fie chiar şi într-o asemenea ambianţă.

– Ai căpătat un ambitus extraordinar în ultimele luni.

– Am prilejul să exersez în fiecare zi cît încape.

– Cum poţi să stai într-un loc ca ăsta? a întrebat-o Vanessa, privind din nou în jur. Era sigură că ea ar fi înnebunit în două zile, dacă ar fi fost obligată să stea într-o asemenea duhoare, murdărie şi dezordine şi împreună cu fetele acelea. Valerie nu le dădea însă nici o atenţie. Ba chiar părea să se simtă bine aici, mult mai bine decît se simţise vreodată acasă, şi i-a şi spus-o Vanessei.

– Aici pot să fac tot ce-mi trece prin cap.

– Şi ce anume include asta? a întrebat sora ei geamănă, curioasă să afle ce isprăvi săvîrşise Val în ultimele trei luni. Vreo nouă iubire nebună, nebună?

Val a ridicat din umeri. Era la curent în privinţa lui Jason, deşi Vanessa nu-i dăduse amănunte şi nu intenţiona s-o facă nici acum. În viaţa lui Val existau cîţiva bărbaţi, unul la care ţinea şi trei cu care se culca, dar

ştia că sora ei ar fi fost şocată, aşa că nu i-a spus nimic. Nu însemna cine ştie ce pentru ea. Un pic de drog, un strop de băutură, o regulare pe cinste, în apartamentul vreunui băiat sau într-o cameră închiriată anume. La Hollywood se petrecea atît de bine, încît nu avea cum să fie rău să iei parte şi tu. Fetele din apartament se serveau una pe alta cu pilule, de parcă ar fi fost bomboane de mentă. Totdeauna se putea găsi undeva în casă o cutie deschisă. Cineva îi spusese să nu amestece sorturile, dar se părea că au efect oricum. Şi dacă s-ar fi întîmplat vreun accident, ar fi putut scăpa oricînd de bucluc. Nu era tîmpită, ca surioara ei, Anne.

– Dar tu? a răsturnat Valerie rolurile, începînd să se ocupe de unghiile de la cealaltă mînă. Cum e tipul cu care eşti tot timpul?

– Jason?

Vanessa făcea pe proasta. Val a început să rîdă.

– Nu. King Kong. E drăguţ?

– După standardele mele, da. Probabil că nu şi după ale tale.

– Asta înseamnă că are buză de iepure şi un picioar bont, dar e drăguţ şi tu crezi că e serios.

– Mai mult sau mai puţin. Lucrează la teza de doctorat.

Vanessa părea să fie foarte mîndră de el, ceea ce a făcut-o pe Val s-o privească mai atent. Ceea ce auzise îi displăcea profund. Detesta intelectualii. Slăbiciunea ei erau tipii à la Hollywood, în special cei cu părul lung, cămaşa descheiată şi alură de paznic de plajă californian.

– Cîţi ani are individul?

– Douăzeci şi cinci.

– Crezi că are de gînd să se însoare cu tine?

Ideea o îngrozea. Vanessa i-a răspuns însă imediat că nu se pune problema:

– Nu e genul lui şi nici al meu. Vreau să-mi termin şcoala şi să mă întorc aici să scriu scenarii. Pentru

moment, însă, e bine.

Scenariile constituiau un subiect în jurul căruia se certa tot timpul cu Jason. El considera că este prea talentată pentru a scrie „maculatură", dar ea continua să susţină că unele filme sînt foarte bune.

– Perfect, dar ai grijă să nu rămîi. Iei pilule?

Vanessa s-a simţit stînjenită de întrebarea prea directă şi a făcut semn că nu. Nu-i spusese nici măcar că se culcă cu el, dar sora ei geamănă o cunoştea mai bine decît oricine.

– Nu iei? s-a mirat Valerie, speriată de naivitatea ei.

– Jason este cel care are grijă.

A roşit tare, făcînd-o pe Valerie să rîdă. Prin cameră a trecut o fată îmbrăcată doar într-un bikini de satin roşu, ceea ce a făcut-o să se uite din nou la Val.

– Mămica a văzut casa asta?

Nu putea crede că ar fi văzut-o altfel ar fi scos-o pe Valerie de acolo în două ore, poate chiar mai repede.

– Doar o dată. Şi am făcut curat înainte de venirea ei. În ziua aceea nu mai era nimeni aici.

– Mulţumesc lui Dumnezeu. Te-ar fi strîns de gît pentru ce-i aici, scumpa mea prietenă.

Dar asta ar fi fost valabil pentru aproape tot ce făcea acum Val, de la micile prize de cocaină, la pipele pline de haşiş pe care le fuma, de la bărbaţii pe care-i încerca, la rolurile ei din filmele de groază. A răspuns foarte înciudată:

– Dacă ar fi după ea, n-ar trebui să fac absolut nimic din ceea ce-mi face plăcere.

I se oferise de curînd un prim rol într-un film porno, dar îl refuzase. Se temuse că mama ei ar fi putut afla. În timp ce se întoarcea spre casă, Vanessa nu-şi putea scoate din minte ideea că Valerie o luase pe căi foarte greşite. Scăpase de sub orice control. Şi nu avea decît optsprezece ani. O cunoştea însă destul de bine pentru a şti că nimeni n-ar fi putut s-o oprească. O luase de-a dura la vale. Tot ce putea să spere era că nu va păţi

ceva foarte rău, înainte de a ajunge acolo unde avea să ajungă.

– Cum ai găsit-o pe Val?

Tatăl ei o privise întrebător şi-i citise în ochi ceva ce, în nici un caz, nu avea de gînd să le spună.

– Bine.

– Cît de oribil e locul ăla?

Nici prin cap n-ar fi putut să le treacă în ce hal era. Vanessa se întrebă însă dacă nu cumva ştiau alte lucruri. Hollywood-ul era un orăşel mic şi, dacă Val îşi făcea de cap, nu se putea să nu fi auzit şi ei că se culcă cu toată lumea.

– Nu-i chiar atît de rău. Numai că se învîrtesc pe acolo o groază de fete care lasă farfuriile murdare pe jos.

Nu asta era partea cea mai urîtă. I s-a părut însă că este tot ce putea să le spună. De dragul lui Valerie, s-a străduit să atenueze impresia proastă.

– Cam ca o versiune mărită a camerelor noastre.

– E chiar atît de rău?

Ward nu s-a arătat prea şocat. I-a spus că a doua zi urma să sosească acasă şi Greg. Şi puţin după aceea, a intrat în cameră Anne. Ochii ei aveau o strălucire pe care Vanessa n-o mai văzuse niciodată.

– Bună, puştoaico.

A sărutat-o pe obraz şi ar fi putut jura că a simţit în părul ei parfumul unei loţiuni bărbăteşti. Nu era totuşi foarte sigură. Micuţa Anne se făcea mare. Va împlini, în curînd, şaisprezece ani. Vanessa şi-a dat seama că va fi frumoasă. Purta o rochie scurtă, avea picioare lungi şi subţiri, pantofi roşii foarte drăguţi şi o fundă în păr. În numai trei luni, înfăţişarea ei se schimbase radical. Părea de-o vîrstă cu Vanessa.

– Cînd te-ai făcut atît de mare?

Şi Ward o privea cu admiraţie. Se liniştise complet în ultimele luni şi-şi făcuse noi prieteni la noua ei şcoală. Mai ales pe Gail Stein, care părea a fi o fată grozav de

drăguţă, deşi era puţin cam răsfăţată. Şi ce dacă purta poşete *Vuitton* şi pantofi *Jourdan?* Era o fată cumsecade, serioasă, care ducea o viaţă sănătoasă, iar tatăl ei avea foarte mare grijă de ea. Era o evidentă schimbare în bine, după nenorocirea de la Haight. Faye şi cu el erau foarte mulţumiţi.

Anne nu şi-a pierdut multă vreme cu ei. Foarte repede, a dispărut la ea în cameră. La fel a făcut şi în ziua de Crăciun, după cină, dar erau obişnuiţi cu aşa ceva. Anne se ascundea de ani de zile în camera ei. De data asta, însă, îşi făcea geamantanul. A doua zi urma să se ducă la Bill pentru a-şi petrece vacanţa împreună cu el.

Capitolul 32

Anne îi spusese mamei, de cîteva săptămîni, că Gail a invitat-o să petreacă zece zile la ei, înainte de reînceperea şcolii. La început, Faye nu se arătase prea încîntată, dar Anne exploatase cu şiretenie slăbiciunile materne, insistînd asupra faptului că Gail era un copil unic şi nu avea nici măcar o mamă care să-i ţină de urît. De la moartea mamei ei, vacanţele nu-i mai făceau nici o plăcere. În cele din urmă, acest argument a înduplecat-o pe Faye.

– Locuieşte la numai cîţiva kilometri depărtare, Anne. De ce n-aţi putea sta amîndouă aici? De ce trebuie să dormi la ea?

– Aici e prea mare zăpăceală. Iar tu şi tăticu lipsiţi de acasă aproape tot timpul. Ce contează unde o să stăm?

Ward, care o urmărea, a observat că părea a fi intrat în panică. Nu voia s-o facă să se revolte din nou împotriva lor. Trecuseră doar prin asta cu doi ani în urmă. Poate că era mai bine să cedeze ei, în lucruri de mică importanţă, ca acesta, de pildă.

– Las-o să se ducă, fetiţo. Nu-i nimic rău în asta.

Tatăl lui Gail are grijă de ea ca o cloşcă de puii ei. N-o să se întîmple nimic. Şi, dacă o să ţii neapărat, poate veni acasă oricînd.

– O să mai fie cineva acolo?

Cînd era vorba de copiii ei, Faye nu avea încredere în nimeni. De data asta avea şi dreptate.

– Doar fata în casă şi bucătăreasa.

Aveau şi un grădinar, dar ştia că nu contează. De fapt, nici cele două femei n-ar fi trebuit să fie puse la socoteală. Au plecat amîndouă în concediu, imediat după ce Bill o urcase pe Gail în avionul care avea s-o ducă la bunica ei din New York. Faye nu avea însă de unde să ştie toate astea. Valijoara pe care şi-a luat-o Anne conţinea tot ce avea ea mai frumos de îmbrăcat şi cele mai fistichii cămăşi de noapte, inclusiv două pe care le cumpărase anume. După ce toată lumea plecase de acasă, a chemat un taxi şi a lăsat un bilet: „Ne vedem la 3 ianuarie. Sînt la Gail." Zece minute mai tîrziu, taxiul se oprea pe Charing Cross Road, la Bel Air. O aştepta în *living-room.* Gail plecase doar cu cîteva ore mai înainte, iar servitoarele lipseau şi ele. Erau, în sfîrşit, singuri. Plănuiseră luni de zile această escapadă, dar acum li se făcuse frică. Toată dimineaţa, Bill se întrebase dacă nu cumva şi-a pierdut minţile. În fapt, viola o fată de cincisprezece ani. Se hotărîse, deci, s-o ducă înapoi acasă, imediat după ce va sosi.

A încercat să-i explice acest lucru în confortabilul lui birou. Pe jos era o blană de tigru, iar pe pereţi atîrnau fotografii făcute de el lui Gail: Gail în clasa întîi... Gail cu o pălărie caraghioasă... Gail la patru ani, mîncînd îngheţată... dar ochii lui erau aţintiţi acum asupra lui Anne şi nu vedeau nimic din ce era în cameră. Iar ea îl vedea doar pe el, bărbatul pe care-l iubea atît de mult şi care voia acum s-o dea afară.

– De ce să plec?... De ce? De săptămîni întregi am pus totul la punct.

– Pentru că nu se poate, Anne. Sînt un om bătrîn. Tu eşti o fetiţă de cincisprezece ani.

Se frămîntase toată noaptea, în timp ce se răsucea în pat, neputînd să adoarmă, şi, în cele din urmă, îşi venise în fire. Nu avea cum să-l facă să se răzgîndească.

– Am aproape şaisprezece ani.

Era gata să plîngă. Bill i-a îndreptat părul care-i căzuse în ochi. Atingerea l-a electrizat din nou. Era cel mai dulce fruct oprit imaginabil. Nu trebuia să-i dea voie să stea nici măcar o oră, altfel n-ar mai fi fost răspunzător de faptele sale. Se cunoştea bine. Nu simţise ceva asemănător faţă de nimeni. Ce ironie crudă a soartei să fie o fată de cincisprezece ani!

– Nici măcar nu sînt virgină, Bill.

O spusese cu inima grea, privindu-l foarte mîhnită. Îl iubea atît de mult... era tot ce-şi dorea în viaţă. Era răsplata pentru toată suferinţa şi singurătatea pe care le suferise.

– Asta nu are nici o importanţă, draga mea. Celelalte experienţe ale tale nu contează. Au fost visuri stîrnite de droguri, halucinaţii. Nu trebuie nici măcar să te mai gîndeşti la ele. Le-ai lăsat în urmă. Nu e ca şi cum te-ai decide să ai o legătură cu un bărbat. În situaţia dată, nici unul dintre noi n-ar putea face faţă multă vreme. Şi după aceea, ce-o să ne facem? Cineva ar trebui să sufere şi nu vreau ca aceea să fii tu.

Nu i-a spus că s-ar fi putut foarte bine să fie el, că ar fi putut ajunge la puşcărie, dacă părinţii ar fi aflat că s-a culcat cu ea. Şi era posibil să afle, indiferent cîte măsuri de precauţie şi-ar fi luat. Anne îi spusese lui Gail să nu-i telefoneze acasă, deoarece tot n-ar fi putut vorbi cu toate surorile şi fraţii în jurul ei. Avea de gînd s-o sune ea, zilnic, pe Gail, pentru ca aceasta să nu aibă motiv s-o caute. Se gîndiseră la toate. Iar acum, el îi sfîşia inima: nu-i păsa dacă avea să sufere, nu-i păsa dacă avea să moară, atîta timp cît putea să fie împreună cu el.

– Dacă mă trimiţi acasă, o să fug din nou. Nu am altceva pentru care să trăiesc, numai pe tine te am, Bill.

Îi spusese un lucru cumplit. Trecuse prin prea multe pentru o fată atît de tînără şi, într-un fel, avea dreptate, era mult mai matură decît alte fete de vîrsta ei, în orice caz decît Gail. Dar fusese şi expusă la tot felul de grozăvii. Haight-Ashbury, comunitatea aceea stranie, copilul pe care-l născuse, dificultăţile ei cu părinţii. Părea nedrept să-i dea o nouă lovitură, dar era spre binele ei, şi-a spus, ridicîndu-se în picioare şi ţinîndu-i mîna într-a lui. O va duce chiar el acasă cu maşina. Dar Anne refuza să se mişte din loc. Stătea şi se uita la el distrusă, implorîndu-l din priviri.

– Te rog, fetiţo... nu se poate să rămîi...

– De ce?

S-a lăsat să cadă lîngă ea, pe canapea. Cît se putea lupta cu ea?... Nu era drept... la urma urmei, nu era decît un bărbat...

– Pentru că te iubesc prea mult.

A luat-o în braţe şi a sărutat-o tandru, cu intenţia de a o duce acasă imediat după aceea. Neînduplecarea lui a început însă să se evapore cînd a simţit în gură lava arzătoare a limbii ei şi, instinctiv, a început s-o pipăie între picioare. În ultimele cîteva săptămîni, mîngîierile lor deveniseră tot mai îndrăzneţe ori de cîte ori erau singuri.

– Te doresc atît de mult, micuţo, i-a şoptit răguşit, dar nu se poate... te rog...

– Ba da, se poate, i-a răspuns ea, tot în şoaptă.

Îl trăgea în jos, lîngă ea, pe canapea şi toate argumentele lui începeau să-şi piardă consistenţa... poate doar o dată... numai acum... n-o vor mai face niciodată... Dar, dintr-o dată, şi-a regăsit controlul de sine şi s-a smuls de lîngă ea. Picioarele îi tremurau, dar era ferm decis să depăşească acest moment.

– Nu, Anne, n-am să-ţi fac una ca asta.

– Te iubesc din toată inima.

– Şi eu la fel. O să te aştept doi ani, dacă va trebui s-o facem. Şi după aceea, te voi lua în căsătorie. N-o să-ţi distrug însă viaţa.

Anne a izbucnit, pe neaşteptate, în rîs, un rîs de fetiţă mică.

– Te iubesc atît de mult... Vrei să spui că ai să te însori cu mine cu adevărat?

Era uluită şi încîntată şi veselă şi mai fericită decît fusese vreodată.

– Da.

Fusese o oră de grea încercare pentru el, pentru amîndoi, desigur, dar mai cu seamă pentru el, nu dormise toată noaptea. Dorea într-adevăr să facă ceea ce-i spusese acum. Se gîndise mai demult la asta. Era încredinţat că şi Gail va accepta, la un moment dat, ideea. Şi alţi bărbaţi se căsătoriseră cu femei avînd jumătate din numărul anilor lor. Nu era cel mai rău lucru pe care l-ar fi putut face.

– Numai dacă ai să fii destul de smintită ca să te măriţi cu mine. Peste doi ani, tu o să ai optsprezece ani, iar eu cincizeci şi unu.

– După părerea mea, o să fim foarte potriviţi.

– Dar cînd tu ai să ai treizeci, iar eu şaizeci şi trei?

O punea la încercare şi urmărea expresia feţei ei. Cererea în căsătorie era foarte serioasă. Nu-şi putea închipui nici un lucru pe care şi l-ar fi dorit mai mult şi nu vedea de ce n-ar fi putut să fie fericiţi, atît el, cît şi ea. Voia să aibă grijă de Anne, s-o ferească de necazuri tot restul vieţii. Simţea că părinţii ei făcuseră extrem de puţin pentru ea, încă de cînd se născuse. În orice caz, mai puţin decît făcuse el pentru Gail. Gail era însă copil unic, iar ea era ultima din cinci şi, după cîte auzise, apăruse în viaţa părinţilor ei într-un moment dificil. Nu era, totuşi, o scuză. Îşi va petrece restul vieţii dîndu-i ceea ce pierduse. Totul. Chiar şi copilul la care renunţase.

– Mi se pare perfect.

Anne răspunsesea la a doua lui întrebare, legată de diferenţa de vîrstă dintre ei, şi părea cu adevărat neafectată.

– Să ştii că şi eu mă pricep la socoteli. Iar cînd o să

am şaizeci de ani, tu o să ai nouăzeci şi trei. Ce părere ai despre asta? N-o să-ţi doreşti atunci pe cineva mai tînăr?

Au rîs amîndoi şi Bill a început să se relaxeze. Fusese o dimineaţă de coşmar, bîntuită de spaime şi de remuşcări, dar acum totul revenea la normal, la clipele destinse pe care se obişnuiseră să le trăiască împreună, înainte de a o fi cerut de nevastă.

– Atunci, e lucru hotărît? Sîntem logodiţi?

Şi-au zîmbit fericiţi. Anne s-a aplecat spre el şi l-a sărutat din nou.

– Sîntem logodiţi şi te iubesc din toată inima.

Ca răspuns la cuvintele ei, a sărutat-o cu atîta tandreţe, încît trupurile lor parcă s-au contopit şi a trebuit să facă un efort pentru a se desprinde de ea... deşi nu mai voia cu adevărat s-o facă... Şi dacă tot se vor căsători... n-ar fi oare normal acum... doar o singură dată?... ca pentru a-şi pecetlui jurămîntul... S-a tras înapoi şi a privit-o în ochi, dîndu-şi seama că nu mai este în stare să judece limpede.

– Mă înnebuneşti, să ştii.

– Îmi pare bine. Pot să mai rămîn puţin?

Nu era nimic rău în asta. O mai făcuseră şi înainte, cînd Gail avea alt program, iar servitoarele erau libere. Singura deosebire era că atunci toată lumea se întorcea, în cele din urmă, acasă, în timp ce acum erau cu totul singuri. Bill i-a spus că va încălzi apa din piscină ca să poată înota amîndoi, iar ei i s-a părut o idee bună. Nu s-a ostenit să-şi caute un costum de baie şi s-a aruncat goală în apă. Bill a admirat pielea catifelată a membrelor ei lungi şi graţioase. Era o fată frumoasă, deşi nimeni din familia ei nu părea să o fi observat. Pentru ei era doar „micuţa Anne", fetiţa tăcută care se ascundea în camera ei. Acum, însă, nu se ascundea. Şi-a scos hainele şi s-a aruncat după ea. Au înotat pe sub apă ca nişte broaşte ţestoase, apoi s-au săltat, s-au prins unul pe celălalt de talie, iar Bill a tras-o încet spre el. Nu se mai putea stăpîni. O dorea prea mult. Trupurile

lor s-au întîlnit şi au rămas lipite unul de celălalt mîngîiat spatele şi ceafa şi a sărutat-o îndelung. A ajutat-o să iasă din bazin, a înfăşurat-o într-un prosop şi a luat-o în braţe şi a dus-o în casă. Nu mai rămăsese nimic de spus. Nu mai era capabil să reziste. Era pat. Trupul mâna cu o prinţesă fragilă. A culcat-o pe era încă puternic, avea muşchi tari, piciorele fermecătoare, deşi nu la avea copii frumoşi cîndva, îşi spuse Bill, decît la îi era gîndul acum. Nu se putea gîndi şi atingea fiecare părticică a trupului, mîngîindu-o şi tînd-o şi lăsîndu-şi limba să danseze preludiul de un undeva, dinlăuntrul ei, Anne îşi amintea cu adevărat dragoste pe care nu o cunoscuse niciodată. Bill nu s-a înainte. L-a mîngîiat uşor şi ea, pînă cînd, devenind nu putut abţine şi trupurile lor s-au unit, de atingere gur. Întregul lui trup s-a arcuit de plăcere, pulsînd în şi au dansat parcă împreună ore în şir, ca un soare cerului, pînă cînd, în sfîrşit, au explodat.

Capitolul 33

Zilele pe care le-au petrecut împreună au fost idilice. De data asta nu mai existau droguri, halucinogene, ritualuri sau fantasmagorii. Era numai Bill, cu tandreţea şi cu încîntarea pe care le aducea în viaţa ei şi cu bucuria pe care ea o aducea într-a lui. Timp de zece zile şi-au îngăduit să uite cît le va fi de greu în următorii doi ani. N-au ieşit în oraş. Au alergat, s-au jucat, au ascultat muzică. El i-a dat un pahar de şampanie, unul singur, în ceea ce au numit noaptea nunţii lor. Au făcut baie în cada lui, el îi citea, iar noaptea, în faţa focului, îi peria părul şi o iubea în feluri în care nu mai fusese iubită niciodată. Era, într-un sens, dragostea părintească pe care o nutrea dintotdeauna pentru Gail, îmbinată cu cea pe care o simţise cîndva pentru soţia lui şi pe care nu mai avea, de mai mulţi ani, cu cine s-o împărtăşească. Şi-a descărcat sufletul în faţa lui Anne, iar ea i l-a dăruit pe al ei. Era mai fericită decît fusese vreodată. Avea grijă s-o cheme la telefon în fiecare seară pe Gail, care-i spunea că se distrează foarte bine la New York. Nu se ostenise însă niciodată să telefoneze acasă. Ştiau unde este şi că-i este bine. Nici nu le-ar fi putut trece prin

minte ce făcea, de fapt, dar acesta era acum noul ei secret şi vor trebui să-l suporte încă doi ani

– Şi dacă o să afle Gail? l-a întrebat Anne, în timp ce se aflau în pat.

În ultimele zece zile umblase aproape tot timpul dezbrăcată, făcuseră dragoste întruna şi s-ar fi zis că lui nu-i va fi niciodată îndeajuns. Făcuse mai multă dragoste în aceste zece zile decît în ultimii zece ani. Întrebarea ei l-a pus pe gînduri.

– Nu ştiu. Presupun că la început va fi şocată, dar cred că o să se împace pînă la urmă cu ideea. Cred că cel mai bine ar fi să nu ştie nimic încă vreun an. Între timp, va mai creşte, va fi mai matură şi mai capabilă să înţeleagă sentimentele noastre. Cel mai important va fi, cred, să înţeleagă că putem împărţi şi cu ea iubirea care ne leagă, că nu va fi izolată. O iubesc la fel ca întotdeauna. Numai că acum te iubesc şi pe tine. La urma urmei, am dreptul să mă recăsătoresc la un moment dat... numai că s-ar putea să fie oarecum surprinsă aflînd că noua mea soţie va fi una dintre prietenele ei.

Anne era întru totul de acord cu el. Aproape în toate privinţele era de acord cu el. Acum, îşi imagina cum va arăta ca mireasă, cu voal alb şi avînd-o ca domnişoară de onoare pe Gail. Era un vis plăcut, dar încă foarte, foarte depărtat. În doi ani, se puteau întîmpla foarte multe lucruri.

O ştia mai bine decît oricine. Îi spusese lui Bill despre Lionel şi despre John, că erau homosexuali, că o luaseră la ei pînă la naşterea copilului şi că se purtaseră extraordinar de frumos cu ea... şi că John murise după aceea în incendiu, iar Li era încă distrus. Trecuse un an de atunci, dar tot nu-şi revenise. Locuia singur şi nu ieşea din casă decît pentru a se duce la lucru. O lua din cînd în cînd în oraş, la masa de prînz, dar era atît de tăcut, încît o înspăimînta. Bill a înţeles despre ce era vorba. Şi el se simţise la fel după moartea soţiei lui, dar a avut-o pe Gail, care i-a mai ridicat moralul. Începea să aibă impresia că ştia totul despre Anne, că-i cunoştea

toate secretele, toate temerile, sentimentele pentru Faye; era convinsă că părinţii ei n-o iubiseră niciodată şi asta o întrista.

– Va trebui să fim foarte prudenţi, micuţo. Nu numai cu Gail. Cu toată lumea.

– Ştiu asta. Am mai păstrat secrete.

Arborase un aer misterios. Bill a rîs şi i-a sărutat un sfîrc care s-a întărit instantaneu.

– Nu aşa, sper.

– Nu, i-a zis provocator Anne şi, după cîteva minute, făceau din nou dragoste. Nu se mai simţea vinovat. Asta era. Şi nu mai voia să piardă ceea ce avea. Nu va renunţa niciodată la ea. O să rămînă lîngă ea tot restul vieţii. I-a promis acest lucru cînd a condus-o acasă. Arătau obosiţi amîndoi. Nu dormiseră toată noaptea. Au făcut dragoste şi au stat de vorbă. Peste două ore trebuia să se ducă s-o ia pe Gail de la aeroport, iar seara aveau să se întoarcă servitoarele. Feerica lună de miere se terminase; acum trebuiau să păşească precaut, ţinîndu-se de mînă, în ceea ce avea să fie viaţa lor în următorii doi ani. Vor mai fi însă clipe ca acestea. Vacanţe în care vor izbuti să plece împreună, weekend-uri furate, o noapte, cînd şi cînd. Bill îi promisese că aşa va fi şi, cînd a intrat pe uşa principală, cu valiza în mînă, ochii ei erau încă luminaţi de iubire. S-a oprit şi a ascultat zgomotul uşor al *Rolls Royce*-ului care se depărta.

– Arăţi cam obosită, i-a spus mama ei, cînd a văzut-o intrînd.

Nu filmaseră în ziua aceea. Era duminică după-amiază. S-a uitat atent la Anne şi i s-a părut, totuşi, bine dispusă.

– Te-ai distrat bine, draga mea?

– Mmm... hmm...

– A fost, probabil, o continuă petrecere în pijamale, care a durat zece zile, a spus zîmbind Ward. Nu ştiu ce-i cu fetele de vîrsta ta, parcă n-ar vrea să se îmbrace niciodată.

Anne s-a mulţumit să zîmbească şi a dispărut, fără

un cuvînt, în camera ei. Vanessei i s-a părut că observă ceva care scăpase părinţilor ei, fără să-şi dea însă seama oxact ce putea fi. Ar fi vrut să stea de vorbă cu sora ei înainte de a pleca. N-a fost însă timp. Anne s-a dus a doua zi la şcoală. Vanessa mai avea cîţiva prieteni cu care ţinea să se vadă, seara şi-a făcut bagajele şi după aceea a trebuit să plece, fără să afle de ce îi luceau aşa ochii lui Anne, atunci cînd a venit acasă.

Capitolul 34

Fiecare dintre ei şi-a reluat viaţa dinainte. Val s-a întors la filmele ei de groază, la un pic de drog, la un bărbat nou în pat, ori de cîte ori era cu putinţă, iar Vanessa s-a întors la cursurile ei de la New York. Greg avea probleme cu notele, dar făgăduise că se va îndrepta. Anne nu părea să dea bătaie de cap nimănui. Îşi petrecea mai tot timpul liber la prietena ei, dar se deprinseseră deja cu asta. N-o vedeau mai niciodată. Împlinise şaisprezece ani şi şi-a găsit cu greu o seară în care să poată fi sărbătorită de familie. A doua zi, Gail şi tatăl ei au sărbătorit-o la *Bistro.* Faye n-a văzut nimic rău în asta. Se purtau extraordinar cu ea. I-a atras atenţia lui Anne să-i cumpere, din cînd în cînd, cîte un cadou lui Gail, ca să arate că apreciază tot ce fac pentru ea.

În februarie, Lionel i-a telefonat lui Faye la birou, ca s-o întrebe dacă poate să ia prînzul cu ea şi cu Ward. Era un gest neobişnuit şi Faye spera că anunţă o schimbare bună în viaţa lui, de exemplu, un nou film sau chiar o promovare, sau, eventual, intenţia de a-şi relua studiile. Nici unul dintre ei nu era însă pregătit pentru ceea ce avea să le anunţe Lionel.

Părea că şovăie, ca şi cum s-ar fi temut să nu-i necăjească, şi Ward a simţit că i se face rău. Te pomeneşti că voia să-i încunoştinţeze că s-a îndrăgostit de alt bărbat. Nu era dispus să asculte aşa ceva. Lionel şi-a luat însă repede avînd, nu avea cum să-i ia pe departe.

– Am primit ordin de recrutare.

Au rămas amîndoi cu gura căscată. Războiul din Vietnam era în toi şi preocupa pe toată lumea. Ward s-a îngrozit. Cu toate că-şi iubea foarte mult ţara, n-ar fi vrut să-şi sacrifice nici unul dintre băieţi pentru un război dubios, dus într-un loc pe care nu dădea nici două parale. Primele cuvinte ale lui Ward au consternat-o pe Faye:

– Spune-le că eşti homosexual.

Nu mai folosise niciodată acest cuvînt. Lionel a clătinat din cap, zîmbind.

– Nu pot, tăticule.

– Pentru numele lui Dumnezeu, nu te ruşina! S-ar putea să-ţi salveze viaţa!

Stătuse de vorbă şi cu Greg şi-l îndemnase să ia note mai bune. Atîta-i mai lipsea: să fie exmatriculat şi să fie trimis în Vietnam. Lionel avea însă scuza perfectă. Nu fusese prea neliniştit în privinţa lui.

– Fii rezonabil, băiete. Sau asta, sau pleacă în Canada.

– Nu vreau să mă eschivez, tăticule. N-ar fi corect.

– De ce, pentru numele lui Dumnezeu? Trebuie să scapi de chestia asta, Li. Nu vreau să te duci!

A bătut cu pumnul în masă, dar nimeni din cantină n-a ridicat măcar capul. Era atîta zgomot şi atîta vînzoleală, încît nimeni nu dădea atenţie nimănui, indiferent ce-ar fi purtat sau ar fi spus sau ar fi făcut. Ai fi putut să umbli în pielea goală şi să răcneşti din toate puterile şi toată lumea ar fi presupus că repeţi pentru un rol. Faye îi ascultase pe cei doi cu lacrimi în ochi.

– Nici eu nu vreau să te duci, iubitule.

– Ştiu, mămico. Nici mie nu-mi face cine ştie ce

plăcere, dar n-am încotro. Am stat de vorbă cu ei ieri şi cred că ştiu ce sînt, cunosc şi experienţa mea cinematografică şi vor să fac ceva legat de filme.

Ward şi Faye s-au mai liniştit.

– Ştii şi unde?

– Probabil că în Vietnam, pentru un an, şi după aceea încă un an în Europa.

– O, Doamne!

Ward s-a făcut alb la faţă, iar Faye a început să plîngă. Au urmat două săptămîni dezolante, în care Lionel şi-a lichidat treburile, şi-a părăsit slujba, s-a mutat din micul lui apartament şi, înainte de a pleca la instrucţie, a stat cîteva zile cu Faye şi cu Ward. S-au bucurat că pot fi cîteva zile împreună cu el, dar în fiecare dimineaţă plecau devreme la lucru. Ultima seară a fost foarte grea. Au ciocnit un pahar în cinstea lui, plîngînd cu toţii. A doua zi dimineaţă, la şase, au ieşit în faţa uşii şi i-au făcut semne cu mîna, în timp ce maşina lui se îndepărta. Faye s-a refugiat, hohotind de plîns, în braţele lui Ward. Se temea că nu-l va mai vedea niciodată. Ward o ţinea strîns şi plîngea şi el. A fost o perioadă sfîşietoare pentru toţi. Anne a făcut o plimbare lungă împreună cu Bill şi i-a spus ceea ce părinţii ei nu îndrăzneau să rostească cu glas tare: că nu-şi revenise după moartea lui John şi că pleca, poate, în Vietnam, pentru a se lăsa ucis. Era un gînd cumplit.

– Sînt sigur că nu-i adevărat, iubito. Face doar ceea ce crede el că e corect să facă. Şi eu am fost la război. Nu mor chiar toţi. Şi cum el lucrează în domeniul filmului, sînt sigur că n-o să i se întîmple nimic.

Nu era chiar aşa. Ştia că şi băieţii ăştia sînt deseori doborîţi, atunci cînd zboară la mică înălţime cu elicopterele, pentru a obţine cele mai bune imagini. Spera doar ca fratele lui Anne să fie în toate minţile şi ca ea să se fi înşelat în aprecierea stării lui de spirit. Dar Ward şi Faye nutreau, în secret, aceeaşi temere.

Numai Val părea sigură că fratele ei n-o să păţească nimic. Era atît de preocupată de propria ei viaţă, încît îi

vonea greu să se mai gîndească la altceva. Tocmai obţinuse un rol într-un film cu monştri, care urma să fie turnat în apropiere de Roma. Distribuţia era internaţională şi tot dialogul urma să fie dublat, dar ea nu avea, oricum, nici o replică. Fuseseră distribuite mai multe vodete de altădată, cu toatele în declin şi fără lucru de multă vreme.

– Grozav, nu?

O chemase la telefon pe Vanessa, ca s-o anunţe că va trece prin New York. Numai pentru o noapte, dar, oricum, va fi plăcut. Vanessa a invitat-o să stea la ea şi să facă cunoştinţă cu „prietenul" ei.

Valerie s-a dat jos din avion purtînd o fustă roşie de piele peste iegării purpurii, haină de blană, tot purpurie, şi cizme de lac care păreau nişte lămpi de neon. Puloverul ei era decoltat aproape pînă în talie, iar chica îl rămăsese la fel de sălbatică. Ridicîndu-şi ochii spre Jason, îmbrăcat, ca de obicei, în nuanţe de verde-stins şi de gri, Vanessa a tuşit stînjenită, întrebîndu-se ce naiba îi venise.

– Doamne sfinte, e reală? i-a şoptit Jason.

Frumuseţea ei era însă de netăgăduit, indiferent cît de ridicolă i-ar fi fost îmbrăcămintea, aşa că Van i-a întors-o ironic:

– „Ţara de plastic", în tot ce are ea mai bun.

Valerie s-a aruncat în braţele Vanessei, iar pe Jason l-a sărutat un pic prea drăgăstos pentru o primă întîlnire. Parfumul ei era prea tare şi, în timp ce se sărutau, Vanessa şi-a dat seama că părul îi miroase a marijuana. Seara s-au dus în Greenwhich Village, ca să asculte muzică de jaz. După aceea, s-au întors acasă şi au stat de vorbă în apartamentul lui Jason pînă la patru dimineaţa. El le-a umplut paharele cu tequilla, pînă cînd au terminat-o, iar Valerie a scos o cutie cu ţigări de marijuana.

– Serviţi-vă.

Şi-a aprins cu pricepere una. Jason a imitat-o, dar Vanessa ezita. Încercase doar o dată înainte şi nu i se

păruse cine ştie ce.

– Hai, surioară, nu fi încuiată.

Vanessa a acceptat, ca să nu facă opinie separată, dar a susţinut în continuare că nu are nici un efect asupra ei. Un efect, totuşi, a avut: au început să caute cu toţii, în paginile galbene ale cărţii de telefon, un local care să vîndă pizza toată noaptea. În final, s-au mulţumit să golească frigiderul Louisei şi al Vanessei, rîzînd şi chicotind, în timp ce Jason nu-şi putea lua ochii de la Val. Nu-i venea să creadă că se poate deosebi atît de mult de Van. Tot cu ochii la ea, a fost şi a doua zi cînd a suit-o în avion. De data asta purta un costum de piele vernil, pe care părinţii ei nu-l văzuseră niciodată. Împrumutase o mare parte din garderoba pe care şi-o luase cu ea de la colegele de apartament, dar nici una dintre ele nu se sesizase. Nimeni nu mai ştia ce al cui este. Oricum, nu pleca decît pentru cîteva săptămîni, în afară de cazul în care, ajunsă acolo, avea să-şi mai găsească ceva de lucru.

– Pa, copii, pa. Aveţi grijă de voi.

După care i-a făcut cu ochiul Vanessei.

– Tipul e baban.

– Mulţumesc.

Fetele s-au sărutat, iar Jason i-a făcut semne cu mîna în timp ce se suia în avion. Se simţea ca şi cum ar fi stat două zile în zona de acţiune a unui ciclon.

– Cum naiba a ajuns ea aşa, cînd tu eşti cum eşti?

– Nu ştiu. Nu sîntem la fel, cred, deşi facem parte din aceeaşi familie.

– Aparent.

– Ai vrea să mă schimbi pe Val?

Totdeauna se temuse de asta. Cu cutia ei de ţigări de marijuana, cu moralitatea ei laxă, cu părul ei roşu în vînt, Valerie atrăgea atenţia, scandaliza, seducea. Era foarte convinsă că s-ar fi culcat, fără probleme, cu Jason dacă ea, Vanessa, ar fi dispărut. Îşi cunoştea însă prea bine sora şi ştia că trebuie să aibă grijă. Prea mulţi băieţi îi furase, în decursul anilor, pentru ca să mai aibă

vreodată încredere în ea în această privinţă. Nu-i purta însă pică. Zi-i Val şi las-o-n pace, pentru ea chestiile astea nu aveau nici o importanţă.

– Încă nu.

Jason părea extraordinar de bucuros că nimerise poste cea mai liniştită dintre gemene.

A părut însă ceva mai puţin bucuros atunci cînd, la cîteva luni după aceea, Vanessa i-a făcut o sugestie. Legătura lor era pe drumul cel bun. Se mutase jos la el şi Louise îşi găsise imediat altă parteneră de apartament. Se înţeleseseră ca, dacă părinţii ei ar fi telefonat, ole s-o acopere, să le spună să aştepte şi să se ducă jos, să-i bată în uşă, astfel încît ea să poată să dea fuga sus şi să vorbească cu ei. Noroc că sunau foarte rar la telefon. Dacă ar fi venit la New York, Vanessa s-ar fi mutat înapoi pentru cîteva zile. Pînă acum, însă, nu veniseră. Erau prea ocupaţi cu ultimul lor film. Lionel era încă în Vietnam, dar, ca prin minune, totul mersese pînă acum bine. Valerie nu se întorsese încă de la Roma. Odată ajunsă acolo, mai primise un rolişor, de data asta într-un film cu cowboy, ceea ce reprezenta ceva nou pentru ea, şi făcuse de cîteva ori pe modelul, la Milano, le spusese la telefon. Ceea ce nu-i spusese lui Faye era că pozase în pielea goală.

Oricum, acum erau răspîndiţi în întreaga lume. Singura rămasă la Los Angeles era Anne. Ward dorea să închirieze, pentru două săptămîni, o vilă la lacul Tahoe şi voia să ştie dacă poate veni şi Van. Lionel va fi în permisie, Greg va termina cu serviciul pe care şi-l luase pentru vară, Val îi anunţase că se va întoarce pînă atunci de la Roma, iar Anne le spusese că va veni, dacă o lasă s-o aducă şi pe Gail. Ţinea să ştie dacă putea conta şi pe Vanessa, iar aceasta voia să-l aducă pe Jason, care s-a arătat însă speriat de perspectivă.

– În „Ţara de Plastic"? Pentru două săptămîni?

– Hai, măi, pînă atunci o să fii gata cu teza, iar lacul Tahoe este ceva real. Şi, în afară de asta, vreau să-mi cunoşti familia.

Exact de asta se şi temea. Îşi închipuia că toţi arată ca Val şi că va fi devorat de duşman. Era un băiat dintr-un orăşel neînsemnat şi nu avea mijloace de apărare contra lor.

– Pe Val o cunoşti deja, aşa că n-o să fii numai între străini.

– O, Doamne!

În următoarele cîteva săptămîni, a făcut tot ce i-a stat în putinţă pentru a o determina să se răzgîndească, dar ea a refuzat categoric. Îşi luase un serviciu pentru timpul verii, la o librărie din centru, şi zilnic, cînd venea acasă, îl pisa din nou.

– Nu mai putem vorbi şi despre altceva? Robert Kennedy a fost asasinat, politica acestei ţări este împuţită, fratele tău este în Vietnam. E musai să discutăm acum despre vacanţă?

– Da.

Vanessa îşi dădea seama că Jason se teme, dar nu înţelegea de ce anume. Erau inofensivi. Cel puţin ei aşa i se păreau.

– O să vorbim despre asta pînă cînd ai să accepţi să mergi.

– Rahat! Foarte bine! Merg!

Ţipase la ea numai pentru că o iubea enorm.

– Doamne, dar greu a mai fost!

Se luptase două luni să-l convingă. Cînd le-a telefonat părinţilor, au fost uimiţi. Vanessa era prima care voia să aducă pe „cineva", dacă n-o puneau la socoteală pe Gail, micuţa prietenă a lui Anne..

– Despre cine este vorba, iubito?

Faye se încruntase, dar se străduia să vorbească pe un ton cît mai firesc. O speria ideea că s-ar fi putut să nu fie destul de bun pentru Vanessa sau să nu-i vrea binele. De unde putea să ştie dacă era un tip cumsecade sau nu? Vanessa era încă foarte naivă în toate privinţele. Cu o săptămînă înainte, o întîlnise pe Valerie în compania unui individ care arăta ca un frizer şi care era atît de drogat, încît se ţinea pe picioare numai pentru

că era susţinut de Val. Cu fata asta va trebui să stea de vorbă mai pe îndelete. De cînd se întorsese de la Roma, o luase razna cu totul. Ajunseseră pînă la ea zvonuri care nu-i făceau nici o plăcere. Mai ales despre cei cu care-şi făcea de cap. Ştia însă că Val este aproape imposibil de stăpînit. Acum, însă, se gîndea la Vanessa şi la misteriosul prieten pe care voia să-l aducă cu ea. Ştia că gusturile Vanessei în materie de bărbaţi erau mai acceptabile decît ale lui Valerie. Nu ştia nici ce va spune Ward, deşi casa pe care o închiriase era destul de mare. Avea o duzină de dormitoare şi era aşezată chiar pe malul lacului. De fapt, ideea o atrăsese şi pe ea. Va fi grozav să-i aibă iar pe toţi în jurul ei.

– Aşadar, cine e băiatul ăsta? E coleg cu tine la *Columbia?*

Nu voia să fie pisăloagă, dar îşi dădea seama că asta este impresia pe care o făcea, probabil, fiicei ei.

– Nu mai este la *Columbia.* Îşi termină teza de doctorat.

– Cîţi ani are?

Acum era cu adevărat îngrijorată.

– Şaizeci şi cinci.

Glumea cu mama ei, dar lui Faye nu-i venea să rîdă.

– Linişteşte-te, mămico. Nu are decît douăzeci şi cinci de ani. De ce?

– Nu-i puţin cam prea bătrîn pentru tine?

Se străduia să păstreze un ton calm, dar nu prea reuşea.

– N-am observat. Se ţine încă destul de bine pe picioare. Mai poate să danseze... să meargă pe bicicletă...

– Nu mai face pe deşteapta. E ceva serios? De ce vrei să-l aduci cu tine? Ce este între voi?

– Nu, nu-i ceva serios. E un bun prieten şi atît.

...Trăiesc cu el, mămico ar fi vrut să spună. Cum ar reacţiona la o asemenea declaraţie?

– De ce nu-i pui întrebări de genul ăsta lui Val şi nu mă laşi pe mine în pace?

De ce trebuia să tragă ea toate ponoasele? Totdeauna îi făcuseră la fel. Pe băieţi, îi lăsau să facă tot ce le trecea prin cap, pe Val n-o puteau stăpîni, iar Anne refuza să stea de vorbă cu ei, deşi bănuia că aveau cu toţii secrete mai grave decît ale ei. Greg îşi făcea de cap, de trei ani, cu tot ce purta fustă; numai Dumnezeu putea şti în ce se mai băgase Val; iar Anne avea privirea aceea de om care se ascunde. Dar nu se ţineau de capul lor, se ţineau de capul ei, pentru că era corectă cu ei. Nu era just. La următoarea întrebare, însă, blîndeţea vocii mamei ei i-a mers la inimă:

– Eşti îndrăgostită de el, iubito?

– Nu ştiu, a răspuns, şovăind, Vanessa. Îmi place însă foarte mult şi m-am gîndit că s-ar înţelege bine cu toţi ceilalţi.

– E prietenul tău oficial?

Expresia a făcut-o pe Vanessa să zîmbească.

– Mai mult sau mai puţin.

– Bine. O să vorbesc cu tatăl tău şi o să văd ce spune.

A spus, bineînţeles, „da" şi a rugat-o pe Faye să nu-şi mai facă atîtea probleme. Lui îi venea uşor. Ea însă trebuia să se gîndească tot timpul la cinci copii. Căci, pentru ea, asta continuau să fie: copii

Capitolul 35

La lacul Tahoe au ajuns pe rînd. Ward voia să fie cîteva zile singur cu Faye. Era mulţumit că vila era încă şi mai bună decît speraseră. Avea cîte un turnuleţ la fiecare capăt, un *living-room* imens la parter şi o masă de sufragerie, pentru optsprezece persoane, într-o sală îmbrăcată în labriuri, cu un şemineu enorm. La etaj erau douăsprezece dormitoare, mai mult decît suficient pentru ei toţi. Decorul era rustic şi cald, cu cusături şi coarne de cerb şi farfurii de ceramică pretutindeni. Pe jos erau împletituri indiene şi piei de urs. Era exact aşa cum îşi dorise el, a constatat Ward, cînd a ajuns acolo împreună cu Faye. Au luat ceea ce părea a fi apartamentul stăpînului casei, un apartament cu o încăpătoare cameră de baie de modă veche şi cu un budoar. A doua zi, au stat să privească lacul, ţinîndu-se de mînă şi amintindu-şi de ultima vacanţă, petrecută în Elveţia.

– Mi-ar plăcea să ne retragem, cîndva, într-un loc ca ăsta, a spus, melancolică, Faye.

– Ce vorbeşti? Tu?

Nu-şi putea închipui ceva mai de necrezut decît s-o vadă pe frumoasa, mondena, eleganta lui soţie, de trei

ori laureată a Premiului Academiei, cea mai importantă regizoare de film din lume, renunţînd la toate pentru a privi, în următorii patruzeci de ani, lacul. Nu avea decît patruzeci şi opt de ani, şi aşa ceva era pur şi simplu de neconceput.

– Ţi-ar veni să-ţi ei lumea în cap, în trei zile, dacă nu chiar în două.

– Nu-i adevărat, iubitule. Într-o bună zi, o să-ţi fac o surpriză şi o să renunţ la toate.

Nu mai rămăseseră decît foarte puţine lucruri pe care să nu le fi făcut şi pe care să dorească să le facă. Îi trecea prin minte, din ce în ce mai des, ideea de a abandona orice activitate. Regizase filme vreme de peste cincisprezece ani. Aproape că se săturase. Pe Ward l-a mirat seriozitatea cu care vorbise.

– Eşti prea tînără pentru a te retrage, fetiţo. Ce-ai să faci după aceea?

– O să stau toată ziua în pat cu tine, i-a răspuns Faye, sărutîndu-l pe gît.

– Nu-mi displace ideia. Poate că ar trebui chiar să te retragi, dacă asta ai de gînd. Crezi că o să rezişti la două luni de convieţuire cu odraslele noastre?

El unul de-abia aştepta. Mai cu seamă prilejul de a petrece cîtva timp împreună cu Lionel şi cu Greg. De ani de zile, nu mai fusese în aer liber împreună cu fiii lui. Şi era mulţumit că Lionel venea întreg din Vietnam. Peste două zile, l-a văzut coborînd din maşină. Era primul sosit după ei. Ward l-a strîns cu putere în braţe.

– Măi să fie, băiete, ce înalt şi ce bronzat eşti!

I s-a părut că arată splendid. Şi că mai crescuse peste noapte. La cei douăzeci şi doi de ani ai lui, arăta ca şi cum ar fi avut cu cinci sau şase ani mai mult şi nu avea deloc înfăţişare de homosexual. Se gîndi dacă nu cumva se schimbase în această privinţă, dar nu putea să-l întrebe de-a dreptul, iar mai tîrziu, în cursul serii, cînd l-a luat pe departe, Lionel a rîs de el.

– Nu, tăticule, i-a răspuns, foarte liniştit şi cu multă bunătate în ochi. Nu „m-am schimbat". Nu aşa se pune

problema. Dar de la John încoace, n-a mai fost nimeni, dacă la asta te referi.

S-a înnegurat, gîndindu-se la iubirea lui pierdută. Trecuse un an şi jumătate şi tot îi mai era foarte dor de el. Într-un fel, era mai uşor în Vietnam. Acolo nu era obligat să vadă locuri prin care fuseseră împreună. Era o viaţă absolut inedită. Ward şi-a dat seama cît îi venea de greu.

S-au simţit foarte bine în trei, timp de o zi şi jumătate, pînă la venirea celorlalţi. Întîi, au sosit Jason şi Vanessa din New York. Se duseseră cu avionul la Reno, iar de acolo au închiriat o maşină şi au ajuns spre seară. Privind în jur, Jason s-a mirat de frumuseţea locurilor. Lionel a traversat peluza pentru a-i întîmpina şi Jason s-a uitat la el surprins. Şi-a dat seama pe loc că era fratele Vanessei şi n-a înţeles de ce ea nu-i spusese că este homosexual.

– Bună. Sînt Lionel Thayer.

Avea ochi blînzi şi semăna puţin cu Van.

– Jason Stuart.

Cei doi şi-au strîns mîinile şi au început să discute despre peisajul încîntător. Peste cîteva clipe, au apărut Faye şi Ward, venind dinspre plajă, în costume de baie. El ducea o undiţă, dar, după cîte se părea, fără rezultate, iar Faye, în costum negru, care îi punea în valoare formele încă atrăgătoare, îl tachina că nu prinsese nimic. Acum putea să-şi dea seama şi singur ce mult semăna Van cu mama ei. Şi, deşi n-ar fi recunoscut-o nici în ruptul capului în faţa Vanessei, întîlnirea i-a făcut o impresie puternică. Mama ei era frumoasă, inteligentă şi în ochi îi jucau un milion de idei. Avea o voce profundă, senzuală şi se pricepea să-i facă pe toţi să rîdă. Era cea mai fascinantă femeie pe care o cunoscuse vreodată. Au stat de vorbă pînă noaptea tîrziu. Faye i-a spus tot felul de întrebări despre teza lui, despre planurile pe care le avea, despre ideile lui. Jason şi-a dat seama cît de greu trebuie să le fi venit copiilor să crească alături de ea. Era atît de îndrăcit de frumoasă şi atît de

deşteaptă, încît le-ar fi fost cu neputinţă să se ia la întrecere cu ea. Înţelegea acum de ce Vanessa era aşa de tăcută şi de echilibrată, iar sora ei geamănă, atît de dezlănţuită. În mod evident, Van preferase să nu se ia la întrecere, ci să-şi ducă propria ei viaţă liniştită, în timp ce Val se lupta cu ghearele şi cu dinţii, dar într-un mod care excludea orice posibilitate de a cîştiga. Încerca să fie şi mai epatantă, şi mai strălucitoare; ar fi vrut s-o bată pe Faye pe propriul ei teren, dar pornea perdantă. Lionel intrase în lumea filmului, dar în cu totul alt gen. Acum era curios să-i cunoască şi pe ceilalţi doi. După ei a venit Greg, care vorbea întruna numai despre jocul cu mingea, despre beţiile cu bere şi despre vînătoarea de fuste. Aproape că era obositor să te afli în aceeaşi încăpere cu el, dar a observat că, ori de cîte ori vorbea cu Greg, lui Ward i se lumina chipul. Era fiul lui adorat, eroul lui, atletul lui. Încerca să-şi imagineze cît de greu trebuie să-i fi fost dintotdeauna lui Lionel din cauza asta. În prima zi după sosirea lui Greg, a încercat o dată sau de două ori să stea de vorbă cu el, dar acesta nu avea nimic de spus şi părea să fie tot timpul cu gîndul aiurea.

În cele din urmă, a sosit şi Val, împreună cu Anne. Rămăsese în oraş cît mai mult cu putinţă, dar, în cele din urmă, a acceptat să-şi ducă sora cu maşina, deşi nu avea nici un chef să plece tocmai atunci. Se distribuiau rolurile pentru un nou film de groază şi n-ar fi vrut să fie trecută cu vederea. Nu putea să facă însă toate în acelaşi timp şi ştia că, peste două săptămîni, se va stabili distribuţia altui film asemănător. Ajunseseră aproape specialitatea ei şi nu-i păsa că prietenii ei îşi băteau joc de ea. Muncea aproape tot timpul şi cîştiga bani pe o bază permanentă.

– Hai, dă-i drumul, au tachinat-o cu toţii.

Lionel a stins luminile în *living-room.*

– S-o auzim pe Val, pe faimoasa Valerie Thayer, răcnind.

O făcuse de zeci de ori înainte, acum toată lumea se ruga de ea, aşa că, în cele din urmă, s-a postat, pe

întuneric, în faţa focului, a început să se strîngă singură de gît, a făcut o grimasă oribilă şi a dat drumul unui urlet prelung, pătrunzător. Era atît de convingător, încît, la început, au privit-o îngroziţi cu toţii, crezînd că se sufocă. Abia după aceea şi-au dat seama ce face. Juca pentru ei. Se părea că ţipătul acela nu se va termina niciodată, că dura de ore întregi, cînd, dintr-o dată, s-a prăbuşit grămadă la pămînt. Publicul a fost entuziasmat. Au aplaudat-o şi au ovaţionat-o, Jason mai tare decît toţi. În după amiaza aceea, Van şi cu el se plimbaseră cu barca, împreună cu Val, şi ea fusese mai amuzantă decît oricînd. Jason devenea rapid unul dintre cei mai înflăcăraţi admiratori ai ei. Pentru a-i dovedi că admiraţia era reciprocă, în drum spre casă, ea i-a pus calm, în mînă, o broască. El a sărit speriat, Van a ţipat, iar Val i-a acuzat pe amîndoi că sînt ridicoli.

– Fir-ar să fie, într-un film pe care l-am făcut la Roma am lucrat cu două sute de broaşte dintr-odată.

Au început să rîdă toţi trei şi s-au luat la întrecere cine ajunge mai repede acasă. Parcă ar fi fost mici din nou. În ziua aceea, Lionel, Ward şi Greg se duseseră undeva la pescuit. S-au întors cu cîţiva peştişori şi au vrut s-o convingă pe Faye să-i gătească, dar ea le-a spus că este trataţia lor şi-i priveşte personal. Lionel avusese impresia că Greg era cam tăcut şi se întrebase dacă l-o fi frămîntînd ceva. Una peste alta, însă, se distraseră cu toţii. Faye petrecuse o după-amiază liniştită, făcînd plajă împreună cu Anne. Anne nu acceptase să se plimbe cu barca, împreună cu Jason şi cu gemenele, sau să se ducă la pescuit cu băieţii, şi Faye nu era sigură nici măcar că-i făcea plăcere să stea cu ea pe malul lacului. Cum nu avea însă altceva de făcut, a rămas în preajma lui Faye şi şi-a luat o carte. Pînă la urmă, prietena ei, Gail, se decisese să nu vină. N-a vrut să fie în plus la reuniunea lor de familie, aşa că plecase la San Francisco, împreună cu tatăl ei, ceea ce făcea ca Anne să se simtă din nou singură. A scris o scrisoare şi, la un moment dat, s-a dus în casă fără să spună nimic,

iar Faye a zărit-o vorbind la telefon. Faye presupunea că era la o vîrstă la care nu-i plăcea să se despartă de prietenii ei, aşa că Anne nu era cine ştie ce încîntată de această vacanţă în familie, deşi le făcea foarte bine tuturor. În cea de-a doua săptămînă, erau bronzaţi şi destinşi. Ward şi Jason se împrieteniseră la cataramă, gemenele nu se mai simţiseră atît de bine împreună de ani de zile şi Greg părea că se relaxase, în sfîrşit, şi el. Pînă şi Anne se distra. Într-o zi, cînd Jason se oferise s-o ducă pe Faye în oraş cu maşina, Anne a făcut o plimbare lungă împreună cu Vanessa. Aceasta a privit-o îndelung. I se părea foarte maturizată. Avea şaisprezece ani şi jumătate, dar experienţele prin care trecuse o făcuseră să arate mai adultă decît era de fapt.

– Îmi place prietenul tău.

Van şi-a amintit cît de rezervată era de obicei, aşa că s-a mirat oarecum de această declaraţie spontană.

– Jason? Şi mie. E un băiat bun.

– Cred că şi tu îi placi foarte mult.

Erau de acord în această privinţă. Era un lucru evident şi, în plus, acum îi aprecia şi familia. După cum i-a mărturisit, în cele din urmă, se temuse că va fi examinat ca la poliţie sau că va fi luat la întrebări de fiecare dintre ei, dar, de fapt, îşi aveau, cu toţii, slăbiciunile şi ciudăţeniile lor. Îi plăceau cu toţii, chiar şi micuţa Anne, care acum îşi privea curioasă sora.

– Crezi că ai să te măriţi cu el?

Vanessa ştia că şi ceilalţi îşi puneau această întrebare, dar nu avea decît nouăsprezece ani şi nu voia să se gîndească deocamdată la aşa ceva. Poate peste cîţiva ani.

– Nu vorbim niciodată despre chestia asta.

– De ce? s-a mirat Anne.

– Mai am încă multe de făcut înainte. Vreau să-mi termin studiile... să fac ceva în viaţă... să scriu...

– Ar putea să dureze ani de zile.

– Nu mă grăbesc absolut deloc.

– Pariez, însă, că el da. E mult mai în vîrstă decît

tine. Nu te deranjează asta, Van?

Se întrebă ce-ar spune sora ei de diferenţa de treizeci de ani dintre ea şi Bill. Comparată cu ea, diferenţa de vîrstă dintre Vanessa şi Jason era un fleac.

– Cîteodată. De ce?

– Simplă curiozitate.

Şedeau pe o stîncă şi-şi bălăbăneau picioarele într-un pîrîu. Anne privea visătoare spre apă şi Vanessa a citit în ochii ei ceva care a făcut-o să se întrebe ce-i umblă prin cap. Diferenţa de vîrstă dintre ele era de numai trei ani, dar cîteodată s-ar fi spus că e de peste zece ani şi că cea mai mare e Anne, pentru că trecuse prin prea multe şi suferise prea mult. S-a întors spre Vanessa, ca şi cum i-ar fi ghicit gîndurile.

– Dacă aş fi în locul tău, Van, m-aş mărita cu el.

Părea bătrînă şi înţeleaptă, ceea ce a făcut-o pe Vanessa să zîmbească.

– De ce?

– Pentru că s-ar putea să nu mai găseşti unul aşa de bun ca el. Un om cumsecade valorează mai mult decît orice.

– Aşa crezi tu?

În ochii ei era ceva indescifrabil. Vanessa a avut brusc impresia că în viaţa lui Anne exista un bărbat, poate chiar un bărbat cu un rol important. Era greu de spus cînd era vorba de Anne. Nu se trăda aproape deloc, dar părea să ştie ceva ce nu ştia nici o fată tînără. Şi-a întors chiar capul, ca şi cum ar fi vrut s-o împiedice pe Vanessa să vadă ce ascundea.

– Dar tu? Există cineva special în viaţa ta?

Se străduise să pronunţe aceste cuvinte, ca într-o doară, ca şi cum nu le-ar fi dat importanţă, dar Anne a tăgăduit instantaneu, aproape prea repede:

– Nu, mai nimic.

– Chiar pe nimeni?

– Nu.

Van ştia că minte, dar nu avea ce să-i spună. După aceea s-au încălţat din nou cu adidaşii şi s-au întors

acasă. În seara aceea a stat de vorbă cu Li, care o cunoştea foarte bine pe Anne.

– Cred că Anne are pe cineva.

– Ce te face să spui una ca asta?

Nu era la curent cu întîmplările din viaţa lui Anne. Fusese timp de şase luni în Vietnam, iar ea nu-i mai făcea confidenţe.

– Aşa am impresia... n-aş putea să-ţi spun de ce... dar pare schimbată.

Nu izbutea să pună degetul pe rană. Fratele ei a început să rîdă şi a schimbat subiectul.

– Dar tu, surioară? Cît de serios este ataşamentul tău faţă de acest băiat?

Vanessa se aştepta ca toţi să-i pună întrebări în această privinţă, înainte de a se despărţi.

– Linişteşte-te. Şi Anne m-a întrebat azi acelaşi lucru. I-am răspuns că nu ştiu cît va dura.

Era destul de sinceră. De unde putea să ştie ce-i va aduce viitorul?

– Păcat. E un tip drăguţ.

A întors-o pe glumă şi l-a tachinat, pentru prima oară după mulţi ani:

– Nu ţi-l dau. E al meu.

Lionel a pocnit din degete.

– Ce porcărie!

Chiar atunci a apărut, din spatele lor, Greg şi s-a uitat de la unul la altul.

– Despre ce-i vorba?

Vanessa nu s-a ostenit să-i explice. A spus ceva neangajant şi a ieşit afară să-şi caute prietenul despre care se vorbea atît de mult şi care părea atît de agreat. L-a găsit stînd cu Val, care nu-i dădea deloc pace. Îi reproşa că nu are nici un viciu. Ward şi Faye şedeau pe terasă şi beau vin, iar Anne era probabil undeva, înăuntru, la un telefon, vorbind cu vreo prietenă.

– Cu Gail, probabil, i-a spus mama ei lui Ward, care a ridicat din umeri.

Totul era în ordine. Nu era necesar să stea la pîndă.

Îi aveau sub ochii lor şi era bucuros să poată spune că-i plăceau. Nu toţi evoluaseră aşa cum ar fi dorit el. Altele fuseseră, desigur, speranţele lui în privinţa lui Lionel, ar fi preferat s-o vadă pe Val studiind la facultate, nu învăţînd să urle, dar Anne era din nou pe drumul cel bun, Vanessa se descurca perfect, iar cel mai reuşit dintre ei era, desigur, Greg. Numai că Ward se înşela oarecum. Asta îi mărturisea chiar atunci Greg lui Lionel, jos pe plajă, unde se aşezaseră pe o buturugă pentru a admira apusul soarelui. Lionel descoperise, în cele din urmă, ce-l frămînta pe Greg încă de cînd venise. Acesta îşi vărsase tot oful.

– Nu ştiu ce să-i spun lui tăticu, Li... dacă au să mă dea afară din echipă...

A închis ochii, incapabil să-şi ducă gîndul pînă la capăt. Lionel se posomorîse. Ar fi fost o dezamăgire teribilă pentru Ward, dar, după cum îşi dădea prea bine seama, nu era vorba doar de asta. Văzuse zilnic băieţi ca Greg, zăcînd morţi pe pămîntul gol, cu măruntaiele revărsate prin găurile făcute de schije sau gloanţe, în timp ce camera lui de luat vederi filma.

– De ce dracu' ai făcut o asemenea tîmpenie?

Îl prinseseră în primăvară fumînd marijuana şi-l suspendaseră din echipă, fără ştirea lui Ward, care credea că se accidentase la un picior. Şi avea note atît de proaste, încît era foarte posibil să nu fie reprimit în echipă.

– Dacă vor, pot să mă şi exmatriculeze.

Îi făcea bine faptul că putea, în sfîrşit, să vorbească. Se chinuise în tăcere săptămîni în şir. Fără să stea să se gîndească, Lionel l-a apucat de braţ şi l-a privit imperios în ochi.

– Să nu laşi să se întîmple una ca asta. Trebuie să te pui cu burta pe carte şi să-ţi îndrepţi notele. Ia-ţi un meditator dacă ai nevoie, să faci orice...

Ştia despre ce vorbeşte. Greg habar n-avea ce-l aşteaptă acolo, dar era destul de speriat.

– S-ar putea să trebuiască să copiez, i-a spus el, disperat.

– Nu, măi, prostule.

Era din nou ca în copilărie. Stăteau de vorbă fără reticenţe. Nu fuseseră prieteni cu adevărat. Cel puţin de cînd începuseră să crească, iar Lionel se simţise altfel. Şi, cu siguranţă, nu mai putea să fie vorba de nici o prietenie între ei de cînd Greg aflase adevărul despre Lionel. Oricît ar fi părut însă de curios, Lionel era cel către care se îndreptase acum. De cîteva zile voia să stea de vorbă cu el. Pe Jason, nu-l cunoştea destul de bine, tatălui lui nu putea să-i spună, dar trebuia să vorbească cu cineva despre ceea ce i se întîmpla. Lionel îl privea acum furios.

– Dacă ai să copiezi, au să te dea cu siguranţă afară, boul dracului. Trebuie să faci totul respectînd litera legii. Pentru că, dacă au să te dea afară, te vor înhăţa atît de repede pentru Vietnam, că nici n-ai să ştii pe ce lume eşti. Eşti exact ce le trebuie: tînăr, sănătos, voinic şi tîmpit.

– Mulţumesc.

– Vorbesc serios. Şi cînd spun tîmpit, am în vedere o mulţime de lucruri. Vreau să spun că nu eşti destul de mătur ca să stai în junglă şi să te gîndeşti la nevasta şi la copiii tăi. Ai să-ţi vezi camarazii murind şi ai să ţii să te duci să-l omori pe Charlie Cong. Eşti tînăr şi sănătos... Am văzut zilnic cum au murit puşti ca tine.

Nu avea nici un chef să se întoarcă acolo, dar era obligat s-o facă peste cîteva săptămîni. Greg îl privea acum cu un nou respect. Supravieţuia, în felul lui, acestui război şi devenise bărbat, dacă se putea spune aşa. Nu înţelegea încă prea bine de ce era Lionel aşa cum era, dar acum îl asculta cu atenţie. Ştia că are dreptate şi era speriat de moarte.

– Va trebui să mă întorc în echipă.

– Important e să ai grijă de note, ca să nu te dea afară din şcoală.

– O să mă străduiesc, Li. Ţi-o jur.

– Bine.

I-a ciufulit părul, aşa cum făceau pe vremea cînd

erau copii. Soarele apusese. Greg i-a cuprins umerii cu braţul, ceea ce le-a adus aminte de taberele în care se duceau împreună.

– Ţi-aduci aminte de tabere? Te uram pe vremea aceea, a mărturisit Lionel. Şi le uram şi pe Van şi pe Val. Cred că-i uram pe toţi. Eram gelos pe fiecare dintre voi. Aş fi vrut să fiu copil unic.

– Ai şi fost, într-un fel. Erai totdeauna cel mai aproape de tăticu. Dar pe atunci, nu-mi dădeam seama.

Greg a dat din cap, impresionat de atitudinea filosofică a lui Lionel faţă de toate astea. În ultimii ani, începuse să-l stînjenească această apropiere faţă de Ward. A preferat să schimbe repede subiectul.

– Cel puţin n-am urît-o niciodată pe Anne.

– Nici unul dintre noi n-a urît-o, i-a replicat Lionel zîmbind. Era prea mică pentru a fi urîtă.

Acum, însă nu mai era mică. Era mare de-a binelea. Sau aproape.

Anne închisese chiar atunci telefonul, după ce vorbise din nou cu Bill. Era un chin să stea fără el. Îl chema la telefon cu taxă inversă de trei sau patru ori pe zi. Observaseră cu toţii, dar credeau că o sună pe Gail. Singură Vanessa continua să creadă că Anne avea pe cineva, dar nu putea să descopere adevărul şi nu spunea nimic nimănui.

Una peste alta, se simţiseră foate bine cu toţii şi, în ultima noapte, Valerie şedea pe jos lîngă uşă, aşteptîndu-i pe Jason şi pe Van. În fiecare noapte o auzise pe Vanessa traversînd pe furiş culoarul pentru a se duce la el. De data asta, după ce i-a auzit paşii pe lîngă uşa ei, a mai aşteptat două minute, după care a dat fuga şi a bătut la uşa lui Jason. A auzit un chicotit, apoi o exclamaţie de mirare, după care Jason a spus, cu vocea lui de bariton:

– Intră!

A intrat, s-a apropiat de el cu o mină de îndrăgostită şi, în timp ce el o privea surprins, Van s-a aruncat în pat, omorîndu-şi aproape sora geamănă, care a ţipat

Şi-au dat însă seama pe loc că era o glumă. Au rîs cu toţii şi au stat de vorbă pînă noaptea tîrziu. Pînă la urmă, s-au dus să-i caute pe Lionel şi pe Greg şi cu toţii au coborît la parter ca să ia mîncare din frigider şi să bea bere. A fost un final perfect pentru o vacanţă perfectă. A doua zi, cînd fiecare şi-a văzut de drumul lui, au dus cu ei amintirea unor clipe vesele.

Capitolul 36

Spre mirarea ei, Vanessa a reuşit să-l convingă pe Jason să petreacă împreună cîteva zile la Los Angeles. Îi cunoştea familia, îi ştia destul de bine pe toţi, nu avea de ce să se mai teamă de ei şi era curios să vadă locul pe care-l vorbise atît de mult de rău. N-a acceptat să stea acolo decît două zile, iar Valerie a avut grijă să le facă un program formidabil. I-a dus pretutindeni, la toate studiourile, la toate bairamurile, la toate restaurantele, pe toate platourile de filmare. Într-o viaţă întreagă nu văzuse Vanessa la Hollywood atîtea cîte a văzut în aceste două zile.

Faye şi Ward se întorseseră la lucru pentru a pregăti un nou film, iar Anne dispăruse în propria ei viaţă. Lionel plecase în Vietnam, trecînd prin Hawaii şi prin Guam. După două zile, Jason şi Vanessa au luat avionul spre New York şi fiecare şi-a reluat existenţa cea adevărată, de acolo de unde o lăsase.

Vanessa a revenit la *Columbia* pentru a face anul doi, iar Greg, la *Alabama,* pentru ceea ce ar fi trebuit să fie ultimul an de colegiu. N-a durat însă mult. Îndată după întoarcere, a aflat că fusese exclus din echipă,

după care a ţinut-o o săptămînă întreagă într-o beţie, ca să-şi revină de pe urma acestei lovituri, şi nu s-a mai prezentat la cele două examene de restanţă. La 15 octombrie, a fost convocat la decan, care l-a „invitat să se retragă". Le-a părut rău că trebuiseră să facă una ca asta unui băiat atît de bun. I-au sugerat să se ducă acasă şi să reflecteze tot restul anului şcolar la ceea ce i se întîmplase şi, dacă se va decide să se pună pe treabă, vor fi bucuroşi să-l reprimească în anul următor. Dar la şase săptămîni, după ce s-a întors acasă cu coada între picioare, sfîşiindu-i sufletul lui Ward, a aflat că armata îi pregătise o cu totul altă invitaţie. Era chemat sub arme.

O după-amiază întreagă a stat acasă într-o stare de prostraţie. În starea asta l-a găsit Anne. Venea acasă din ce în ce mai tîrziu. De la şcoală, se ducea invariabil la Gail, ca să-şi facă lecţiile împreună, şi, după aceea, cînd Bill se întorcea de la lucru, o conducea acasă cu maşina. Puteau fi singuri, astfel, timp de cîteva minute şi era o rutină pe care ea se învăţase să conteze. De obicei, cînd se întorcea la familia ei, nu era nimeni acasă, afară de servitoare. De la întoarcerea lui Greg, lucrurile se schimbaseră oarecum.

Şi-a descuiat uşa şi l-a văzut stînd singur, cu o mutră de înmormîntare. S-a oprit în loc şi s-a uitat la el. Era înalt şi frumos, se făcuse băiat mare, dar nu părea să se gîndească la asemenea lucruri. Privea în gol, fără să vadă nimic.

– Ce-ai păţit?

Nu fuseseră niciodată apropiaţi, dar lui Anne îi era milă de el de cînd fusese exmatriculat. Ştia cît de mult însemnase pentru el echipa de fotbal. De la întoarcerea acasă, era deprimat tot timpul, dar azi arăta mult mai sumbru. Se întîmplase, probabil, ceva foarte rău. A ridicat spre ea o privire îngrozită.

– Am primit azi ordinul de chemare...

S-a aşezat în faţa lui, înţelegînd pe loc ce voise să-i

spună. Era destul de rău că-l aveau acolo pe Li. Cînd au venit acasă, Faye şi Ward i-au găsit încă discutînd. Se întorseseră acasă mai devreme decît de obicei şi erau bine dispuşi. Lucrurile mergeau ca pe ață, iar distribuţia se configura promiţător. De cum a intrat pe uşă, Ward s-a oprit în loc şi s-a uitat speriat la ei. Citise pe faţa lui Greg că ceva nu era în ordine şi i-a fost teamă să nu i se fi întîmplat ceva lui Lionel.

– Veşti proaste?

A rostit cuvintele cît a putut de repede, pentru ca să i se răspundă la fel de repede. Greg a răspuns:

– Mda.

I-a dat ordinul de chemare fără să-i spună nimic. După ce l-a citit, Ward s-a lăsat să cadă într-un fotoliu. O clipă după aceea, i l-a întins lui Faye. Nu doreau decît ca Lionel să-şi termine cît mai curînd stagiul de front, dar acum vor fi îngrijoraţi şi din cauza lui Greg. Nu era just să-i aibă pe amîndoi acolo. Faye l-a întrebat pe Ward:

– Nu există nici un fel de lege care să interzică asta?

Ward a clătinat din cap şi şi-a întors privirile spre Greg. Ordinul spunea că trebuie să se prezinte în termen de trei zile. Cei de la armată nu-şi pierdeau vremea. Era 1 decembrie. S-a gîndit din nou la Canada. Nu i s-a părut însă o soluţie corectă, atîta timp cît Lionel era acolo. Ar fi însemnat că el poate să-şi rişte viaţa în Vietnam, dar Greg nu. Era limpede că trebuia să se ducă.

S-a prezentat la Fort Ord, la 4 decembrie, aşa cum scria în ordinul de chemare. De acolo a fost trimis la Fort Benning, în Georgia, pentru şase săptămîni de instrucţie. Nu l-au lăsat să plece acasă nici măcar de Crăciun, aşa că sărbătorile din anul acela au fost cam sumbre. Val era în Mexic, împreună cu un grup de prieteni; Vanessa se dusese, în cele din urmă, în New Hampshire, împreună cu Jason; Greg era la instrucţie, Lionel, în Vietnam, iar Anne abia aştepta să plece. Fă-

cuse şi anul acesta acelaşi aranjament cu Bill. Peste cîteva săptămîni, avea să împlinească şaptesprezece ani şi nu mai aveau de aşteptat decît un an, îşi spuneau întruna.

Greg a fost îmbarcat la 28 ianuarie şi a fost trimis direct la Saigon. De acolo s-a dus la baza aeriană Bien Hoa, situată la nord de Saigon. N-a avut nici măcar norocul de a se întîlni cu Lionel, care mai avea numai trei săptămîni de stat în Vietnam. După aceea avea să fie trimis în Germania. Era foarte nerăbdător să plece odată. Se săturase pînă peste cap de războiul ăsta împuţit. Cît să-i ajungă pentru o viaţă întreagă. Dacă avea să supravieţuiască. Prea mulţi băieţi, pe care-i cunoscuse, fuseseră ucişi chiar în ajunul zilei în care urma să plece acasă. Ştia că se va linişti abia după ce avionul îl va depune la Los Angeles. De asemenea, ştia că şi Greg era în Vietnam şi a încercat de cîteva ori să intre în contact cu el. N-a reuşit. Comandantul acestuia nu pierduse deloc vremea şi-i trimisese pe toţi recruţii în zona de luptă chiar în ziua sosirii lor la Bien Hoa. Al dracului bun-venit în Vietnam!

A rămas acolo exact două săptămîni. La 13 februarie, Corpul I al armatei a iniţiat cîteva acţiuni şi atacuri cu rachete împotriva Vietcong-ului, distrugînd două sate şi luînd, timp de cîteva nopţi, prizonieri. Greg a simţit, pentru prima oară, gustul morţii, al sîngelui şi al victoriei. Cel mai bun prieten pe care şi-l făcuse la bază a fost împuşcat în burtă, dar doctorii au spus că se va face bine. Singurul lucru bun era că acesta va fi trimis acasă. Zeci de alţi băieţi au murit, şapte au dispărut, ceea ce a speriat pe toată lumea, iar Greg a avut prilejul să împuşte două babe şi un cîine. A fost ceva înfricoşător, dar în acelaşi timp excitant, amuzant, ca atunci cînd treci în goană linia de gol cu mingea în braţe. După aceea, la cinci dimineaţa, cînd jungla revenea la viaţă şi de jur-împrejur ciripeau şi se foiau păsările, Greg a fost trimis în patrulare, împreună cu alţi cîţiva soldaţi, şi a

călcat pe o mină. A dispărut într-un nor de sînge, sub ochii camarazilor săi, şi cei mai mulţi dintre ei s-au întors în tabără avînd pe ei fărîme din trupul lui. Abia se mai tîrau, doi erau schilodiţi rău, cu toţii, în stare de şoc. Vestea a ajuns la Lionel chiar în aceeaşi zi. Privea, fără să le perceapă, cuvintele de pe foaia de hîrtie pe care i-o întinsese cineva. „Condoleanţe. Gregory Thayer a fost ucis astăzi de o mină. Căzut în luptă." Şi, după aceea, doar numele comandantului. I-a trecut un fior pe şira spinării, ca atunci cînd privise faţa lui John, în apartamentul lor în flăcări, la venirea pompierilor. Pe Greg nu-l iubise niciodată atît de mult, cît îl iubise pe John. Nu avea să mai iubească pe nimeni aşa. Dar el şi Greg erau fraţi şi acum, dintr-o dată, acesta dispăruse. Se gîndea la cît va suferi tatăl lui cînd va primi vestea şi, dintr-o dată, a fost străbătut de o durere şi o revoltă de nestăpînit.

– Fir-ar a dracului de porcărie!

A început să înjure în gura mare în faţa hotelului în care locuia. După aceea s-a rezemat, plîngînd, de zid şi a rămas acolo pînă cînd a venit cineva şi l-a tras la o parte. Era considerat băiat bun, deşi toată lumea ştia ce era. Nu deranja pe nimeni cu nimic. Acum le era milă de el. Ştiau că fratele lui fusese ucis chiar în ziua aceea. Cineva văzuse telegrama de pe front şi la Saigon ştirile circulau cu mare viteză. Toată lumea era la curent cu tot ce se întîmpla. Doi băieţi au vegheat toată noaptea, rămînînd cu el în timp ce plîngea şi bea. A doua zi dimineaţa, l-au suit în avion. Rezistase un an întreg în Vietnam, făcuse peste patru sute de filme de scurt metraj care erau a fi prezentate în Statele Unite, multe dintre ele intrînd în buletinele de actualităţi din toată lumea. Iar fratele lui nu trăise pe front decît nouăsprezece zile. Nu era drept, dar aici nimic nu era drept, nici şobolanii, nici bolile, nici copiii răniţi care puteau fi auziţi ţipînd pretutindeni.

Cînd a coborît din avion la Los Angeles, Lionel părea

lovit de bombe. Nu avea să-şi mai vadă niciodată fratele. Avea o permisie de trei săptămîni, după care trebuia să plece în Germania. Mai tîrziu, şi-a amintit că cineva îl dusese acasă cu maşina. Se simţea aşa cum se simţise la moartea lui John. Asta se întîmplase cu numai doi ani în urmă... de fapt, douăzeci şi şase de luni... Avea aceeaşi senzaţie insuportabilă de amorţeală.

A sunat la uşă, deoarece nu mai avea cheia casei. I-a deschis tatăl lui. Primiseră ştirea în noaptea precedentă. Erau acasă cu toţii, în afară de Vanessa, care urma să vină după-amiază cu avionul.

Nu avea să aibă loc nici o înmormîntare, deoarece nu fusese trimis acasă. Nu era nimic de trimis, cu excepţia blestematelor de telegrame. Lionel l-a privit în tăcere pe Ward, care a gemut ca un animal înjunghiat. Cei doi bărbaţi au căzut unul în braţele celuilalt, pentru că sufereau din cauza dispariţiei lui Greg, dar şi pentru că se bucurau că Lionel este încă în viaţă. În cele din urmă, Ward l-a luat în casă şi au plîns multă vreme împreună. Lionel îl ţinea în braţe ca pe un copil mic, în timp ce Ward îl căina pe băiatul pe care-l iubise atît de mult, pe băiatul în care îşi pusese toate speranţele, pe vedeta fotbalului. Acum se dusese şi nu rămăsese nimic de trimis acasă. Absolut nimic. Nu mai aveau decît propriile lor amintiri.

În următoarele cîteva zile, au umblat cu toţii ca năuci. Lionel îşi dădea vag seama de prezenţa lui Van şi că Val era şi ea cu ei, şi Anne... dar Greg nu... Nu va mai exista niciodată un Greg. Rămăseseră numai patru.

La biserica prezbiteriană din Hollywood a avut loc un serviciu funebru. Au venit toţi profesorii lui de la liceu. Ward se gîndea cu ciudă că dacă ticăloşii ăia de la *Alabama* l-ar fi lăsat în echipă sau dacă l-ar fi ţinut cel puţin în şcoală, ar fi fost încă în viaţă. Nu folosea însă la nimic să-i urască. Greg singur era de vină că fusese dat afară. Dar cine era vinovat că fusese omorît? Trebuia să fie vina cuiva, nu? Vocea pastorului psalmodia mono-

ton, rostindu-i numele, şi nimic din tot ce se petrecea nu părea real. După aceea au stat cu toţii în faţa bisericii şi au strîns mîinile oamenilor. Era greu de crezut că Greg nu mai era, că nu-l vor mai vedea niciodată. Ward şi-a ridicat de o mie de ori privirea spre Lionel, ca pentru a se asigura că măcar el mai era acolo. Şi fetele erau acolo. Dar nu va mai fi niciodată ca înainte. Unul dintre ei se dusese. Pe vecie.

Capitolul 37

La cîteva zile după serviciul funebru, Vanessa s-a întors la New York, iar Val s-a mutat din nou la locuinţa ei. Lionel îşi petrecea cea mai mare parte a timpului singur în casă. Părinţii lui şi Anne nu erau niciodată acolo. Ei erau la lucru, ea era la şcoală. Simţea o sinistră atracţie pentru camera lui Greg. Îşi amintea de zilele cînd el şi John fuseseră prieteni, iar acum se duseseră amîndoi... poate că erau din nou împreună undeva. Totul părea cumplit de nedrept şi-i venea să urle întruna.

De vreo două ori a ieşit cu maşina, doar pentru a lua aer. Vechiul lui *Mustang* era încă acasă. Cînd plecase în Vietnam, îl lăsase acolo. Era şi maşina lui Greg, dar nu voia s-o conducă. Acum era un obiect sacru şi numai văzînd-o i se strîngea inima.

Într-o după-amiază, cu o săptămînă înainte de a pleca în Germania, a luat *Mustang*-ul roşu şi, în drum spre casă, s-a hotărît să se oprească undeva să ia un hamburger. Pentru prima oară în ultimele săptămîni i se făcuse cu adevărat foame. În timp ce-şi parca maşina, a observat un *Rolls-Royce,* în două tonuri de gri, pe care i s-a părut că-l mai văzuse undeva, nu era sigur unde,

dar de fapt nici nu-l interesa. A intrat, s-a aşezat la bar şi a comandat un hamburger şi o Coca-Cola. După aceea s-a uitat în oglinda din faţa lui şi ceea ce a văzut l-a făcut să-şi îndrepte spatele şi să privească atent. În spatele lui, reflectîndu-se în oglinda din faţă, se afla propria lui surioară mezină, împreună cu un bărbat mult mai în vîrstă. Se ţineau de mînă şi, puţin mai înainte, se sărutaseră. Ea bea un sirop cu lapte, iar el părea s-o necăjească în glumă. Rîdeau. După aceea l-a văzut sărutînd-o din nou. S-a cutremurat. Bărbatul arăta la fel de bătrîn ca Ward. Ar fi vrut să-l vadă mai bine, dar se temea să se întoarcă. Dintr-o dată, şi-a amintit cine era. Era tatăl prietenei ei... cum naiba o chema?... Sally?... Gail! Asta era!

Cei doi au plecat fără să-l fi observat. Bărbatul vîrstnic îşi trecuse braţul în jurul mijlocului fetei şi, după ce-au ieşit, s-au mai sărutat o dată. Perechea a rămas multă vreme în maşină, Lionel a văzut cum buzele lor se întîlneau din nou şi, în cele din urmă, maşina a demarat. A rămas privind în urma lor. Uitase de hamburger şi nici măcar nu-i mai era foame. A lăsat banii pe tejghea şi a plecat repede acasă. Cînd a ajuns, ea era acolo, închisese uşa camerei, iar Faye şi Ward tocmai sosiseră. Lionel arăta de parcă ar fi văzut o stafie, dar nici unul dintre ei nu avea mină prea bună în zilele acelea; încă îl mai plîngeau pe Greg. Ward arăta şi se simţea ca şi cum ar fi îmbătrînit brusc. Pierduse, la cincizeci şi doi de ani, una dintre cele mai luminoase speranţe ale lui. Faye era palidă şi părea obosită. Lionel arăta însă mai rău decît ei toţi. Faye a observat acest lucru de cum l-a văzut intrînd. Se lupta cu sine însuşi, neştiind dacă e bine sau nu să le spună. Aveau destule pe cap. Nu voia s-o vadă dînd din nou de bucluc. Mai trecuseră o dată prin aşa ceva, mai ales Anne, care nu avea nevoie de o nouă experienţă, la fel de dureroasă.

– S-a întîmplat ceva, iubitule? l-a întrebat, pe un ton blînd, Faye, după ce se aşezase.

Totul era însă, atunci, anapoda. Ward îl privea deznă-

dăjduit şi Lionel a ajuns la concluzia că nu e cazul să le spună deocamdată nimic. Va vorbi mai întîi cu ea... dar dacă o să fugă din nou de acasă? De data asta, el nu mai putea să stea să-i ajute să descurce lucrurile. Nu mai putea să-şi irosească cinci luni, căutînd-o împreună cu John. Nu era timp de pierdut. A oftat adînc, s-a rezemat de fotoliu, dar după aceea s-a ridicat şi a închis uşa. Cînd s-a întors din nou cu faţa la ei, le-a fost clar că ceva era în neregulă.

– Despre ce este vorba, Li?

Faye îl privea speriată. Păţise vreunul dintre ei ceva? Vanessa la New York? Val, pe platou?... Anne?...

– E vorba de Anne, a răspuns Lionel, hotărîndu-se să pună punctul pe i. Am văzut-o azi după-amiază... cu o cunoştinţă de-a ei...

A simţit că i se frînge inima. Individul era mai bătrîn decît Ward. Nici nu voia să se gîndească la ce i-o fi făcut.

– Gail?

Faye era şi mai agitată. Nu supravegheaseră prea îndeaproape această prietenie. Părea o fată la locul ei, tatăl ei părea şi el foarte cumsecade, iar fetele mergeau la aceeaşi şcoală. Următoarele cuvinte ale lui Lionel au dat-o însă gata:

– Nu Gail, mămico, tatăl ei. Erau la un local cu hamburgeri, în care am intrat din întîmplare. Se ţineau de mînă şi se sărutau.

Ward a rămas trăsnit. Era mai mult decît putea suporta. Faye îl privea, nevenindu-i să-şi creadă urechilor.

– Dar nu-i cu putinţă. Eşti sigur că a fost Anne?

Lionel a dat din cap tăcut. Nu încăpea nici o îndoială.

– Dar cum se poate una ca asta?

– Poate că ar trebui s-o întrebi pe ea.

Lui Faye aproape că i s-a oprit inima în loc, gîndindu-se de cîte ori stătuse ea acolo, fără ca ei să-şi facă vreo problemă. Dar dacă Gail nici nu fusese măcar acolo? Sau, încă şi mai rău, dacă fusese... dacă tipul era cu

adevărat pervers... Nu mai puteau tolera una ca asta, mai ales fiind vorba de ea. Numai Dumnezeu putea şti ce era între Anne şi acest bărbat. Faye a sărit imediat în picioare.

– Mă duc s-o aduc jos chiar acum!

Ward s-a apropiat însă de ea şi a luat-o de mînă.

– Poate că ar fi bine să ne liniştim mai întîi. S-ar putea ca totul să fie o mare greşeală. Poate că Lionel a interpretat greşit ceea ce a văzut.

Şi-a privit fiul ca şi cum i-ar fi cerut scuze. Prea nu dorea însă să fie adevărat. Nu se simţea în stare să facă faţă încă unei tragedii şi numai Cel de Sus ştia în ce se mai băgase fetiţa asta. Avea acum şaptesprezece ani. Va fi mai greu de stăpînit decît la paisprezece ani, cînd fusese, oricum, foarte dificil. Faye s-a întors hotărîtă spre soţul ei.

– Cred că trebuie să stăm de vorbă cu ea.

– Bine. Atunci vorbeşte cu ea, dar n-o acuza.

Cînd a bătut la uşa lui Anne, Faye avea cele mai bune intenţii. În clipa însă cînd i-a văzut chipul, Anne şi-a dat seama că se întîmplase tot ce putea fi mai rău. Şi-a urmat mama la parter şi s-a mirat văzîndu-şi acolo fratele.

– Bună, Li.

Nu era nimic prietenos în atitudinea lor, sau măcar într-a lui Lionel. Acesta a salutat-o dînd din cap, iar Ward s-a grăbit să vorbească primul:

– Anne, să trecem direct la subiect. Nimeni nu te acuză, dar vrem să ştim ce se întîmplă. Pentru binele tău, desigur.

Anne a presimţit un dezastru, dar s-a ţinut tare şi ochii ei n-au trădat-o cu nimic. S-a mulţumit să observe expresia feţelor lor. În ipoteza că Lionel ar fi văzut ceva, nu-l credea capabil s-o trădeze. Greşea însă în această privinţă. Din punctul ei de vedere, o trădase. Nu-l va ierta niciodată, şi-a spus, după aceea.

– Fratele tău crede că te-a văzut azi undeva. S-ar putea ca tu nici să nu fi fost măcar acolo, draga mea.

În străfundul inimii lui, se ruga să nu fi fost. N-ar fi vrut să trebuiască să se ocupe de aşa ceva, să înfrunte un bărbat de vîrsta lui şi să-l acuze de viol, pentru că asta era, fiind vorba de o fată de şaptesprezece ani.

– Era un local cu hamburgeri. Unde, exact, fiule?

Lionel a dat adresa şi Anne a simţit că inima i se opreşte în loc.

– Important, însă, este faptul că el crede că te-a văzut împreună cu un bărbat.

– Ei şi ce? În drum spre casă, tatăl lui Gail m-a dus să-mi ofere o îngheţată.

S-a întors spre Lionel înfuriată. Furia îi stătea foarte bine. Nu mai era copilă. Era femeie. Lionel avusese această revelaţie atunci cînd o văzuse împreună cu tatăl lui Gail. Aşa se explica tot ceea ce se întîmplase în ultimul an, de ce se adaptase atît de bine la noua ei şcoală, de ce nu era niciodată acasă.

– Ai o minte murdară, l-a aprostrofat Anne, dispreţuitoare.

– Te-am văzut sărutîndu-l.

– Asta înseamnă că cel puţin nu sînt homosexuală.

Era o răutate voită la adresa băiatului care-i salvase viaţa, dar nu asta îl interesa pe el acum. Fără să spună o vorbă, s-a apropiat de ea şi a apucat-o brutal de braţ, în faţa părinţilor lor, care se uitau îngroziţi.

– Are cu treizeci de ani mai mult decît tine, Anne.

– Cu treizeci şi trei, pentru a fi mai exacţi.

Ochii ei aruncau fulgere. La dracu' cu toţi! Nu mai puteau să-i facă nimic. Era prea tîrziu. Îi aparţinea lui Bill. Va fi totdeauna a lui. S-a răzvrătit împotriva tuturor, zicînd:

– Şi nu dau nici o para chioară pe părerea voastră. Nici unul dintre voi nu s-a purtat vreodată ca lumea cu mine, afară de tine, dar asta s-a întîmplat demult. Voi, însă, şi-a admonestat cu amărăciune părinţii, n-aţi fost niciodată aici pentru mine. El a fost aici pentru mine în aceşti doi ani, mai mult decît aţi încercat voi să fiţi vreodată, voi cu filmele voastre şi cu afacerile voastre şi

cu amorul dintre voi doi sau dintre voi şi prietenii voştri. Nu m-aţi cunoscut niciodată... şi nici eu nu m-am cunoscut cu adevărat. Ei bine, acum mă cunosc şi asta se întîmplă de cînd i-am întîlnit pe Bill şi pe Gail.

– Este un *menage à trois?*

Lionel era dispus să fie la fel de răutăcios ca ea.

– Nu, nu este. De fapt, Gail nici măcar nu ştie.

– Slavă Domnului măcar pentru asta. Eşti o proastă, Anne. Eşti tîrfa unui moşneag. Nu se deosebeşte cu nimic de ceea ce ai făcut la Haight, lipsesc doar halucinogenele. Eşti curva unui om bătrîn.

Şi acolo existase un bărbat bătrîn, Lună. Anne şi-l amintea foarte bine. Nu era însă deloc acelaşi lucru. Şi-a smuls braţul din mîna fratelui ei şi s-a repezit la el să-l lovească, dar Lionel i-a oprit mîna înainte de a-i fi atins obrazul. Faye şi Ward săriseră în picioare, iar Faye strigă la ei:

– Opriţi-vă, e dezgustător! Pentru numele lui Dumnezeu, opriţi-vă, amîndoi!

– Ce-ai să faci cu ea, mămico?

Lionel era în culmea furiei. Fata asta îşi distrusese din nou viaţa. De ce o făcea întruna? Anne era, însă, neînduplecată.

– N-aveţi decît să vă duceţi la dracu' cu toţii. Peste zece luni o să am optsprezece ani şi atunci n-o să-mi mai puteţi face absolut nimic. Puteţi să mă chinuiţi cît vreţi, puteţi chiar să mă împiedicaţi să mă mai văd cu el. Peste zece luni, însă, ţineţi minte ce vă spun, o să mă mărit cu el.

– Nu eşti în toate minţile dacă-ţi închipui că o să te ia de nevastă. Pentru el nu eşti decît o puicuţă bună de regulat.

Ciudat era că-i făcea bine să ţipe la ea, ca şi cum ar fi putut să ţipe la soarta care-i ucisese pe Greg şi pe John. Cel puţin, îşi dădea oarecum drumul şi, în afară de asta, era supărat pe ea.

– Nu-l cunoşti pe Bill Stein.

Anne a rostit aceste cuvinte cu o voce calmă, mă-

surată, ceea ce a speriat-o pe Faye. Era foarte serios atașată de acest bărbat. Nu s-a putut stăpîni să n-o întrebe:

– Nu cumva ești gravidă din nou?

– Nu, nu sînt, a răspuns Anne, privind-o cu ură. Am învățat lecția. Și m-a costat.

N-a contrazis-o nimeni. Următorul care a luat-o la rost a fost Ward:

– Vreau să-ți fie foarte clar că n-ai să te măriți cu bărbatul acela nici peste zece luni, nici peste zece ani. În seara asta o să telefonez avocatului meu și poliției și o să-l reclam.

– Că ce? Că mă iubește?

Își privea batjocoritoare tatăl. Nu avea respect pentru nici unul dintre ei. Nu făcuseră nimic pentru ea și știa că nu înseamnă nimic pentru ei. Erau, probabil, supărați că cineva o iubește, și-a spus. Tatăl ei i-a explicat însă în continuare ce avea de gînd:

– Relațiile sexuale cu o fată de vîrsta ta constituie viol calificat. Poate intra la închisoare pentru asta.

– O să depun mărturie împotriva voastră a tuturor, a răspuns Anne, care se speriase.

– Asta n-o să schimbe absolut nimic.

I s-a făcut frică pentru el. Și dacă tatăl ei avea dreptate? De ce nu-i spusese niciodată Bill acest lucru? Acum era de datoria ei să-l protejeze. S-a uitat deznădăjduită la tatăl ei.

– N-ai decît să faci orice vrei cu mine, dar lui să nu-i faci nici un rău.

Aceste cuvinte au constituit o lovitură pentru Faye: Anne ținea atît de mult la acest bărbat, încît era gata să se sacrifice pentru el. Era înspăimîntător cît de mult îl iubea. Și dacă ei greșeau? Nu, nu era posibil. Profitase, fără îndoială, cu nerușinare de ea. I s-a adresat totuși lui Ward:

– Ce-ar fi să vorbim mai întîi cu el, ca să vedem ce are de spus. Dacă promite să n-o mai vadă niciodată, va fi poate mai simplu să nu-l mai dăm în judecată.

Ward n-a vrut să se lase convins, dar, în cele din urmă, Faye l-a înduplecat. Au obligat-o pe Anne să-i telefoneze şi să-i ceară să vină imediat. A trebuit să-i spună de ce şi Bill şi-a dat seama că plîngea.

Cînd a intrat în casa familiei Thayer, a găsit un tribunal ad-hoc care-l aştepta. Ward i-a dat drumul înăuntru şi a trebuit să se înfrîneze ca să nu-l lovească pe loc. Lionel era în picioare. Bill i-a recunoscut pe toţi actorii piesei şi, în special, pe Faye. Venise singur. Văzînd-o pe Anne, care plîngea în hohote în partea opusă a camerei, s-a dus direct la ea, i-a netezit părul, i-a şters lacrimile şi abia după aceea şi-a dat seama că toţi erau cu ochii pe el.

Nu avea de gînd să se scuze. A recunoscut totul. Înţelegea perfect punctul de vedere al lui Ward şi i-a spus că are şi el o fiică de aceeaşi vîrstă, dar a încercat să le spună şi anumite lucruri despre Anne, despre cît de singură se simţise, cît de mult o marcase faptul că trebuise să renunţe la copil, precum şi tot ceea ce se întîmplase la Haight-Ashbury. Le-a explicat că amintirile ei despre aparenta lor indiferenţă îşi aveau originea încă în prima copilărie şi că toată viaţa se simţise respinsă de toţi. N-a încercat să se apere pe sine, le-a descris-o doar pe Anne Thayer, iar părinţii ei au stat şi l-au ascultat, dîndu-şi seama că propria lor fiică le rămăsese complet străină. Această copilă necunoscută, care ajunsese să-i respingă, în ultimă instanţă îl găsise pe Bill Stein, ceruse totul de la el şi Bill, simţindu-se de asemenea singur, o ocrotise în felul lui. Poate că greşise, a recunoscut, dar ţinea cu adevărat la ea. Le spunea ceea ce le spusese şi Anne, poate doar pe un ton mai blînd. Peste mai puţin de un an intenţiona să se însoare cu ea, cu sau fără consimţămîntul lor şi chiar al lui Gail, după ce aceasta va afla. Ar fi preferat ca toată lumea să le ureze fericire, totul dura de multă vreme şi dacă s-ar fi putut căsători mai repede cu ea ar fi făcut-o. Anne îşi va continua şcoala, putea să facă tot ce dorea, dar cînd va împlini optsprezece ani, el va fi acolo şi o va aştepta.

indiferent dacă ei îi vor mai permite sau nu să se vadă cu el.

În timp ce el le spunea foarte calm toate aceste lucruri, Anne îl privea fascinată. Nu o trăda, era dispus să riște orice pentru ea. Era exact așa cum îl crezuse ea dintotdeauna. Ceilalți trei Thayeri erau uluiți. Ward se uita la acest bărbat, deloc atrăgător, și nu putea să înțeleagă ce văzuse fiica lui la el. Nu era nici frumos, nici tînăr, nici arătos sau plin de viață. Era mai curînd banal, iar aspectul lui exterior era oarecare. Oferise însă copilei lor un lucru pe care ei nu se pricepuseră să i-l dea niciodată. Fie că voiau sau nu să recunoască, era fericită împreună cu el. Ședea liniștită, înflorind la lumina iubirii lui. Nu le păsa, de fapt, de ceea ce li s-ar fi putut face în anul imediat următor. Amîndoi erau dispuși să aștepte și nu încăpea nici o îndoială în privința planurilor lor de viitor. Ward și Faye și-au dat seama, dintr-o dată, că și le vor aduce la îndeplinire. Nu puteau fi făcuți să renunțe, oricît de greșit ar fi fost ceea ce făceau sau cît de mare era diferența de vîrstă dintre ei sau cît de proastă o considerau ei pe Anne.

După plecarea lui Bill și după ce au dăscălit-o pe Anne, Ward și Faye au stat de vorbă îndelung în camera lor. Nu știau ce să creadă despre el și nici dacă să-l acționeze sau nu în judecată. Bill se dusese acasă să-i spună totul lui Gail și se declarase dispus să stea oricînd de vorbă cu ei. O iubea de doi ani și nu i se părea că ar avea pentru ce să-și ceară iertare. Nu-i făcuse nici un rău, nu o părăsise, nu abuzase de ea și nu comisese nici o faptă foarte gravă. Anne avea acum aproape optsprezece ani și nu mai părea chiar atît de șocant că erau amanți. Presupunea că Gail va rămîne trăsnită, dar își va reveni. Anne și Bill intenționau să-și trăiască viața așa cum înțelegeau ei. Amîndoi fuseseră foarte categorici în această privință.

– Care e părerea ta? a întrebat Faye.

Ward nu reușea încă să înțeleagă ce vedea Anne, care nu avea decît șaptesprezece ani, în acest bărbat.

Să-ţi stea mintea-n loc şi mai multe nu.

– Cred că este o proastă şi jumătate.

– Şi eu cred la fel, dar asta e părerea noastră, nu a ei, a răspuns Faye, suspinînd şi gîndindu-se că era mai rău decît în unele din filmele ei.

– Aşa se pare. Cum de se bagă cu toţii în chestii dintr-astea? Lionel cu afurisita lui de pornire care mi se pare de neînţeles, Val cu cariera ei idioată, Vanessa care trăieşte cu băiatul ăla la New York şi-şi închipuie că habar n-avem.

Mai vorbiseră despre asta. Vanessa se credea foarte altfel decît toată lumea şi foarte misterioasă, dar totul ora cît se poate de transparent. Ştiau cu toţii ce se întîmpla, dar de fapt nu-i deranja. Van avea douăzeci de ani, iar Jason era un băiat la locul lui.

– Şi acum, Anne, cu tipul ăsta... Dar pentru numele lui Dumnezeu, Faye, este cu treizeci şi trei de ani mai în vîrstă decît ea.

– Ştiu. Şi nici măcar nu e un bărbat frumos. Aş putea înţelege dacă ar fi cineva care ar arăta ca tine.

La cincizeci şi doi de ani, Ward era tot atît de frumos cum fusese cu douăzeci de ani în urmă, dar în alt fel. Era tot înalt şi zvelt şi elegant. Bărbatul acela nu avea nici una din aceste calităţi. Era greu să găseşti ceva atrăgător la el. Atîta doar, că avea ochi blînzi şi părea să ţină foarte mult la ea. Şi-a ridicat ochii spre soţul ei.

– Trebuie oare să acceptăm, Ward?

Nu se referea la aspectul legal, ci la situaţia de fapt, dacă să continue în următoarele zece luni.

– Nu văd de ce am fi obligaţi s-o facem.

– Poate că ar fi mai inteligent din partea noastră. Nu te poţi pune cu cei care au pîinea şi cuţitul.

O învăţaseră întruna, pe spinarea lor, cu Lionel... cu Val... cu Vanessa... şi acum cu Anne. Făcuseră exact ceea ce le trecuse prin cap... cu excepţia bietului Greg. Ward a privit-o întrebător.

– Vrei să spui să fim de acord să trăiască pe faţă cu el? Dar nu are decît şaptesprezece ani!

Amîndoi îşi dădeau însă seama că, în sufletul ei, era mult mai bătrînă, trecuse prin atîtea şi toate îşi lăsaseră amprenta asupra ei.

– Oricum, a făcut-o de un an sau cam aşa ceva.

– Ce te face să fii dintr-o dată aşa de liberală? şi-a întrebat Ward soţia, privind-o bănuitor.

– Poate că mă simt mai bătrînă, i-a răspuns ea, cu un zîmbet obosit.

– Şi mai înţeleaptă. Te iubesc, fetiţo.

– Şi eu te iubesc, dragul meu.

Au căzut de acord să mai reflecteze cîteva zile la acest subiect. În seara aceea au luat masa împreună cu Lionel. Anne rămăsese în camera ei şi nimeni n-a chemat-o jos.

Erau şi aşa destul de zbuciumaţi. Au hotărît să cedeze. I-au cerut doar să fie discretă, să nu ajungă de rîsul oraşului. Bill Stein era relativ cunoscut în industria filmului. Era un avocat cu prestigiu, avea mulţi clienţi faimoşi şi erau siguri că nici el nu avea nevoie de publicitate. Ideea era să nu facă deloc valuri şi, după Anul Nou, să se căsătorească, aşa cum aveau de gînd. I-a dat un inel de logodnă cu un diamant enorm. Îl purta numai cînd ieşeau împreună. Era un solitar în formă de pară, pe care ea-l numea „oul ei de Paşti". Avea zece carate şi jumătate. S-a simţit stingherită cînd i l-a arătat lui Gail. Gail se purtase foarte frumos cu ei. La început a fost şocată. Îi iubea, însă, foarte mult pe amîndoi şi le-a urat fericire. S-au hotărît amîndouă să urmeze cursuri de vară, pentru ca să poată absolvi înainte de vacanţa de Crăciun. În felul acesta, Anne nu va mai trebui să se ducă la şcoală după ce se va mărita cu Bill. După aceea, Gail s-a gîndit că ar fi mai bine să-i lase singuri, cel puţin o vreme. Afară de asta, la început ar fi fost stînjenitor să locuiască împreună cu ei. Şi, oricum, îşi dorea să se ducă la Şcoala de design *Parsons,* din New York.

Cînd a plecat în Germania, Lionel era tot supărat pe Anne. Indiferent de ce-ar fi spus ceilalţi, nu-i putea accepta pe individ.

– Dacă vrei să ştii, ai scăpat prea ieftin, i-a spus în ziua plecării.

Anne l-a privit cu răceală. Nu avea să-l ierte niciodată că o dăduse de gol. I-a spus:

– Ce tupeu să-i judeci pe alţii!

– Faptul că sînt homosexual nu-mi afectează mintea, Anne.

– Nu. Poate că doar inima.

Aproape că ajunsese să se întrebe dacă nu cumva sora lui avea dreptate. După Vietnam, îşi schimbase atitudinea faţă de toate lucrurile. Văzuse prea mulţi tineri văzuse murind... pierduse prea mulţi oameni la care ţinea... şi doi pe care-i iubise enorm... pe John şi pe Greg. Îi era greu să-şi închipuie că ar mai putea iubi vreodată pe cineva. Nici măcar nu dorea. Nu cumva din cauza asta era atît de furios pe ea? Nu-i putea înţelege fericirea, pentru că a lui dispăruse demult, odată cu John, şi s-ar fi putut să nu se mai întoarcă niciodată, în timp ce pe ea o aştepta o viaţă plină de făgăduinţe şi de bucurii, o viaţă scînteietoare ca enormul ei inel de logodnă.

Capitolul 38

La 18 ianuarie 1970, Anne Thayer şi Bill Stein stăteau unul lîngă altul în Templul Israel de pe bulevardul Hollywood, împreună cu familiile lor şi cu cîţiva prieteni. Anne ar fi vrut ca totul să fie încă şi mai simplu, dar Bill o rugase să nu se împotrivească.

– Pentru părinţii tăi o să fie mai uşor, iubito, dacă ai să-i laşi să aranjeze ceva.

Pe Anne, însă, ceremonia n-o interesa absolut deloc. De aproape doi ani se simţea soţia lui şi nu avea nevoie de nici un fel de tărăboi. Gail considera că este o prostie din partea ei. Era atît de diferită de fetele de vîrsta ei... Nu-şi dorea nici rochie de mireasă, nici voal.

Pare atît de sărăcăcios, şi-a spus Faye, amintindu-şi de fastul de la nunta ei. Anne purta o rochie simplă de stofă albă, cu guler montat şi mîneci lungi şi era încălţată cu escarpeni. Părul blond îi era împletit într-o singură coadă groasă. Nu avea buchet. A venit spre Bill fără mofturi, cu capul sus, nepurtînd nici o bijuterie, cu excepţia imensului diamant dăruit de el. Verigheta era o bandă lată, acoperită cu diamante. Avea o înfăţişare atît de inocentă şi de tinerească, încît verigheta părea

aproape ostentativă pe mîna ei. Anne, însă, nu observa nimic. Nu avea ochi decît pentru Bill. Din ziua în care se întîlniseră prima oară, nu mai avusese nevoie decît de el. S-a apropiat încet de el, la braţul tatălui ei. Apoi Ward s-a dat la o parte, simţind din nou cît de puţin o cunoscuseră cu toţii în cei optsprezece ani ai ei. Era ca şi cum ar fi lunecat prea tăcută, prea grăbită, prin vieţile lor. Trăise în spatele unei uşi încuiate şi dispăruse într-una. I s-a părut deodată că de-a lungul întregii ei copilării, nu făcuse decît să se întrebe: „Unde-i Anne?".

Au luat masa de prînz împreună, la ei acasă. A fost tot ce le-a permis Anne să facă. Pretutindeni erau flori, iar şampania era excelentă. Faye avea un aer foarte modest şi rezervat purta un taior de mătase verde, asortat cu ochii ei. Nu reuşea însă să intre în rolul de mamă a miresei. Totul semăna cu un joc de societate şi dădea impresia că, la sfîrşit, Gail se va duce acasă împreună cu tatăl ei, fără Anne. Cînd au plecat, însă, în *Rolls*-ul gri, Anne a plecat cu ei, după ce i-a sărutat pe Faye şi pe Ward. Faye a simţit impulsul de a o întreba dacă este sigură de ceea ce face, dar cînd s-a uitat în ochii fiicei ei n-a văzut nici o urmă de îndoială. Se dăruise bărbatului pe care-l iubea şi era acum femeie.

Gail era mai puţin în vervă decît de obicei, dar se bucura pentru Bill şi pentru Anne. Ea şi Anne terminaseră amîndouă şcoala, de cîteva săptămîni, şi cei doi soţi urmau să plece cu avionul la New York împreună cu ea. Se va înscrie la Şcoala de design *Parsons* şi va locui la *Barbizon,* unde locuise înainte şi Vanessa. După ce aveau să o lase acolo, Bill şi Anne urmau să zboare mai departe, la San Juan, de acolo la St. Thomas şi St. Martin şi, în cele din urmă, la St. Croix. Călătoria urma să dureze cîteva săptămîni şi nu erau deloc grăbiţi să se întoarcă. Bill dorea să meargă mai întîi cu ea la cumpărături prin New York. Ţinea să vadă ce au de oferit cîţiva bijutieri, Harry Winston, David Webb şi alţi cîţiva în care avea încredere; şi mai erau şi alte tîrguieli de făcut.

– *Bergdorf, Bendels, Bloomingddale,* au strigat la unison cele două fete.

Apoi, sărutîndu-l pe gît, Anne a spus:

– Prea mă răsfeţi!

Singurul lucru pe care şi-l dorea de la el era iubirea. Bill voia să-i cumpere şi lui Gail cîteva lucruri drăguţe.

– Ei, cum te simţi ca doamnă Stein? a întrebat-o, după ce se culcaseră în patul cel mare, de data aceasta, pentru prima oară, în doi ani, în mod legitim.

– Mă simt minunat!

Se alinta ca o fetiţă mică. Nu-şi desfăcuse coada şi purta o cămaşă de noapte cu multe dantele, pe care o primise ca dar de nuntă de la Val, deşi era clar că aceasta nu aprobase căsătoria lor. Nici unul dintre membrii familiei ei nu fusese de acord. Mai mult decît atît, nu izbuteau s-o înţeleagă. Niciodată n-o înţeleseseră... afară de Li... dar asta fusese demult. Nu venise la nuntă. Era încă în Germania şi aştepta să se elibereze peste cîteva săptămîni. Van rămăsese la New York, nu putea să lipsească de la cursuri. Pe Anne toate astea n-au deranjat-o cu adevărat, singurul om la a cărui prezenţă ţinea era Bill. Îl privea acum fericită, evaluîndu-şi trecutul. Nimic din tot ce i se întîmplase înainte nu i se părea real.

– Mă simt de parcă aş fi fost măritată toată viaţa cu tine.

Culmea era că şi el avea aceeaşi senzaţie.

– Şi eu la fel.

Toţi prietenii lui avuseseră, desigur, ceva de spus. În cele din urmă, s-au prefăcut însă că-l înţeleg. Fiecare îl bătea pe umăr, îi dădea un ghiont în spate, îi făcea cu ochiul.

– Te-ai pus pe furat puicuţe, moşule?

De fapt, îl invidiau cu toţii; unii spuneau răutăţi în spatele lui, dar lui nu-i păsa nici un pic. Avea de gînd să aibă grijă de acest mic giuvaier tot restul vieţii lui. Anne se uita la el cu multă încredere, convinsă că aşa va face.

În noaptea aceea, au dormit îmbrăţişaţi, încîntaţi că

acum puteau face tot ce-şi doreau. Au luat micul dejun tîrziu, împreună cu Gail, după-amiază şi-au făcut bagajele şi au plecat, în aceeaşi zi, seara, la New York, potrivit programului dinainte stabilit. Anne s-a gîndit o clipă să le telefoneze lui Ward şi lui Faye, pentru a-şi lua rămas-bun, dar n-a făcut-o. Oricum, n-avea ce să le spună, i-a explicat lui Bill, în timp ce avionul decola.

– Eşti foarte severă cu ei, iubito. Au făcut ce-au crezut ei că era mai bine. Doar că nu te-au înţeles niciodată.

După părerea ei, era o apreciere excesiv de blîndă. Îi furaseră copilul, ameninţaseră că-l vor da în judecată pe Bill, o călcaseră în picioare, nu ţinuseră seama de ea, dacă n-ar fi fost el, i-ar fi distrus definitiv viaţa. L-a privit din nou cu recunoştinţă. Se instalaseră confortabil în avion, Bill şi „cele două fete ale lui", cum îi plăcea să le numească. Anne şedea la mijloc şi, în timp ce soţul ei încerca să aţipească, flecărea cu Gail. Îşi făceau planuri pentru cele două zile pe care urmau să le petreacă împreună la New York, înainte ca Gail să se mute la *Barbizon,* iar ea şi Bill să plece în luna de miere. Pînă atunci aveau să locuiască împreună, într-un apartament de la hotelul *Pierre.*

În următoarele două zile, n-au făcut decît cumpărături. Anne nu mai văzuse atîtea lucruri frumoase decît în filmele mamei ei. Bill i-a cumpărat lui Gail un mantou sport de vizon şi o pălărie asortată, spunîndu-i că va trebui să aibă ceva care să-i ţină cald. I-a luat şi un munte de costume de schi, schiuri noi, jumătate de duzină de rochii de la *Bendel,* şase perechi de pantofi *Gucci* şi o brăţară de aur de la *Cartier* pe care şi-o dorea foarte mult. Văzînd cît de mult îi plăcea şi lui Anne, i-a făcut surpriza de a-i cumpăra şi ei una. Tînăra mireasă a avut parte însă şi de alte lucruri superbe: o capă de vizon lungă pînă în pămînt, pentru seară, un mantou scurt, tot de vizon, pentru zi, rochii, taioare, fuste şi bluze, cutii peste cutii de pantofi eleganţi, cizme italieneşti, un inel cu smarald, o broşă cu diamante,

cercei cu perle de la *Van Cleef* şi încă două brăţări pe care le admirase, iar în ultima zi a călătoriei i-a dăruit o bijuterie splendidă de la *David Webb.* Reprezenta un lup care îmbrăţişa un miel, totul dintr-o singură bucată masivă de aur. Brăţara era atît de frumoasă pe braţul ei, încît atrăgea toate privirile.

– Ce-o să fac cu toate astea?

Se învîrtea prin cameră în combinezon, arătînd spre blănurile şi îmbrăcămintea agăţate peste tot, spre cutiile de pantofi, spre poşetele şi căciuliţele de blană. În plus, în valize avea jumătate de duzină de cutii cu bijuterii. Era aproape jenant, numai că lui, toate aceste nimicuri scumpe îi făceau o plăcere enormă. Îşi cumpărase şi pentru el cîteva lucruri, de exemplu, un fulgarin îmblănit şi un nou ceas de aur, dar ceea ce îl interesa, de fapt, era să cumpere cît mai multe pentru ea. Pînă şi pe Gail o amuza această preocupare. Avea atîtea lucruri dăruite de Bill de-a lungul anilor, încît n-o invidia pe Anne pentru nimic din ceea ce căpăta. Oricum, erau ca două surori şi tatăl ei i-ar fi cumpărat în continuare tot ce şi-ar fi dorit, poate chiar mai multe decît înainte. Era mult prea darnic, i-au spus amîndouă fetele în ultima seară, dar adevărul era că se bucurau din toată inima.

Vanessei nu i-a venit să-şi creadă ochilor cînd ea şi Jason s-au întîlnit cu ei în sala de stejar a hotelului. Anne se îndrepta graţios spre ei, purtînd pantaloni roşii, bine croiţi, o bluză de mătase crem, o poşetă asortată de crocodil roşu de la *Hermes* şi cu mantou de vizon care atrăgea toate privirile, chiar şi la New York. Pe mîini îi scînteiau diamante; brăţara de la *Webb* se etala în toată splendoarea pe braţul ei, iar în urechi avea două rubine mici. Era atît de fermecătoare şi de stăpînă pe sine, încît aproape că n-a recunoscut-o.

– Anne?

O privea, nevenindu-i să-şi creadă ochilor. Îşi strînsese din nou părul într-o coadă groasă, cu cîrlionţi care îi încadrau faţa ca un puf blond, era fardată foarte discret şi cu bun-gust, dar tot ce purta, de la bijuterii la

cizme, părea că vine direct din *Vogue.* Vanessa nu şi-o imaginase, în nici un caz, aşa, şi şi-a dat seama că şi lui Jason îi făcuse o impresie deosebită.

– Am făcut o groază de cumpărături. Mă răsfaţă din cale-afară.

Vocea lui Anne era la fel de potolită cum fusese întotdeauna şi îi aruncase lui Bill o privire sfioasă, care-l făcuse să rîdă.

– Îmi dau seama, a răspuns Vanessa.

Anne a comandat un *Dubonnet,* singura băutură care-i plăcea. Vanessa şi Jason aveau deja în faţa lor pahare cu whisky, Bill a cerut un *Martini* cu gheaţă, iar Gail, vin alb. Au stat de vorbă prieteneşte despre toate şi mai nimic. Tinerii şi-au amintit de vacanţa petrecută, cu doi ani în urmă, la lacul Tahoe, iar Anne l-a întrebat pe Jason despre slujba lui. Aranjase perfect totul. Îşi luase doctoratul la cîteva săptămîni după împlinirea vîrstei de douăzeci şi şase de ani. Reuşise să scape de recrutare opt ani la rînd, iar acum fusese angajat să predea literatura la Universitatea din New York. Nu-l încînta prea tare ceea ce făcea acolo. Continua să lucreze la piesa lui, dar nu reuşea să-i dea de capăt.

– Mă străduiesc s-o conving pe Vanessa să colaboreze cu mine, dar nu vrea.

– Abia reuşesc să fac faţă şcolii, i-a spus ea lui Bill, care i se părea agreabil şi patern.

Mai avea un an pentru a-şi termina studiile. Nu era în stare să se gîndească, pentru moment, la altceva. După ce va absolvi, se va angaja şi ea undeva. Părea înclinată să rămînă la New York, dar Anne a presupus că motivul era Jason. Erau împreună de doi ani şi jumătate. Se vor căsători oare vreodată? În seara aceea, după cină, Gail a întrebat-o acelaşi lucru şi Anne a ridicat din umeri. Nu prea înţelegea relaţia dintre cei doi, avea impresia că înaintează pe linii paralele, urmărindu-şi, fiecare, propriul scop în viaţă. Nu-şi doreau o legătură permanentă; mai mult chiar, nici nu simţeau nevoia de aşa ceva. Şi nici unul dintre ei nu aducea vorba

despre posibilitatea de a avea copii. Nu vorbeau decît despre activitatea lor, despre locurile unde lucrau, despre ceea ce scriau, despre piesa lui.

– Mi se pare destul de plicticos, a fost de părere Gail, deşi el e cel puţin un tip bine. Era, într-adevăr, dar nu era genul care s-o atragă pe Anne. Ei i se părea că Bill este cel mai frumos bărbat din lume. În seara aceea, în taxi, în drum spre casă, Vanessa a deschis vorba despre acest subiect.

– N-o înţeleg deloc pe puştoaica asta. Nu-i decît un copil şi uite că s-a măritat cu un moşneag şi umblă împopoţonată cu diamante şi în mantou de vizon.

– Poate că sînt importante pentru ea.

Nici Jason n-o înţelegea de fapt, dar i se păruse dintotdeauna o fată la locul ei. Nu la fel de interesantă şi de inteligentă ca Van, dar poate că nu se putea şti. Era atît de tînără şi atît de închisă în sine, încît era greu să-ţi dai seama cum este.

– Nu cred că sînt importante pentru ea, l-a contrazis Vanessa. Nu cred că dă doi bani pe asemenea lucruri. Le poartă, probabil, pentru a-i face plăcere lui.

Avea dreptate în această privinţă. Îşi cunoştea foarte bine sora. Singura din familie care ar fi ţinut la zorzoane şi la blănuri era Val. Poate că şi Greg, dacă ar fi trăit, ar fi ajuns să aprecieze viaţa bună. Ceilalţi aveau gusturi mai simple. La fel şi părinţii lor, acum, spre deosebire de cum fuseseră mai demult. Van ştia că toate astea nu mai aveau, de mulţi ani, importanţă pentru ei.

– Nu pot, pur şi simplu, să înţeleg ce găseşte la un bărbat de vîrsta lui.

– E foarte, foarte bun cu ea, Van, şi nu numai din punct de vedere material. Nu ştie ce să mai facă pentru ea. Dacă-i este sete, se pomeneşte cu un pahar de apă în mînă, înainte de a fi avut timp să-l ceară; dacă e obosită, o duce acasă; dacă se plictiseşte, o duce la dans, în Europa, în vizită la prieteni... Nu se poate mai mult decît atît. Un tip de vîrsta asta se gîndeşte la toate chestiile de acest gen.

S-a uitat cu un aer vinovat la fata pe care-o iubea, simţind, brusc, dorinţa de a face mai mult pentru ea.

– Asta nu-i o scuză. Vrei să spui că eu n-o să capăt un inel cu un diamant cît un ou?

– Asta este ceea ce ţi-ai dori să ai, la un moment dat, Van? a întrebat-o, dintr-o dată, sobru, în clipa cînd intrau în casă.

– Nu, deloc.

Părea sigură şi chiar era. Altele erau lucrurile pe care şi le dorea în viaţă. Ca şi el. Poate că şi vreo doi copii, cîndva, peste vreo opt sau zece ani. Chestii dintr-astea.

– Dar ce ţi-ai dori?

– Poate ca să-mi apară o carte... să aibă cronici bune...

Nu-i venea altceva în minte şi nici nu voia să-i spună lui Jason că şi-ar dori, eventual, un copil sau doi. Era prea devreme pentru a se gîndi la aşa ceva şi cu atît mai mult pentru a discuta problema.

– Asta-i tot?

Părea dezamăgit. Ea i-a zîmbit.

– Poate că şi pe tine.

– Pe mine mă ai.

Vanessa s-a aşezat pe canapea, iar Jason a făcut focul. Se simţeau bine aici, înconjuraţi de cărţile lor şi de ziare, cu fasciculele din *The Sunday Times* încă împrăştiate pe jos şi amestecate cu tenişii lui şi cu pantofii ei.

– Cred că asta-i tot ce-mi doresc, Jase.

– Ai gusturi grozav de simple, prieteno, i-a răspuns mulţumit şi strîngînd-o mai aproape de el. Vorbeşti serios în privinţa cărţii?

– Sper. După ce voi termina cu şcoala şi mă voi angaja undeva.

– E al dracului de greu să scrii o carte, a zis Jason, care ştia ce spune. Cred că ar trebui să scriem împreună o piesă.

Se uita la ea plin de speranţă. Demult îşi dăduse

seama că stilurile lor se potriveau unul cu celălalt.

– Poate că o s-o facem.

S-au sărutat. El a răsturnat-o pe spate şi i-a cuprins cu mîna un sîn, pe sub bluză.

Scena era cu totul diferită de cea care se petrecea, simultan, la *Pierre,* între Anne şi Bill. Anne era culcată pe cuvertura de satin, purtînd un *peignoir* tivit cu piele de boa. Limba lui Bill îi mîngîia, alene, coapsele. Diamantele de pe mîna ei scînteiau în lumina filtrată. A atins-o acolo unde îi plăcea ei mai mult şi Anne şi-a arcuit, cu un geamăt, spatele. Bill i-a scos *peignoir*-ul, care a lunecat încet pe jos. Simţămintele erau identice cu cele ale lui Jason şi ale Vanessei. Iubirea, dorinţa, devotamentul unuia faţă de celălalt, la bine şi la rău. Cu tenişi sau cu piele de boa era exact acelaşi lucru.

Capitolul 39

În luna mai, Bill şi Anne au venit din nou, pentru cîteva zile, la New York. Anne voia s-o vadă pe Gail, iar el avea nişte treburi acolo. Au stat tot la *Pierre.* A dus-o iar la bijutierii ei preferaţi şi a insistat să-i mai cumpere cîte ceva. Vremea era frumoasă. Urmau să ia prînzul împreună la *Cote Basque* şi ea se îmbrăcase, în acest scop, cu o cochetă rochie albă, cu pardesiu de aceeaşi culoare, pe care tocmai le cumpărase de la *Bendel.* Cînd a văzut-o intrînd, Bill s-a simţit foarte mîndru de ea. Nu avea nici acum conştiinţa frumuseţii ei. Se apropia de el, mişcîndu-se ca o căprioară, neobservînd pe nimeni dintre cei ce o priveau şi nevăzînd decît ochii lui îndreptaţi spre ea. Bill şi-a mai dat însă seama de ceva: aceeaşi expresie de nesatisfacţie, nervoasă, pe care o avea de cîteva luni. Spera să se întîmple cît mai curînd şi ştia de ce era atît de important pentru ea. Dorea şi el un copil, dar nu cu atîta disperare ca ea.

– Cum a fost azi la *Bendel?*

– Mişto.

Mai vorbea cîteodată copilăreşte, dar nu mai arăta ca o copilă. Îşi lăsase părul pe spate, el făcuse apel la o

cunoştinţă din Los Angeles s-o înveţe să se fardeze şi, dintr-o dată, a început să pară a avea mai curînd douăzeci şi cinci de ani decît optsprezece. Gail băgase şi ea de seamă şi fusese foarte încîntată. Avea acum un nou prieten şi se simţea foarte bine la New York. Bill stăruise să rămînă în continuare la *Barbizon,* dar ea îl ameninţa că, în toamnă, va pleca de la hotel şi-şi va lua o locuinţă, iar Anne fusese mobilizată să-l convingă.

– Uite ce mi-am cumpărat azi. Îţi place?

I-a arătat rochia şi pardesiul. Bill a observat că purta noul şirag de perle pe care i-l cumpărase la Hong Kong. Erau atît de mari, încît păreau aproape ireale.

– Splendid.

A sărutat-o pe buze. Au comandat băuturi. El a băut vin, ea, *Perrier* şi au luat un prînz uşor. Ei îi plăceau perişoarele de la *Cote Basque,* iar el a mîncat un cotlet cu salată de spanac. Nu degustau delicioasele mîncăruri, aşa cum ar fi meritat, pentru că se grăbeau; el trebuia să meargă la o nouă reuniune, iar ea avea în program să se ducă la *Bloomingdale* şi după aceea s-o ia pe Gail de la şcoală.

Cîteodată, Bill se întreba dacă n-ar fi fost mai bine să meargă şi ea la şcoală; avea nevoie şi de altceva, nu numai să-şi facă unghiile şi să tîrguiască şi să-l aştepte pe el. Nu-i ajungea nici ocupaţia de a-şi ţine la zi graficul temperaturilor. Ar fi trebuit să mai aibă ceva la care să se gîndească, dar Bill se temea să i-o spună. Se mulţumea s-o încredinţeze întruna că se va întîmpla în curînd. Amîndoi făcuseră cîte un copil, aşa că ştiau că sînt apţi pentru procreare, era doar o chestiune de timp şi doctorul îi dăduse asigurări în acest sens.

– I-ai telefonat surorii tale, iubito?

Ea a clătinat vag din cap, jucîndu-se cu prăjitura pe care şi-o alesese.

– De ce nu?

Continua să-i evite aproape pe toţi din familia Thayer, chiar şi pe Lionel, deşi Bill ştia că pe el, cel puţin, îl iubise foarte mult. S-ar fi zis că vrea să-i scoată cu totul

din viaţa ei. Îl avea pe el şi nu-şi mai dorea nimic altceva. Soţul ei ştia însă că nu se face una ca asta. Dacă Gail ar fi procedat la fel cu el, i-ar fi frînt inima. Ştia însă că ai ei nu fuseseră niciodată atît de apropiaţi de ea, cum era el de Gail.

– Cînd am vorbit săptămîna trecută cu mămica, mi-a spus că Van este în examene.

Era evident că nu ţine să-i telefoneze lui Van. Iar pe Valerie n-o suna niciodată la Los Angeles, nu mai vorbise cu ea de luni de zile.

– Ai putea, totuşi, s-o chemi. Nu-i exclus să aibă timp să bea ceva cu tine, la botul calului.

– O să-i telefonez diseară.

Nu credea că o va face. Va sta trîntită în pat, gîndindu-se, numărînd înainte şi înapoi... paisprezece zile de la... iar a doua zi dimineaţă se va scula la revărsatul zorilor şi-şi va lua din nou temperatura. Ar fi vrut s-o vadă mai relaxată, mai indiferentă în această privinţă. Trăia într-o asemenea tensiune, încît începuse să slăbească. Bill îşi propusese s-o ducă în iulie în Europa, pentru a-i abate gîndurile. Ar fi vrut s-o ia şi pe Gail, dar ea avea un agajament pentru toată vara la Pauline Trigere şi refuza să plece, indiferent unde.

– Ce părere ai despre voiajul în Europa, iubito?

Mergeau agale pe Madison Avenue, spre locul reuniunii lui, şi încerca să-i stîrnească interesul pentru călătoria în Europa. Era absolut necesar să-i stîrnească interesul pentru ceva. Dacă s-ar fi întîmplat să nu aibă nici un copil sau să dureze ani de zile pînă cînd va avea? Nu putea să-şi irosească toată viaţa aşteptînd. Începea să fie ceva apăsător, să ameninţe plăcerea pe care o împărtăşeau. Nu era în stare să se gîndească la altceva, uneori nu era nici măcar în stare să vorbească despre altceva, ca şi cum ar fi putut înlocui copilul la care renunţase. Bill nu se încumeta să-i spună că nu era cu putinţă s-o facă vreodată, aşa cum lui nu-i era cu putinţă s-o înlocuiască pe prima lui soţie. Şi pe Anne o iubea la fel de mult, dar totul era acum altfel şi, la mari

intervale de timp, simţea vechiul gol, senzaţia dureroasă că-i lipseşte. Ştia că şi Anne îşi va regreta totdeauna copilul înstrăinat. Îi va rămîne pentru totdeauna un loc gol în inimă şi nimeni, fie el soţ sau un alt copil, nu va putea umple acel gol. O privea tandru.

– St. Tropez ar fi amuzant. Am putea închiria un vas.

I-a răspuns zîmbindu-i, se simţea vinovată că uneori nici nu lua măcar în seamă toate lucrurile pe care le făcea pentru ea.

– Mi-ar face plăcere. Iartă-mă că sînt aşa de plîngăcioasă. Cred că amîndoi cunoaştem cauza.

– Da, o cunoaştem. Dar trebuie s-o laşi pe mama natură să-şi urmeze în linişte cursul. Şi afară de asta, nu ne deranjează să încercăm, nu-i aşa?

Se oprise pe trotuar şi o îmbrăţişase.

– Nu, nu ne deranjează.

Acum era surîzătoare, dar Bill îşi aminti cît de mult plînsese ultima oară cînd îi venise menstruaţia şi cum se certaseră cînd ea i-a spus că este numai şi numai vina lui Faye. Că, dacă n-ar fi fost mama ei, ar fi avut acum un băieţel de trei ani şi jumătate.

– Asta este ce ţi-ai dori? o întrebase ultragiat Bill.

– Da, asta! ţipase ea.

Îi fusese atît de milă de ea, încît mersese pînă la a-i propune să adopte un băieţel de trei ani, dar ea voia un copil care să fie cu adevărat al lor. Dorea să aibă din nou „un copil al ei". N-avea nici un sens să încerce să-i explice că nu-l va putea înlocui niciodată pe cel pierdut. Era decisă să aibă un copil cu Bill, imediat, dacă ar fi fost cu putinţă. Mama ei a bănuit acest lucru într-o zi cînd au luat prînzul cu ea şi cînd i-a citit în ochi aceeaşi acuzaţie pe care i-o aducea de ani de zile. N-o iertase şi era posibil să n-o ierte niciodată. Acum, pe Madison Avenue, l-a privit pe Bill cu tristeţe.

– Crezi cu adevărat că se va întîmpla vreodată?

Îi pusese de un milion de ori această întrebare, din ianuarie încoace, deşi trecuseră doar patru luni de la nunta lor. Pînă atunci fuseseră precauţi, sau, mai

curînd, el fusese. Bill a înţeles de ce Anne ar fi preferat încă de pe atunci să lase lucrurile la voia întîmplării. Aceeaşi poveste: dorinţa ei disperată de a avea un copil, de a umple golul, de a retrăi trecutul, dar de data asta în mod diferit. Nu-şi iertase niciodată că acceptase să dea copilul şi n-o iertase nici pe Faye pentru că o obligase s-o facă...

– Da, scumpete mică, sînt sigur că se va întîmpla. Peste cîteva luni, o ai să te legeni ca o balenă şi ai să-mi spui ce rău te simţi şi cît mă urăşti pentru asta.

Au rîs amîndoi, a sărutat-o din nou, el a plecat la treburile lui, iar ea a intrat la *Bloomingdale.* A trecut cu o strîngere de inimă pe lîngă raionul de îmbrăcăminte pentru copii. S-a oprit o clipă, tentată să cumpere ceva doar aşa, ca să-i poarte noroc, dar după aceea s-a gîndit că s-ar putea să-i aducă mai curînd ghinion. Şi-a amintit de ghetuţele roz pe care le cumpărase în timpul primei sarcini. Fusese absolut sigură că va fi fată, iar Lionel şi John o necăjiseră, spunîndu-i că s-ar putea să se înşele.

Era o amintire încă dureroasă. Ori de cîte ori se gîndea la John, îi venea să plîngă. S-a întrebat ce-o mai fi făcînd Lionel. Nu vorbeau decît foarte rar. De cînd fratele ei le spusese părinţilor despre Bill, relaţiile dintre ei n-au mai fost ca înainte. Ei i se părea că nu mai au despre ce să vorbească. Ultima veste de la el era că încă mai căuta un angajament la un studio, dorind să facă din nou filme. A coborît pe scara rulantă. De jur-împrejurul ei era o mare de culori: flori de mătase, poşete de lac, cordoane de antilopă în toate nuanţele curcubeului. N-a putut rezista şi s-a întors acasă cu pachete imense, conţinînd tot felul de fleacuri, deşi ştia că n-avea să le poarte, probabil niciodată, spre deosebire de brăţara de diamante pe care i-a dăruit-o chiar în aceeaşi seară Bill, dornic să-i aline suferinţa. Ştia cît este de afectată de faptul că nu mai rămăsese gravidă. Era însă convins că e doar o chestiune de timp. Era sănătoasă şi tînără. Numai că se consuma

prea mult. Aşa îi spusese şi doctorul. În săptămîna dinainte de plecarea lor la St. Tropez, Bill i-a repetat încă o dată:

– Încearcă să te destinzi şi să nu te mai gîndeşti la asta.

Îi venea uşor s-o spună. Avea cincizeci şi opt de ani şi învăţase să privească mai filosofic viaţa.

În străfundul inimii ei, Anne era tot abătută, dar niciodată în viaţa ei n-a părut mai fericită decît în cele trei săptămîni de hîrjoană pe plaja din St. Tropez. Purta blugi şi espadrile, bikini şi bluze de pînză viu colorate şi lăsase să-i fluture liber părul blond, încă şi mai pal de cînd îl decolorase soarele. Era o fată frumoasă şi devenea din zi în zi şi mai frumoasă. Bill a fost bucuros să constate că se mai împlinise, iar cînd s-au dus la cumpărături, la Cannes, a trebuit să ia îmbrăcăminte cu un număr mai mare, numărul vechi n-o mai încăpea. A tachinat-o văzînd că-i vine greu să-şi încheie fermoarul blugilor. I-a spus că e grasă. I-a trecut prin minte că s-ar fi putut să fie vorba despre altceva, dar n-a îndrăznit s-o spună cu voce tare în faţa ei. La Paris, însă, cînd a văzut-o că era prea obosită pentru a se plimba pe cheiul Senei, că-i venea să doarmă în drum spre *Coq Hardi,* unde se duceau să ia prînzul, şi că s-a înverzit la faţă cînd i-a oferit un *Dubonnet,* a fost sigur. Nu i-a spus nici o vorbă, dar a avut grijă de ea, aşa cum are o cloşcă grijă de pui. Abia după ce s-au întors la Los Angeles, i-a amintit că nu mai avusese menstruaţia dinainte de plecare, cu o lună în urmă, în vilegiatură. Pentru prima oară, în şase luni, Anne nici nu se mai gîndise măcar la asta. A devenit brusc serioasă, a socotit în gînd şi s-a uitat la el, nevenindu-i să creadă.

– Crezi că...?

Nici nu îndrăznea măcar să rostească cuvintele. Bill o privea afectuos. La urma-urmei, nici nu durase cine ştie cît. Şase luni nu era mult deloc, numai ei i se păruse mult.

– Da, aşa cred, micuţo. De cîteva săptămîni mi s-a

părut că ar fi ceva, dar n-am vrut să te fac să speri degeaba, aşa că n-am spus nimic.

Anne s-a aruncat în braţele lui ţipînd de bucurie, dar Bill a încercat s-o calmeze:

– Să aşteptăm pînă o să fim siguri. De-abia după aceea o să sărbătorim.

A doua zi s-a dus să-şi facă testul şi după-amiază, cînd, ţinîndu-şi răsuflarea, a telefonat pentru a afla rezultatul, i s-a spus că este pozitiv. A rămas ca năucă în faţa telefonului. Cînd a venit acasă, Bill a găsit-o încă aproape în stare de transă, ceea ce l-a făcut să chiuie de bucurie. În timp ce ea se învîrtea de colo-colo, în costum de baie, a observat că începuse să-şi schimbe formele. Era plinuţă, totul părea mai rotunjit, mai moale.

– Sînt... sînt... sînt....

Era atît de surescitată, încît dansa prin casă. A dus-o la hotelul *Beverly,* pentru a sărbători evenimentul, dar la întoarcere a adormit instantaneu, în timp ce el visa cu ochii deschişi la copilul care avea să vină. Era la fel de prins. Se gîndea cum să transforme camera de oaspeţi într-o cameră pentru copil. Ar fi putut să mai amenajeze o cameră de servici deasupra garajului şi să instaleze acolo una din servitoare... apoi s-o pună pe dădacă în actuala cameră de servici... Toată noaptea s-a gîndit numai la lucruri de felul ăsta, în timp ce ea dormea liniştită alături. A doua zi a venit la prînz acasă, ca să vadă cum se simte Anne şi să sărbătorească din nou. Viaţa lor sexuală n-a fost afectată deloc, iar ea părea mai fericită decît oricînd. Vorbea tot timpul despre „băieţelul" lor, ca şi cum ar fi fost obligatoriu să fie băiat, pentru a-l înlocui pe primul... acum ar fi trebuit să aibă patru ani...

Au petrecut Ziua Muncii împreună cu cîţiva prieteni, fără mare tămbălău. Începuseră să se deprindă cu ea şi, deşi continuau să-l invidieze, nu mai făceau atîtea glume ca la început. Anne părea mai vîrstnică decît cu nouă luni în urmă. Mai ales acum, sarcina îi adusese o oarecare maturitate.

Aveau de gînd să plece peste cîteva săptămîni la New York pentru a o vedea pe Gail, iar doctorul le spusese că Anne poate să se ducă fără nici o grijă, dar, în ajunul plecării, ea a sîngerat uşor şi a pus-o la pat. Anne s-a speriat de tot ce-ar fi putut să însemne asta, dar doctorul s-a străduit s-o liniştească, spunîndu-i că este un accident frecvent. Majoritatea femeilor sîngerau un pic în primele zile după ce rămăseseră gravide, n-avea nici o importanţă, i-a mai spus. Numai că, după trei zile, pierderea de sînge nu se oprise şi Bill începuse să-şi facă griji. A chemat alt doctor cunoscut, dar şi acesta i-a spus acelaşi lucru. Anne era însă neobişnuit de palidă sub bronzul căpătat la plajă, mai mult de frică, probabil. Abia dacă se dădea jos din pat cît era ziua de lungă. Bill venea zilnic la prînz ca să vadă ce face, iar seara pleca de la birou mai devreme decît de obicei. Nu aveau altceva de făcut decît să aştepte şi să vadă ce se va întîmpla, le-au spus ambii doctori, dar nici unul dintre ei nu era îngrijorat, pînă cînd, după o săptămînă de sîngerare continuă, într-o noapte a început să aibă crampe puternice. S-a trezit brusc şi l-a apucat pe Bill de braţ. Avea asemenea dureri, încît abia mai putea să vorbească; avea senzaţia că un fier roşu împinge totul în jos, între picioarele ei. Bill i-a telefonat doctorului, a învelit-o într-o pătură şi a dus-o la spital. Avea ochii dilataţi de spaimă şi-l ţinea strîns de mînă în timp ce era examinată. L-a implorat să nu plece de lîngă ea şi doctorul i-a permis să rămînă, deşi nu era un spectacol prea plăcut. Avea dureri cumplite şi sîngera din abundenţă şi, după vreo două ore, a pierdut copilul pe care şi-l dorise cu atîta ardoare. Plîngea în hohote în braţele lui Bill.

Au adormit-o şi au dus-o pe targă pentru a i se face imediat un chiuretaj. Cînd s-a trezit la reanimare, Bill era lîngă ea şi o ţinea de mînă. Doctorul susţinuse că nu exista nici o explicaţie, dar crede că fătul nu era aşa cum ar fi trebuit să fie, şi trupul mamei l-a eliminat. Era mai bine aşa, i-a spus. Anne însă, care a stat la pat,

acasă, cîteva săptămîni, era de neconsolat. I se spusese că poate să se dea jos din pat, dar nu avea nici un chef s-o facă. Pierduse peste şapte kilograme, arăta ca dracu' şi refuza să stea de vorbă cu cineva sau să se ducă undeva. În cele din urmă, a aflat, indirect, şi Faye. Lionel îi telefonase lui Anne s-o întrebe ce mai face şi Bill îi spusese. A sunat-o pe Faye, care i-a telefonat imediat lui Anne, dar Bill i-a spus, deznădăjduit, că aceasta nu vrea să vorbească cu nimeni. A refuzat categoric s-o vadă pe Faye. Cînd Bill a făcut aluzie la această posibilitate, a devenit isterică şi a început să strige din nou că totul era din vina mamei ei, că, dacă nu şi-ar fi dat primul copil, acum l-ar fi avut pe el. Ura pe toată lumea, cîteodată chiar şi pe Bill şi, pînă în noiembrie, n-a putut s-o facă să iasă cu el sau să plece împreună undeva. Cînd s-au dus, în cele din urmă, la New York, Gail a fost consternată văzînd-o cît de rău arăta.

– Arată îngrozitor.

– Ştiu. A fost o mare lovitură pentru ea.

Era foarte necăjită din cauza ei, dar nu putea să facă nimic. Doar s-o lase din nou însărcinată, dar asta nu se putea face cît ai bate din palme. Trecuseră două luni şi ea nu aducea niciodată vorba despre asta, era uşor de văzut că pierderea sarcinii o răvăşise. Nici măcar bijuteriile pe care i le cumpăra n-o mai entuziasmau. Nimic nu-i făcea plăcere. Nici măcar călătoria pe care au făcut-o de Crăciun, la St. Moritz.

În ianuarie, a început totuşi să se mai înviioreze. Trecuse printr-o perioadă de grea încercare, iar cele şase săptămîni de depresiune, pe care le anticipase doctorul, s-au transformat în trei luni. Acum, însă, ieşise din criză. Îşi reluase vechea viaţă, făcea cumpărături şi se întîlnea cu cîteva prietene. Îi telefona mai des lui Gail, la New York, şi începuse să ţină din nou evidenţa temperaturii. De data asta, rezultatele s-au văzut după numai două luni. De ziua Sfîntului Valentin a descoperit că este gravidă din nou.

Copilul a rezistat numai şase săptămîni, l-a pierdut

la 1 martie, nu mult după ce aflase că este însărcinată. Bill se aştepta la tot ce putea fi mai rău, dar reacţia ei a fost, de astă dată, mult mai potolită. Tăcută, închisă în sine, aducea foarte rar vorba despre ceea ce se întîmplase şi, într-un fel, asta îl îngrijora încă şi mai mult. Ar fi preferat s-o vadă plîngînd tot timpul. Cel puţin, s-ar fi descărcat. Ochii ei erau însă opaci, parcă morţi. A dat definitiv la o parte graficele de temperatură, a aruncat termometrul şi a început să discute ce culoare e mai potrivită, vernil sau bleu, pentru zugrăveala din camera de oaspeţi. Era, din punctul lui de vedere, încă şi mai dureros, dar nu ştia ce-ar fi putut să facă pentru ea. Într-o noapte, la o oră tîrzie, Anne i-a destăinuit pe întuneric temera ei că totul ar putea veni de la stupefiantele pe care le luase cu nemiluita. Trecuseră, însă, cinci ani, i-a amintit Bill. Era ferm convins că nu exista nici o legătură. Se agăţa însă de remuşcările şi de regretele ei şi, de asemenea, de amintirea copilului pierdut. În mod evident, nu mai credea că va avea vreodată alt copil. Nu îndrăznea s-o contrazică. Era ceva care-l apăsa acum ori de cîte ori făceau dragoste, dar cel puţin ea renunţase să-şi mai ia temperatura. Măcar atît.

Anne a continuat să-şi evite părinţii, în special pe Faye. Din cînd în cînd, Bill îi dădea veşti despre ei.

Auzise că pregătesc o supraproducţie monstră şi că sînt în căutarea unei protagoniste.

– Ce-ar fi dacă i-ar da rolul lui Val? a întrebat-o, pentru a-i abate atenţia de la gîndurile ei, într-o zi cînd luau masa de prînz lîngă piscină.

Anne se străduia să nu uite nici o clipă că, deşi nu-i dăduse un copil, soţul ei îi făcuse o viaţă frumoasă şi fericită. Niciodată înainte nu avusese cineva atîta grijă de ea. De fapt, ea era cea care-l dezamăgise, îşi spunea, nefiind în stare să-i dea un copil. Lui nu părea însă să-i pese atît de mult, cît îi păsa ei. I-a venit să rîdă de sugestia că părinţii ei ar putea s-o aleagă, pentru filmul lor, pe Val.

– Numai dacă fac un film de groază şi dacă au

nevoie de o protagonistă care să zbiere fantastic.

I-a descris faimosul răcnet al lui Val, ceea ce l-a făcut să rîdă. De data aceasta îşi revenea mai repede şi asta îl liniştea.

Dar ideea pe care o expusese soţiei sale nu era chiar atît de extravagantă, cît ar fi putut să pară. Faye şi Ward stăteau în birou, înconjuraţi de vreo sută de texte de prezentare, iar pe podea era un teanc gros de propuneri respinse. Luaseră în considerare pe toată lumea, dar nimeni nu se potrivea cu rolul. Voiau o figură necunoscută, nouă, frumoasă. Pe cineva care să arate ca o persoană reală. Ward i-a sugerat lui Faye aceeaşi idee pe care o avansase şi Bill, numai că el vorbea serios.

– Val? Nu cred că ar fi o idee bună.

Faye îl privea concentrată. Nu-şi băgase niciodată copiii în vreun film de-al ei. Vreme de două decenii nu lăsase ca cele două lumi din care făcea parte să se amestece. Acum, însă, ele ar fi intrat în coliziune. Şi, afară de asta, Val era o persoană dificilă şi nu se înţelegea deloc cu Faye. Era şi cu totul lipsită de experienţă în materie de filme de calitate. Şi totuşi, pentru ea ar fi fost un cadou extraordinar.

– Nu ştiu, Ward...

– Am trecut în revistă toate celelalte actriţe din oraşul ăsta. Şi dacă nu cumva vrei să începem să căutăm prin Europa sau la New York, nu mai ştiu încotro am putea s-o luăm. De ce să nu facem o încercare?

– Şi dacă nu merge?

– Atunci ai să renunţi la ea.

– La propriul meu copil?

– Nu cred că o să se ajungă pînă acolo, a insistat Ward, care nu voia să abandoneze ideea. Asta ar putea să-i schimbe întreaga viaţă, Faye. Nu-i exclus să fie şansa de care are nevoie. Dacă are talent şi nu i s-a oferit posibilitatea de a şi-l pune în valoare?

– Parcă ar fi agentul ei, a răspuns Faye, cu un zîmbet trist. Nu-mi face chestii dintr-astea, iubitule. Nu e

potrivită pentru rol.

Nu era adevărat, dar i-ar fi venit mai uşor dacă ar fi fost adevărat.

– Ce te face să spui una ca asta? Are exact fizicul pe care-l cauţi, nu-i aşa? a replicat Ward, luînd de pe birou o fotografie înrămată şi arătîndu-i-o.

– Fie. Capitulez.

Părea, însă, foarte bucuroasă. Ward se simţea mîndru de ea. Erau conştienţi şi unul şi celălalt că nu va fi uşor. Era însă convins că are dreptate şi era ferm hotărît s-o ajute.

Adevărul era că avea dreptate. Val arăta exact aşa cum trebuia să arate personajul lor principal. Numai că nu va fi deloc uşor să lucreze cu propria ei fiică. Pe de altă parte, ar putea să fie şansa unei vieţi. A lui Valerie. Ward s-a apropiat de Faye, care se ridicase.

– Eşti formidabilă, ştii asta?

– Fii te rog amabil şi comunică-i acest lucru şi fiicei tale.

Capitolul 40

– Vrei să fac ce? i-a strigat Val agentului ei, care o chemase la telefon.

Era acasă, îşi făcea unghiile şi se întreba dacă să iasă sau nu la masă în oraş. Ca de obicei, în frigider nu era nimic, dar trei dintre fete spuseseră că, în drum spre casă, se vor opri să cumpere cîte ceva de la *Chicken Delight* şi Val nu prea avea chef să iasă. Se săturase de bărbaţii pe care-i cunoscuse în ultima vreme. Nu voiau decît să se culce cu ea. După o vreme, toate aventurile erau la fel. Renunţase la virginitate cu şase ani în urmă şi nici nu şi-i mai putea aminti pe toţi bărbaţii cu care se culcase.

– Vreau să dai o probă cu Faye Thayer, a repetat agentul.

– Îţi dai seama cu-i telefonezi? Aici e Val Thayer.

O făcuse să rîdă. Era, mai mult ca sigur, o greşeală. Ar fi vrut să adauge „mă, boule", dar s-a abţinut. Spre sfîrşitul săptămînii urma să dea altă probă, pentru un film despre droguri. Nu era cine ştie ce rol, dar i-ar fi adus banii de chirie şi i-ar fi dat ceva de făcut. Nu era încă dispusă să admită că a dat greş. Juca de patru ani

şi era convinsă că, în curînd, îi va apărea în faţă marea şansă. Cu siguranţă însă că nu o probă cu mama ei avea să i-o aducă. Era cel mai caraghios lucru pe care-l auzise de luni de zile.

– Vorbesc serios, Val. Chiar adineauri mi s-a telefonat de la biroul mamei tale.

– Te-ai scrîntit. E o glumă, da? Foarte bine, atunci, ha, ha. Şi acum spune-mi de ce m-ai chemat?

– Ţi-am spus de ce te-am chemat.

Începea să-şi piardă răbdarea. Nu primea în fiecare zi telefoane de la biroul lui Thayer, aşa că era destul de emoţionat. Era un agent de mîna a treia, de pe Sunset Strip. Făcea rost de actori, de actriţe şi de manechine pentru filme de serie B, filme de groază, filme erotice şi spectacole topless. Faye se înfuriase cînd aflase că Val l-a angajat s-o reprezinte.

– Nu glumesc deloc, Val. Vor să fii acolo mîine la nouă.

– În ce scop?

A simţit că o trec sudorile. De ce să fi telefonat agentului şi nu direct ei?

– Vor să citeşti un rol la prima vedere.

Le propusese să ia el scenariul, pentru ca Val să-l poată studia peste noapte, dar fusese refuzat. Cel puţin acesta fusese răspunsul secretarei, care i-a spus că doamna Thayer nu poate vorbi la telefon. Val trebuia să se prezinte a doua zi dimineaţa la nouă şi cu asta, basta. Îi interesează sau nu? El se repezise, bineînţeles, să accepte, dar acum trebuia s-o convingă şi pe Val.

– Şi ce anume ar urma să citesc?

– Tot ce ştiu este că e vorba de un rol în noul ei film.

Era cel mai bizar lucru pe care-l auzise vreodată şi, în cele din urmă, a acceptat să se prezinte acolo a doua zi. Nu s-a putut însă abţine să nu telefoneze în seara aceea acasă. Părinţii ei lipseau, avea să constate, iar sevitoarea trebuie să fi avut zi liberă, deoarece n-a răspuns nimeni. Era trist să telefonezi în gol. Înainte erau atît de mulţi în casă, iar acum se împrăştiaseră cu

toţii. Aceeaşi senzaţie a avut-o şi Faye seara tîrziu, cînd s-a întors. Val, însă, nu s-a putut gîndi toată noaptea decît la rolul misterios pentru care urma să dea probă a doua zi. N-a dormit aproape deloc, la şase era în picioare. S-a spălat pe cap, şi-a aranjat părul, s-a fardat, şi-a controlat din nou unghiile. S-a decis să se îmbrace cu o rochie neagră, simplă, pentru cazul în care era vorba cu adevărat de ceva serios. Era puţin cam prea pretenţioasă pentru ora nouă dimineaţa şi era foarte decoltată, dar îi punea bine în valoare pielea fragedă a gîtului şi picioarele lungi. Era genul de rochie în care s-ar fi îmbrăcat pentru a da probă cu indiferent cine şi nu voia să procedeze altfel, pentru că era vorba de Faye. În drum spre studio, a încercat să-şi spună că este ca şi cum ar da probă cu oricine altcineva. Cînd a deschis uşa, mîinile îi tremurau. Pierduse atîta vreme refăcîndu-şi machiajul şi schimbîndu-şi pieptănătura, încît a ajuns cu jumătate de oră întîrziere. Secretara a privit-o cu un aer de dezaprobare şi, cînd a intrat, a văzut-o pe Faye uitîndu-se la ceas şi după aceea la decolteul ei adînc. I-a zîmbit, însă, fiicei ei şi părea la fel de emoţionată ca Val. Ward stătea în altă parte a încăperii, împreună cu doi alţi bărbaţi, cu care discuta cu voce scăzută. În jurul lor erau mese pe care erau împrăştiate fotografiile altor actriţe. I-a aruncat o privire tatălui ei şi l-a văzut făcîndu-i cu ochiul. Mama ei era însă cea asupra căreia trebuia să-şi concentreze atenţia. Mama ei, femeia pe care n-o înghiţise niciodată, îi oferea acum marea ei şansă.

– Bună, Valerie.

Tonul era amabil şi se purta altfel decît era învăţată Valerie s-o vadă. Mai profesional. Era ca şi cum ar fi încercat să-i spună ceva fără să rostească vreun cuvînt şi, pe cît posibil, s-o încurajeze. Valerie a simţit că redevine calmă. Se silea să nu se gîndească la cele trei afurisite de Oscar-uri, ci numai la scenariu. Dintr-o dată, a simţit că înseamnă totul pentru ea. Nu avusese încă ocazia de a se afirma, dar era conştientă că poate să

joace şi, chiar dacă ar fi murit din asta, avea de gînd s-o facă. Faye Thayer îi privea faţa şi o examina cu de-amănuntul, dorindu-i să aibă succes şi aproape rugîndu-se pentru ea.

– Am vrea să dai o probă pentru un rol, Valerie, i-a spus, înmînîndu-i în acelaşi timp un text.

– Aşa mi-a spus şi agentul meu. Despre ce fel de rol e vorba?

– E o femeie tînără care...

În timp ce-i descria rolul, Valerie se mira din nou că o alesese pe ea. Ar fi vrut s-o întrebe de ce i se adresaseră tocmai ei, dar s-a decis să nu spună absolut nimic.

– Se poate să-l studiez cîteva minute?

Îşi privea ţintă mama. O invidiase totdeauna pe Faye pentru frumuseţea ei, pentru trecutul ei, pentru succesul ei, pentru cariera de actriţă pe care o părăsise de foarte tînără. Iar acum, venise aici să dea o probă cu ea. Era cea mai stranie întîmplare din cariera ei. Mama ei a făcut semn din cap că da. Val şi-a dat seama că îmbătrînise. Nu avea decît cincizeci şi unu de ani, dar ultimii ani îşi ceruseră tributul.

Simţea că-şi dorea rolul, că-l dorea mai mult decît orice pe lumea asta. Voia să-i demonstreze acestei femei că şi ea putea să joace. Ştia că Faye n-o crede în stare şi se întrebă a cui fusese ideea de a i se da o şansă. Probabil că a lui tăticu.

– Du-te pentru zece minute în camera de alături şi după aceea vino înapoi.

Vocea era caldă, ochii îngrijoraţi. Şi dacă o să dea chix? Val descifra perfect temerile mamei ei. Era o latură a personalităţii acesteia pe care copiii nu avuseseră niciodată prilejul s-o vadă: profesionalismul fără de cusur, exigenţa regizorului care le pretindea actorilor să se dedice cu trup şi cu suflet rolurilor lor, abnegaţia femeii care-şi consacrase întreaga viaţă muncii. Dintr-o străfulgerare, Val a văzut tot. Cine era, ce făcea, cît de pretenţioasă putea să fie. Dar asta n-o sperie. Era si-

gură că va face faţă cerinţelor. A intrat aproape într-o stare de transă în timp ce învăţa replicile, lua contact cu rolul, se transpunea în el. Cînd s-a întors, părea altă fată. Ward şi ceilalţi bărbaţi au ridicat capul şi i-au urmărit jocul. Nu citea. Tuna şi fulgera şi spunea ce avea de spus, fără să-şi arunce măcar o dată ochii pe hîrtie. Ward s-a simţit mişcat. Îşi dădu seama cît de mult se străduise şi cît de aprig îşi dorise acest rol. Cînd Val a terminat, Faye plîngea de bucurie şi de mîndrie. Cele două femei au schimbat o privire lungă şi, pe neaşteptate, Val a început să plîngă şi ea. S-au îmbrăţişat, plîngînd şi rîzînd, în timp ce Ward nu-şi putea lua ochii de la ele. În cele din urmă, rîzînd printre lacrimi, Val s-a uitat de la unul la celălalt.

– Ei? O să primesc rolul?

– Da, fir-ar să fie!

Faye, care răspunsese foarte repede, a fost uimită cînd Val a dat drumul răcnetului ei, acum faimos:

– Aleluia!

Capitolul 41

Val a început să lucreze la film în mai. În viaţa ei nu muncise cu atîta rîvnă. Mama ei pretindea foarte mult de la sine însăşi şi de la ceilalţi, îi ţinea pe platou ore nesfîrşite, sîcîitoare, îi cerea lui Val să dea tot ce avea în ea. Nu era însă mai mult decît cerea de la ea însăşi sau de la ceilalţi actori. Acesta era modul ei de a lucra, dar şi motivul pentru care tot ceea ce făcea era atît de bun. De aceea cucerise premiile de care Val îşi bătuse joc ani de-a rîndul. Acum nu-şi mai bătea joc. Era încîntată. În fiecare seară, abia mai avea putere să se tîrască pînă acasă. Pînă la douăzeci şi doi de ani nu ştiuse ce înseamnă să munceşti din greu. Nu era sigură că i se va mai întîmpla vreodată să muncească atît. Dacă o va face, va fi pentru că aşa va dori ea. Nimeni nu-i va mai pretinde atît de mult... şi nici n-o va mai învăţa atîtea... era conştientă şi de acest lucru. Era fericită, mîndră, recunoscătoare.

După trei săptămîni, partenerul ei, George Waterston, s-a oferit s-o ducă acasă cu maşina. Îl mai văzuse şi înainte prin Hollywood şi ştia că nu fusese deloc încîntat cînd auzise cine o să-i fie parteneră. Îşi dorise o

vedetă. Cu greu reuşise Faye să-l convingă să facă o încercare cu ea. Înţelegerea fusese că, dacă nu va fi bună, va fi înlocuită. Val auzise toate astea de la cei de pe platou şi, văzînd cum o privea acum Waterston, şi-a dat seama că zvonurile erau întemeiate. Se întrebă dacă-i era duşman sau prieten şi a fost surprinsă să constate că, de fapt, nu-i păsa. Era prea obosită pentru a-şi bate capul cu asemenea lucruri şi i-ar fi prins cu adevărat bine s-o ducă cineva cu maşina. A ei era de cîteva săptămîni la reparat şi venea la lucru cu taxiul. L-a privit recunoscătoare.

– Sigur că da... mulţumesc...

N-a avut nici măcar energia necesară pentru a face conversaţie în drum spre casă, după ce-i dăduse adresa, şi s-a îngrozit cînd a trezit-o pentru că ajunseseră la destinaţie. Pur şi simplu aţipise. A tresărit cînd el i-a atins braţul şi l-a privit jenată.

– Am adormit?

– Presupun că nu mai sînt atît de interesant cît eram.

Avea păr castaniu, ochi albaştri şi o figură brăzdată prematur, dar cu trăsături puternice. Val îl admira de multă vreme. Faptul că juca într-un film, alături de acest bărbat, făcea parte din visul în care se prefăcuse acum viaţa ei. Lumea începuse să spună că dobîndise rolul pentru că mama ei era cine era. Dar ei nu-i păsa cîtuşi de puţin. Avea să le dovedească tuturor că se înşelaseră. Avea să-i dea gata cu rolul Jane Dare. Şi-a privit cu un aer vinovat actualul partener.

– Îmi pare foarte rău... eram atît de obosită...

– Şi eu am păţit la fel, la primul meu film cu Faye. Odată am adormit chiar la volan şi m-am trezit exact cînd eram pe punctul de a mă izbi de un copac. Spre sfîrşit, nici nu mai aveam curaj să conduc. Scoate însă din tine ceea ce nimeni altul nu reuşeşte să scoată, o parte din sufletul tău... din inima ta... şi, după ce o face, nici nu mai are nevoie să tragă de tine. Singur ai vrea să-i dai totul.

Era exact ceea ce începuse să simtă şi Valerie, odată

cu un val de noi simţăminte de dragoste şi respect pentru mama ei.

– Ştiu... Încă nu-mi vine să cred că mi-a dat rolul. Niciodată înainte nu i-a plăcut ce făceam. De altfel, nici n-am făcut prea mare lucru. Vreau să spun că am avut o grămadă de roluri în filme, însă nici unul atît de important ca ăsta.

Ştia aceste lucruri şi, pentru prima oară după cîteva săptămîni, i-a fost milă de ea. La început îi displăcuse. Arăta ca o curviştină şi şi-a închipuit că Faye o să-i creeze un regim de favoare. Şi-a dat însă repede seama că se înşelase, iar acum constata că biaţa fetiţă era foarte speriată. Era, probabil, cumplit de greu pentru ea să lucreze cu Faye şi avîndu-l ca partener pe el. Nimerise într-o lume de profesionişti, deşi nu era decît o puştoaică. O privea acum cu alţi ochi.

– Mi-era grozav de frică de Faye, i-a mărturisit lui Val, simţindu-se în largul lui alături de ea.

Nu mai avea înfăţişarea vulgară de la început. Abia dacă se mai farda şi purta tricouri şi blugi. N-avea nici un şens să se îmbrace cu chestii decoltate sau să se împopoţoneze, deoarece oricum se dezbrăca îndată după ce ajungea acolo. Începuse să intre în pielea lui Jane Dare, care era cu totul altfel decît Val.

– Mama ta e nemaipomenită, Val.

Îi spusese pentru prima oară pe nume.

– Ştii, cînd sînt pe platou, uit că-i mama mea. Nu-i decît femeia care ţipă la mine şi care mă înfurie atît de tare, că uneori îmi vine s-o omor.

– E bine. Asta şi vrea să te facă să simţi.

Val se instalase foarte confortabil în *Cadillac*-ul alb, decapotabil, cu interiorul roşu. Abia a avut putere să deschidă portiera şi să coboare din maşină. După aceea, şi-a luat inima în dinţi, s-a întors spre el şi l-a întrebat:

– Vrei să intri ca să bei un pahar sau să iei ceva? Nu ştiu ce este de mîncare, s-ar putea să nu fie nimic. Atunci am putea cere prin telefon o pizza, dacă vrei.

– Ce-ar fi să mergem să mîncăm pizza undeva în

oraş?

S-a uitat la *Rolex*-ul pe care-l avea la mînă şi după aceea din nou la ea.

– Te-aş putea aduce înapoi într-o oră. Vreau să mai studiez în noaptea asta scena de mîine.

După aceea, însă, i-a venit altă idee.

– N-ai vrea s-o lucrăm împreună?

Nu-i venea să-şi creadă urechilor. Nu putea să fie adevărat. Să repete împreună cu George Waterston scene dintr-un film în care jucau împreună? Visa, probabil. Mai bine să răspundă repede, înainte ca visul să i-a sfîrşit:

– Mi-ar face mare plăcere, George. Dacă n-o să adorm din nou.

A rîs de ea, dar s-a ţinut de cuvînt. Au luat rapid o pizza în drum, s-au dus acasă la el şi şi-au repetat rolurile împreună, vreme de două ore, încercînd intonaţii diferite, stări de spirit diferite, pînă au ajuns la o interpretare care i-a mulţumit. Era ca la cursurile de teatru care-i plăcuseră atît de mult, numai că acum era de-a adevăratelea. La zece fix a dus-o acasă. Aveau nevoie amîndoi să doarmă, pentru a fi în formă a doua zi. I-a făcut semne prieteneşti cu mîna în timp ce ea îşi descuia uşa casei, plutind parcă de fericire. Era minunat să nu fii pipăită neîndemînatic de vreun puşti sau de vreun tip cu mutră de codoş. Se întrebă cum de nu cunoscuse mai demult pe cineva ca George. Apoi a rîs de una singură. Jumătate dintre femeile din lume îşi doreau să întîlnească un bărbat ca George, iar ea lucra zi de zi împreună cu el.

Filmul mergea bine. Val repetase de mai multe ori acasă la el. Ar fi vrut să-l cheme şi pe el la ea, dar nu putea să-l ducă într-o asemenea harababură. George şi-a exprimat părerea că ar fi bine să se mute de acolo şi să-şi găsească o locuinţă civilizată. Ajunsese aproape ca un frate mai mare pentru ea. Îi făcea cunoştinţă cu prietenii lui şi o învăţa cum să se poarte în eşalonul superior al Hollywood-ului.

– E infernal să trăieşti într-un loc ca acela, Val.

Acum se simţea în drept să-i spună orice. Lucrau împreună douăsprezece ore pe zi şi repetau după aceea încă două-trei ore, în fiecare noapte.

– Ai putea să fii luată drept o femeie uşoară.

Exact aşa i se întîmpla de ani de zile.

– Nu mi-am putut permite niciodată ceva mai bun.

Era adevărat, dar pe George l-a surprins. Soţii Thayer se numărau printre cele mai marcante personalităţi ale Hollywood-ului şi părea ciudat să nu vrea s-o întreţină. I-a spus direct acest lucru, dar ea a clătinat din cap. Nu era stilul ei.

– N-am luat nimic de la ei de ani de zile. De cînd am plecat de acasă.

– Eşti tare căpoasă, nu-i aşa?

În ultima vreme, Val observase că relaţiile dintre ei deveniseră mai calde. Aproape prea calde, şi-a atras singură atenţia. Filmul în care jucau împreună era o lume ireală. Mai curînd sau mai tîrziu avea să se termine. Dar George era foarte spontan, foarte prietenos, se purta firesc şi ştia foarte multe. Avea un băiat de aproape paisprezece ani, pentru care Val avea multă simpatie. Se însurase la optsprezece ani, divorţase la douăzeci şi unu, iar fosta lui soţie se recăsătorise cu un star al baseball-ului, Tom Grieves. Îşi vedea fiul în week-end-uri şi în unele seri de miercuri şi de vreo două ori o invitase şi pe Val să iasă împreună cu ei. Se înţelegea bine cu băiatul, pe care-l chema Dan. George i-a spus că şi-ar fi dorit să aibă o liotă de copii, dar nu se mai recăsătorise, deşi, după cum se vorbea prin oraş, trăise cu mai multe vedete. La începutul lui iunie au apărut, pentru prima oară împreună, în ziare. Faye a citit bîrfa şi, înainte de a pleca la lucru, i-a spus lui Ward:

– Sper că nu are de gînd să se încurce cu el.

– De ce nu?

Ward bănuia că acest lucru se şi întîmplase; George îi plăcea dintotdeauna. Îi considera drept unul dintre cei mai la locul lor oameni din oraş. Faye privea însă

lucrurile din alt punct de vedere. Cînd lucra la un film, nu se putea gîndi la altceva.

– Ar putea s-o distragă de la muncă.

– Poate că nu. N-ar fi exclus să înveţe cîte ceva de la el.

Faye a mormăit ceva neinteligibil. Au plecat la lucru. Ca de obicei, îşi făcea probleme din cauza lui Val. Ward avusese, bineînţeles, dreptate, era minunată în rolul ei, dar Faye nu voia să i-o spună încă. S-ar fi putut să i se urce la cap. Aproape că-i părea rău că, peste cîteva săptămîni, trebuiau să se ducă cu toţii la ceremonia de absolvire a Vanessei. Nu-i plăcea să aibă relaţii mondene cu actorii ei în timp ce făcea un film, dar de data asta nu se putea evita. Avea să se ţină cît mai departe de ea şi spera că Val o va înţelege. Dragostea ei pentru acest copil era din ce în ce mai mare, dar pentru moment era şi regizoarea ei. Iar acum asta era ceea ce conta cel mai mult. Deocamdată.

Cînd George a auzit că Val urma să se ducă la New York, i-a spus că vrea să meargă şi el.

– N-am mai fost pe acolo de anul trecut. Şi, ştii ceva? Aş putea să-l iau şi pe Dan.

Era cea mai curioasă relaţie cu putinţă. Ajunseseră să se ducă pretutindeni împreună, dar nu se atinsese niciodată de ea. Val începuse să regrete această rezervă a lui. Cu toate astea, deveniseră prieteni şi n-ar fi vrut să piardă ceea ce aveau.

– Aş putea să-l iau şi pe Danny. De obicei, stau la *Carlyle.*

– Cred că mama stă la *Pierre,* împreună cu fratele meu, cu sora mea şi cu cumnatul meu.

Bill fusese cel care le sugerase această idee, iar Faye îl lăsase pe el să-i rezerve camera. Începuseră să se împrietenească şi Ward jucase de cîteva ori tenis cu el. Dar George a propus altceva.

– Ce-ar fi dacă ai sta mai bine cu noi la *Carlyle*? Oricum, Faye o să prefere să nu te aibă prea mult în preajma ei.

Val ştia acest lucru, i-l explicase tatăl ei, aşa că sugestia lui George era binevenită.

– Nu-i place niciodată să discute cu vedetele ei. Spune că o încurcă. Nu-i în stare să aibă de-a face, în timpul filmărilor, decît cu identitatea personajelor. Iar acum, în capul ei, tu eşti Jane Dare. Nu vrea nici măcar să-i vadă pe Valerie Thayer sau pe George Waterston.

El juca rolul unui bărbat numit Sam. Val ştia că aşa stăteau lucrurile. O atrăgea, pe de altă parte, ideea de a trage la *Carlyle* împreună cu ei.

– Eşti sigur că pe Danny n-o să-l deranjeze prezenţa mea?

– O, Doamne, nu! E nebun după tine.

Cei trei au zburat la New York cu clasa întîi. George a dat cîteva autografe. Val şi Danny au început să-l tachineze, cerîndu-i şi ei cîte unul. Apoi George a aţipit, ea a jucat cărţi cu Dan şi, în final, s-au uitat cu toţii la un film, dîndu-şi întruna coate: era unul dintre ultimele filme ale lui George.

La aeroportul din New York îi aştepta o limuzină care i-a dus direct la *Carlyle,* unde George reţinuse un apartament de trei camere, la etajul 34. Aveau chicinetă, pian şi un *living-room* spaţios, cu vedere spre parc. Danny era în al nouăleă cer. Au comandat imediat masa în cameră. Seara s-au dus la restaurantul *21.*

– Ei, fetiţo, ce zici? a întrebat-o el mai tîrziu, la bar, după ce Danny se dusese la culcare. Toată lumea o să spună că eşti combinată cu mine. Crezi că poţi suporta bîrfa?

Ea i-a răspuns rîzînd că da. Culmea era că între ei nu existau decît relaţii de prietenie. Au stat pînă noaptea tîrziu, pentru a-l asculta pe Bobby Short cîntînd dumnezeieşte la pian, după care s-au dus sus, în camerele lor. Val ştia că şi restul familiei venise, între timp, la New York. A doua zi, i-a telefonat Vanessa, care i-a spus că vrea să ia prînzul cu ea. Era foarte curioasă să afle totul despre filmul în care juca Val. În seara precedentă cinaseră cu Ward şi cu Faye, dar aceştia n-au vrut să-i

spună nimic.

– Aşa că trebuie să-mi povesteşti tu.

– În regulă. Pot să-l aduc la masă pe George?

I se părea că n-ar fi fost frumos din partea ei să-i părăsească pe el şi pe băiat. Vanessa, însă, n-a înţeles.

– George şi mai cum?

– George Waterston.

A spus-o pe un ton atît de natural, încît, la celălalt capăt al firului, Vanessa era cît pe-aci să cadă de pe scaun.

– Faci bancuri? E aici cu tine?

– Da. Am venit cu avionul împreună cu el şi cu fiul lui. S-a gîndit că ar fi distractiv să stea cîteva zile aici, în timp ce eu o să te admir cum îţi iei diploma. Apropo, felicitări! Cel puţin una din noi e acum fată cu şcoală!

Pe Vanessa, însă, n-o mai interesa deloc acum şcoala ei.

– George *Waterston!* Val, dar nu-mi vine să cred!

A acoperit receptorul cu mîna pentru a-i comunica vestea lui Jason. După aceea a întrebat-o pe Val:

– Eşti încurcată cu el?

– Nu. Sîntem doar prieteni.

Vanessa, însă, i-a spus lui Jason, după ce-a închis telefonul, că n-o crede nici în ruptul capului. Dacă a venit cu ea pînă la New York, e cert că sînt mai mult decît simpli prieteni.

– N-ai de unde să ştii. Voi cei din „Ţara de Plastic" sînteţi săriţi de pe fix. De cînd ţi-o tot spun?

Urmau să se mute, foarte curînd, în apartamentul pe care-l găsiseră în Soho. De-abia aşteptau. Le promiseseră lui Ward şi lui Faye că le vor arăta noua lor locuinţă. Nu mai jucau teatru în privinţa locului unde şedea Van. Trăia cu el şi intenţiona s-o facă şi de acum înainte. În seara precedentă, Faye o luase la întrebări. Spera să audă că au de gînd să se căsătorească în curînd, dar se părea că nu aveau asemenea intenţii. Jason a acuzat-o pe Van că a fost crudă cu mama ei.

– Biata femeie! Ea ar dori atît de mult să fii respec-

tabilă! Ştii ceva? Am putea, cel puţin, să ne logodim.

– Asta ar strica totul.

– Eşti complet tra-la-la.

– Nu. Nu sînt. N-am nevoie de un petec de hîrtie între mine şi tine. Există o groază de lucruri pe care amîndoi dorim să le facem, înainte de asta, i-a amintit.

Existau, într-adevăr, piesa lui, cartea ei, plus dorinţa Vanessei de a-şi găsi un servici. El îşi terminase însă studiile şi-ar fi vrut să se aşeze la locul lui. Vanessa nu se grăbea. Era încă destul de tînără ca să i se pară că are toată viaţa în faţa ei. Acum era extraordinar de nerăbdătoare să-l cunoască pe prietenul lui Valerie.

Au stabilit să se întîlnească la prînz la *P.J.Clark*. Fix la unu, Valerie, George Waterston şi fiul lui, Dan, au intrat în local. George era în blugi, tricou şi pantofi *Gucci* fără ciorapi, iar Danny arăta ca orice băiat de vîrsta lui. În ultima vreme, de cînd începuseră să-l intereseze fetele, era foarte dichisit. Acum purta o cămaşă bleu şi pantaloni kaki. I se aprinseseră călcîiele după Val, care purta o rochie ţigănească de piele roşie. Vanessa nu avea însă ochi decît pentru George. Era topită de admiraţie. Valerie a tachinat-o aproape tot timpul mesei în această privinţă. Jason şi George se înţelegeau de minune. Printre picături, Jason a discutat cu Dan despre sport şi i-a promis că-l va duce la un meci al *Yankeilor,* înainte de întoarcerea lui pe coasta de vest. Se simţeau foarte bine toţi laolaltă. Valerie se schimbase mult, a constatat sora ei geamănă. Era mai aşezată, mai sigură pe sine, mai puţin ostentativă şi mai puţin gălăgioasă. Părea împăcată, mulţumită, fericită. Era greu să crezi că nu este îndrăgostită de acest bărbat. În privinţa lui, nu încăpea nici o îndoială, se purta ca un îndrăgostit. Au vorbit puţin şi despre film. Lui Valerie încă îi mai venea greu să creadă că obţinuse rolul. I-a povestit Vanessei despre terifianta probă cu mama ei şi despre cît de îngrozită fusese.

– Mi-a fost totdeauna o frică de moarte de femeia asta. Era pentru prima oară în viaţa ei cînd recunoştea

acest lucru. Vanessa a privit-o surprinsă. Se schimbase cu adevărat. Era aproape ca şi cum s-ar fi maturizat şi-ar fi devenit ea însăşi. Îi plăcea mai mult decît crezuse vreodată că ar putea să-i placă.

– Eu îmi închipuiam că o invidiai, nu că-ţi era frică de ea.

– Şi una şi alta, cred, a zis Valerie, luîndu-l ca martor pe George. Cînd lucrăm, îmi bagă spaima în oase, dar n-o mai ţin de rău. Văd cu cîtă abnegaţie munceşte. Îmi dau seama că tot ce-a primit a fost pe merit. Înainte nu eram dispusă să admit acest lucru.

– M-ai dat gata.

Vanessa îi vorbea în şoaptă. Cei doi bărbaţi au schimbat o privire. Era aproape imposibil să crezi că aceste două tinere sînt surori gemene. Vanessa era foarte potolită, cu înclinaţii intelectuale şi ahtiată după succes într-un domeniu cu totul diferit. Viaţa ei era la New York, împreună cu Jason şi cu prietenii lor, aproape de lumea literară în care ţinea să pătrundă. Nici nu mai pomenea măcar de scenarii, vorbea doar de viitoarea ei carte. În schimb, Valerie, cu părul ei roşu ca focul, se integrase în lumea filmului, şi anume în cea mai bună parte a Hollywood-ului, acum nu mai avea de-a face cu periferia lui. Fără să-şi dea seama, în ultimele două luni îşi schimbase întreaga atitudine faţă de viaţă. Terminase pentru totdeauna cu zilele răcnetelor şi ale mîzgăi verzi. Avea deja un aer de adevărată vedetă. Şi Faye observase acest lucru. Era aerul pe care-l avusese şi ea cîndva. Sau foarte pe aproape.

A doua zi, la ceremonia absolvirii, Faye s-a uitat pe rînd la toţi. Anne, impecabil pusă la punct în veşmintele ei costisitoare, cu diamante mici sclipindu-i la urechi, cu braţul trecut printr-al lui Bill; Vanessa, atrăgătoare şi serioasă în roba şi cu toca ei; Valerie, incredibil de frumoasă, dar nepărînd să fie conştientă de efectul pe care-l producea frumuseţea ei, ceea ce era minunat; şi Lionel, care părea mai mulţumit decît oricînd în ultimii doi ani. Faye ar fi vrut să ştie dacă nu cumva exista

acum în viaţa lui alt bărbat, dar nu voia să-l întrebe şi, bineînţeles, că nici Ward n-ar fi făcut-o. Era treaba lui ce făcea acum, avea, la urma urmei, douăzeci şi cinci de ani, şi-l acceptaseră. Cu toţii îl acceptaseră, deşi, Faye ştia acest lucru, o parte din această acceptare era încă unilaterală. Ştia că Anne continua să fie furioasă pe ea pentru copilul pe care-l dăduse de suflet... că Val continua să fie invidioasă pe succesul ei... că Vanessa se depărtase acum de ea... iar Lionel avea propria lui viaţă... Bietul Greg se dusese. Îi era dor acum de el, mereu îi era dor de chica lui roşie, de pasiunea lui pentru sport, de felul cum alerga întruna după fete. Fusese mai apropiat de Ward decît de ea, dar fusese şi fiul ei. A strîns mai tare braţul lui Ward, simţind că şi el se gîndeşte la băiatul pierdut şi că suferă amîndoi.

În după-amiaza aceea, însă, cînd s-au dus la *Plaza* pentru a sărbători evenimentul, toată lumea era veselă. Faye aranjase să li se rezerve în sala *Edward* o masă împodobită cu flori albe. Cînd Ward i-a înmînat darul lor de absolvire, Vanessa a rămas înmărmurită. Discutaseră multă vreme în contradictoriu şi, în cele din urmă, s-au decis să-l implice şi pe Jason. A fost modul lor de a-şi manifesta aprobarea faţă de felul lor de viaţă. Le-au dat două bilete pentru Europa, plus o sumă frumuşică pentru a-şi putea plăti toate fanteziile, şi rezervări la cîteva dintre cele mai bune hoteluri. Avea să fie o călătorie de neuitat pentru amîndoi. Faye a fost încîntată să afle că şi Jason era liber să plece, imediat după ce se vor muta în Soho, în săptămîna următoare. Renunţase la slujbă pentru a-şi consacra tot timpul piesei lui.

– Asta ar trebui să vă scutească de probleme o vreme, le-a spus Ward.

Ar fi preferat să-i vadă căsătoriţi, dar se părea că nu venise încă momentul. Nu înţelegea nici ce se întîmplă cu George Waterston şi cu Val. George îşi petrecea după-amiaza în doi, cu băiatul lui, dar Ward ştia că Valerie stă cu ei şi era curios să ştie cît de departe ajunsese această relaţie. N-a adus însă vorba despre

asta. Şi mai erau, desigur, Bill şi Anne. Bill părea să se înţeleagă foarte bine cu toţi ceilalţi. Vanessa o invitase şi pe Gail, care stătea de vorbă cu Lionel. Era înnebunită de studiile ei de design şi de angajamentul ei de peste vară la *Bill Blass.* Lionel vorbea cu însufleţire despre filmul la care lucra. Erau cu toţii tineri şi păreau fericiţi. Ţi se încălzeşte inima văzîndu-i, i-a spus lui Faye, în timp ce se întorceau pe jos spre hotelul *Pierre.* A luat-o de braţ, a tras-o deoparte, a vorbit cu un tip care stătea lîngă o trăsură şi, pe negîndite, Faye s-a pomenit plimbîndu-se în trăsură prin Central Park. Ward o ţinea de mînă. A sărutat-o, făcînd-o să surîdă. Trăiau împreună de-o viaţă şi tot mai era nebună după el.

– Trebuie să-ţi spun că avem o bandă pe cinste.

În timp ce străbăteau parcul la pas, mintea lui Ward era tot la ei. Faye nu l-a contrazis. Nu-i spusese prea multe lui Val. Spera ca George să-i fi explicat metodele ei, pe care el le cunoştea perfect.

– Tu eşti totuşi mai frumoasă decît oricare dintre ei.

– O, iubitule. Acum sînt sigură că eşti chiar mai nebun decît îmi închipuiam.

– Doar nebun după tine.

A sărutat-o din nou şi s-au ţinut îndelung de mînă, fericiţi că sînt împreună şi mulţumiţi de viaţa lor. Străbătuseră, cot la cot, un drum lung, extrem de lung.

Capitolul 42

– Vrei să mergem la masă în seara asta, iubito?

Anne, întinsă pe pat în apartamentul lor de la *Pierre,* a făcut semn cu capul că nu. Ieşise bine pînă la urmă, deşi ea nu prea avusese chef să vină. Bill a considerat însă că trebuie. Era şi un bun pretext pentru a o vedea pe Gail. A fost argumentul care a convins-o. El îi propusese chiar o călătorie în Europa, în care New York-ul să constituie doar o primă etapă, dar nu avea dispoziţie pentru aşa ceva şi era din nou extenuată. De fapt, se simţea foarte obosită de luni de zile, încă de la prima pierdere de sarcină. Nu părea să-şi fi revenit şi Bill îşi făcea griji în privinţa ei.

– Ce-ar fi să comandăm ceva şi să mîncăm în cameră?

Ştia că Gail avea program: ieşea undeva cu Lionel. Se simţea bine în compania lui. Avea, de altfel, o mulţime de prieteni homosexuali. Anne refuzase să meargă cu ei. Îşi închipuia că Bill s-ar fi plictisit. Şi ea la fel. Jason şi Vanessa se duceau să sărbătorească în doi. Val îl avea pe actorul acela. Şi n-o trăgea inima să-şi vadă nici părinţii.

– Eşti sigură că asta vrei?

– Nu mă prea simt în stare să ies.

– Ţi-e rău?

Şi-a amintit cum a fost cînd cu îmbolnăvirea mamei lui Gail şi a simţit dorinţa de a se întoarce cît mai repede acasă, pentru ca s-o vadă doctorul.

Dar, în săptămîna următoare, după ce s-au întors, Anne i-a opus rezistenţă.

– N-am nevoie să mă vadă doctorul. Mă simt bine.

L-a privit cu îndărătnicie. De data asta, însă, Bill n-a capitulat în faţa ei. Unele lucruri erau foarte importante pentru el. Iar ea era cea mai importantă dintre toate. Nu voia s-o piardă niciodată. Niciodată.

– Nu te simţi bine. Te simţi ca dracu'. Nici măcar n-ai vrut să ieşi cu mine la New York.

În seara aceea, Anne comandase de mîncare în cameră şi apoi adormise imediat. Aproape în fiecare seară făcea la fel. Lui Bill i se părea că doarme şi peste zi.

– Dacă nu fixezi tu o oră cu el, o s-o fac eu, Anne.

Pînă la urmă, asta a şi fost nevoit să facă. A stabilit o oră, a pretextat că vine s-o ia la prînz în oraş şi a dus-o la doctorul lui din Beverly Hills. Ea s-a înfuriat.

– M-ai minţit!

A fost una din puţinele ocazii cînd a ţipat la el, dar Bill nu s-a lăsat înduplecat şi a dus-o de mînă înăuntru, ca pe un copil. Doctorul n-a găsit nimic în neregulă. Ganglionii păreau normali, plămînii funcţionau bine, hemograma nu arăta nici un indiciu de boală. I-a venit însă o idee şi, fără să le spună nimic, a făcut cu sîngele, pe care i-l scosese din braţ, testul de graviditate. În aceeaşi seară, i-a telefonat lui Bill pentru a-i comunica rezultatul. Acesta a fost şocat. Era, în acelaşi timp, uluit, fericit şi speriat. Era din nou însărcinată. De data asta nici măcar nu se gîndise la aşa ceva. Se temea să nu-i fie dat să treacă iar printr-o nenorocire.

– Las-o în voia ei. Trupul ei ştie cel mai bine de ce are nevoie. Are nevoie de multă odihnă, de mîncare bună, de cît mai puţin stres cu putinţă. Tot ce trebuie să

facă este să nu se suprasolicite vreo două luni şi, după aceea, totul o să meargă bine.

S-a dus în camera de alături ca să vorbească cu ea. Anne se uita la televizor şi avea de gînd să-i telefoneze lui Gail. A îndemnat-o să-şi aducă la îndeplinire această intenţie.

– Cred că ar fi bine s-o suni, iubito.

– De ce?

– Ca să-i spui vestea.

– Ce veste?

Îl privea fără să înţeleagă. Bill s-a aplecat şi a sărutat-o tandru pe gură.

– Ştirea că eşti iar gravidă.

– Zău? Cine ţi-a spus?

– Doctorul. Chiar acum. Tocmai mi-a telefonat. Nici nu ne-a spus măcar că face testul, dar eşti gravidă.

– Adevărat?

Nu-i venea să creadă. A făcut ochii mari. Apoi l-a îmbrăţişat strîns.

– O, Bill!...

De data asta, nu se mai încumeta nici să rostească cuvintele. Nici măcar lui Gail nu i-a spus. N-a spus absolut nimănui decît după trecerea perioadei periculoase de trei luni. Totul mergea bine. În septembrie, doctorul nu-şi mai făcea probleme. Urma să nască în februarie, poate de ziua Sfîntului Valentin. Celălalt copil al ei ar fi avut atunci cinci ani şi jumătate. Era însă un subiect pe care nu-l discutau niciodată. Nu vorbeau decît despre copilul care avea să vină. Bill ştia cît de aprig şi-l dorea ea. O trata ca pe un bibelou fragil. N-au făcut nici o călătorie. Aproape că nu ieşeau din casă. Anne se odihnea mai tot timpul, iar Bill o răsfăţa încă şi mai mult decît înainte.

Faye a telefonat de cîteva ori şi şi-a exprimat speranţa că totul va fi în ordine, dar Anne i-a răspuns pe un ton rece. Ea şi mama ei mai trecuseră o dată prin asta şi nu putea să uite cît de greu îi fusese. Nu-i făcea plăcere să vorbească acum cu ea, deoarece îi rea-

ducea în minte ceea ce se întîmplase atunci. Nici cu Lionel nu-i făcea plăcere să vorbească, pentru că o făcea să-şi aducă aminte de perioada petrecută împreună cu el şi cu John, în aşteptarea venirii pe lume a primului ei copil.

Gail le telefona din New York ori de cîte ori putea şi întreba ce proporţii a luat. Anne rîdea şi-i răspundea că era enormă. Val a întîlnit-o, într-o zi, pe Rodeo Drive şi a fost de aceeaşi părere. Asta s-a întîmplat în noiembrie. Terminaseră de filmat cu o lună în urmă. Se lucra la montaj zi şi noapte, deoarece Faye ţinea să fie gata pînă la Crăciun. Se plăteau din gros ore suplimentare; pentru a concura la viitoarele premii ale Academiei era musai ca premiera să aibă loc înainte de sfîrşitul anului. Cînd s-a întîlnit, din întîmplare, cu Val, Anne a observat *Cadillac*-ul lui George Waterston parcat lîngă trotuar şi aşteptînd-o. Tare ar mai fi vrut să ştie dacă erau „doar prieteni", aşa cum pretindea Val. Un lucru era însă sigur: Val era încă şi mai frumoasă decît de obicei, iar acum îşi alegea o toaletă la *Giorgio,* pentru o petrecere care urma să aibă loc în aceeaşi seară. Anne venise să-şi cumpere cîteva lucruri pe care să le poată purta de sărbători. Bill voia s-o scoată măcar puţin în oraş, iar pe ea n-o mai încăpea nici o rochie, nici măcar cele anume cumpărate pentru sarcină.

– Cum te simţi? a întrebat-o Val, părînd că o interesează cu adevărat.

Ştiau cu toţii cît de mult însemna copilul pentru ea şi ştiau şi de ce. Anne a izbucnit în rîs. În pofida inconvenientelor inevitabile, sarcina o făcuse fericită.

– Mă simt grasă.

– Arăţi colosal.

– Mulţumesc. Şi tu ce mai faci?

Nu-şi telefonau decît foarte rar. Era greu de crezut că au crescut cîndva în aceeaşi casă. Dar, de fapt, nici nu crescuseră împreună. Val crescuse cu adevărat abia de curînd, iar Anne crescuse în casa lui Bill.

– Mi s-a propus un nou rol.

– Dar de data asta nu cu mămica, nu-i aşa?

– Nu, cu altcineva, s-a grăbit să-i răspundă Val.

Nu avea să uite niciodată experienţa colaborării cu mama ei şi avea să-i fie veşnic recunoscătoare, dar nu ţinea s-o repete prea curînd. Majoritatea actorilor care jucaseră în filmele ei, chiar şi George, spuneau acelaşi lucru: „O dată la trei ani cu ea ajunge." Iar ea considera că aveau dreptate. Anne a fost foarte impresionată cînd a auzit numele regizorului şi ale vedetelor.

– Nu m-am decis încă. Mai sînt vreo două în care aş putea să joc.

Era uşor de crezut; era frumoasă şi talentată şi avea siguranţa de sine pe care ţi-o dă succesul. Puteai să-ţi dai seama că era cineva numai cînd o vedeai cum arată. Nu mai purta, ca pe vremuri, o rochiţă neagră, strîmtă, şi pantofi cu paiete pe tocuri. Străbătuse un drum al naibii de lung. Anne îi atribuia lui George meritul pentru fericirea pe care o citise în ochii ei.

– Presupun că sînt mai mult decît prieteni, tu ce părere ei? l-a întrebat, în aceeaşi seară, pe Bill.

Încerca să se instaleze comod într-un fotoliu, dar n-a fost cu putinţă decît după ce el i-a pus cîteva perne la spate. l-a mulţumit cu un sărut.

– Şi eu cred la fel. Dar sînt destul de deştepţi pentru a fi discreţi. El este o vedetă de prim rang şi n-au nevoie să fie sîcîiţi de bîrfele presei.

Adevărul era că păstraseră secretul faţă de toată lumea, pînă şi faţă de Dan, atît cît le-a fost cu putinţă. În cele din urmă, s-au văzut însă siliţi să-i spună. Acum, Val locuia împreună cu ei, într-o casă frumoasă de pe Hollyvood Hills, înconjurată de un zid şi de arbori groşi. Nici măcar *paparazzi* nu le dăduseră încă de urmă, deşi stăteau acolo de trei luni. Val era mai fericită decît fusese vreodată. Cînd se întorseseră de la New York şi reluaseră lucrul la film, s-ar fi zis că între ei survenise ceva neobişnuit. Se apropiaseră atît de mult unul de celălalt, încît se înţelegeau dintr-o privire, sesizau semnificaţia fiecărei respiraţii, a fiecărei pauze, era ca un fel

de vrajă. Faye o simţea şi ea şi era foarte încîntată.

I-a lăsat în voia lor, fără să se amestece, şi, în august, cînd Dan a plecat în vacanţă cu mama lui, Val s-a mutat fără zarvă la George. Lui Dan i-au explicat totul la întoarcerea lui. George vorbea chiar despre căsătorie, deşi nici unul dintre ei nu se grăbea. Aveau nevoie de timp pentru a fi siguri unul de celălalt. Val era sigură că, mai curînd sau mai tîrziu, se va afla, dar acum erau pregătiţi pentru aşa ceva. De fapt, chiar aşteptau momentul.

– Crezi că ai să rezişti să trăieşti veşnic aici, împreună cu un bărbat bătrîn şi cu un băieţel? a întrebat-o George în după-amiaza cînd se întîlnise cu Anne.

– Mi se pare o viaţă destul de bună... Dar, bineînţeles, a continuat făcînd o mutră întristată, care l-a convins pînă şi pe el, nu-i la fel de frumos ca acolo unde am stat înainte de a veni aici.

– Vrei să spui bordelul ăla plin de găini jumulite? E de mirare că n-ai fost arestată numai pentru că locuiai acolo, i-a răspuns, rîzînd în hohote şi ciufulindu-i părul.

– Cum poţi să spui una ca asta, George?

– Dar e adevărat!

Le spusese, în fine, părinţilor ei că trăieşte cu el şi i s-a luat o piatră de pe inimă cînd a văzut că erau mulţumiţi. Nu mai era un copil, dar, într-un fel, asta conta pentru ea, mai ales acum, după ce lucrase cu Faye. Ceea ce văzuse o făcea să o stimeze într-un fel nou şi, pentru prima oară în viaţa ei, simţise că şi mama ei o respecta. Faye o ajutase chiar să-şi găsească un nou agent. Într-o zi, după terminarea filmărilor, au avut o discuţie mai lungă.

– Eşti bună, Val, eşti foarte, foarte bună. Să ştii că tatăl tău a fost convins tot timpul de asta. Eu aveam, trebuie să recunosc, unele îndoieli, dar eşti una dintre cele mai bune actriţe şi ai să ajungi departe, foarte departe.

Cuvintele astea însemnau totul pentru ea. Nu-i venea să creadă că i le-a spus chiar Faye Thayer.

– Te uram, să ştii. Eram invidioasă pe tine şi pe afurisitele alea de Oscar-uri din birou.

Ceea ce a spus era îngrozitor, dar se simţise datoare s-o facă.

– Nu au nici o importanţă, Val, i-a răspuns cu blîndeţe Faye. Voi, cei cinci oameni nemaipomeniţi, sînteţi Oscar-urile mele.

Val, însă, a contrazis-o:

– Obişnuiam să spun că sînt lipsite de însemnătate, dar nu-i aşa. Ele arată că ai muncit enorm şi că eşti foarte bună. Şi adevărul e că eşti minunată, mămico... eşti cea mai bună.

S-au îmbrăţişat emoţionate. În sfîrşit, se împăcase cu ea. Durase mult, dar ajunsese, în sfîrşit, aici. Spera că şi Anne o va face la un moment dat. Pînă atunci, nu se va elibera de fantomele trecutului. I-a spus-o şi lui George. Îi spunea totul. Îi devenise nu numai amant, ci şi cel mai bun prieten.

– Să ştii că-l invidiez într-un fel pe cumnatul tău, i-a spus în seara aceea, în timp ce stăteau în faţa focului.

– Pe Bill? Pentru ce? a întrebat Valerie. Ai tot ce are el şi chiar mai mult. Şi, în plus, mă ai pe mine. Ce altceva ţi-ai mai putea dori?

– Aşa este.

Zîmbea, dar în ochii lui se citea o nostalgie pe care n-o observase altădată. Era un om potolit, cu o scară de valori pe care ea o respecta şi cu o viaţă aşezată, lucruri neobişnuite la un idol al Hollywood-ului. Şi-a spus gîndul pînă la capăt:

– Îl invidiez pentru copil.

– Pentru copil?

O luase pe nepregătite. Copiii nu făceau parte dintre subiectele la care obişnuia să se gîndească. Presupunea că va avea şi ea cînd va veni vremea, dar că va mai trece mult, foarte mult pînă atunci. Ţinea la cariera pentru care muncise din răsputeri şi era abia la începutul urcuşului spre culmi. Nu era deloc gata să se oprească acum, spre deosebire de ceea ce făcuse Faye,

cam la vîrsta ei. Faye se retrăsese la douăzeci şi cinci de ani. Val avea aproape douăzeci şi trei.

– Ai vrea cu adevărat un copil acum, George?

El era la apogeul carierei. Ar fi fost dificil pentru amîndoi. Ideea îi surîdea, dar pentru mai tîrziu.

– Poate că nu chiar acum, dar, oricum, în curînd.

– Cît de curînd? l-a întrebat, puţin cam speriată.

– Ce-ai zice de săptămîna viitoare?

Voia s-o necăjească, şi panica din ochii ei l-a amuzat nespus. S-a văzut nevoit s-o liniştească:

– Ştiu eu? Un an sau doi. Este însă un lucru pe care-aş vrea să-l fac, într-o bună zi.

Dan era un băiat bun. Şi Val ţinea la el.

– Nu m-ar deranja.

– Perfect.

Părea mulţumit. Puţin mai tîrziu, tot acolo, în faţa focului, a dezbrăcat-o încetul cu încetul şi, spunînd ceva despre necesitatea de a exersa, a făcut dragoste cu ea.

Capitolul 43

– Cum te simţi, iubito?

Bill o privea cu solicitudine. Anne i-a răspuns cu oarecare bruscheţe:

– Cum crezi că te-ai simţi tu, dacă ai arăta aşa? Ca dracu'. Nu pot să mă mişc, nu pot să respir. Dacă mă întind pe pat, copilul ăsta mă sufocă. Dacă mă aşez, am crampe.

Era deja 5 februarie. Mai avea cinci zile pînă la termen, dar, deşi se plîngea, părea foarte bucuroasă. Îşi dorea atît de mult copilul, încît nu-i păsa, de fapt, că este enormă sau că de-abia se mai putea mişca. Nu-şi dorea decît să-l ţină, în sfîrşit, în braţe şi să-i vadă feţişoara. Tot mai credea că va fi băiat. Bill spera însă, în secret, că va fi fată. Susţinea că este mai obişnuit cu fetele.

– Vrei să ieşim ca să mîncăm ceva?

Nici vorbă că voia aşa ceva. Nimic nu-i mai venea, nici măcar pantofii, şi nu avea decît trei rochii dizgraţioase care o încăpeau. Renunţase să se mai ducă la *Giorgio* pentru a-şi cumpăra îmbrăcăminte, ca să aibă cu ce ieşi, pentru că nu mai avea deloc chef să iasă. Nu

voia decît să umble desculţă prin casă, îmbrăcată cu lucruri cît mai lejere, de preferinţă în cămaşă de noapte. În seara aceea, după ce-au mîncat puţină supă şi un sufleu, pentru că mai mult nu putea să înghită, au ieşit să facă o mică plimbare pe lîngă casă, dar chiar şi asta era prea mult pentru ea. Gîfîia, abia îşi trăgea sufletul şi a trebuit să se oprească şi să se aşeze pe o piatră mare, în faţa unei case străine. Bill se gîndea că ar fi fost bine să se ducă şi să aducă maşina, dar Anne nu l-a lăsat. Susţinea că poate ajunge şi pe picioarele ei acasă. Părea atît de neajutorată şi atît de imensă, încît i s-a făcut o milă nespusă de ea. A doua zi, însă, Anne, care-şi accepta cu seninătate situaţia, a făcut efortul de a se scula pentru a-i pregăti lui micul dejun. Deborda, parcă, de energie şi spunea că o să facă din nou curat în camera copilului. Nu era necesar, credea el, dar cînd a încercat s-o convingă să renunţe, Anne nici n-a vrut să audă. Înainte de a pleca, a văzut-o tîrînd aspiratorul prin casă. Era atît de îngrijorat din cauza ei, încît a luat decizia de a trece s-o vadă înainte de prînz. Cînd a ajuns acasă, a găsit-o culcată în pat, cu ceasul lui în mînă, cronometrîndu-şi cu mult calm intervalele dintre contracţii, în timp ce respira după sistemul *Lamaze,* pe care-l învăţase în vederea acestei naşteri.

– A început? a întrebat-o din uşă.

– Am vrut să fiu sigură înainte de a te aduce de la birou sau de la *Polo Lounge,* i-a răspuns Anne, zîmbindu-i netulburată.

– N-ar fi trebuit să te oboseşti cu aspiratorul, i-a spus el, brusc speriat, luîndu-i cronometrul din mînă.

– Odată şi odată tot trebuie să fac acest copil, nu?

Acum nu mai avea decît patru zile pînă la data prevăzută. A renunţat la prînz, a chemat doctorul, iar după aceea i-a comunicat secretarei lui că nu se mai întoarce la birou. Dar, oricît a insistat, n-a reuşit s-o convingă să meargă la spital. Chiar şi doctorul i-a spus c-ar mai putea zăbovi o vreme, dar Bill se temea că vor aştepta pînă va fi prea tîrziu.

Anne nu uitase deloc cît se chinuise la precedenta naştere, care durase zile întregi. Nu avea nici un sens să se zorească acum. Respiraţia regulată o ajuta să ţină durerea sub control. Bill i-a făcut o ceşcuţă de supă şi a rămas cu ea în dormitor. Din cînd în cînd, Anne se scula din pat şi se plimba prin cameră. Mai tîrziu, pe la patru, a început să strîngă din dinţi şi să se strîmbe. Nu mai putea nici să vorbească, nici să stea în picioare. Venise, cu siguranţă, timpul să meargă la spital. Bill a dat fuga în budoar să-i aducă valiza şi s-a întors tot atît de repede. În timp ce Anne se îmbrăca, i s-a rupt apa. Durerile s-au înteţit, brusc, şi-au devenit foarte puternice. Respiraţia n-o mai prea ajuta. Bill părea gata să intre în panică. În timp ce el o ajuta, să se îmbrace, Anne se străduia să-l liniştească. Dar durerile erau acum şi prea frecvente şi prea intense.

– Ţi-am spus eu că nu trebuia să aşteptăm aşa de mult.

Era înspăimîntat. Dar dacă o să nască, înainte de a o duce la spital. Şi dacă o să moară copilul?

– Nu-i nici o problemă, a încercat ea să-l liniştească.

În cele din urmă, au reuşit să tragă rochia pe ea. A luat-o în braţe şi a dus-o pe sus, desculţă, la maşină.

– Îmi trebuie pantofi.

Ar fi vrut să rîdă, dar durerile deveniseră cumplite, aşa că se agăţa de el cu toate puterile. Bill a fugit înapoi, i-a adus sandalele şi a condus pînă la spitalul *Cedars Sinai,* cu piciorul tot timpul pe acceleraţie, neoprindu-se nici măcar la stop. Niciodată înainte nu mai fusese folosit *Rolls*-ul drept ambulanţă. Anne ţipa ascuţit la fiecare contracţie şi i-a spus că simte capul copilului. A dus-o îndată înăuntru, lăsînd deschise portierele. Sora a rămas să-i încuie maşina, în timp ce Anne gîfîia şi se străduia să-şi controleze respiraţia, iar el încerca s-o ajute. I-au telefonat doctorului ei să vină la parter. Nu mai era timp să ajungă la maternitate. Au culcat-o pe patul de la Urgenţă.

– Simt capul... o, Doamne... Bill...

Apăsarea era insuportabilă. I se părea că o bilă de popice îi zdrobeşte măruntaiele. Bill tresărea nervos la fiecare contracţie. Nu văzuse naşterea primului lui copil, pe vremea aceea nu era obiceiul ca taţii să asiste, şi nu era deloc convins că acum era pregătit să vadă totul. Nu putea suporta s-o vadă pe Anne suferind atît, dar sora i-a spus că era prea tîrziu ca să i se mai dea ceva. Ştia de la Anne cît de greu îi fusese prima oară şi n-ar fi vrut să fie iar la fel. Ea stătea pe jumătate ridicată şi gemea groaznic. Sora i-a spus lui Bill s-o ţină de umeri.

– Poţi începe să împingi, Anne, i-a spus sora, de parcă ar fi fost prietene de-o viaţă. Hai... cît de tare poţi.

Anne s-a înroşit la faţă. Bill a simţit-o cum se încordează din toate puterile, dar după un timp s-a oprit.

– Mă doare prea tare... nu pot... nu pot... o, Doamne... Bill. Mă doare...!

Apoi, dintr-o dată, a început să împingă din nou, iar doctorul era acolo, în halat şi cu mănuşi chirurgicale. A luat repede un instrument şi a ajutat-o pe Anne să facă loc capului, care a apărut triumfător la următoarea împingere. Copilul s-a născut la Urgenţă, sub ochii ambilor lui părinţi. Arăta ca şi cum ar fi fost speriat că a venit pe lume şi lui Bill i s-a părut, la început, că e vînăt la faţă, dar după cîteva clipe era roz şi luminos şi ţipa în gura mare. Anne plîngea şi rîdea în acelaşi timp, Bill o săruta pe faţă şi pe mîini şi-i spunea cît de minunată este.

– Ce frumos e...! Ce frumos...!

Era singurul lucru pe care reuşea să-l repete întruna, în timp ce se uita ba la copil, ba la Bill. O clipă mai tîrziu, ţinea în braţe copilul înfăşurat într-o pătură de la Urgenţă, care era mult prea mare pentru el. Nu văzuse primul copil pe care-l născuse şi acum nu se mai sătura privindu-l pe acesta. Spunea întruna că seamănă leit cu Bill. Puţin după aceea, au dus-o într-o rezervă de la etaj. Bill păşea mîndru pe lîngă ei.

– V-aş fi foarte recunoscător dacă data viitoare aţi veni direct aici, ca să nu trebuiască să vă moşesc la

uşa de la intrare.

Doctorul se prefăcuse că a vorbit sever. Lui Bill i se luase o piatră de pe inimă. O văzuse suferind îngrozitor şi-i fusese foarte frică pentru ea. Iar acum ţinea copilul în braţe şi rîdea de mustrarea glumeaţă a doctorului. N-a vrut să-l dea nici măcar pentru a fi îmbăiat, dar sora a reuşit s-o convingă că trebuie. Puţin după aceea, i-au făcut şi ei toaleta. După aceea, ea şi Bill au chemat-o la telefon pe Gail. Anne ţinea ca ea să fie naşa copilului. După aceea, Bill a insistat ca tînăra mamă să doarmă puţin, dar era prea surescitată. Copilul pe care şi-l dorise cu atîta ardoare se născuse, în sfîrşit. Avea un simţămînt de împlinire, simţămîntul la care jinduise ani de zile. Abia aştepta să-i fie adus înapoi. A sunat-o pe soră, care i l-a adus foarte roz şi curat. La pus la sînul lui Anne şi i-a arătat ce trebuie să facă. Bill îşi pierduse glasul. Nu văzuse niciodată ceva atît de încîntător.

În seara aceea, Anne le-a telefonat lui Valerie, lui Jason şi Vanessei, lui Lionel şi, în final, părinţilor ei, deşi ezitase în această privinţă. S-au bucurat cu toţii. Aveau să-i dea numele de Maximilian şi să-i spună Max Stein. Cea mai fericită era Faye. Ştia prea bine cu cîtă disperare îşi dorise Anne acest copil. A doua zi, cînd a venit s-o vadă, a adus un ursuleţ de pluş uriaş pentru Max şi o liseusă pentru Anne. Semăna cu cea pe care o purtase ea însăşi în spital, după naşterea lui Lionel.

– Arăţi minunat, iubito.

– Mulţumesc, mămico.

Între ele era însă o prăpastie de netrecut. Cînd s-a întors de acasă, unde pregătise totul aşa cum dorea Anne, Bill şi-a dat seama de acest lucru.

A fost adus Max şi toată lumea a început să exclame şi să-l admire zgomotos. Faye a fost de acord că semăna cu Bill. Cînd au venit Val şi George, asistentele i-au cerut autografe atît lui, cît şi ei. Filmul avea un mare succes şi afişele cu chipul lui Val umpluseră oraşul. O cunoştea acum toată lumea. Faye stătea zîmbitoare şi-şi privea cele două fete. Val rîdea de ceea ce-i spusese

Anne, în timp ce Bill şi George se uitau ca vrăjiţi la Max.

A doua zi, Bill, foarte mîndru de familia lui, a dus-o acasă. L-au instalat pe Max în camera lui. Părea sănătos, vesel şi sugea foarte mult. Bill şi-a luat cîteva zile libere ca să stea cu ei.

– Să ştii, i-a spus Anne, după cîteva zile, că o să repet figura.

Bill a rămas consternat. Nu era deloc sigur că ar mai vrea să treacă prin aşa ceva. Încă mai era sub impresia oribilei ei suferinţe, deşi fusese de scurtă durată. Lui nu i se păruse deloc scurtă şi, în nici un caz, n-ar mai fi vrut s-o vadă îndurînd un asemenea chin.

– Vorbeşti serios? a întrebat-o, consternat.

– Da.

Şi-a privit copilul cuibărit confortabil la sîn şi i-a spus, surîzătoare, lui Bill:

– Să ştii că chiar vreau.

Dîndu-şi seama că ăsta este preţul care trebuie plătit, cînd ai o soţie de douăzeci de ani, Bill s-a aplecat şi i-a sărutat pe Anne şi pe copil.

– Tu eşti şefa, tu decizi.

Starea de spirit a lui Anne era cu totul alta decît înainte, dar nu se simţea aşa cum îşi închipuise că se va simţi. Vechea suferinţă nu trecuse cu totul. Îşi dădu seama că nu-i va trece niciodată. Exista însă acum şi altcineva, cineva pe care-l putea iubi. Nu va şti niciodată unde este celălalt copil, cum arată, ce va deveni cînd va fi mare. Afară de cazul în care o va căuta el însuşi. Dispăruse pentru totdeauna din viaţa ei, era irevocabil pierdut, dar acum avea putere să continue. Acum îi avea pe Max... şi pe Bill... şi, chiar dacă nu va mai avea alt copil, va fi bucuroasă că-i are pe ei. Îi ajungeau.

Capitolul 44

În seara decernării Premiilor Academiei, Anne s-a întors necăjită spre Bill şi l-a întrebat dacă pare grasă. Purta o rochie în tonuri de bleu-pal şi auriu, avea safire şi diamante pe mîini, la urechi şi la gît, şi lui i se părea că e mai frumoasă decît oricînd. Nu mai arăta atît de trasă la faţă şi de abătută ca înainte. Se cunoştea că era împăcată şi mulţumită şi avea un aer radios.

– Eşti mai bine decît orice stea de cinema.

A ajutat-o să-şi pună etola de hermină şi s-au grăbit să se suie în maşină. Nu voiau să întîrzie. Le promiseseră lui Faye şi lui Ward că vor trece să-i ia şi pe ei. Valerie se ducea separat, împreună cu George, iar Lionel le-a spus că se vor întîlni acolo. Cînd au ajuns să fie cu toţii laolaltă, la *Music Center,* unde se decernau premiile, formau un grup care atrăgea privirile. Bărbaţii erau cu toţii în smoking. Femeile, în rochii colorate, aidoma unor pietre preţioase, semănau vag între ele, nu prin îmbrăcăminte, ci prin alură. Valerie purta o rochie verde-smarald, avea o pieptănătură montantă, iar în urechi îi sclipeau cercei cu smaralde împrumutaţi de la Anne. Faye arăta splendid într-o rochie gri-perlat de la *Norell.*

La New York, Vanessa, în blugi, cuibărită alături de Jason în faţa televizorului, şi-ar fi dorit să facă şi ea parte din acest grup nemaipomenit.

– Nici nu-ţi poţi închipui, Jase, cît este de impresionant.

Se uita surescitată la cei pe care-i cunoştea. Aparatul de luat vederi se oprea mereu asupra chipului lui Valerie. Anul acesta, emoţia i se transmisese şi lui. Niciodată înainte nu-l interesase cine ştie ce Premiile Academiei şi, pînă la intrarea Vanessei în viaţa lui, nici nu se ostenise măcar să le urmărească. Acum, însă, erau dispuşi să stea şi toată noaptea la televizor. Au urmărit cu răbdare decernarea premiilor a celor pentru efecte speciale, apoi pentru sunet, pentru scenariu, pentru muzică.

Întrucît Charlton Heston nu ajunsese la timp din cauza unei pene de cauciuc, prezentarea era făcută de Clint Eastwood. Premiul pentru cel mai bun regizor a fost cîştigat de unul dintre prietenii lui Faye. Deşi fusese selecţionat, George n-a primit premiul pentru cel mai bun actor. Nici filmul lor. După aceea, însă, Faye a fost invitată să înmîneze premiul următor.

– Cea mai bună actriţă dintre cele propuse, a spus ea, înşirînd numele celor care fuseseră selecţionate de Academie, este...

Van şi Jason au văzut, pe rînd, pe ecran, feţele încordate ale tuturor celor selecţionate. Van stătea ca împietrită, ţinîndu-l strîns de mînă pe Jason. Şi unul şi celălalt păreau că nici măcar nu respiră. Faye şi-a ridicat privirea şi a precizat:

– Cîştigătoarea este... Valerie Thayer, pentru *Miracol.*

Strigătele din Soho s-ar fi putut auzi pînă la Los Angeles. Vanessa dansa prin casă, copleşită de eveniment. Ţipa şi plîngea, în timp ce Jason, dînd cu pumnul în pat, a răspîndit pe jos toate floricelele de porumb din castron. La Hollywood, Valerie striga şi ea. După o ultimă privire peste umăr în direcţia lui George, a alergat glonţ spre scenă. O mie de camere au prins imaginea ei

privind spre el, trimiţîndu-i o bezea şi apoi suindu-se lîngă mama ei pe scenă. Cînd i s-a înmînat Oscar-ul, Faye a început să plîngă fără să se ascundă. S-a apropiat o clipă de microfon şi a spus:

– N-o să vă daţi seama niciodată ce binemeritat este acest premiu. Biaţa fată a lucrat cu cel mai nesuferit regizor din oraş.

Apoi, în timp ce publicul rîdea, a îmbrăţişat-o pe Val. Cîştigătoarea celebrului premiu a mulţumit tuturor. Cînd a încercat să-i mulţumească lui Faye, a înecat-o plînsul.

– Cu multă vreme în urmă, mi-a dat viaţă, iar acum mi-a dat chiar... mai mult decît atît. M-a învăţat să muncesc din răsputeri... să dau tot ce sînt în stare... mi-a oferit cea mai mare şansă a vieţii mele... a îngăimat printre lacrimi, ridicînd în sus Oscar-ul. Îi mulţumesc lui tăticu, pentru că a crezut în mine... şi lui Lionel şi Vanessei şi lui Anne, pentru că m-au suportat în toţi aceşti ani... şi lui Greg. Pe toţi vă iubesc.

Apoi a părăsit scena în triumf şi s-a aruncat în braţele lui George. Era ultimul premiu. După aceea s-au dus cu toţii să petreacă în oraş. Îndată ce s-a putut, le-a telefonat Vanessei şi lui Jason şi au vorbit toţi cu ei, deşi nimeni nu prea spunea ceva cu şir. Toată lumea o îmbrăţişa şi striga, îl săruta pe George, îi strîngea în braţe pe Ward şi pe Faye. Pînă şi Anne îşi ieşise din fire de bucurie. După aceea, la *Chasen,* Lionel l-a chemat şi pe noul lui prieten să stea la masă cu ei. Era un tip cu care George jucase o dată, cu cîţiva ani în urmă, şi prinsese simpatie pentru el. S-a integrat fără probleme în grupul lor. Era cam de vîrsta lui George. Faye şi-a dat seama că acesta era bărbatul căruia Lionel îi datora noua lui stare de spirit. Era pentru prima oară, de la moartea lui John, cînd îl vedea aşa şi se bucura pentru el. Se bucura pentru toţi... pentru Val, bineînţeles... pentru Anne şi copilul ei... pentru Li... pentru Van... Le mergea bine la toţi. În seara aceea, l-a surprins pe Ward, sugerîndu-i un lucru pe care nu-l mai auzise de la ea în ultimii ani:

– Ce-ai spune, băieţel, dacă ne-am retrage din activitate?

– Din nou? Cred că am început să pricep. Ori de cîte ori nu iei Premiul Academiei, vrei să te retragi. Despre asta e vorba, nu, iubito?

Faye a respins această interpretare. Era foarte fericită pentru Val şi n-o invidia absolut deloc. Meritase pe deplin răsplata.

– Aş vrea să fie chiar atît de simplu.

S-a aşezat pe pat şi şi-a descheiat colierul de perle. Era primul dar primit de la Ward şi singurul pe care nu-l vînduse cu ani în urmă, cînd îşi pierduseră averea. Îi era foarte drag, aşa cum îi era şi el, aşa cum îi era şi viaţa pe care o duseseră împreună. Venise, însă, timpul pentru o schimbare. De mai multă vreme era conştientă de acest lucru.

– Am convingerea că am realizat tot ce-mi doream, iubitule. În orice caz, pe plan profesional.

– Îngrozitor, i-a replicat, întristat, Ward. Cum poţi să spui una ca asta la vîrsta ta?

– Întîmplarea face să am cincizeci şi doi de ani. Am făcut cincizeci şi şase de filme şi cinci copii şi am un nepot, am un soţ pe care-l ador şi mi-am făcut o mulţime de prieteni. Şi cu asta, basta. Cred că acum ar fi bine să mă recreez puţin. Toţi copiii noştri sînt bine, par fericiţi, am făcut tot ce ne-a stat în putinţă pentru ei. Este momentul în care, pe ecran apare cuvîntul „Sfîrşit", dragul meu.

Era atît de afurisit de frumosă încît, de multe ori, cînd se uita la ea, nu-i venea să-şi creadă ochilor. Deşi acum îi zîmbea, Ward a avut impresia că vorbise cît se poate de serios.

– Şi ce-o să faci dacă ai să renunţi la activitate?

– Nu ştiu... poate că ar fi bine să ne petrecem un an în sudul Franţei. Să mergem undeva să ne recreem. Tot nu avem nimic de făcut.

Nu-i plăcuse nici unul dintre scenariile pe care le citise în ultima vreme. S-ar fi zis că aşteptase prilejul

oferit de Oscar-ul primit de Val, pentru a abandona. Un punct final, pus după acest film, filmul care o lansa pe Val, avea o semnificaţie aparte. Era ca un fel de moştenire lăsată fiicei ei, un dar deosebit.

– Ai putea să scrii memoriile mele, a tachinat-o Ward.

– Asta s-o faci tu. Eu nu ţin să le scriu nici măcar pe ale mele.

– Ar trebui s-o faci, totuşi.

Nu încăpea îndoială că avuseseră o viaţă plină. O privea în tăcere. Fusese o noapte lungă şi tulburătoare şi s-ar putea să nu fi vorbit cu tot dinadinsul, deşi el bănuia că da.

– N-ai vrea să mai reflectăm cîtva timp la asta şi să vedem dacă peste o lună sau două o să gîndeşti la fel? În orice caz, o să fac aşa cum o să doreşti tu.

Avea cincizeci şi şase de ani şi nu i-ar fi displăcut nici lui să huzurească în sudul Franţei. Ba chiar îl tenta grozav, ar fi fost ca şi cînd ar fi revenit zilele de altădată. Şi-o puteau permite din nou, deşi nu mai aveau cum să arunce cu banii, ca în trecut. Nimeni, de altfel, n-o mai făcea.

– Hai să ne mai gîndim.

Cînd au reluat discuţia pe această temă, au hotărît să plece în iunie. Au fost de acord să înceapă printr-o pauză de un an, ca să vadă cum se vor simţi. Au închiriat o casă, în sudul Franţei, pentru patru luni şi un apartament la Paris pentru următoarele cinci. Faye a ţinut neapărat să se vadă, înainte de plecare, cu fiecare dintre copii. Presupunerile ei în privinţa lui Lionel se dovediseră corecte. Ţinea foarte mult la acest nou bărbat din viaţa lui. Se părea că se potrivesc foarte bine unul cu celălalt şi locuiau discret împreună, la Beverly Hills. Faye îl cunoscuse în seara Premiilor Academiei şi-i plăcuse foarte mult.

Valerie era absorbită de pregătirea unui nou rol. Ea şi George spuneau că se vor căsători în cursul anului, după ce şi George îşi va termina noul film. Faye a făcut-o să-i promită că vor veni să-şi petreacă luna de miere în

Franţa şi să-l aducă şi pe Danny. Întîlnirea cu Anne a fost mai dificilă. Lui Faye îi venise totdeauna greu să stea de vorbă cu ea. Cînd s-a dus s-o vadă, într-o după-amiază, şi a găsit-o ocupîndu-se, cu multă tragere de inimă, de Max, i s-a părut că nu arată prea bine. N-a înţeles de ce, pînă cînd Anne i-a mărturisit că este iarăşi însărcinată.

– Nu-i mult prea repede?

Pe Anne a amuzat-o să constate ce memorie scurtă avea Faye.

– Între Li şi Greg nu era decît o diferenţă de un an.

Lui Faye i-a venit să zîmbească. Era adevărat. Îşi dorise ca ei să fie altfel, să fie mai fericiţi, mai buni, mai feriţi de rele şi totdeauna înţelepţi şi, în loc de asta, s-a pomenit că făceau jumătate din lucrurile pe care le-a făcut şi pe care le-a uitat... Cariera de actriţă a lui Valerie... pasiunea lui Anne pentru o familie numeroasă... Ceilalţi o luaseră pe alte căi, dar şi ei duceau mai departe cîte ceva din părinţii lor. Dacă ar fi trăit, Greg ar fi fost exact ca Ward cînd era tînăr... Iar acum, iat-o pe Anne, repetînd şi ea istoria.

– Ai dreptate.

Ochii celor două femei s-au întîlnit altfel decît de obicei. Era ca şi cum Anne ar fi privit-o, în sfîrşit, în faţă, era ca un lucru care se cerea neapărat făcut, înainte de plecarea lui Faye. Poate că nu vor mai avea niciodată această şansă. Asta n-aveau cum s-o ştie.

– Anne... eu...

Nu ştia de unde să înceapă. Era vorba de douăzeci de ani... sau poate doar de cinci... sau de o viaţă întreagă în care nu reuşise să ajungă pînă la un copil pe care-l iubea. Nu voia să rateze din nou.

– Am făcut multe greşeli în privinţa ta. Nu cred că e un secret pentru nici una dintre noi, nu-i aşa?

Anne o privea drept în faţă. Ţinea în braţe copilul şi nu mai avea aerul mînios de altădată.

– Nici eu nu cred că am făcut să-ţi vină uşor. Nu te-am înţeles niciodată.

– Nici eu pe tine. Cea mai mare greşeală a mea este că n-am avut timp pentru tine. Dacă te-ai fi născut cu un an sau doi mai înainte...

Cine-ar mai fi putut schimba acum toate astea? Erau istorie. La fel ca tot ce i se mai întîmplase... la Haight... sarcina... copilul pe care-l dăduse. Ochii li s-au întîlnit din nou şi Faye s-a decis să-i spună tot ce avea pe suflet. A întins o mînă spre Anne şi i-a prins mîna cu care nu ţinea copilul.

– Regret ce s-a întîmplat cu celălalt copil, Anne... am greşit... Pe vremea aceea credeam cu adevărat că facem ce trebuie... n-am avut dreptate.

– Nu cred că ai greşit... Nu cred că exista, pe atunci, altă alternativă. Nu aveam decît paisprezece ani...

– Dar n-ai putut trece niciodată peste ce s-a întîmplat.

Era un adevăr de care Faye îşi dăduse seama între timp.

– Acum, m-am împăcat cu situaţia. În momentul acela ceea ce s-a făcut a fost justificat. Cîteodată nu poţi face altfel decît faci.

Şi-a îmbrăţişat mama şi a ţinut-o strîns, alături de Max. Era ca şi cum i-ar fi spus: „Te iert pentru ce mi-ai făcut." Încă şi mai important era că se iertase pe sine. Acum putea să păşească înainte. Mai tîrziu, conducînd-o pe Faye la maşină, i-a întins mîna din nou.

– O să-mi fie dor de tine, mămico.

– Şi mie o să-mi fie dor de tine.

Avea să-i fie dor de toţi, dar spera că vor veni cu toţii în Franţa să-i vadă. Existase, la urma urmei, o vreme cînd nici unul dintre ei nu făcuse parte din viaţa ei. Iar acum, trebuia să nu se mai cramponeze de ei. Pînă la urmă, o acceptaseră cu toţii. Şi ea îi acceptase pe ei. Pe toţi.

În drum spre Franţa, ea şi Ward s-au oprit la New York şi i-au văzut pe Jason şi pe Van fericiţi în apartamentul lor. El îşi scria piesa, iar ea lucra la o editură şi scria noaptea la carte. Nimeni nu făcu vreo aluzie la

căsătorie, dar nu se punea nici problema ca vreunul dintre ei s-o ia razna.

– Sînt nişte figuri, nu-i aşa? l-a întrebat Faye pe Ward, în avionul care-i ducea în Franţa.

– Şi tu eşti o figură.

Era, ca întotdeauna, foarte mîndru de ea. De treizeci de ani, era mîndru... din ziua în care se întîlniseră la Guadalcanal. Dacă şi-ar fi dat seama pe atunci de tot ce ştia acum... ce viaţă plină trăise alături de ea! l-a spus toate astea, dar Faye i-a atras atenţia că nu se terminase încă. A sărutat-o în timp ce ciocneau cupa de şampanie pe care tocmai le-o adusese stewardesa. O femeie s-a uitat la ea şi i-a şoptit bărbatului împreună cu care era. „Seamănă cu o stea de cinema pe care o îndrăgeam acum treizeci de ani." Bărbatul a privit-o pe Faye şi a zîmbit. Nevestei lui i se părea că toată lumea semăna cu cîte cineva. Ward şi Faye au continuat să stea de vorbă liniştiţi, făcîndu-şi planuri pentru anul pe care urmau să-l petreacă în Franţa. Le-a fost dat însă să rămînă zece ani acolo.

N-au înţeles niciodată cum de trecuse atît de repede vremea. Copiii veneau şi plecau. Valerie s-a măritat cu George şi au avut, în cele din urmă, şi un copil, o fetiţă, pe care au botezat-o Faye. Anne a mai avut patru copii şi toată lumea îi spunea, în glumă, că ar fi trebuit să fie la fel de leneşă ca mama ei şi să facă, măcar o dată, gemeni. Vanessa a publicat trei cărţi. Jason continua să-şi scrie piesele; trecuse de la *Off Off Broadway* la *Off Broadway* şi Faye a fost plăcut surprinsă constatînd cît de bun era spectacolul cu o piesă de-a lui, pe care l-a văzut la New York. Valerie cucerise încă un Premiu al Academiei şi, în cele din urmă, a primit şi George unul. Toată lumea o ducea bine. După unsprezece ani, petrecuţi în străinătate, Faye a murit într-o noapte, în somn, la vîrsta de şaizeci şi patru de ani. Erau la Cap Ferrat, unde-şi petreceau toamna într-o vilă frumoasă, pe care o cumpăraseră acolo şi pe care doreau s-o lase moştenire copiilor lor. Era un loc perfect pentru a se întîlni

cu toţii.

Acum, însă, ea a fost cea care a venit acasă, la ei. Ward era ca năuc. Avea şaizeci şi şapte de ani, iar ea fusese toată viaţa lui, de la douăzeci şi cinci de ani... Patruzeci şi doi de ani trăiţi împreună... Au adus-o acasă la Hollywood, oraşul pe care-l îndrăgise şi pe care-l cucerise de atîtea ori, ca actriţă, ca regizoare, ca femeie... ca soţia lui... Se gîndea la anii aceia de deznădejde, cînd pierduse totul şi cînd ea îi ţinuse pe toţi laolaltă cu atîta bravură şi începuse o nouă carieră, trăgîndu-i pe toţi după ea... cînd îl ajutase să se repună pe picioare... Şi la îndelungaţii ani de după aceea, cînd făcuseră pentru *MGM* film după film, şi-i oferise lui Valerie marea şansă. Ceea ce nu izbutea să-şi amintească erau anii fără ea. Nu era cu putinţă. Nu putea fi adevărat... nu fusese adevărat... Şi totuşi acum era adevărat. Era singur. Ea-l părăsise. Anne şi Bill l-au întîmpinat la avion. Slavă Domnului, lăsaseră copiii acasă. Au văzut cum este scos sicriul din cala avionului. Vîntul ciufulea părul lui Anne şi, în lumina amurgului, ai fi putut s-o confunzi cu Faye. Avea treizeci şi unu de ani şi mama ei nu mai era... Şi-a ridicat ochii spre Ward, care i-a luat mîna în tăcere. Vorbise în seara precedentă cu Bill şi hotărîseră că-i puteau oferi măcar atît: construiseră o casă de oaspeţi, în spatele casei lor de la Beverly Hills, şi-ar fi fost foarte bine dacă ar fi acceptat să vină să locuiască acolo. Ward şi Faye vînduseră demult vechea lor casă din Beverly Hills. N-o mai folosiseră de ani de zile. Anne şi-a ridicat ochii spre el.

– Hai, tăticule, să mergem acasă.

Îmbătrînise parcă brusc. Nu-i venea să creadă că ea dispăruse. Anne voia să-l convingă să se odihnească. Erau foarte multe de făcut. Ceremoniile funebre aveau să aibă loc peste două zile, la biserica în care se căsătoriseră şi, după aceea, la Forest Lawn. Vor fi prezenţi, desigur, toţi... toţi cei care fuseseră vreodată cineva... toţi, cu excepţia lui Faye Thayer. Va fi însă acolo familia ei. Cu toţii.

Cît despre Ward... Îi era foarte greu să-şi imagineze o lume fără ea. Nu era chip să-şi imagineze aşa ceva. Lacrimile îi cădeau pe obraji, în timp ce înaintau în noapte, cu Faye în dricul care venea după ei... Şi-o închipuia pretutindeni... ajungea să închidă ochii... Era încă acolo, împreună cu el, aşa cum avea să fie împreună cu ei toţi... totdeauna... veşnic. Filmele ei voi trăi... şi vor trăi amintirile... iubirea şi, mai presus de toate, familia, fiecare dintre ei, marcat de ea, parte din ea, aşa cum ea fusese o parte a fiecăruia dintre ei.

Sfîrşit